''ருஷ்ய எழுத்தாளனின் இதயம் அன்பு மணியாகத் திகழ்ந்தது, அதன் வலிமை வாய்ந்த உண்மை நாதம் எல்லா ஜீவ இதயங்களிலும் எதிரொலித்தது.''

மக்ஸீம் கோர்க்கி.

АНТОЛОГИЯ РУССКОГО РАССКАЗА

I

КЛАССИКИ РУССКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ

ИЗДАТЕЛЬСТВО ЛИТЕРАТУРЫ НА ИНОСТРАННЫХ ЯЗЫКАХ • МОСКВА

ருஷ்ய அமர இலக்கிய ஆசிரியர்கள்

I

ருஷ்யச் சிறுகதைகள்

அயல் மொழிப் பதிப்பகம் மாஸ்கோ

மொழிபெயர்ப்பாளர்: பூ. சோமசுந்தரம்

ஓவியர்: தொமகாத்ஸ்கிய்

பொருளடக்கம்

அலெக்ஸாந்தர் பூஷ்கின்.

அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி . . . 9

நிக்கொலாய் கோகல்.

மேல்கோட்டு 61

இவான் துர்கேனெவ்.

முமூ 193

லேவ் தல்ஸ்தோய்.

நடனத்திற்குப் பின் 307

அலெக்ஸாந்தர் குப்ரீன்.

மாணிக்கக் கங்கணம் . . . 353

அந்தோன் சேகவ்.

நாய்க்காரச் சீமாட்டி . 547

பூஷ்கின் அலெக்ஸாந்தர் செர்கேயிவிச் (*1799-1837*) — ருஷ்ய இலக்கியத்தின் தந்தை, மாபெருங் கவிஞர், உரை நடையாசிரியர், நாடகாசிரியர். அவரது படைப்புக்களான ''யெவ்கேனிய் ஓனேகின்'', ''பரீஸ் கதுனோவ்'', ''துப்ரோவ்ஸ்கிய்'', ''கப்பித்தான் மகள்'', ''தாமிரக் குதிரைவீரன்'' முதலியன ருஷ்ய மக்களின் வாழ்க்கை பற்றிய விவரமான கலைக்களஞ்சியங்களாகும்.

''அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி'' (*1831*) என்ற கதை, ''இவான் பேல்கின் கதைகள்'' என்ற தொகுப்பைச் சேர்ந்தது.

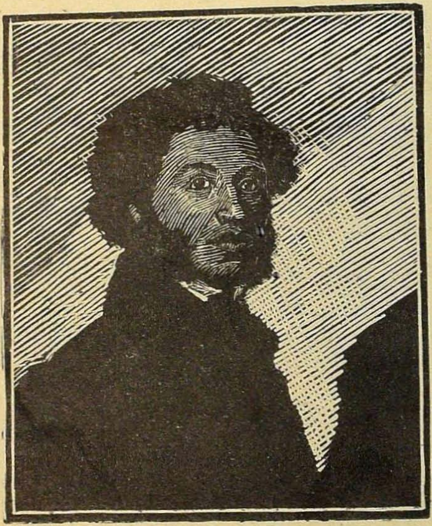

அலெக்ஸாந்தர் பூஷ்கின்

அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி

''பிராந்தியச் செயலாளன் எனும் அதிகாரி*
அஞ்சல் நிலையத்தின் சர்வாதிகாரி.''

சிற்றரசர் வியாஸேம்ஸ்கிய்**

அஞ்சல் நிலைய அதிகாரிகளைத் திட்டாதவன் யாரேனு முண்டா, அவர்

---

* ஜார்கால ருஷ்யாவில் இருந்த பதினான்கு வகை உத்தியோகஸ்தர்களில் கீழ் உத்தியோகஸ்தன்.

** அ. பி. வியாஸேம்ஸ்கிய் (*1792-1878*)—பிரசித்தி பெற்ற கவிஞர். பூஷ்கினின் நண்பர்.

களுடன் சச்சரவிடாதவன் யாரேனு முண்டா? சீற்றம் பொங்கிய கணத்தில், துர்ப்பாக்கியகரமான புகார்ப் புத்தகத்தைக் கேட்டு வாங்கி, அவர்களது தான்தோன்றி நடத்தை பற்றியும், மரியாதையின்மை பற்றியும், நேரக் கண்டிப்பு இல்லாதது பற்றியும் பயனற்ற குறைகளை எழுதாதவன் எவனாவது உண்டா? அஞ்சல் நிலைய அதிகாரிகளை மனித வடிவங் கொண்ட விகிருதிகள் என்றும், பண்டைய அனியாய அதிகாரிகளை ஒப்பவே மோசமானவர்கள் என்றும், குறைந்த பட்சம் மூரோம்* கொள்ளைக்காரர்களைப் போன்றவர்கள் என்றும் கருதாதவன் எவனாவது உண்டா? ஆயினும் நாம் அவர்கள் விஷயத்தில் நடுநிலைமை கடைப்பிடிப்போம், அவர்கள் நிலைமையில் நம்மை வைத்துக் கொண்டு பார்க்க முயல்

---

* **மூரோம் காடு — ஒக்கா ஆற்றின் வட கரையோரக்காடு. இங்கே வழிப்பறிகாரர்கள் ஏராளமாயிருந்தார்கள்.**

வோம், அப்போது அவர்களை எவ்வள வோ அதிகத் தாட்சண்ணியத்துடன் மதிப்பிட ஒருகால் நமக்கு இயலும். அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி என்பவன் யார்? பதினைலாந் தரச் சிற்றதிகாரி, கடுந் துன்பம் உழல்பவன், பிரயாணிகளின் அடிகளிலும் குத்துக்களிலுமிருந்து தன் பதவி ஒன்றினால் மட்டுமே தப்புபவன், அதுவும் எப்போதுமல்ல (வாசகர்களின் மனச்சாட்சி என்க்குப் பிரமாணங் கூறு மாக). சிற்றரச்ர் வியாஸேம்ஸ்கிய் சர் வாதிகாரி என விளையாட்டாகக் குறிப் பிடும் இந்த அதிகாரியின் வேலை எப் படிப்பட்டது? உண்மையான கடுங் காவல் தண்டனையா அல்லவா? நிம்மதி பகலிலும் கிடையாது, இரவிலும் கிடை யாது. அலுப்பூட்டும் பயணத்தின் போது மனதுக்குள் திரண்ட சள்ளைகளை எல் லாம் பிரயாணி அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி யின் தலையில் கொட்டுகிறான். பருவ நிலை மகா மோசம், பாதை ஒரே சீர் கேடு, வண்டியோட்டி அடங்காப் பிடாரி,

குதிரைகள் சண்டி — ஆக எல்லாவற்றுக்கும் பொறுப்பாளி அஞ்சல் நிலைய அதிகாரிதான். அவனுடைய ஏழைக் குடிலுக்குள் வரும் பிரயாணி அவனைப் பகைவனாகக் கருதுகிறான்; இந்த அழையா விருந்தினனிடமிருந்து விரைவிலேயே விடுதலை பெற முடிந்துவிட்டால் அது அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியின் நல்ல காலம்; ஆனால், குதிரைகள் தயாராய் இல்லா விட்டாலோ? கடவுளே! என்னென்ன வசவுகளும் திட்டுகளும், என்னென்ன உருட்டல்களும் மிரட்டல்களும் அவன் தலையில் பொழிகின்றன! மழையிலும் உளையிலும் அவன் வீடு வீடாக ஓடிச்சாட வேண்டி வருகிறது; புயலிலும், ஜனவரி மாதக் கடுங்குளிரிலும் அவன் வெளியேறி வாயில் முகப்பிற்குச் செல்கிறான் — கோபாவேசத்திலிருக்கும் வழிப்போக்கனின் கூப்பாட்டிலும், நெட்டித் தள்ளலிலுமிருந்து நிமிட நேரமாவது ஓய்வு பெறுவதற்காக. எவனோ ஜெனரல் வருகிறான்; அஞ்சல்

நிலேய அதிகாரி நடுநடுங்கிக்கொண்டு, தன்னிடம் எஞ்சியிருக்கும் இரண்டே இரண்டு த்ரோய்க்காக்களேயும்* —அவற்றில் ஒன்று தபால் எடுத்துச் செல்லத்தேவையானது — அவனுக்குக் கொடுத்துவிடுகிருன். ஜெனரலோ, அவனுக்கு நன்றி கூடக் கூருமல் போய்விடுகிருன். ஐந்து நிமிடங்களுக்கெல்லாம் மீண்டும் சலங்கை யொலி!.. தபால் வண்டிக்காரன் தடதட்வென்று உள்ளே வந்து மாற்றுக் குதிரைகளுக்கான கோரிக்கைச் சீட்டை மேஜை மேல் கடாசுகிருன்!.. இவற்றை யெல்லாம் நன்கு சீர்தூக்கிப் பார்ப்போமாளுல் நமது இதயம் ஆத்திரத்திற்குப் பதிலாக உள்ளார்ந்த அனுதாபத்தால் நிறைந்து பொங்கும். இது விஷயமாக இன்னும் சில வார்த்தைகள்: இந்த இருபது ஆண்டுகளாக நான் ருஷ்யாவில் எல்லாத் திசைகளிலும்

---

* த்ரோய்க்கா என்பது மூன்று குதிரைகள் கொண்ட ஜோடி.

பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன்; தபால் வண்டிப் பாதைகள் எல்லாவற்றையுமே அநேகமாக நான் அறிவேன்; வண்டிக் காரர்களின் பல தலைமுறையினர் எனக்குப் பழக்கம்; எனக்கு நேர்முகப் பரிச்சய மில்லாத, நான் அலுவல் தொடர்பு கொள்ளாத அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி எவனுவது இருப்பது அரிதே; பிரயாணங்களின் போது என்னிடம் சேர்ந்து குவிந்துள்ள ருசிகரமான அவதானிக்கைகளை விரைவிலேயே வெளியிடுவேன் என நம்புகிறேன்; ஆனால் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரிகள் குழாம் பற்றிப் பொது மக்கள் மனத்தில் மிகமிகத் தவறான கருத்து ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மட்டும் இங்கே கூறிவிடுகிறேன். மிகுந்த நிந்தைக்கு ஆளாகியுள்ள அஞ்சல் நிலைய அதிகாரிகள் பொதுவாக அமைதியுள்ளவர்கள், பிறருக்குத் தொண்டு செய்யும் இயல்புள்ளவர்கள், எல்லோருடனும் சுமுகமாகப் பழகும் போக்குள்ளவர்கள், கௌரவம் பாராட்டுவதில் சங்கோசமுள்

ளவர்கள், ரொம்பப் பணத்தாசை பிடித்தவர்களல்ல. அவர்களது உரையாடல்களிலிருந்து (பல பிரயாணிக் கனவான்கள் இவற்றைப் புறக்கணித்து விடுகிறார்கள்) அக்கறைக்குரியவையும் படிப்பினை நல்குபவையுமான எத்தனையோ விஷயங்களைக் கிரகித்துக்கொள்ள முடியும். என்னைப் பொறுத்தவரையில், அரசாங்க அலுவலாகப் பயணஞ் செய்யும் ஆறுந்தர உத்தியோகஸ்தனின் பேச்சைவிட அஞ்சல் நிலைய அதிகாரிகளின் உரையாடலை நான் மேலாக மதிக்கிறேன் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

மதிப்பிற்குகந்த அஞ்சல் நிலைய அதிகாரிகள் குழாத்தில் எனக்கு நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை எளிதாக ஊகித்துக்கொள்ள முடியும். உண்மையில் அவர்களில் ஒருவனது நினைவு எனக்கு விலைமதிப்பற்றது. நிலைமைகள் காரணமாக ஒரு காலத்தில் நாங்கள் நெருங்கிய அறிமுகம் செய்து கொண்

டோம். அவனுடைய கதையைத்தான் வாசகநேயர்களுக்கு இப்போது சொல்லப் போகிறேன்.

1816ம் ஆண்டு மே மாதம், ஒரு மாகாணத்தில், தற்போது அழிந்து போய்விட்ட பாதை ஒன்றின் வழியே பிரயாணம் செய்யும் வாய்ப்பு எனக்கு நேர்ந்தது. அப்போது நான் சின்ன உத்தியோகஸ்தன், வாடகை வண்டியில் பிரயாணம் செய்துவந்தேன், இரண்டு குதிரைகளுக்குப் பணங் கொடுக்கும் நிலையிலிருந்தேன். இந்தக் காரணத்தினுல் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரிகள் என் விஷயத்தில் அலட்சியமாக நடந்து கொண்டார்கள்; எனக்குச் சேர வேண்டியதென்று எனக்குப் பட்டதை நான் அடிக்கடி சண்டை போட்டு வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. என் உபயோகத்துக்காகத் தயாரிக்கப்பட்டிருந்த குதிரைகளை யாராவது பெரிய அதிகாரியின் வண்டியில் பூட்டுவதற்காக எவனுவது அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி கொடுத்

தால் இளைஞனும் முன்கோபியுமான எனக்கு அவனுடைய கீழ்மையையும் அற்பத்தனத்தையும் கண்டு ஆத்திரம் மண்டும். இதே போல, கவர்னர் அளிக்கும் விருந்தின் போது, நுட்பமாகப் பாகுபாடு செய்யும் இழிபிறவிப் பரிசாரகன் ஏதேனும் வெஞ்சனத்தை எனக்குப் பரிமாருமல் மேலே சென்று விடுவதையும் பொறுத்துக் கொள்ள என்ருல் வெகுகாலம் வரை பழக்கப் பட முடியவில்லை. இப்போதோ, இரண்டுமே எனக்கு முறையானவையாகத் தென்படுகின்றன. தற்போது வழக்கிலிருந்து வரும், ''மேல் பதவிக்கு முதல் மரியாதை'' என்ற, எல்லோருக்கும் சௌகரியமான விதிக்குப் பதில் உண்மையாகவே வேறொரு விதி, உதாரணமாக, ''மேலான அறிவுக்கு முதல் மரியாதை'' என்ற விதி நடப்புக்கு வந்தால் என்ன ஆகும்? எத்தகைய பூசல்கள் விளையும்! பணியாளர்கள் யாருக்கு முதலாவது பரிமாறியிருப்

பார்கள்? கிடக்கிறது, நான் என் கதை யைத் தொடர்கிறேன்.

அன்று ஒரே வெக்கை. அஞ்சல் நிலையத்திலிருந்து மூன்று வெர்ஸ்டா* தூரத்தில் தூறல் தொடங்கியது. ஒரு நிமிடத்திற்கெல்லாம் அடை மழை கொட்டி என்னைத் தொப்பலாக நனைத்துவிட்டது. நிலயம் சேர்ந்ததுமே எனது முதற் கவலை உடைகளை எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது, இரண்டாவது தேநீர் தருவிப்பது. ''இந்தா, தூன்யா! ஸமோவாரைத் தயார் பண்ணிவிட்டு, க்ரீம் வாங்கிக் கொண்டுவா!'' என்று கத்தினன் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி. இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் சுமார் பதினன்கு வயதிருக்கும், ஒரு பெண் தடுப்புச்சுவருக்குப் பின்னிருந்து வெளிவந்து, வாயில் முகப்புப் பக்கம் விர்ட்டெனப் பாய்ந்து சென்ருள். அவளுடைய அழகைக் கண்டு நான் மலைத்துப்போய், ''இது உன் மகளா?''

---

* வெர்ஸ்டா—1.06 கிலோமீட்டர்.

என்று அதிகாரியிடம் வினவினேன். ''ஆமாம், ஐயா!'' என்று ஆத்ம திருப்தி தோன்ற விடையிறுத்தான். ''ரொம்பப் புத்திசாலி, ரொம்பத் துடி, எல்லாம் அவளுடைய காலஞ்சென்ற தாயார் போலவே'' என்ருன். உடனே எனது கோரிக்கையைப் பேரேட்டில் பதிவு செய்வதில் முனைந்தான். நான் அவ னுடைய எளிய, ஆனுல் நருவிசும் துப்புரவுமான இருப்பிடத்தை அலங் கரித்த படங்களைப் பார்வையிடலானேன். அவை ''ஊதாரி மகன்'' என்ற கதையின் விளக்கப்படங்கள். முதலாவது படத் தில், படுக்கைக் குல்லாயும் அங்கியும் அணிந்த மரியாதைக்குரிய முதியவன் சஞ்சலமுள்ள வாலிபனுக்கு விடையளிப் பதும் வாலிபன் முதியவனின் ஆசியை யும் பணப் பையையும் அவசரமாகப் பெற்றுக் கொள்வதும் தீட்டப்பட்டிருந் தன. இரண்டாவது படத்தில் இளைஞ னின் துர்நடத்தை விவரமாகச் சித்திரிக் கப்பட்டிருந்தது: பொய் நண்பர்களும்

நாணமற்ற பெண்களும் புடை சூழ அவன் மேஜையருகே அமர்ந்திருப்பது போல. அடுத்த படத்தில் சீரழிந்த யுவன் கந்தை யுடையும் மூன்றுமுக்குத் தொப்பியுமாகப் பன்றிகளை மேய்ப்பதும் அவற்றின் தீனியைத் தானும் உண் பதும் காட்டப்பட்டிருந்தன; இளைஞனின் முகத்தில் ஆழ்ந்த சோகமும் பச்சாத் தாபமும் துலங்கின. கடைசிப் படம் இளைஞன் தந்தையிடம் திரும்பிவருவ தைச் சித்திரித்தது; நல்லியல்புள்ள தந் தை அதே படுக்கைக் குல்லாவும் அங்கி யும் அணிந்து மகனை எதிர்கொள்ள ஓடு கிறுன்; மகன் முழந்தாள் படியிட்டுத் தந்தையின் அடி வணங்குகிறுன்; சமை யல்காரர்கள் கொழுக்கவைத்த கன் றைக் கறியாக்கும் பொருட்டு வெட்டு வதும், இத்தகைய கொண்டாட்டத் திற்குக் காரணம் என்ன என்று மூத்த மகன் பணியாளர்களை விசாரிப்பதும் பின்னணியில் காட்டப்பட்டிருந்தன. ஒவ் வொரு படத்துக்கும் அடியில் இருந்த

அதற்குரிய ஜெர்மன் ஈரடிச் செய்யுட்களை நான் படித்தேன். இவை அனைத்தும், பால்ஸாம் செடித் தொட்டியும், வண்ணக் கட்டம் போட்ட திரையிட்டிருந்த படுக்கையும் அச்சமயத்தில் என்னைச் சூழ்ந்திருந்த மற்றப் பொருள்களும் எல்லாம் என் நினைவில் இன்னும் விவரமாகப் பதிந்திருக்கின்றன. வீட்டுக்காரனையும் நான் இப்போது போன்றே கண்ணெதிரே காண்கிறேன்: சுமார் ஐம்பது வயதினன், நிகுநிகுவென்று களி ததும்பும் தோற்றத்தினன்; அவன் அணிந்திருந்த பச்சை நிற நீள்கோட்டு சாயம் வெளுத்த ரிப்பன்களில் தொங்கிய மூன்று பதக்கங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது.

பழைய வண்டிக்காரனுக்கு நான் வாடகை கொடுத்துக் கணக்குத் தீர்ப்பதற்குள் தூன்யா ஸமோவாரை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வந்துவிட்டாள். தன் அழகு என்னை வசீகரித்துவிட்டது என்பதை இரண்டாவது பார்வையிலேயே கண்டு கொண்ட அந்தச் சின்னஞ்

சிறு ஒய்யாரி, பெரிய நீல விழிகளை நாணத்துடன் தாழ்த்திக் கொண்டாள். நான் அவளிடம் பேச்சுக் கொடுத்தேன்; அவளோ உலகவிவகாரங்களில் பழகியவள் போலவே ஒருவிதமான கூச்சமும் இன்றி எனக்கு மறுமொழி பகர்ந்தாள். அவளுடைய தகப்பனுக்கு ஒரு கிளாஸ் பஞ்ச் சாராயம் ஊற்றிக் கொடுத்து விட்டு, தூன்யாவுக்கு ஒரு கோப்பைத் தேநீர் அளித்தேன். பின்பு மூவரும் யுகக் கணக்கில் பழகியவர்கள் போல உரையாடலுற்றோம்.

குதிரைகள் தயாராகிக் காத்திருந்தன என்றாலும் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியையும் அவனது மகளையும் விட்டுப் பிரிய எனக்கு மனமில்லை. முடிவில் அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டேன்; தகப்பன் சுகமே போய் வாருங்கள் என வாழ்த்தினான், மகள் வண்டிவரை என்னை வழியனுப்ப வந்தாள். வாயில் முகப்பில் நான் நின்று, அவளை முத்தமிடுவதற்கு அவளிடம்

அனுமதி கோரினேன். தூன்யா இணங்கினாள்...

''இவ்விளையாட்டில் ஈடுபட்டபின்''

நான் எத்தனையோ முத்தங்களைக் கணக்கிட முடியும்; ஆனால், அவற்றில் ஒன்று கூட என் நினைவில் இவ்வளவு நீண்ட காலம், இவ்வளவு இன்பகரமாகப் பதிந்திருக்கவில்லை.

பல வருடங்கள் கழிந்தன. நிலைமைகள் என்னை மீண்டும் அதே பாதையில், அதே இடங்களுக்கு இட்டுச் சென்றன. முதிய அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியின் மகளை நினைவு கூர்ந்து, அவளை மீண்டும் காணப் போகிறோம் என்ற எண்ணத்தால் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். வயதான அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி ஒருகால் பதவியைவிட்டு நீக்கப் பட்டிருக்கலாம்; தூன்யாவுக்கு மணமாகி யிருக்கலாம் என்ற சிந்தனை எழுந்தது. இருவரில் ஒருவர் காலமாகியுமிருக்கக் கூடும் என்ற கருத்தும் சட்டெனத் தோன்றி மறைந்தது. கவலை

நிறைந்த முன்னுணர்வுகளுடன் அஞ்சல் நிலையத்தை அணுகினேன்.

எனது குதிரைகள் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியின் சிறு வீட்டெதிரே நின்றன. அறைக்குள் சென்றதுமே ''ஊதாரி மகன்'' கதையின் விளக்கப் படங்களை அடையாளங் கண்டுகொண்டேன். மேஜையும் கட்டிலும் பழைய இடங்களிலேயே இருந்தன, ஆனால் ஜன்னல் குறட்டில் முன்போல மலர்கள் இல்லை; நாற்புறமும் இருந்த வஸ்துக்கள் கவனிப்பின்மையையும் பராமுகத்தையும் பறைசாற்றின. நிலைய அதிகாரி ஆட்டுத் தோல் கோட்டைப் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருந்தான். என் வரவு அவனை உசுப்பி விட்டது, அவன் எழுந்து உட்கார்ந்தான்... அதே சிமியோன் வீரின்தான், ஆனால் எவ்வளவு கிழடுதட்டிப் போய் விட்டான்! எனது கோரிக்கையை அவன் நகலெழுதுகையில் நான் அவனது நரை முடியையும், மழிக்காத கன்னங்களில் இருந்த சுருக்கங்களையும்,

கூனிய தோள்களையும் பார்வை யிட்டேன்—தளதள வென்று களிததும்பிய ஆண்மகனை மூன்று-நான்கு ஆண்டுகள் குடுகுடு கிழமாக ஆக்கி விட்டதைக் கண்டு என்னால் மலைப்புறாமல் இருக்க முடியவில்லை. ''என்னை அடையாளம் தெரிகிறதா? நாம் ரொம்பக் காலத்துக்கு முன் அறிமுகமானவர்கள் ஆயிற்றே!'' என்று வினவினேன். ''இருக்கலாம். பெரிய சாலை. எத்தனையோ பிரயாணிகள் இங்கே வந்து போயிருக்கிறார்கள்'' என்று உற்சாகமின்றிப் பதிலளித்தான். ''உன் பெண் தூன்யா சௌக்கியந்தானே?'' என்று கேட்டேன். கிழவன் முகஞ் சுளித்து, ''ஆண்டவனுக்கே வெளிச்சம்'' என்றான். ''ஓகோ, மணமாகிவிட்டதோ?'' என விசாரித்தேன். கிழவன் என் சொற்களைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாதது போல் அபினயித்து, என் கோரிக்கையை வாய்க்குள்ளாகவே படித்துக்கொண்டுபோனான். நான் கேள்விகளை நிறுத்திவிட்டு, தேநீர் தயாரிக்கும்

படி சொன்னேன். ஆவல் என்னை உலப்பியது; பஞ்ச் சாராயம் பருகினால் கிழவனின் வாய்மூடித்தனம் தானே அகன்று விடும் என நம்பினேன்.

நான் நினைத்தது சரியாயிற்று: கிழவன் சாராயத்தை வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. பானம் கிழவனது உற்சாகமின்மையை அகற்றி விட்டது என்பதைக் கவனித்தேன். இரண்டாவது கிளாஸ் பருக ஆரம்பித்ததுமே அவன் வாய்ப்பூட்டு கழன்றுவிட்டது. என்னை அடையாளங் கண்டு கொண்டான், அல்லது கண்டு கொண்டது போலப் பாவனை செய்தான். அப்புறம் அவன் எனக்குச் சொன்ன கதை அப்போது என்னை மிகவும் ஈர்த்தது, என் உள்ளத்தை உருக்கிவிட்டது.

''அப்படியானால் என் தூன்யாவை உங்களுக்குத் தெரியும் என்று சொல்லுங்கள்!'' எனப் பேச்சைத் தொடங்கினான். ''யார்தான் அவளை அறியாதவன்! ஆகா, தூன்யா, தூன்யா! எப்பேர்ப்

பட்ட பெண்! வந்தவர்கள் எல்லோரு மே அவளை மெச்சினார்கள், ஒருவராவது குறை சொன்னது கிடையாது. சீமாட்டி கள் அவளுக்குப் பரிசுகள் கொடுப்பார் கள், தலைக்குட்டை, காதணி என்று. நிலையத்துக்கு வரும் கனவான்கள் சாப் பாட்டுக்குத் தங்குவதுபோல நடித்து வேண்டுமென்றே தாமதிப்பார்கள்—உண் மையில் தூன்யாவை இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண் டும் என்பதற்காக. யாராவது கனவான் எவ்வளவுதான் கோபமாயிருந்தாலும் அவளைக் கண்டதுமே சாந்தமடைந்து என்னுடன் இனிமையாகப் பேசுவார். ஐயா நம்புவீர்களோ மாட்டீர்களோ, தபால் எடுத்துச் செல்பவர்களும் அர சாங்கச் செய்திச் சேவகர்களும் அரை மணியாவது அவளுடன் பேசாமல் போக மாட்டார்கள். இந்த வீடே அவள் பொறுப்பிலே தான் இருந்தது. வீட் டைத் துப்புரவாக வைத்துக் கொள்ள வும், சாப்பாடு தயாரிக்கவும் அவளுக்கு

எப்படியோ நேரங் கிடைத்து விடும். முட்டாள் கிழமான எனக்கோ, அவ ளைப் பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டாது, சந்தோஷம் பொங்கிப் பொங்கிப் பெரு கும். என் தூன்யா மேலே எவ்வளவு பாசம் வைத்திருந்தேன்! எப்படிக் கண் ணுக்குள் கண்ணுகப் பேணினேன்! அவ ளுக்கு எதிலாவது குறையுண்டா? எல்லா மிருந்தும் ஆபத்துக்குத் தோத்திரத் தால் அணைபோட முடியுமா? நடப்பது நடந்தே தீரும் அல்லவா?'' இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் தனது துயரக் கதையை விவரமாகக் கூறலானுன்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள். அவன் புதிய பேரேட்டில் கோடு போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் பெண் தடுப்புச் சுவரின் மறு புறம் உட்கார்ந்து உடை தைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது நிலையத் தின் எதிரே வந்து நின்றது ஒரு த்ரோய்க்கா. செர்க்கேஸியத் தொப்பி யும் இராணுவ மேல்கோட்டும் கழுத்தைச்

சுற்றிக் கனத்த மப்ளரும் அணிந்த பிரயாணி ஒருவன் அறைக்குள் வந்து குதிரைகள் வேண்டும் என்று கோரினன். குதிரைகளோ, எல்லாம் வெளியே போயிருந்தன. இதைக் கேட்டதும் பிரயாணி குரலேயும் சவுக்கையும் உயர்த்தினன், ஆனல் அதற்குள் இம்மாதிரிக் காட்சிகளுக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்த தூன்யா தடுப்புச் சுவரின் பின்னிருந்து ஓடிவந்து பிரயாணியிடம் ஏதாவது உண்பதற்கு வேண்டுமா என நளினமாக வினவினள். தூன்யாவின் வருகை எப்போதும் போலவே நற்பயன் விளேத்தது. பிரயாணியின் கோபம் பறந்து போயிற்று; குதிரைகள் வரும்வரை காத்திருக்க இணங்கி, சாப்பாடு கொண்டு வருமாறு கூறினன். நனேந்து, பறட்டையாய்க் கிடந்த மென் மயிர்த் தொப்பியைக் கழற்றி, மப்ளரை அவிழ்த்து, இராணுவ மேல்கோட்டையும் அகற்றிய பின் அவன் ஒற்றை நாடி மேனியனை இளம் ஹுஸ்ஸார்—குதிரைப் படை வீரன்—என்

பது தெரிந்தது. கறுகறு வென்ற சிறு மீசை வைத்திருந்தான். விரைவிலேயே அவன் நிலைய அதிகாரி வீட்டில் சரளமாகப் பழகினான், அதிகாரியுடனும் அவன் புதல்வியுடனும் மகிழ்வுடன் உரையாடினான். இரவு உணவு பரிமாறப் பட்டது. இதற்கிடையே குதிரைகள் திரும்பி வந்துவிடவே, அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி, அவற்றுக்குத் தீனி காட்டாமலே பிரயாணியின் வண்டியில் பூட்டும்படி கட்டளையிட்டான்; ஆனால் அறைக்குத் திரும்பியதுமே இளைஞன் பெஞ்சியில் அநேகமாக உணர்விழந்து கிடப்பதைக் கண்டான். அவனுக்கு உடம்பு சரியாயில்லையாம், தலை வலித்ததாம், பிரயாணம் செய்ய இயலாதாம்... என்ன செய்வது? நிலைய அதிகாரி தன் கட்டிலில் அவனைப் படுக்கவைத்தான். மறுநாள் காலை பிரயாணியின் உடம்பு நேராகாவிட்டால் ஸ... என்ற இடத்திலிருந்து டாக்டரை வரவழைப்பது என்று தீர்மானமாயிற்று.

மறுநாள் ஹூஸ்ஸாரின் நிலை இன்னும் மோசமாயிற்று. அவனுடைய ஆள் மருத்துவனை அழைத்து வர நகரத்துக்குச் சென்றான். தூன்யா காடியில் தோய்த்த கைக் குட்டையை அவன் தலைமேல் சுற்றிக் கட்டிவிட்டு, அவன் படுக்கை யருகிலேயே உட்கார்ந்து தையல் வேலையைத் தொடர்ந்தாள். நிலைய அதிகாரியின் முன்னிலையில் நோயாளி முனகியவண்ணமா யிருந்தான், ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச அவனுக்கு முடியவில்லை. இரண்டு கோப்பை காப்பி மட்டும் பருகினான், முனகியவாறே உணவு கொண்டுவரும்படி கூறினான். தூன்யா அவனைவிட்டு அகலவே இல்லை. அவன் ஓயாமல் தாகம் தாகமென்று தவித்தான். தூன்யா தன் கைப்படத் தயாரித்த எலுமிச்சம் பழ ரசம் ஒரு குவளையில் கொண்டு கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். நோயாளி உதட்டை நனைத்துக் கொள்வான், அப்புறம் ஒவ்வொரு தரமும் குவளையைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் போது,

நன்றி தெரிவிப்பதற்காகத் தன் சோர்ந்த கரத்தால் தூன்யாவின் கையைப் பற்றி அழுத்துவான். சாப்பாட்டு வேளையில் மருத்துவன் வந்து சேர்ந்தான். நோயாளியின் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்து, அவனுடன் ஜெர்மன் பாஷையில் பேசிவிட்டு, அவனுக்கு வேண்டியதெல்லாம் ஓய்வுதான் என்றும், இரண்டொரு நாளில் அவன் பிரயாணத்தைத் தொடரலாம் என்றும் ருஷ்ய மொழியில் கூறினன். ஹுஸ்ஸார் வைத்திய பரிசோதனைக்காக மருத்துவனுக்கு இருபத்தைந்து ரூபிள் கொடுத்ததோடு சாப்பிடவும் அழைத்தான். வைத்தியன் அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவே, இருவரும் நன்ருக ருசித்துச் சாப்பிட்டார்கள், ஒரு பாட்டில் வயினைக் குடித்துத் தீர்த்தார்கள், பரஸ்பரம் மகிழ்ச்சியோடு அளவளாவினர்கள்.

இன்னும் ஒரு நாள் கழிந்தது. ஹுஸ்ஸாருக்கு உடம்பு முற்றிலும் சௌக்கியமாகிவிட்டது. அவன் அளவு

கடந்த களிப்புடன் இருந்தான், தூன் யாவோடும் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி யோடும் இடைவிடாது வேடிக்கை பேசினான், சீழ்க்கை யடித்து இசைத் தான், பிரயாணிகளோடு உரையாடி னான், அவர்களது கோரிக்கைகளைப் பேரேட்டில் பதிவு செய்தான்; கனிந்த உள்ளம் படைத்த நிலைய அதிகாரியை அவன் மயக்கிய மயக்கில் மூன்றும் நாள் காலை அந்த இனிய விருந்தாளி யை விட்டுப் பிரியவே அதிகாரிக்கு மனம் வரவில்லை. அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. தூன்யா மாதாகோயில் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தாள். ஹுஸ் ஸாரின் வண்டி வாயிலெதிரே ஓட்டி வரப்பட்டது. சாப்பாட்டிற்கும் தங்கு வசதிக்கும் நிலைய அதிகாரிக்குத் தாராள மாகப் பணம் அளித்து விடை பெற் றுக்கொண்டான் ஹுஸ்ஸார்; தூன்யா விடமும் பிரிவு சொல்லிக்கொண்டவன், கிராமத்தின் மறு கோடியிலிருந்த மாதா கோயில் வரை அவளைத் தன் வண்டியில்

ஏற்றிச்செல்வதாகக் கூறினான். தூன்யா தயங்கித் தயங்கி நின்றாள்... ஆனால் அவள் தகப்பன் ''எதற்காகப் பயப்படுகிறாய்? ஐயா ஒன்றும் ஓநாயில்லை, உன்னைத் தின்று விடுவதற்கு! ஏறிப் போ மாதாகோயில் வரை!'' என்றான். தூன்யா வண்டியில் ஏறி ஹுஸ்ஸாரின் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள். வேலைக்காரன் வண்டியோட்டியின் அருகே தாவி யேறினான், வண்டிக்காரன் சீழ்க்கையடித்தான், குதிரைகள் துள்ளிப் பாய்ந்தன.

தூன்யாவை ஹுஸ்ஸாருடன் போகும்படி அனுமதிக்கத் தன்னால் எப்படி முடிந்தது, இந்தக் குருட்டுத்தனம் தன்னிடம் எப்படி வந்தது, தன் புத்திக்கு என்னதான் நேர்ந்துவிட்டது என்று பாவம் நிலைய அதிகாரிக்குப் புரியவேயில்லை. அரைமணி கழிவதற்குள் அவன் இதயத்தில் வேதனை எடுக்கத் தொடங்கிவிட்டது; கவலை ஒரேயடியாக ஆட்கொண்டுவிடவே அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை, தானே மாதாகோயில் சென்

ருன். மாதாகோயிலை நெருங்கும்போதே ஜனங்கள் வெளிவருவதையும் தூன்யா வளைவிலோ, முகப்பிலோ இல்லாத தையும் கண்டான். விடுவிடு வென்று மாதாகோயிலுக்குள்ளே புகுந்தான். பாதிரி பலிபீடத்தருகிருந்து அகன்று விட்டான்; கோயில் வேலையாள் மெழுகு வத்திகளை அணைத்துக் கொண்டிருந் தான்; இரண்டு கிழவிகள் ஒரு மூலை யில் இன்னும் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்; ஆனால் தூன்யா வை எங்குமே காணோம். பாவம் தகப் பன், தூன்யா பிரார்த்தனைக்கு வந்திருந் தாளா என்று வேலையாளிடம் விசாரித் தான். வரவில்லை என்றான் அவன். அஞ் சல் நிலைய அதிகாரி குற்றுயிரும் குறை உயிருமாக வீடு திரும்பினான். அவனுக்கு எஞ்சியிருந்த ஒரே நம்பிக்கை என்ன வென்றால், இளம் பருவத்துக்குரிய சபலச் சித்தத்துடன் தூன்யா தனது ஞானத்தாய் வசிக்கும் அடுத்த அஞ்சல் நிலையம் வரை சென்றிருக்கலாமோ என்பது தான்,

ஹுஸ்ஸாரின் வண்டியுடன் அனுப்பி யிருந்த குதிரைகள் திரும்ப வருவதை வேதனையும் பதைபதைப்புமாக எதிர் பார்த்தான் கிழவன். வண்டிக்கார னே திரும்பக் காணோம். கடைசி யில் இரவாகும் போது அவன் தனி யாகக் குதிரைகளை ஓட்டிக்கொண்டு குடிமயக்கத்தோடு வந்து சேர்ந்த வன், ''தூன்யா அடுத்த அஞ்சல் நிலை யத்திலிருந்து ஹுஸ்ஸாருடன் மேலே சென்றுவிட்டாள்'' என்ற, கொல்வது போன்ற செய்தியைக் கொணர்ந்தான்.

கிழவன் தன் துர்ப்பாக்கியத்தைத் தாங்க முடியாதவனாய், கட்டிலில்— இளம் வஞ்சகன் படுத்திருந்த அதே கட்டிலில்—அக்கணமே விழுந்து விட் டான். இப்போது எல்லா நிலைமைகளை யும் எண்ணிப்பார்க்கையில், இளைஞன் அசௌக்கிய முற்றது வெறும் பாசாங்கே என்பதை அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி ஊகித்துக்கொண்டான். அப்பாவிக் கிழ வனுக்குக் கடுஞ்சுரம் வந்து விட்டது.

அவனுக்குப் பதில் தாற்காலிகமாக வேறு அஞ்சல் அதிகாரியை நியமித்துவிட்டு அவனை ஸ... என்ற இடத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள். ஹூஸ்ஸாரைப் பார்க்க வந்த அதே மருத்துவன் அவனுக்கு வைத்தியம் செய்தான். வாலிபன் முற்றிலும் ஆரோக்கியமாகவே இருந்ததாகவும், அவனுடைய தீய நோக்கங்களைத் தான் அப்போதே ஊகித்துக் கொண்டதாகவும், அவனது சாட்டைக்குப் பயந்தே ஒன்றும் சொல்லாதிருந்துவிட்டதாகவும் இப்பொழுது அவன் உறுதியாகக் கூறினான். அந்த ஜெர்மானியன் உள்ளதைத் தான் சொன்னானோ அல்லது தனது தூரதிருஷ்டியைப் பற்றி வீண் பகட்டு செய்தானோ, எதுவாயிருந்தாலும் தன்னிடம் சிகிச்சை பெற்ற ஏழை நோயாளிக்கு அவன் எவ்வித ஆறுதலும் அளிக்கவில்லை. உடம்பு சரியானதுமே கிழவன் ஸ... நகரிலிருந்த தலைமை அதிகாரிகளிடம் இரண்டு மாத விடுமுறை வாங்கிக் கொண்டு தனது

நோக்கம் பற்றி யாருக்கும் ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லாமல் மகளைத் தேடிக் கால் நடையாகச் சென்று விட்டான். ஹுஸ்ஸார் காப்டன் மீன்ஸ்கிய், ஸ்மோலேன்ஸ்க் நகரிலிருந்து பீட்டர்ஸ்பர்க்குக்கு யாத்திரை செய்ததாகப் பேரேட்டிலிருந்து தெரிந்து கொண்டான். தூன்யா தானுக விரும்பியே ஹுஸ்ஸாருடன் போனது போலத் தோன்றிய போதிலும் அவள் வழி நெடுகக் கண்ணீர் வடித்ததாக அவர்களை ஏற்றிச் சென்ற வண்டிக்காரன் சொன்னுன். "கடவுள் துணை நின்ருல் வழிதவறிய கன்றை மீண்டும் வீடு சேர்ப்பேன்" என நினைத்துக் கொண்டான் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி. இந்த எண்ணத்துடன் அவன் பீட்டர்ஸ்பர்க் நகருக்கு வந்து இராணுவச் சேவைக் காலத்தில் உடன் பணியாற்றியவனும் இப்போது ஓய்வு பெற்ற சிற்றதிகாரியுமான ஒருவன் வீட்டில் தங்கினுன். இங்கிருந்தபடி தேட்டத்தைத் தொடங்கி

ஞன். காப்டன் மீன்ஸ்கிய் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் இருப்பதாகவும் பிரசித்தி பெற்ற தெமூத்தவ் ஹோட்டலில் வசிப்பதாகவும் சீக்கிரமே விசாரித்தறிந்தான். அவனிடம் போவதென்று நிச்சயித்தான்.

அதிகாலையில் அவன் ஹூஸ்ஸாரின் அறை வாயிலை அடைந்து, கிழப் போர் வீரன் ஒருவன் எஜமானைக் காண வந்திருப்பதாகச் சொல்லுமாறு ஹூஸ்ஸாரின் பணியாளைக் கேட்டுக் கொண்டான். பூட்சுகளைக் கவர்க் கொம்பில் மாட்டிப் பாலிஷ் செய்து கொண்டிருந்த பணியாள், எஜமான் உறங்குவதாகவும், பதினொரு மணிக்கு முன் அவர் யாரையும் பார்ப்பதில்லை என்றும் தெரிவித்தான். அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி வெளியே போய்விட்டுக் குறித்த நேரத்தில் திரும்பிவந்தான். இந்தத் தடவை மீன்ஸ்கியே நீள் அங்கியும் சிவப்பு மயிர்த்தொப்பியும் அணிந்து அவனை எதிர்கொண்டான். ''உனக்கு என்ன வேண்டும், அப்பா?'' என்று கேட்டான். கிழவனின் உள்ளத்

தில் உணர்ச்சிகள் கொந்தளித்துப் பொங்கின, கண்கள் நீர் மல்கின. ''பிரபுவே! ஆண்டவன் பெயரால் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன், கருணை கூருங்கள், பிரபுவே!'' என்று மட்டுமே குரல் தழுதழுக்கக் கூறினான். மீன்ஸ்கிய் அவனைச் சட்டென மேலுங்கீழும் பார்த்தவன் முகம் குப்பென்று சிவக்க, கிழவன் கையைப் பற்றித் தனது அறைக்கு இட்டுச்சென்று அறைக் கதவைச் சாத்தி உட்புறம் தாழிட்டான். ''பிரபுவே, தவறி விழுந்தது மீண்டும் கைக்கு வராது; என் பேதை தூன்யாவையாவது எனக்குத் திருப்பித் தாருங்கள்! நீங்களோ அவளை வேண்டிய மட்டும் அனுபவித்தாகிவிட்டது. வீணாக அவள் வாழ்வைப் பாழாக்காதீர்கள்'' என்று இறைஞ்சினான் முதியவன். இளைஞன் ஒரேயடியாக நாணமடைந்து, ''செய்ததை மாற்ற முடியாது. நான் உனக்குத் தீங்கிழைத்து விட்டேன், அதன் பொருட்டு உன்னிடம் மனமார மன்னிப்புக் கோருகிறேன்.

ஆனால் தூன்யாவைத் தள்ளிவைத்துவிடு வேன் என்று மட்டும் நினைக்காதே. அவள் சுகமாயிருப்பாள் என ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். உனக்கு அவள் எதற்காக? அவள் என்னைக் காதலிக்கிறாள். தனது பழைய நிலைமைப்படி வாழும் பழக்கமே அவளுக்கு விட்டுப்போயிற்று. நீயோ, அவளோ, நீங்கள் இருவருமே நடந்ததை மறக்க முடியாது'' எனக் கூறினான். பின்பு கிழவனின் கோட்டு மடிப்புக்குள் எதையோ திணித்துவிட்டு, கதவுத் தாழ்ப்பாளைத் திறந்தான். அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி, எப்படி என்று தானே அறியாமல் தெருவுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

நெடு நேரம் அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்த பின்பு அவன் தனது கோட்டு மடிப்புக்குள் ஏதோ காகிதக் கற்றை இருப்பதை உணர்ந்தான். அதை வெளியிலெடுத்தவன், அது ஐம்பது ரூபிள் நோட்டுக்கள் பல கொண்ட சுருள் என்பதைக் கண்டான். மீண்டும்

அவன் விழிகளில் நீர் ஊற்றெடுத்தது —இது ஆத்திரக் கண்ணீர். நோட்டுக் களைப் பந்தாய்ச் சுருட்டித் தரையில் எறிந்து பூட்சுக் குதியால் துவைத்துத் தேய்த்துவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தான்... சில தாவடி சென்றபின் நின்று, யோசித் துவிட்டு... திரும்பி நடந்தான். ஆனால் நோட்டுக்களைக் காணோம். நல்லுடை யணிந்த வாலிபன் ஒருவன் அவனைப் பார்த்ததுமே ஓடி வாடகை வண்டியொன் றில் சட்டெனஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு, ''வேகமாய் விடு!'' என்று கூவினான். அஞ் சல் நிலைய அதிகாரி அவனை விரட்டிச் செல்லவில்லை. தனது அஞ்சல் நிலையம் திரும்புவதென்று தீர்மானித்தான், ஆயினும் போவதற்கு முன்பு பாவம் தூன்யாவை ஒரு தரமாவது பார்த்து விட்டுப் போக விரும்பினான். ஆகவே, இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம் மீன்ஸ் கியின் இருப்பிடத்துக்கு மறுபடியும் சென்றான். ஆனால் இராணுவச் சேவகன் எஜமான் யாரையும் பார்க்க மாட்டார்

என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி, அவனை நடையிலிருந்து வெளியே தள்ளிக் கதவை முகத்திலறைந் தாற்போலப் படீரென்று சாத்திவிட்டான். அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி சற்று நேரம் வெளியே நின்று கொண்டிருந்துவிட்டுப் பிறகு அப்பால் போனான்.

அதே தினம் மாலை, மாதாகோயிலில் பிரார்த்தனை செய்து உபதேசங் கேட்டுவிட்டு லித்தேய்னயா வீதி வழியாக அவன் வந்து கொண்டிருக்கையில் ஒயிலான வண்டி ஒன்று அவனைக் கடந்து சென்றது. அதில் மீன்ஸ்கிய் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கிழவன் அடையாளங் கண்டுகொண்டான். வண்டி மூன்று மாடி வீடொன்றின் வாயிலுக்கு நேரே போய் நின்றது. மீன்ஸ்கிய் வாயில் முகப்பில் குதித்து உள்ளே விரைந்தான். அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியின் மனத்தில் இன்பகரமான எண்ணம் உதித்தது. அவன் திரும்பி, வண்டிக்காரனை நெருங்கியதும், ''யாருடைய குதிரை யப்பா இது? மீன்ஸ்கியுடையதோ?'' என்று வினவினான். ''ஆம்,

அவருடையதே தான். எதற்காகக் கேட்கிருய்?'' என்ருன் வண்டிக்காரன். ''எதற்குத் தெரியுமா? உன் எஜமானர் தூன்யாவுக்கு ஒரு கடிதம் கொண்டு கொடுக்கச் சொன்ஞர். ஆனுல் அவள், அது தான் தூன்யா, எங்கே வசிக்கிருள் என்பது எனக்கு மறந்து போய்விட்டது '' என்று சொன்ஞன் முதியவன். ''இதே வீட்டில் தான் வசிக்கிருள், இரண்டாவது மாடியில். நீ தான் நேரமாக்கிவிட்டாய், கடிதங் கொண்டு வர. இப்போது எஜமானே அவளோடு இருக்கிருர்'' எனக் கூறினுன் வண்டிக்காரன். அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியோ, நெஞ்சம் இனந் தெரியாதவாறு படபடக்க, ''அதனுல் பரவாயில்லை. சரியான தகவல் கொடுத்ததற்கு நன்றி. எதற்கும் நான் என் வேலையை நிறைவேற்றிவிடுகிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டுப் படியேறினுன்.

கதவு பூட்டியிருந்தது. அழைப்பு மணியை அடித்துவிட்டுக் கிழவன் என்ன

நடக்கிறதென்று பதைப்புடன் எதிர் பார்த்து நின்றான். பூட்டுத் துளையில் சாவி கிளிக்கிட்டது, பின்பு கதவு திறந்தது. ''அவ்தோத்யா சிமியோனவ்னு இங்கேதானே வசிக்கிறார்கள்?'' என்று வினவினான் முதியவன். ''இங்கே தான்'' என விடையிறுத்த இளம் பணிப் பெண், ''உங்களுக்கு அவர்களிடம் என்ன வேண்டும்?'' என்று கேட்டாள். கிழவன் பதில் சொல்லாமல் நடைக்குள் புகுந் தான். ''கூடாது, கூடாது. அவ்தோத்யா சிமியோனவ்னுவைக் காண யாரோ வந் திருக்கிறார்கள்'' என்று கத்தினாள் பணிப் பெண். அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியோ அதைக் காதிலேயே போட்டுக்கொள் ளாமல் விடுவிடென்று மேலே நடந் தான். அவன் கடந்து சென்ற முத லிரண்டு அறைகளும் இருட்டாயிருந் தன. மூன்றாவது அறையில் மட்டும் வெளிச்சம் தெரிந்தது. திறந்திருந்த அறை வாயில் வரை சென்றவன் அப்படியே நிலைத்து நின்று விட்டான்.

கவர்ச்சியாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அறையில் மீன்ஸ்கிய் சிந்தனையிலாழ்ந்தவனாக வீற்றிருந்தான். தூன்யா, மிகமிக நாகரிகப் பாங்குடன் உடையணிந்து, அவனது நாற்காலியின் கைமீது, ஆங்கில தோரணையில் குதிரைச் சவாரி செய்வதுபோல உட்கார்ந்து, இரத்தினங்கள் ஜொலித்த விரல்களில் மீன்ஸ்கியின் கேசத்தைச் சுருட்டியவண்ணம் அவனைக் காதல் ததும்ப நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். பாவம் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி! மகள் இவ்வளவு அழகாக அவனுக்கு இதற்கு முன் ஒருபோதுமே தோன்றியதில்லை; தன்வசமின்றியே அவளை வியந்து நோக்கினான். ''யார் அங்கே?'' என்று தலையை நிமிர்த்தாமலே கேட்டாள் அவள். அவனோ வாயே திறக்கவில்லை. விடை கிடைக்காதபடியால் தூன்யா நிமிர்ந்து பார்த்தாள்... கோவென அலறிக் கொண்டு இரத்தினக் கம்பளத்தின் மீது விழுந்து விட்டாள். கலவரமுற்ற மீன்ஸ்கிய் அவளைத் தூக்குவதற்காகப் பாய்ந்தவன், கிழ

அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி கதவருகே நிற்பது கண்ணில் படவே, தூன்யாவை விட்டுவிட்டு, கோபத்தால் உடல் பதற அவனை அணுகினான். பற்களைக் கிட்டிக்கொண்டு, ''உனக்கு என்ன வேண்டும்? எதற்காக வழிப்பறிகாரன் போல என் பின்னேயே வந்து கொண்டிருக்கிறாய்? என் உயிரை வாங்குவதாக உத்தேசமா? போய்த் தொலை இங்கிருந்து!'' எனச் சீறி, வலிய கரத்தால் கிழவனது கோட்டுக் காலரைப் பற்றி வெளியே மாடிப் படிமீது நெட்டித் தள்ளினான்.

கிழவன் இருப்பிடம் திரும்பினான். இதைப்பற்றிப் புகார் செய்யும்படி அவனுடைய நண்பன் யோசனை கூறினான். ஆனால் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி தீர ஆலோசித்த பின்பு, வேண்டாம் என்று கையசைப்பால் தெரிவித்துவிட்டு, விஷயத்தை அப்படியே விட்டு விடத் தீர்மானித்தான். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து புறப்பட்டுத் தனது அஞ்சல் நிலையம்

சேர்ந்து பழைய வேலையை மேற்கொண்டான். ''ஆயிற்று, அநேகமாக மூன்று வருஷங்களாக நான் தூன்யா இல்லாமலே, அவளிடமிருந்து ஒரு தகவலும் இன்றியே வாழ்ந்துவருகிறேன். உயிரோடுதான் இருக்கிருளா இல்லையா என்பதை ஆண்டவனே அறிவான். எதுவும் நடக்கக்கூடும். வழியிலே போகிற பிலுக்கன் கடத்திக்கொண்டு போய்க் கொஞ்சகாலம் வைத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுத் தெருவில் விரட்டி விட்ட முதலாவது பெண் அவளல்ல, கடைசியானவளும் அவளல்லவே. இன்றைக்குப் பட்டும் மகமலுமாகப் பகட்டிவிட்டு நாளைக்கே ஆடையற்ற பஞ்சைகளுடன் சந்தி பெருக்கும் மூடப் பெண்கள் இவளைப் போல எத்தனையோ பேர் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் இருக்கிருர்களே. தூன்யாவும் இதே கதிக்குத்தான் ஆளாவாள் என்று நினைக்கும் போது சில சமயம், அவள் புதைகுழி சேர்ந்து விட்டால் நன்றுயிருக்குமே என்ற பாவச் சிந்தனை தன்னை யறியாமலே உண்டாகிவிடுகி

றது...'' என்று கூறி முடித்தான் அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி.

எனது நண்பனுன கிழ அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி சொன்ன கதை இதுதான். நடு நடுவே கண்ணீர் கதையை இடைமுறித்து விடும்; அவன் கண்ணீரைக் கோட்டுத் தலைப்பால் நேர்த்தியாகத் துடைத்துக் கொள்வான். கதை சொல்கையில் அவன் குடித்துத் தீர்த்த ஐந்து கிளாஸ் சாராயம் இந்தக் கண்ணீருக்கு ஓரளவு காரணம் என்ருலும் அது என் உள்ளத்தை வெகுவாக உருக்கிவிட்டது. விடை பெற்றுச் சென்ற பின்பும் நெடு நேரம் வரை கிழ அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியை என்னல் மறக்க முடியவில்லை; பாவம் தூன்யாவைப் பற்றி நீண்ட பொழுது சிந்தித்தேன்.

சமீபத்தில் க.... என்ற குப்பத்தின் வழியாகச் செல்கையில் என் நண்பனை நினைவுகூர்ந்தேன்; அவன் நீண்ட காலம் ஆட்சி செலுத்திய அஞ்சல் நிலையம் இப்போது இல்லை என விசாரித்ததில் தெரிய

வந்தது. ''பழைய அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி உயிரோடிருக்கிறாரா?'' என்ற கேள்விக்குத் திருப்திகரமான பதிலளிப்பவர் யாருமில்லை. பழகிய இடங்களைப் பார்த்து வருவதெனத் தீர்மானித்து, வாடகைக்குக் குதிரைகள் வாங்கிக் கொண்டு ந... என்ற கிராமத்துக்கு வண்டியில் போனேன்.

இது நிகழ்ந்தது இலையுதிர் காலத்தில். வானம் சாம்பல் நிற மேகங்களால் மூடப் பட்டிருந்தது; அறுவடையான வயல்களிலிருந்து வீசிய குளிர் காற்று, சிவப்பும் பழுப்புமான இலைகளை வழியிலிருந்த மரங்களிலிருந்து அடித்துவந்தது. சூரியாஸ்தமனத்துக்குச் சற்று முன்பு கிராமத்தை அடைந்து, அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியின் வீட்டெதிரே வண்டியை நிறுத்தினேன். பருத்த பெண்பிள்ளை ஒருத்தி வாயில் முகப்புக்கு (பேதை தூன்யா என்னை முத்தமிட்ட இடம் இதுதான்) வந்தாள். பழைய அஞ்சல் நிலைய அதிகாரி இறந்து ஒரு வருட

மாகிறதென்றும், அவன் வீடு சாராயங் காய்ச்சுபவன் ஒருவனுக்கு இப்போது சொந்தம் என்றும், தான் சொந்தக்கார னுடைய மனைவி என்றும் என் கேள்வி களுக்கு விடையளித்தாள் அவள். எனது வீண் பயணத்தையும் ஏழு ரூபிள் வெட்டிச் செலவையும் குறித்து வருந்தலானேன். "அவனது மரணம் எதனுல் சம்பவித் தது?" என்று அவளைக் கேட்டேன். "அபரி மிதக் குடியினுல், ஐயா!" எனப் பதிலிறுத் தாள். "அவனை எங்கே அடக்கம் செய் திருக்கிருர்கள்?" "கிராமத்துக்கு வெளி யே, அவன் மனைவியின் கல்லறை அருகி லேயே." "எனக்கு அவன் அடக்கமான இடத்தை யாராவது காட்ட முடியுமா?" "முடியாமலென்ன? அடே, வான்யா! அந் தப் பூனையோடு கொஞ்சினது போதும், விடு! ஐயாவை இடுகாட்டுக்கு அழைத் துப்போய் அஞ்சல் நிலையக்காரர் கல் லறையைக் காட்டு, போ."

கந்தையணிந்து, செம்மயிரும் ஒற் றைக் கண்ணுமாய் விளங்கிய சிறுவன்

ஒருவன் ஓடிவந்து என்னைக் கிராமத்தின் கோடிக்கு இட்டுச் சென்றான்.

''அஞ்சல் நிலைய அதிகாரியை உனக்குத் தெரியுமா?'' என்று வழியில் அவனிடம் கேட்டேன்.

''தெரியாமல் எப்படி? ஊது குழலுக்குத் துளைபோட அவர்தானே எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார்! சாராயக் கடையிலிருந்து வெளி வரும் போது (சுவர்க்க சாம்ராஜ்யம் அவருக்குக் கிட்டுவதாக!), நாங்கள் அவர் பின்னேடு ஓடி, 'தாத்தா, தாத்தா, எங்களுக்குக் கொஞ்சம் கொட்டைப் பருப்பு கொடுங்கள்!' என்போம். இருப்பதையெல்லாம் எங்களுக்கே தந்துவிடுவார்'' என்றான் சிறுவன்.

''பிரயாணிகள் அவ்வரைப் பற்றி விசாரிப்பதுண்டா?''

''இப்போது பிரயாணிகளே கொஞ்சம்; யாராவது பஞ்சாயத்துக்காரர் வந்தால் தான் உண்டு. அவருக்குச் செத்தவர்களைப்பற்றி என்ன கவலை? ஆமாம்,

இந்தக் கோடையிலே ஒரு அம்மா வந்திருந்தார்கள். அஞ்சல்காரரைப்பற்றிக் கேட்டார்கள், அவருடைய கல்லறையையும் போய்ப் பார்த்தார்கள்.''

''எந்த மாதிரி அம்மா?'' என்று ஆவலுடன் வினவினேன்.

''அழகான சீமாட்டியம்மா. ஆறு குதிரை பூட்டிய பெட்டி வண்டியிலே வந்தார்கள் —மூன்று குழந்தைகள், ஆயா, கறுப்பு நாய் எல்லாமாக. அஞ்சல் நிலையக்காரரர் காலமாகிவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்டதுமே அம்மா அழுதார்கள். 'நீங்கள் இங்கேயே சமர்த்தாக இருங்கள், நான் கல்லறையைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்' என்று குழந்தைகளிடம் சொன்னார்கள். நான் அவர்களை அங்கே அழைத்துப்போகிறேன் என்று கூறினேன். 'எனக்கு வழி தெரியும்' என்றுவிட்டார்கள். அத்தோடு எனக்கு ஐந்து கோப்பெக் வெள்ளிக் காசு கொடுத்தார்கள். ரொம்ப நல்ல மாதிரி அம்மா!..''

இடுகாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். வெற்று இடம், சுற்று வேலியே கிடையாது. கட்டைச் சிலுவைகள் விதை தெளித்திருந்தது போலக் காணப்பட்டன. நிழலுக்கு ஒரு மரங் கூடக் கிடையாது. இவ்வளவு அவலம் வழியும் இடுகாட்டை நான் கண்டதேயில்லை.

''இதுதான் அஞ்சல் நிலையக்காரர் கல்லறை'' என்று மணல் மேடு ஒன்றின் மேல் தாவி ஏறியபடியே சொன்னான் சிறுவன். இயேசுவின் பித்தளை உருப்பதித்த கறுப்புச் சிலுவை மேட்டில் நாட்டப் பட்டிருந்தது.

''சீமாட்டியம்மாள் இங்குதான் வந்தார்களா?'' என்று கேட்டேன்.

''ஆமாம். நான் தூரத்திலிருந்து அவர்களைப் பார்த்தேன். அவர்கள் இங்கேதான் விழுந்து கும்பிட்டார்கள், ரொம்ப நேரம் எழுந்திருக்காமலே கிடந்தார்கள். அப்புறம் கிராமத்துக் குப் போனார்கள், பாதிரியைக் கூப்பிட்டு அனுப்பி, அவருக்குப் பணம் கொடுத்

தார்கள், எனக்கும் ஐந்து கோப்பெக் வெள்ளிக்காசு கொடுத்தார்கள்—ரொம்ப நல்ல மாதிரி அம்மா!'' என்ருன் வான்யா.

நானும் சிறுவனுக்கு ஐந்து கோப் பெக் கொடுத்தேன். பயணத்தையோ, அதற்குச் செலவான ஏழு ரூபிள்களை யோ குறித்து எனக்கு வருத்தமே உண்டாகவில்லை.

கோகல் நிக்கொலாய் வஸீலியெவிச் (1809-1852) — பெயர் பெற்ற யதார்த்தவாத எழுத்தாளர். ருஷ்ய இலக்கியத்தில் விமர்சன யதார்த்தவாதத்துக்கு அடிகோலியவர் கோகல். அவரது ''தராஸ் புல்பா'', ''உயிரற்ற ஆன்மாக்கள்'' முதலிய படைப்புக்கள் பல அயல் மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ''மேல்கோட்டு'' என்ற கதை கோகலின் ''பீட்டர்ஸ்பர்க் கதைகள்'' என்ற தொகுப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

நிக்கொலாய் கோகல்

மேல்கோட்டு

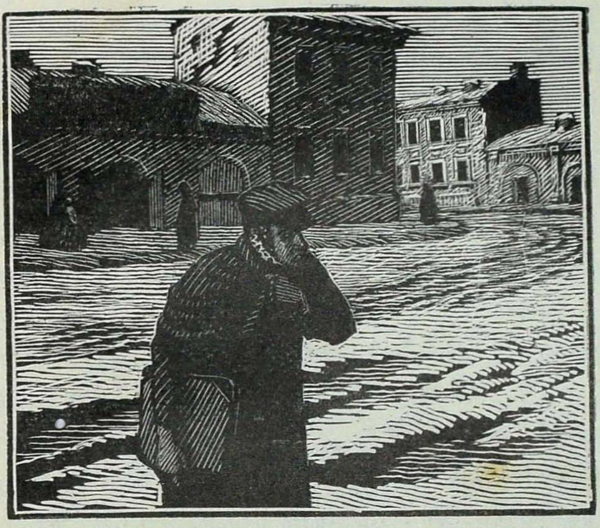

...இலாக்காவில்—எந்த இலாக்காவில் என்று பெயர் குறிப்பிடாமலிருப்பதே நல்லது. இலாக்காக்கள், ரெஜிமெண்டு கள், சர்க்கார் அலுவலகங்கள் ஆகியவற் றைவிட, ஒரு வார்த்தையில் சொன்னால் அதிகார ஸ்தாபனங்கள் எல்லாவற்றை

யும் விட அதிக ரோசமுள்ளவை உலகிலே வேறு எவையுமே கிடையாது. இந்தக் காலத்தில் ஒவ்வொரு தனி மனித னும் தனக்கு ஏற்படும் சொந்த அவ மானத்தைச் சமூகம் முழுவதற்கும் இழைக்கப்பட்ட அவமானமாகக் கருது கிறான். ஏதோ ஒரு நகரத்தின் போலீஸ் கமிஷனர் (எந்த நகரமோ, எனக்கு நினைவு இல்லை) சமீபத்தில் அதிகாரிக ளுக்கு விண்ணப்பம் சமர்ப்பித்ததாக வும், அரசாங்க ஆணைகள் அனைத்தும் மீறப்பட்டுவிட்டன வென்றும், தனது புனிதத் திருப்பெயர் வேண்டுமென்றே வீணாக இழுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும் அதில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டதாக வும் கேள்விப்பட்டேன். தனது குற்றச் சாட்டுக்கு ஆதாரமாக அவன் காதல் வர்ணனைகள் மிகுந்த நூல் ஒன்றின் பிரம்மாண்டமான தொகுப்பை (அந்த நூலில் அநேகமாகப் பத்து பக்கங்களுக்கு ஒரு தடவை எவனோ போலீஸ் கமிஷனர் —சில கட்டங்களில் குடிமயக்கத்துடன்

இருக்கும் நிலையில்—வருணிக்கப்படுகிருன்) விண்ணப்பத்துடன் சேர்த்து அனுப்பினுனும். ஆகவே எல்லாவிதமான மனக் கசப்பையும் தவிர்க்கும் பொருட்டு நாம் இதை ஓர் இலாக்கா என மட்டுமே அழைப்போம்.

நல்லது. ஓர் இலாக்காவில் ஒரு குமாஸ்தா வேலை செய்துவந்தான். அவன் வெகுவாகக் குறிப்பிடத்தக்க குணும்சங்கள் வாய்ந்தவன் எனக் கூறமுடியாது. கொஞ்சம் குட்டை, கொஞ்சம் அம்மைத் தழும்புள்ளவன், கொஞ்சம் செம்முடியன், கொஞ்சம் மந்தப் பார்வையன் போன்ற தோற்றமுள்ளவன், நெற்றி உச்சியில் சிறு வழுக்கையும், இரண்டு கன்னங்களிலும் சுருக்கங்களும் விழுந்தவன், மூல நோயாளி போன்ற சோகை பிடித்த நிறத்தினன். அதற்கு நாமென்ன செய்வது? எல்லாம் பீட்டர்ஸ்பர்க் பருவநிலையின் கோளாறு. அவனுடைய பதவியைப் பொறுத்தவரை (நமக்குத்தான் எல்லாவற்றுக்கும் முன்பு பதவியைத் தெரி

வித்து விடுவது அவசியமாயிற்றே), சாசுவதப் பட்டம் பெற்ற ஆலோசகன் என்று அழைக்கப்படும் பதவி அது. நமது அரசாங்க நிர்வாக இலாக்காவிலுள்ள பதினான்கு பதவிகளில் ஒன்பதாவதான இந்தப் பதவியை, பதிலுக்குத் தாக்க முடியாதவர்கள் மேலெல்லாம் பாய்ந்து பிடுங்குவது என்ற பாராட்டுக்குரிய வழக்கம் கொண்ட பல வித எழுத்தாளர்கள் எள்ளி நகையாடியும் இகழ்ந்தும் வந்திருப்பது யாவரும் அறிந்ததே. இக்குமாஸ்தாவின் குலப்பெயர் பஷ்மாச்கின். இந்தப் பெயர் செருப்பு என்று பொருள்படும் பஷ்மாக் என்ற ருஷ்யச் சொல்லின் அடியாக எப்போதோ பிறந்திருக்க வேண்டும் என்பது பெயரிலிருந்தே தெள்ளத் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது; ஆனால் எந்தக் காலத்தில், எந்த வழியில் இப்பெயர் பஷ்மாக்கிலிருந்து கிளைத்தது என்பது ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அவனுடைய தகப்பன், பாட்டன் மட்டுமல்ல, மைத்துனன் உள்பட

பஷ்மாச்கின்கள் அனைவருமே பூட்சுகள் அணிந்தே நடந்தார்கள், அதிகமாய்ப் போனால் வருஷத்துக்கு மூன்று தடவை மட்டுமே பூட்சு அடிகளைப் பழுதுபார்த்துக் கொண்டார்கள். அவன் பெயர் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச். இது கொஞ்சம் விசித்திரமான பெயர் என்றும் தேடிப் புனையப்பட்டதென்றும் வாசகர்கள் நினைக்கக் கூடும். ஆனால் நாம் இந்தப் பெயரைத் தேடவே இல்லையெனவும் தாமாகவே ஏற்பட்ட நிலைமைகளின் காரணமாக அவனுக்கு வேறு எந்தப் பெயரும் சூட்ட இயலாது போயிற்று எனவும் உறுதி கூறுகிறோம். நடந்தது இதுதான்:

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் பிறந்தது, என் ஞாபகம் பிசகவில்லையானால், மார்ச்சு 23ந் தேதி இரவில். அவனது காலஞ் சென்ற தாய் குமாஸ்தாவின் மனைவி, மிக நல்லவள். குழந்தைக்குப் பெயரிடுவதற்கு வேண்டிய எல்லா ஆயத்தங்களையும் அவள் செய்தாள். கதவுக்கு எதிரே அவள் படுத்திருந்தாள். செனெட்

இலக்காத் தலைமைக் குமாஸ்தா இவான் இவானவிச் யெரோஷ்கின்—மிக அருமை யான மனிதர், குழந்தையின் ஞானத் தந்தை—அவளுக்கு வலப்புறம் நின் றிருந்தார். இடப்புறம் நின்ருள் ஞானத் தாய் அரீனு ஸெம்யோனவ்னு பேலப்ருஷ் கவா, அபூர்வ குணவதி. குழந்தைக்கு இடுவதற்கு மூன்று பெயர்கள் தாய்க்கு முன் வைக்கப் பட்டன. மோக்கிய், ஸோஸ்ஸிய் என்பன அவற்றில் இரண்டு; இல்லாவிட்டால் தியாகி ஹோஸ்தஸாத் தின் பெயரைக் குழந்தைக்கு வைக்கலாம் எனச் சொல்லப்பட்டது. ‘‘ஊஹும்! எல்லாமே உதவாக்கரைப் பெயர்கள்’’ என்று எண்ணமிட்டாள் தாயார். அவளுக் குப் பிரீதியாயிருக்கட்டுமென்று காலண் டரில் மற்ருெரு பக்கம் திருப்பப்பட் டது; அதிலும் மூன்று பெயர்கள் இருந் தன: திரிபீலிய், தூலா, வரகாசிய் என. ‘‘நல்ல கண்ணராவி தான் போ! பெயர் களைத்தான் பாரேன்! மெய்யாகவே, இந்த மாதிரி நான் என்றைக்கும் கேள்விப்

பட்டதே கிடையாது! வரதாத் என்ருே வருஹ் என்ருே இருந்தாலாவது பரவாயில்லை. இங்கேயோ, திரிபீலிய், வரகாசிய் என்றல்லவா இருக்கின்றன!'' என முதிய தாய் அங்கலாய்த்தாள். இன்ஞெரு பக்கத்தைப் புரட்டினர்கள். பாவ்ஸிக்காகிய், வாஃத்தீஸிய் என்ற பெயர்கள் வந்தன. ''ஊம், இப்போது தெரிந்து கொண்டேன் தலையெழுத்து இதுதான் என்று. அப்படியாளுல் அப்பாவின் பெயரே குழந்தைக்கும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அவன் அப்பா பெயர் அக்காக்கிய், ஆகவே மகனையும் அக்காக்கிய் என்றே அழைப்போம்'' என்ருள் தாயார். இவ்வாறு வாய்த்ததே அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் என்னும் பெயர். குழந்தைக்கு ஞானஸ்நானம் செய்விக்கப்பட்டது. அப்போது அவன் அழுத அழுகையையும் முகத்தைக் கோணிக் கொண்டு வலித்த வலிப்பையும் பார்த்தால், தான் ஒருகாலத்தில் பட்டம் பெற்ற ஆலோசகனுகப் பதவி வகிக்கப் போவதை அவன்

முன்னரே உணர்ந்திருந்தான் போலத் தோன்றியது. ஆக, இவ்விதமே நிகழ்ந்தது இதெல்லாம்.

இந்தச் சேதியை நாம் இவ்வளவு விளக்கியது எதற்காகவென்ருல், இது இன்றியமையாத முறையில் நேர்ந்தது என்பதையும், குழந்தைக்கு வேறு பெயர் சூட்ட எவ்வகையாலும் முடிந்திராது என்பதையும் வாசகர்கள் தாமே கண்டு கொள்வதற்காகத்தான்.

அக்காக்கிய் எப்போது, எந்தத் தேதியில் இலாக்காவில் சேர்ந்தான், யார் அவனே நியமித்தார்கள் என்பதையெல்லாம் யாரும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. எத்தனையோ டைரெக்டர்களும் மற்றப் பலவகை அதிகாரிகளும் வந்து வந்து போய்விட்டார்கள், ஆனல் அவன் மட்டும் அதே இடத்தில், அதே நிலைமையில், அதே வேலையில், அதாவது நகலெடுக்கும் குமாஸ்தா வேலையில், இருந்து வந்தான். குமாஸ்தா உடுப்பும் தலையில் வழுக்கையுமாக, இந்த வேலைக்கு

முற்றிலும் தயாராகவே அவன் பிறந் திருக்கவேண்டும் என்று நாளடைவில் எல்லோருமே எண்ணத் தொடங்கி விட் டார்களென்றால் பார்த்துக்கொள்ளுங்க ளேன். இலாக்காவில் அவன்மீது யாரும் எவ்வித மரியாதையும் காட்டுவதில்லை. அவன் கடந்து செல்கையில் காவலாட்கள் எழுந்து நிற்பதுதான் கிடையாதென்றால் அவனை ஏறிட்டுப் பார்ப்பது கூட இல்லை — ஏதோ சாதாரண ஈ யொன்று எதிர் பார்ப்பு அறை வழியாகப் பறந்து சென்றது போல. மேலதிகாரிகள் அவ னிடம் ஒரே கண்டிப்பும் காறுபாறு மாயிருந்தார்கள். உதவித் தலைமைக் குமாஸ்தா ஒருவன் ஏதாவது காகிதத் தைக் கொண்டுவந்து, ''கொஞ்சம் நக லெடுங்கள்'' என்றோ, ''இதோ பாருங்கள், அருமையான, சுவையான விவகாரம்'' என்றோ, நல்ல ஒழுங்கு முறைகளுள்ள அதிகார ஸ்தாபனங்களில் வழங்குவது போல வேறு ஏதேனுமோ சந்தோஷகர மாகச் சொல்லக்கூடச் செய்யாமல் அவன்

மூக்குக்கு அடியில் நுழைப்பான். அவனே, காகிதத்தை மட்டுமே நோக்கியவனாக, அதை வைத்தவன் யார், வைப்பதற்கு அவனுக்கு உரிமை யுண்டா என்று பார்க்காமலே காகிதத்தை வாங்கிக் கொள்வான். வாங்கிக்கொண்டதுமே அதற்கு நகலெழுதத் தொடங்கிவிடுவான். இளங் குமாஸ்தாக்கள், தங்கள் புத்திக்கு எட்டினமட்டில் அவனைப் பரிகசித்து எள்ளி நகையாடுவார்கள். அவனைப்பற்றிக் கற்பனை செய்த பலவிதக் கதைகளை அவன் முகத்துக்கு எதிரே சொல்லுவார்கள். அவனுடைய வீட்டுச் சொந்தக்காரியான எழுபது வயதுக் கிழவியைப் பற்றிக் கிண்டல் செய்வார்கள்; அவள் அவனை அடிப்பதாகக் கதைப்பார்கள்; அவளை எப்போது கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாய் என்று கேட்பார்கள். கிழிந்த காகிதத் துணுக்குகளை அவன் தலைமேல் உதிர்த்து, வெண்பனி பெய்கிறது என்பார்கள். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் சோ தனக்கெதிரே எவருமே இல்லை

போன்று, ஒரு வார்த்தை கூடப் பதில் பேசாமல் காரியத்தில் முனைந்திருப்பான். இவற்றால் அவன் வேலைக்குக் குந்தகம் ஏற்படுவதும் கிடையாது. இந்தக் குறும்பு களும் கிண்டல்களும் நடந்துகொண்டிருக் கையில் அவன் நகலில் ஒரு பிழை கூட நேர்வதில்லை. பரிகாசம் பொறுக்க முடியாதபடி போய்விட்டால், யாரா வது அவன் தோளுக்கடியில் இடித்துத் தள்ளி வேலையில் ஈடுபடவிடாமல் இடை யூறு செய்தால் மட்டுமே அவன், ''விடுங் கள், ஐயா! ஏன் தொந்தரவு செய்கிறீர் கள்?'' என்பான். அந்தச் சொற்களிலும் அவை வெளிப்படும் குரலிலும் ஏதோ விசித்திரமாகத் தொனிக்கும். இரக்கமுண் டாக்கும்படி அதில் ஏதோ ஒலிக்கும். இலாக்காவில் புதிதாக வேலைக்கு அமர்ந் திருந்த இளைஞன் ஒருவன் மற்றவர்க ளின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றி அக்காக் கிய் அக்காக்கியெவிச்சைப் பரிகசிக்கத் தொடங்கியவன், அவன் சாந்தமாகக் கூறிய சொற்களைக் கேட்டதும் நெஞ்சில்

ஈட்டி பாய்ந்துவிட்டது போலச் சட்டென்று நிலைத்து நின்றுவிட்டான்; அது முதல் அவன் கண்களுக்கு எல்லாமே மாறிவிட்டன போலும், எல்லாம் வேறு வடிவில் தென்பட்டன போலும் தோன்றியது. ஒழுங்கானவர்கள், கண்ணியவான்கள் எனக் கருதி அவன் அறிமுகம் செய்து கொண்டிருந்த நண்பர்களிடமிருந்து இனந்தெரியாத சக்தி ஒன்று அவனை உந்தித் தள்ளி வேறாக ஒதுக்கி விட்டது. இதற்கு அப்புறமும் வெகு காலம் வரை, மிகச் சந்தோஷமான கணங்களில் கூட, குள்ள வடிவமும் வழுக்கத் தலையுமான குமாஸ்தாவின் உருவம், ''விடுங்கள், ஐயா! ஏன் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள்?'' என்று கூறுவதுபோல அவனுக்குக் கற்பனையுண்டாகும். சோகம் ததும்பும் இச்சொற்களிலேயே ''நான் உன் சகோதரனல்லவா?'' என்ற சொற்களும் ஒலிக்கும். பாவம், அந்த இளைஞன் முகத்தைக் கைகளில் புதைத்துக் கொள்வான். மனிதனிடம் மனித இயல்

பற்ற தன்மை எவ்வளவு இருக்கிறது; மிக மிகப் பண்பட்ட, கண்ணியமான நடையுடைபாவனைகளுக்குள்ளும் — அட கடவுளே! பெருந்தன்மை வாய்ந்தவன், கௌரவமுள்ளவன் என உலகினரால் மதிக்கப்படுபவனுக்குள் கூட —விலங்கியல்பு கொண்ட முரட்டுத்தனம் எவ்வளவு மறைந்திருக்கிறது என்பதைக் கண்டு வாழ்க்கையில் எத்தனையோ தரம் அவன் பதைபதைப்பான்.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் போல வேலைக்காகவே வாழ்ந்தவனைக் காணல் அரிதே. அவன் ஊக்கமாக வேலை செய்தான் என்றால் போதாது. இல்லை, அவன் காதலுடன் உழைத்தான். இங்கே, நகல் எழுதும் இந்த வேலையில், அவனுக்கு வண்ண வேறுபாடுகள் கொண்ட மகிழ் பொங்கும் ஏதோ உலகம் தென்பட்டது போலும். அவன் அனுபவித்த இன்பம் முகத்தில் மிளிர்ந்தது. சில எழுத்துக்கள் அவனுக்குச் சிறப்பாக உகப்பானவை. அவற்றை எழுதுகையில் அவனுக்குக்

களிப்பு கட்டுமீறிப் பெருகும்; புன்னகைப் பான், கண் சிமிட்டுவான், உதடுகளால் உச்சரிப்பான். அவனுடைய பேனு வரை யும் ஒவ்வோர் எழுத்தையும் அவன் முகத்திலே படித்து விடலாம் போலத் தோன்றும். அவனது ஊக்கத்தின் அள வுக்கேற்ப அவனுக்குப் பரிசளிப்பதா யிருந்தால் அவன் தானே வியப்புறும்படி அரசாங்க ஆலோசகன் பதவிவரை எட்டி யிருப்பான்; ஆனுல் சககுமாஸ்தாக்கள் கிண்டல் செய்ததுபோல, அவனுக்குக் கிடைத்ததெல்லாம் கோட்டு மார்பில் உலோகப் பட்டயமும் குதவாயில் மூல நோயுந்தான். ஆனுலும் ஒருவருமே அவ னைக் கவனிக்கவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. மிக உதார குணம் வாய்ந்த டைரெக்டர் ஒருவன் அவனது நீண்ட கால ஊழியத்துக்குப் பரிசளிக்கும் நோக் கத்துடன், வழக்கமான நகலெழுதும் வேலையை விட அதிகப் பொறுப்புள்ள வேலை அவனுக்குக் கொடுக்கப்படவேண் டும் என்று கட்டளையிட்டான்; அதாவது

ஏற்கனவே தீர்ந்துபோன விவகாரம் ஒன்றைப்பற்றி வேறோர் இலாக்காவுக்கு அறிக்கை தயாரிக்கும் வேலை அவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது; தஸ்தாவேஜின் தலைப்பை மாற்றுவதும் சில வினைச் சொற்களைத் தன்மைக்குப் பதில் படர்க்கையில் எழுதுவதும் மட்டுமே அவன் செய்ய வேண்டியிருந்த வேலை. ஆனால் இந்தக் காரியத்தைச் செய்வதில் ஏற்பட்ட சிரமத்தால் அவன் உடலெல்லாம் ஒரேயடியாக வேர்த்துக்கொட்ட, நெற்றியை மறுபடி மறுபடி தடவிக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கடைசியில், ''என்னால் முடியாது. ஏதாவது நகல் எழுதுவதற்குக் கொடுங்கள்'' எனச் சொல்லி விட்டான். அது முதல் அவன் என்றென்றைக்கும் நகலெழுதும் வேலையையே செய்து வரட்டும் என்று விட்டுவிட்டார்கள். நகலெழுதும் இந்த வேலைக்குப் புறம்பாக அவன் வரையில் எதுவுமே இருக்கவில்லை போலப் பட்டது. தன் உடையைப்பற்றி அவன் சிந்தித்ததே கிடை

யாது; காரியாலய உடுப்பு பச்சை வண்ணம் போய், ஏதோ செம்மைபடிந்த மாவு நிறமா யிருந்தது. கழுத்துப் பட்டை மிகக் குட்டையாய்க் குறுகியிருந்தபடியால் அவன் கழுத்து உண்மையில் நீளமாயில்லாவிடினும், காலருக்கு வெளியே ஒரேயடியாகத் துருத்திக்கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றியது. அவனுடைய உடுப்பில் வைக்கோல் துரும்போ, நூலோ எதுவோ ஒன்று எப்போதும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். தெருவில் நடக்கும் போது, ஜன்னல் வழியே குப்பை வெளியே கொட்டப்படும் சமயம் பார்த்து அதற்கு அடியாகச் செல்லும் தனித் திறமை அவனிடம் இருந்ததாகையால் முலாம் பழத் தோல்களோ, அவைபோன்ற வேறு சப்புச்சவரோ எப்போதும் அவன் தொப்பியின் மேல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். தெருவில் நாள் தோறும் என்ன தான் நடக்கிறது என்று வாழ்வில் ஒரு தரமாவது அவன் கவனித்ததே கிடையாது. இந்த விஷயத்தில் அவன் தனது

சகோதரக் குமாஸ்தாக்களுக்கு முற்றிலும் மாருயிருந்தான்: அவர்களோ, வீதிவிவ காரங்களில் நாட்டம் செலுத்துவதில் நிபுணர்கள் என்று பிரசித்தமாயிற்றே. எதிர்ச் சரகு நடைபாதையில் செல்லும் எவனுடைய கால்சட்டை அடி வார் நெகிழ்ந்து விட்டது என்று கூட மறு சரகி லிருந்தபடியே கூர்விழிகளால் நோட் டங் கண்டு, மர்மப் புன்னகை புரிபவர் களல்லவா அவர்கள்!

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் எதை யேனும் பார்த்தால் கூட அதில் அவன் கண்டதெல்லாம் ஒரே மாதிரியான வீச் சுடன் தான் எழுதிய கச்சிதமான வரி களை மட்டுமே; எங்கிருந்தோ வந்த குதிரையின் முகம் அவன் தோள் மீது படிந்து அவன் கன்னத்தின் மேல் நாசித் துவாரங்கள் வழியே புயல் வீசினுல் தான் அவனுக்கு ஸ்மரணை வரும்—தான் இருப் பது வரியின் நடுவிலல்ல, தெருவின் மத்தி யில் என்று.

வீடு திரும்பியதுமே உணவு மேஜை யருகே உட்கார்ந்து முட்டைக்கோஸ் சூப்பை மடக்குமடக்கென்று பருகிவிட்டு, மாட்டிறைச்சித் துண்டை வெங்காயத் துடன் அது எப்படி ருசிக்கிறது என்று கவனிக்காமலே, அந்த வேளையில் ஆண்டவன் அனுப்பிய ஈக்கள், மற்றவை எல்லாவற்றேடும் சேர்த்து மென்று விழுங்கி விடுவான். வயிறு நிறைந்தாற் போலப் பட்டதுமே எழுந்து, மைக்கூட்டை எடுத்துவந்து, அலுவலகத்திலிருந்து தான் வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கும் தஸ்தாவேஜுகளை நகலெடுக்கத் தொடங்குவான். நகலெடுப்பதற்குப் பத்திரங்கள் எதுவுமில்லாமல் தீர்ந்துபோய்விட்டால், தனது சொந்த இன்பத்துக்காக, தன்னிடம் வைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அதிகப்படி நகல் ஒன்று எழுதிக் கொள்வான்; நடை அழகினுல் இல்லாவிடினும் யாரேனும் புதிய, அல்லது முக்கியமான நபருக்கு விலாசமிடப் பட்டிருக்கும் காரணத்தால் பத்திரம் குறிப்பிடத்தக்

கதாக இருந்தாலோ, கேட்க வேண்டியதில்லை.

பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரின் சாம்பல் நிற வானம் ஒரேயடியாகக் கருண்டு போயிருக்கும்; அரசாங்க அலுவலர்கள் அனைவரும் தம் தம் சம்பளத்துக்கும் சுவைக்கும் ஏற்ப வயிறுர உண்டு தீர்ந்திருப்பார்கள்; இலாக்காவில் பேனுக்களை ஓட்டி முடிந்து, ஓட்ட சாட்டங்களெல்லாம் ஓய்ந்து, தவிர்க்கமுடியாத சொந்தக் காரியங்களும் பிறரது அலுவல்களும், களைப்பறியாத மனிதன் தானுக விரும்பித் தேவைக்கும் மேலாகவே தன் மேல் சுமத்திக்கொள்ளும் வேறு பலகச்சவடங்களும் முடிவடைந்தபின் எல்லோரும் இளைப்பாறியிருப்பார்கள்; எல்லாக் குமாஸ்தாக்களும் மீதியிருக்கும் ஓய்வு நேரத்தை முடிந்தவரை குதூகலமாகக் கழிக்கும் பொருட்டு விரைந்து கொண்டிருப்பார்கள் — அதியுற்சாகி ஒருவன் நாடக மன்றம் செல்வான், மற்ருெருவன் பெண்களின் தொப்பிகளைக் கண்டு களிப்

பதற்காக வீதியில் உலாவப் போவான், வேருெருவன் சிறு குமாஸ்தா மண்டலத்தின் விண்மீனுகச் சுடரும் அழகிய கன்னிக்குப் பாராட்டுரை பகர்வதில் பொழுதை வீணடிப்பதற்காக விருந்துக் கொண்டாட்டத்திற்கு ஏகுவான், நான்காமவன் (பத்துக்கு ஒன்பது பேர் செய்வது போலவே) மூன்ரும் மாடியிலோ நான்காம் மாடியிலோ இரண்டு அறைகளும் சிறு நடை அல்லது சமையலறையும் கொண்ட—சாப்பிடாமலிருப்பது, நகர்ப்புறப் பயணங்களை நிறுத்தி வைப்பது போன்ற எத்தனையோ தியாகங்களை விலையாகச் செலுத்திப் பெற்ற விளக்கு அல்லது வேறு பொருள்களால் நாகரிகப் பாவனையில் அலங்கரிக்கப்பட்ட—வீட்டில் வசிக்கும் சக குமாஸ்தா எவனையாவது காணச் செல்வான்; சுருங்கக் கூறின் எல்லாக் குமாஸ்தாக்களும் தங்கள் நண்பர்களின் சிறு சிறு வீடுகளில் பரவி, கிளாசுகளில் தேநீரை உறிஞ்சுவதும், ஒரு காசு விலையுள்ள ரஸ்க்குகளைக்

கீறவுவதும், நீண்ட சுங்கான்களிலிருந்து புகையை இழுப்பதுமாக உற்சாகம் கரைபுரளச் சீட்டாடிக்கொண்டும், சீட்டுக்களைக் கலைத்துப்போடும் சமயத்தில் உயர் சமூகத்தினரைப் பற்றி அவதூருக அரட்டையடிப்பதும் (ருஷ்யனுல் தான் உயர் சமூகத்தை விட்டுவிட்டு ஒரு கணங் கூட இருக்க முடியாதே), பேசுவதற்கு வேறென்றுமில்லாவிட்டால், கோட்டைத் தலைவனிடம் யாரோ வந்து பால்கோனெட்டி என்னும் சிற்பி அமைத்த முதல் பீட்டர் சக்கரவர்த்தியின் ஞாபகார்த்தச் சிலையிலுள்ள குதிரையின் வால் செதுக்கப்பட்டு விட்டது என்று சொன்ன பழங்கதையைப் பன்னியுரைப்பதுமாகப் பொழுதைக் கடத்திக்கொண்டுமிருப்பார்கள். ஒரு வார்த்தையில் சொன்னுல் எல்லோரும் உல்லாசமாயிருக்க முயன்று கொண்டிருப்பார்கள்; ஆனுல் அந்த வேளையில் கூட அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் எவ்வித இன்பத்தையும் நாடுவது கிடையாது. மாலைக் களியாட்டம் எதிலும்

அவனைக் கண்டதாக எவனும் சொல்ல முடியாது. தெவிட்டத் தெவிட்ட நகலெழுதித் தீர்ந்தபின்பு, அவன் படுக்கையில் படுத்து, மறு நாள் வரவிருக்கும் இன்பத்தைப் பற்றிய நினைப்பாலேயே முகம் முறுவலால் மலர, நாளை ஆண்டவன் நகலெழுதுவதற்கு எதை அனுப்புவானோ எனச் சிந்தித்தபடியே உறங்கிப் போவான். வருடத்துக்கு நானூறு ரூபிள் சம்பளத்தில் தனது விதியில் திருப்தியுடன் இருக்க முடிந்த இம்மனிதனின் வாழ்க்கை இவ்வாறு அமைதியாகக் கழிந்தது; பட்டம்பெற்ற ஆலோசகர்கள் மட்டுமல்ல, அந்தரங்க, செயல்முறை, ராஜ சபை முதலிய பல்வேறு வகை ஆலோசகர்கள் வாழ்விலும், எவருக்கும் ஆலோசனை கூறுமலும் எவரது ஆலோசனையையும் ஏற்காமலும் இருப்பவர்களின் வாழ்விலுங்கூட மொய்க்கும் பலவித விபத்துக்கள் நேராமலிருந்தால் இந்த வாழ்க்கை கனிந்த முதுமைப் பருவம் வரை இவ்வாறே கழிந்திருக்கலாம்.

பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரில் ஆண்டுக்கு நானூறு ரூபிள்களோ, ஏறக்குறைய அதே தொகையோ சம்பளம் வாங்கு பவர்கள் எல்லாருக்கும் பெரிய சத்துரு ஒன்று உண்டு. இந்தச் சத்துரு வேறு ஒன்றுமல்ல, நமது வடக்கத்தியக் கூதல் தான்—அது உடம்புக்கு நல்லது என்று சிலர் சொன்ன போதிலும். காலை ஒன்பது மணிக்கு, அலுவலகம் செல்லும் அரசாங்க ஊழியர்களால் தெருக்கள் நிறைந்திருக் கும் வேளை பார்த்து அது விதி விலக் கின்றி எல்லா மூக்குகளையும் வலிமை யாகச் சுரீர் சுரீர் என்று நிமிட்டுகிற நிமிட்டில் அப்பாவிக் குமாஸ்தாக்கள் மூக்குகளை எங்கே வைத்துக் கொள் வது என்று தெரியாமல் தவிப்பார்கள். மிக உயர் பதவி வகிப்பவர்களுக்குக் கூடக் கடுங்குளிர் காரணமாக நெற்றிப் பொட்டு விண்விண்ணென்று தெறித்து, கண்களில் நீர் நிறைந்து வழியும் அந் நேரத்தில் பாவம், பட்டம்பெற்ற ஆலோச கர்கள் சில சமயம் முற்றிலும் தற்காப்

பற்றவர்கள் ஆகிவிடுவார்கள். மெல்லிய, நைந்த மேல்கோட்டுகளுடன் முடிந்த வரை வேகமாக ஓடி, ஐந்தாறு தெருக்களைக் கடந்து அலுவலகம் சேர்ந்ததும், வழியிலே உறைந்துபோன வேலைத் திறமையும் இயற்கைத் திறன்களும் மீண்டும் குளிர் நீங்கிக் கதகதப்படையும் வரை தலைவாயிலில் கால்களைத் தொப்புத் தொப்பென்று அடித்துச் சூடேற்றிக் கொள்வதுதான் அவர்களைக் காக்கும் ஒரே உபாயம்.

வீட்டிலிருந்து அலுவலகம் வரையுள்ள சட்டபூர்வமான தூரத்தை எவ்வளவுதான் விரைவாக ஓடிக் கடக்க முயன்றாலும், தனது முதுகந்தண்டும் தோள்களும் கடுங்குளிரால் ஒரேயடியாக நொந்து விரைத்துப் போவதை அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் சிறிது காலமாக உணரலானான். இது தன் மேல்கோட்டின் குற்றமாயிருக்கலாமோ என்ற எண்ணம் முடிவில் அவன் மனத்தில் எழுந்தது. வீட்டிலே அதை நன்றாக

ஆராய்ந்து பார்த்தவன், இரண்டு மூன்று இடங்களில், அதாவது முதுகிலும் தோள் பட்டைகளிலும் அது வலை வலையாக நெய்த நார்த்துணி போல ஆகியிருந்த தைக் கண்டான்; குளிர் தாராளமாக உட்புகும் அளவுக்குமேல் துணி நைந் திருந்தது; உள்துணியோ இழை இழை யாகப் பிரிந்துபோயிருந்தது. அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் மேல்கோட்டும் சக குமாஸ்தாக்களின் பரிகாசத்திற்கு இலக் காய் விளங்கிய தென்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிவிட வேண்டும்; மேல்கோட்டு என்ற மதிப்புயர்ந்த பெய ரைக் கூட இழந்து, வீட்டிலணியும் கோட்டு எனப் பொருள்படும் 'கப்போத்' என்ற அவப்பெயரைப் பெற்றிருந்தது அது. அதன் தையல் பாங்கு உண்மை யிலேயே விசித்திரமானதுதான்: அதன் கழுத்துப்பட்டை மற்ற இடங்களுக்கு ஒட்டுப் போடுவதற்காகக் கத்தரிக் கப்பட்டு வந்ததால் ஆண்டுக்கு ஆண்டு அளவில் சிறுத்துக் கொண்டே போ

யிற்று. ஒட்டுக்களோ, தையல்காரனின் கலைத்திறனைக் காட்டவில்லை; விளைந்தது சாக்கு மூட்டை போன்ற, அழகற்ற வஸ்து. மேல்கோட்டில் என்ன கோளாறு என்பதைக் கண்டுகொண்ட அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் அதைச் சீர்படுத்து வதற்காகப் பெத்ரோவிச் என்ற தையல் காரனிடம் எடுத்துச் செல்ல வேண்டு மெனத் தீர்மானித்தான். எங்கோ ஒரு வீட்டின் பின்கட்டில் நான்காவது மாடி யில் குடியிருந்த இந்தப் பெத்ரோவிச், ஒற்றைக் கண்ணும், அம்மைத் தழும்பு அப்பிய முகமும் கொண்டவனாயினும் குமாஸ்தாக்கள், மற்றவர்கள் ஆகியோ ரின் காற்சட்டைகளையும் கோட்டுக்களை யும் பழுதுபார்க்கும் தொழிலை வெற்றி கரமாக நடத்திவந்தான்—அதாவது அவன் குடிமயக்கமின்றி நிதானமாகவும், வேறு ஏதேனும் திட்டங்களைப் போட்டு மூளையைக் குழப்பிக் கொள்ளாமலும் இருக்கும் வேளைகளில்.

இந்தத் தையல்காரனைப்பற்றி விஸ் தாரமாக வர்ணிப்பது தேவையில்லை

தான், இருந்தாலும் கதையில் வரும் எல்லாவிதமான பாத்திரங்களேயும் முழுமையாகச் சித்திரிப்பது இக்காலத்திய மோஸ்தராகி விட்டபடியால் நாம் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லே; இதோ, பெத்ரோவிச்சைப் பற்றிச் சொல்கிருேம், கேளுங்கள். ஆரம்பத்தில் அவன் வெறுமே கிரிகோரிய் என்றே அழைக்கப்பட்டான், யாரோ நிலப்பிரபுவின் பண்ணேயடிமையா யிருந்தான்; விடுதலே பெற்ற பின்பே அவன் தன்னேப் பெத்ரோவிச் என அழைக்கலானுன், எல்லா விழா நாட்களிலும் அளவுமீறிக் குடிக்கத் தொடங்கினுன்; முதலில் பெரிய திருநாட்களில் மட்டுமே குடித்தான், அப்புறமோ சர்ச் விழாக்கள் ஒவ்வொன்றிலும், உண்மையில் காலண்டரில் சிலுவைக்குறி இடப்பட்ட நாட்களில் எல்லாம் குடிக்க ஆரம்பித்தான். இந்த விஷயத்தில் அவன் பாட்டன்-முப்பாட்டன் காலத்திலிருந்து வழிவழி வந்த மரபையே கடைப்பிடித்தான்; மனேவியுடன் சச்சரவிடுகையில்

அவளை மத விசுவாசம் அற்றவள், ஜெர்மன்காரி என்று பழித்துவந்தான். மனைவியின் பேச்சை எடுத்துவிட்ட படியால் அவளைப்பற்றியும் ஓரிரு வார்த்தைகள் சொல்லுவது அவசியமாகிறது; ஆயினும் வருந்தத்தக்க விஷயம் என்னவென்றால், பெத்ரோவிச்சுக்கு மனைவியுண்டு, அவள் தலைக்குட்டை அணிவதில்லை, மூடுதொப்பியே போட்டுக்கொள்வாள் என்பது தவிர அவளைப் பற்றி நாம் அறிந்தது சொற்பமே. அழகு சம்பந்தப்பட்டவரை பெருமை பாராட்டிக் கொள்வதற்கு அவளிடம் ஒன்றுமில்லை என்றே படுகிறது. அது எப்படியாயினும், வீதியில் அவளைச் சந்தித்த போது மூடுதொப்பியின் அடிவழியே அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தவர்கள், மீசையை முறுக்கிய வண்ணம் விந்தைக் குரலில் உறுமும் சிப்பாய்கள் மட்டுமே.

பெத்ரோவிச் குடியிருந்த வீட்டின் மாடிப்படிகள் — அவற்றுக்கு உரிய நியாயத்தைச் செலுத்துவதானால் —

நீராலும், கழிவு ஜலத்தாலும் சொத சொதவென்று நனைந்து ஊறி, கண்களைக் கரிக்க வைக்கும் சுள்ளென்ற ஸ்பிரிட் நெடியால் நிறைந்திருந்தன (இந்த நெடி பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரின் பின்மாடிப் படிகளுக்கெல்லாம் பொதுவான சிறப்பியல்பு என்பதுதான் உலகறிந்த சேதியாயிற்றே!). மாடிப்படி ஏறும் போதே அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச், மேல் கோட்டைச் செப்பஞ் செய்வதற்குப் பெத்ரோவிச் என்ன கூலி கேட்பானே என்று எண்ணமிட்டு, இரண்டு ரூபிள்களுக்கு மேல் கொடுப்பதில்லை என மனதுக்குள் நிச்சயித்துக் கொண்டான். பெத்ரோவிச்சின் வீட்டுக் கதவு திறந்திருந்தது — ஏனென்றல் அவன் மனைவி ஏதோ மீனைப் பொரியல் செய்கையில் கிளப்பிய புகை சமையல் அறை முழுதும் மண்டி, கரப்பான் பூச்சிகள் கூடக் கண்ணில் படாதவாறு அடித்திருந்தது. அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச், வீட்டு எஜமானிக்குக் கூடத் தெரியாத

படி சமையலறையைக் கடந்துபோய், முடிவில் தையல்காரனின் அறையை அடைந்து, அங்கே வர்ணம் பூசப்படாத அகன்ற மர மேஜை மீது துருக்கியப் பாதுஷா போல மண்டியிட்டு அமர்ந் திருந்த பெத்ரோவிச்சைக் கண்டான். வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் தையல் காரர்களின் வழக்கம் போல அவன் வெறுங் கால்களுடன் உட்கார்ந்திருந் தான். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் பார்வையில் எல்லாவற்றுக்கும் முன்னல் பட்டது பெத்ரோவிச்சின் கால் கட்டை விரல்; ஆமையோடு போன்று தடித்து முரடாய்க் கோணல் மாணலான நகங் கொண்ட அந்த விரல் அக்காக்கிய் அக் காக்கியெவிச்சிற்கு நன்கு பரிச்சயமா னது. பட்டு, பருத்தி நூல் கண்டு ஒன்று பெத்ரோவிச்சின் கழுத்திலிருந்து தொங்கியது; அவன் முழங்கால் மேல் கிடந்தது ஏதோ கந்தையுடை. கடந்த ஓரிரு நிமிடங்களாக நூலை ஊசியில் கோக்க முயன்று முயன்று தோல்வி

யடைந்த பெத்ரோவிச் இருண்ட அறை மீதும், நூல் மேலுமே கோபங்கொண்டு, ‘‘நுழைய மாட்டாயா, காட்டு மிருகமே! என் உயிரை வாங்கத்தான் வந்திருக்கிருய் நீ, துப்புக்கெட்ட சனியனே!’’ என்று வாய்க்குள்ளாகவே உறுமினுன். பெத்ரோவிச் எரிச்சல் கொண்டிருக்கும் நேரம் பார்த்து வந்தோமே என்று அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் வருந்திஞன். பெத்ரோவிச் கொஞ்சம் குஷியாயிருக்கும் போது, அல்லது ‘‘மிடாக் கணக்கில் பிராண்டியைக் குடித்து விட்டு உட்கார்ந்திருக்கிருன், ஒற்றைக்கண் பிசாசு!’’ என அவன் மனைவி சொல்வது போன்ற நிலையிலிருக்கும் போது அவனிடம் வேலையை ஒப்படைப்பதுதான் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்குப் பிடிக்கும். அந்த மாதிரி நிலையிலிருக்கையில் பெத்ரோவிச் சாதாரணமாக ரொம்பவும் விட்டுக்கொடுப்பான், எந்தக் கூலிக்கும் இணங்கி விடுவான்; அது மட்டுமல்ல, தலைவணங்கி நன்றி வேறு

தெரிவிப்பான். அப்புறம் அவன் மனைவி அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சிடம் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வந்து புருஷன் குடி மயக்கத்திலிருந்ததால் மிகக் குறைந்த கூலிக்கு ஒப்புக்கொண்டுவிட்டதாகமுறையிடுவாள் என்பது உண்மையே; என்றலும் பத்து காசு கூடக் கொடுத்துவிட்டால் போதும், விஷயம் தீர்ந்துபோகும். இப்போது என்னடாவென்றல் பெத்ரோவிச் மகா நிதானத்தோடிருந்தான், அந்தக் காரணத்தினுலேயே எரிச்சலும் புடைச்சலுமாக, எதற்கும் இணங்கிவராத மனநிலைமையில் விளங்கினன்; என்ன கூலி கேட்பானே, சைத்தானுக்கே வெளிச்சம். இதைப் புரிந்து கொண்ட அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச், வழக்குமொழியில் சொல்வதுபோல, மெதுவாக நழுவப் பார்த்தான், ஆனல் அதற்குள் நேரங் கடந்துவிட்டது: பெத்ரோவிச் தனது ஒற்றைக் கண்ணை இடுக்கிக் கொண்டு அவனையே உறுத்து நோக்கினன். அக்காக்கிய்

அக்காக்கியெவிச் வேறு வழியின்றி, ''வணக்கம், பெத்ரோவிச்!'' என்று சொல்ல வேண்டியதாயிற்று. பெத்ரோவிச் அவன் என்ன படையல் கொணர்ந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் கைகளையே குத்திட்டுப் பார்த்தவாறு, ''வணக்கம், ஐயா, சௌக்கியந்தானே?'' என்று நலம் விசாரித்தான்.

''ம்ம்... நான் வந்து... பெத்ரோவிச், உன் கிட்டே... ஒரு காரியமாக...'' என்றான் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் பேச்சில் உருபிடைச் சொற்கள், வினையுரிச் சொற்கள், எவ்விதப் பொருளுமற்ற அசைகள் ஆகியவையே பெரும் பகுதி விரவிவரும் என்பதை இங்கே தெரிவித்துவிடுவது அவசியம். விஷயம் கொஞ்சம் கடினமாயிருந்தால், வாக்கியங்களை முடிக்காமலே அந்தரத்தில் விட்டு விடுவது அவன் வழக்கம்.

''இது ... வந்து... முக்கியமாக என்ன வென்றால்...'' என்று ஆரம்பித்து விட்டு, சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லியாகிவிட்டது என்ற நினைப்பில் வாக்கியத்தை முடிக்க மறந்து, அப்படி யே தொங்கலில் விட்டு விடுவான்.

''என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறீர் கள்?'' என வினவிய பெத்ரோவிச் அதே சமயம் அக்காக்கிய் அக்காக்கி யெவிச்சின் உடுப்பைக் கழுத்துப்பட் டையிலிருந்து தொடங்கி, கைகள், முதுகு, பின் நுனி, பொத்தான் துவாரங் கள் என்று ஆதி முதல் அந்தம் வரை தனது ஒற்றைக் கண்ணால் நோட்டமிட் டான். அது அவன் கைப்படத் தயாரித்த கோட்டாகையால் இவையெல்லாம் அவ னுக்கு மிக மிகப் பரிச்சயமானவையா யிருந்தன. உடையை இம்மாதிரிப் பார் வையிடுவது தையல்காரர்களின் தொன்று தொட்ட பழக்கந்தான்; வாடிக்கைக் காரர்களைச் கண்டதும் முதன் முதலாக அவர்கள் செய்வது இதுதானே.

"நான் வந்து... பெத்ரோவிச்... இந்த இதை... மேல்கோட்டு இருக்கிறதே... துணி கொஞ்சம் போல... வந்து... இதோ... மற்ற எல்லா இடங்களிலும் அழுத்தமாகத்தான் இருக்கிறது... நல்ல அழுத்தமாக... கொஞ்சம் தூசிபடிந்தாற்போல இருக்கிறது... பார்வைக்கு ஏதோ பழசாகி விட்டது போல... ஆனால் புத்தம் புதிசு... ஏதோ ஓரிடத்தில் மட்டுந்தான் கொஞ்சம் போல... முதுகுப் பக்கம்... அப்புறம் தோள்பட்டையில் லேசாக விட்டுப் போயிருக்கிறது... அதோடு இந்தத் தோள்பட்டையிலும் கொஞ்சம்போல... இதோ... அவ்வளவுதான். வேலை ஒன்றும் பிரமாதமில்லை..." என்றான் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்.

பெத்ரோவிச், 'கப்போத்' என மற்றக் குமாஸ்தாக்கள் பெயரிட்டிருந்த மேல்கோட்டை வாங்கி, முதலில் மேஜை மேல் பரப்பி, நீண்ட நேரம் பார்வையிட்டு விட்டுத் தலையை அசைத்துக்

கொண்டே ஜன்னல் புறம் கையை நீட்டி, குறட்டில் இருந்த பொடி டப்பி யை எடுத்தான். அதன் மேல் ஏதோ ஜெனரலின் உருவப்படம் பதிந்திருந்தது, ஆனால் இன்னார் என்று தெரியாதபடி ஜெனரலின் முகமிருந்த இடம் விரலால் அழுத்தி உட்குழிக்கப்பட்டு அதன்மேல் சதுரக் காகிதத் துண்டு ஒட்டப்பட்டிருந் தது. ஒரு சிமிட்டாப் பொடி உறிஞ்சிய பின்பு பெத்ரோவிச் மேல்கோட்டைக் கையில் விரித்துப் பிடித்தவாறு வெளிச் சத்துக்கு நேரே காட்டி, மற்றொரு முறை பரிசீலனை செய்துவிட்டு மீண்டும் தலையை அசைத்தான். அப்புறம் உள்பக்கம் வெளி வரும்படி பிரித்து நோட்டமிட்டவன், மறுபடியும் தலையை அசைத்து, ஜெனரல் உருவத்தின் முகத் தில் காகிதம் ஒட்டிய பொடிடப்பி மூடி யைத் திறந்து, பொடியை மூக்கில் திணித்துக் கொண்டபின் டப்பியை மூடி ஒரு புறமாக வைத்து விட்டு, ''ஊஹூம். ஒட்டுப்போட்டு மாளாது.

னைந்து போன சங்கதி'' என்று கடைசி யில் வாய்மலர்ந்தான்.

இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதுமே அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கு நாடி விழுந்துபோயிற்று. ''ஏன் முடியாது, பெத்ரோவிச்?'' என்று மன்றுடும் குழந் தை போன்ற குரலில் வினவினுன். ''அட தோள்பக்கம் மட்டுந்தானே கொஞ்சம் போல விட்டுப் போயிருக்கிறது! உன் னிடம் ஏதாவது துண்டுத்துணி இருக் குமே...'' என்று அழாக்குறையாய்ச் சொன்னுன்.

''துண்டுத்துணிக் கென்ன, கிடைக் கும், எத்தனை வேண்டுமானுலும் கிடைக் கும். ஆனுல் ஒட்டுத் தைக்கத்தான் முடியாது. இது ஒரேயடியாக இற்றுப் போன சமாச்சாரம். ஊசி பட வேண் டியதுதான், தும்பு தும்பாய்ப் போய் விடும்'' என்றுன் பெத்ரோவிச்.

''தும்பு தும்பாய்ப் போகட்டுமே. உடனே சேர்த்து ஒட்டுப் போட்டு விடேன்.''

''அட நீங்கள் என்ன ஐயா ஒன்று! ஒட்டை எதன் மேலே போடுகிறதாம்? கெட்டிப் படுத்துகிறதுதான் எப்படி? துணி என்று பெயர்தானே ஒழிய ஊதினால் பறந்துபோகும்.''

''கிடக்கிறது, எப்படியாவது கெட்டிப்படுத்து. அப்படி ஒரேயடியாகச் சொன்னால் அப்புறம்...''

பெத்ரோவிச் உறுதியாக ''முடியாது'' என்றுவிட்டான். ''ஒன்றுமே செய்கிறதற்கில்லை. சங்கதி படு பாடாவதி. நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். குளிர்காலம் வந்ததும் இதை நீள நீளப் பட்டியாகக் கிழித்துக் காலிலே சுற்றிக் கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால் காலுறைகளாலே கதகதப்பு உண்டாகவே செய்யாது. இந்தக் காலுறை விவகாரம் இருக்கிறதே, இது ஜெர்மன்காரன் குயுக்தி, பணம் பறிக்க வழி (சமயம் வாய்த்த போதெல்லாம் ஜெர்மானியர்களைத் தூற்றுவதில் பெத்ரோவிச்சுக்குப் பிரியம்); மேல்கோட்டு

விஷயத்தைப் பொறுத்த வரையில் நீங்கள் புதிதாகத் தைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்'' என்ருன்.

''புதிதாக'' என்ற சொல் காதில் பட்டதுமே அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் கண்கள் இருண்டன, அறையிலிருந்தவை எல்லாம் தாறுமாருகச் சுழன்றன. அவனுக்குத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்த ஒரே வஸ்து பெத்ரோவிச்சின் பொடிடப்பி மூடிமேலிருந்த ஜென்ரலின் காகிதம் ஒட்டிய முகம் மட்டுமே.

''புதிதாகவாவது ஒன்ருவது? விளங்கவில்லையே'' என இன்னும் ஏதோ கனவு காண்பவன் போலக் கூறிய அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச், ''அதற்கு வேண்டிய பணம் என்னிடம் இல்லையே'' என்ருன்.

பெத்ரோவிச்சோ, மிருகத்தனமான அலட்சிய பாவத்துடன், ''ஆமாம், புதிதாகத் தைத்துக் கொள்ளவேண்டியது தான்'' என மறுபடியும் சொன்ஞன்.

''ஊம்... அப்படிப் புதிதுதான் வேண்டும் என்று வைத்துக்கொண்டால் அதற்கு எப்படி... என்ன...''

''அதாவது, என்ன செலவாகும் என்று கேட்கிறீர்களா?''

''ஆமாம்.''

''ம்ம்.. ஐம்பது ரூபிள் நோட்டுக்கள் ஒரு மூன்றைத் துண்டாக எடுத்து வைத்துவிட வேண்டியது தான்'' என்று அர்த்தபுஷ்டியுடன் உதடுகளைக் குவித்துக் கொண்டான் பெத்ரோவிச்.

மற்றவர்களுக்குக் கடுமையான அதிர்ச்சி ஏற்படுத்துவதில் பெத்ரோவிச்சுக்கு மிகவும் விருப்பம். ஒருவனைத் திடீரென மண்டையில் மடாரென்று சாத்துவது போல ஏதாவது சொல்லிவிட்டு, அவன் எப்படித் திக்குமுக்காடுகிறான் என்று ஓரக் கண்ணால் பார்ப்பது அவனுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்.

''மேல்கோட்டுக்கு நூற்றைம்பது ரூபிளா!'' என்று கத்தி விட்டான் பாவம்

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச். எப்போதும் தணிந்த குரலில் பேசுவதைச் சிறப்பியல்பாகக் கொண்ட அவன் வாழ்க்கையிலேயே உரக்கக் கத்தியது இதுதான் முதல் தடவை போலும்.

''ஆமாம், ஐயா. அதுவும் எந்த மாதிரிக் கோட்டு என்பதைப் பொறுத்தது. கழுத்துப் பட்டைக்கு மார்ட்டன் மென்மயிர்த் தோலும் குல்லாவுக்குப் பட்டு உள்துணியும் வைப்பதானால் இரு நூறு வரையில் பிடிக்கும்'' என்றான் பெத்ரோவிச்.

தையல்காரன் சொல்வதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமலும், கேட்க முயலாமலும், அவன் விளைத்த அதிர்ச்சியைப் பொருட்படுத்தாமலும் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் கெஞ்சும் குரலில், ''இதோ பார், பெத்ரோவிச். கொஞ்சம் தயவு பண்ணேன். இன்னும் சிறிது காலத்துக்கு உபயோகப்படும் வகையில் எப்படியாவது செப்பனிட்டுக் கொடேன்'' என்று குழைந்தான்.

''அட முடியாதென்கிறேன். பாடும் பாழ், பணமும் வீண் விரயம்'' எனச் சொல்லிவிட்டான் பெத்ரோவிச்.

இந்த முடிவைக் கேட்டபின் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் ஒரேயடியாக உளஞ் சோர்ந்து அங்கிருந்து அகன்றான். தையல்காரனோ, அவன் சென்ற பிறகும் வெகு நேரம் வரை வேலையைத் தொடராமல் உதடுகளை அர்த்தபுஷ்டியுடன் குவித்தவாறு நின்று கொண்டிருந்தான். தன்னையும் தாழ்த்திக் கொள்ள வில்லை, தையல் கலையையும் இழிவு படுத்தவில்லை என்ற எண்ணம் அவனுக்கு மன நிறைவளித்தது.

வீதிக்கு வந்த அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் கனவுகாண்பவன் போலிருந்தான். ''ஆக விஷயம் அப்படியாக்கும், ஊம்?'' என்று வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டான். ''இந்த அளவுக்கு வந்துவிடும் என்று நான் உண்மையில் நினைக்கவே இல்லை...'' என்றுவிட்டு, சற்று நேர மௌனத்துக்குப் பின்,

தொடர்ந்தான்: ‘‘அப்போது அப்படி யாக்கும் விஷயம்! கடைசியில் இப்படியா ஆயிற்று! இந்த நிலைமை வரும் என்று எண்ணவே என்னால் முடியவில்லை...’’ மீண்டும் நீண்ட மௌனம். அப்புறம் அவன் ‘‘அப்படியா சேதி! அட இந்த மாதிரி வரும் என்று நிச்சயமாக எதிர் பார்க்கவே இல்லை... அடேயப்பா, என்ன விபரீதம்... எவ்வளவு சங்கட மான நிலைமை!’’ என்றான்.

இப்படி முணுமுணுத்துவிட்டு, எங்கு போகிறோம் என்பதைக் கவனிக்காம லே, வீடு செல்லும் வழிக்கு நேர் எதிர்த் திக்கில் விடுவிடென்று நடந்தான். புகைக் குழாய் சுத்தம் செய்பவன் ஒருவன் பாதையில் எதிர்ப்பட்டு, தனது கரி படிந்த விலாவால் அவன்மேல் உராய்ந்து அவன் தோளைக் கறேலென்றாக்கி விட் டான்; கட்டுமானம் நடந்து கொண் டிருந்த ஒரு வீட்டின் உச்சியிலிருந்து கையளவு காரை அவன்மீது சளப்பென்று விழுந்தது. அவனோ, இவை எவற்றையும்

கவனிக்கவே இல்லை. நீள்பிடிக் கோடரி யைப் பக்கத்தில் சாய்த்து வைத்து விட்டு, கொம்புச் சிமிழிலிருந்து மூக்குத் தூளைக் குழித்த கைமுட்டிமேல் தூவிக் கொண்டிருந்த போலீஸ்காரன் ஒருவன் மேல் முட்டிக் கொண்ட போதுதான் அவனுக்குக் கொஞ்சம் ஸ்மரணை வந்தது; அதுவும் போலீஸ்காரன் அவனைப் பார்த்து, ''ஏனய்யா மோதித்தள்ளுகிருய்? இடம் பற்றவில்லையோ நடைபாதையில்?'' என்று அதட்டியதனுல். இந்த அதட்டல் அவனைச் சுற்று முற்றும் பார்க்க வைக்கவே அவன் நடையை வீட்டை நோக்கித் திருப்பினுன்.

வீடு சேர்ந்த பின்புதான் அவன் தன் எண்ணங்களை ஒழுங்குபடுத்தி, தனது நிலைமையை உள்ளபடியே தெளிவாகக் கண்டு, விஷயத்தைத் தனக்குத் தானே விவாதிக்கலாஞன்—அரைகுறை வாக்கியங்களில் அல்ல, யுக்திப்பொருத்தமாகவும் ஒளிவுமறைவின்றியும் — அந்தரங்கமான சொந்த விஷயங்களைப்

பேசுவதற்குத் தகுதி வாய்ந்த அறிவாளி நண்பனிடம் உரையாடுவது போல.

''ஊஹூம். முடியாது. பெத்ரோவிச்சிடம் இப்போது பேசுவது நடவாது. வீட்டுக்காரியிடம் செம்மையாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் போலிருக்கிறது, அதுதான் அப்படி... ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் போய்ப் பார்க்கிறேன், அதுதான் நல்லது. சனிக்கிழமை ராத்திரி பூராவும் குடித்ததன் விளைவாக மறுநாள் காலையில் ஒற்றைக் கண்ணை இடுக்கிக்கொண்டு உறங்கி வழிந்தபடி, மறுபடி ஊக்கம் வருவதற்கு ஒரு கிளாஸ் குடித்தால் நன்றாயிருக்குமே என்று தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருப்பான். பெண்டாட்டியோ பணங் கொடுக்கமாட்டாள். ஆகவே நான் வந்து பத்துக் காசோ, கொஞ்சம் அதிகமோ கொடுத்தால் தானே வழிக்கு வருவான், அப்போது மேல்கோட்டைப் பற்றி... என்ன நான் சொல்கிறது...''

இவ்வாறு தனக்குள் தர்க்கித்துக் கொண்ட அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் பெருத்த ஆறுதல் அடைந்து, ஞாயிறு எப்போது வரும் என எதிர்பார்த்திருந் தான்.

ஞாயிறும் வந்தது. பெத்ரோவிச்சின் மனைவி வீட்டைவிட்டு எங்கோ கிளம் பிச்செல்வதைத் தொலைவிலிருந்தபடியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் நேரே வீட்டிற்குள் புகுந்தான். பெத்ரோவிச் சனிக்கிழமை இரவுக் களியாட்டத்தின் விளைவாக உண் மையிலேயே கடுமையாக மாறுகண் போட் டுக்கொண்டு, தொங்கும் தலையைச் சிரமத் துடன் நிமிர்த்தி வைத்தவாறு தூங்கி வழிந்தான்; இவ்வளவெல்லா மிருந்தும் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் வந்த காரி யம் என்ன என்று தெரிந்ததுமே, ஏதோ சைத்தான் விலாவிலே குத்திவிட்டது போலத் துள்ளி நிமிர்ந்து, ''முடிய வே முடியாது. புதுக் கோட்டு தைக்கக் கொடுங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டான்.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் அக்கணமே பத்துக் காசை அவன் கையில் திணித்தான். ''ரொம்ப நன்றி, ஐயா. உங்களை வாழ்த்திக் குடித்துக் கொஞ்சம் உரப்பு ஏற்றிக்கொள்கிறேன். ஆனால் மேல்கோட்டைப்பற்றி வீணாகக் கவலைப் படாதீர்கள். அது இனி எதற்கும் உருப்படாது. புதுக் கோட்டுக்கு அளவு கொடுங்கள், அருமையாகத் தைத்துத் தருகிறேன். அது மட்டும் நிச்சயம்'' என்றான் பெத்ரோவிச்.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் பழங் கோட்டைப் பழுதுபார்ப்பது பற்றி இன்னும் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் பெத்ரோவிச் அவன் பேச்சைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளாமல், ''புதிய மேல் கோட்டு கட்டாயமாகத் தைத்துத் தருகிறேன். என்னால் முடிந்த வரையில் நன்றாகச் செய்து தருகிறேன். புதிதாக வந்திருக்கிற மோஸ்தர்படி காலருக்கு வெள்ளிக் கிளிப்பு வைக்க வேண்டி

வந்தாலும் வரலாம்'' என்று கூறி ஞன்.

புதுக் கோட்டு இல்லாமல் தீராது என்பதை அப்போதுதான் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் உணர்ந்தான். அவன் இதயத் துடிப்பு நின்றது போல் ஆகி விட்டது. எப்படித் தைத்துக்கொள்வது? எதைக் கொண்டு? எந்தப் பணத்தால்? உற்சவகால போனஸ் பணம் ஒருவேளை கிடைக்கலாம் என்பது உண்மையே. ஆனல் அந்தப் பணத்தைத்தான் முன் கூட்டியே பங்கீடு செய்து ஒதுக்கிவைத் தாகிவிட்டதே. புதுக் காற்சட்டை வாங் காமல் முடியாது; அப்புறம் பழைய பூட் சுகளுக்குப் புதிதாக மேல்தோல் தைத் துக் கொடுத்த செம்மானுக்குக் கடனைத் தீர்த்தாக வேண்டும்; தையல்காரி யிடம் மூன்று சட்டைகளும், அச்சிலே ரசாபாசமில்லாமல் பெயர் குறிப்பிட முடியாத உள்ளாடைகளும் தைக்கக் கொடுக்க வேண்டும்; ஆகமொத்தம் போனஸ் பணம் பூராவும் ஒரு காசு

பாக்கியில்லாமல் செலவழித்தாக வேண்டும். ஒருவேளை டைரெக்டர் பெரிய மனது பண்ணி உற்சவகால போனஸ் தொகையை நாற்பதுக்குப் பதில் நாற்பத்தைந்து அல்லது ஐம்பது ரூபிள் ஆக்கிஞர் என்றே வைத்துக் கொண்டாலுங் கூட, மிஞ்சுவது என்னவோ, மேல் கோட்டுக்கு வேண்டிய முதலோடு ஒப்பிட்டால் கடலில் துளி போலச் சொற்பந்தானே. பெத்ரோவிச் சில வேளைகளில் வெறி கொண்டவன் போல அளவு சங்கையில்லாமல் வாய்க்கு வந்த விலையைச் சொல்லிவிடுவான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். தையல்காரனின் மனைவிகூட, ''ஏன், மூளை கீளை புரண்டுவிட்டதோ, கேட்கிறேன், மடையா! மற்றச் சமயங்களில் அடிவிலைக்குச் செய்து கொடுக்க ஏற்றுக் கொள்கிருய். இப்போது என்னடா என்ருல் உன் பெறுமானத்துக்கும் அதிகமான தொகையைக் கூசாமல் கேட்கிருயே!'' என்று விளாசுவாள். இதெல்லாம் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெ

விச்சுக்குத் தெரிந்ததுதான். எண்பது ரூபிளுக்குக் கோட்டு தைத்துக் கொடுக்கப் பெத்ரோவிச் இணங்கிவிடுவான் என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். இருந்த போதிலும், எண்பது ரூபிளுக்கு எங்கே போவது? இந்தத் தொகையில் பாதி வேண்டுமானுல் கிடைக்கும்: பாதித் தொகையைச் சிரமமின்றித் தேடிவிடலாம். ஒருவேளே பாதித் தொகைக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாகவே கிடைத்துவிடும். மற்றப் பாதிக்கு எங்கே போவது?

பாதித் தொகை எங்கிருந்து கிடைக்கும் என்பதை வாசகர்கள் முன்னதாகத் தெரிந்துகொள்வது அவசியம்.

செலவழிக்கும் ஒவ்வொரு ரூபிளிலும் அரைக் காசை, பூட்டிய உண்டியல் பெட்டியில் போட்டு வைப்பது அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் வழக்கம். ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை சேர்ந்த செப்புக் காசுகளே யெல்லாம் வெள்ளி நாணயங்களாக மாற்றிக்கொள்வான். இப்படி அவன் நீண்ட காலமாகச் சேர்த்துவந்த

படியால், பல வருஷங்களில் நாற்பது ரூபிளுக்கும் மேலே சேர்ந்துவிட்டது. ஆகவே தேவைப்பட்ட தொகையில் பாதி அவன் கையிலிருந்தது; ஆனால் மறு பாதிக்குப் போவதெங்கே? இன்னும் நாற்பது ரூபிள் எங்கிருந்து கிடைக்கும்?

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் திரும்பத் திரும்ப யோசனை செய்தபின், குறைந்தது ஒரு வருடத்திற்காவது சாதாரணச் செலவுகளைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான்; அதாவது மாலை நேரத்தில் தேநீர் பருகுவதை நிறுத்த வேண்டும்; இரவில் மெழுகு வத்தி எரிப்பதைத் தவிர்க்கவேண்டும், வேலை செய்ய வேண்டி இருந்தால் வீட்டுச் சொந்தக்காரியின் அறைக்குப் போய் அவளது விளக்கு வெளிச்சத்தில் செய்ய வேண்டும்; தெருவில் போகும் போது, பூட்சு அடிப்பாகம் சுருக்கத் தேய்ந்துவிடாமலிருப்பதற்காகக் கூழாங் கல்லோ தட்டைக் கல்லோ பாவிய இடங்

களில் முடிந்த வரை மெதுவாக அடி வைத்து, நுனிக்காலால் நடப்பது போல நடக்க வேண்டும்; துணிகளை அபூர்வமாக எப்போதாவது தான் வெளுக்கப் போட வேண்டும்; அவை நைந்து விடாமலிருக் கும் பொருட்டு, ஒவ்வொரு தடவை யும் வீடு திரும்பியதுமே அவற்றைக் களைந்துவிட்டு, ட்வில் அங்கியை மட்டு மே (காலமே இரக்கங்கொண்டு விட்டு வைத்திருந்த மிகப் பழைய ஆடை இது) அணிய வேண்டும் என நிச்ச யித்தான். உண்மையாகச் சொன்னல், அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கு இம் மாதிரிச் செட்டுங் கட்டுமாயிருப்பது முதலில் மிகக் கஷ்டமாகத் தானிருந் தது; பின்னல் அவனுக்குப் பழக்கமாகி விடவே எல்லாம் சுளுவாய்ப் போயிற்று; மாலையில் பட்டினி கிடப்பது கூட அவனுக்கு உறைக்க வில்லை, ஏனெனில் அவனது எண்ணங்களெல்லாம் வரப் போகும் மேல்கோட்டைப் பற்றிய யுக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கருத்தாலேயே

நிறைந்திருந்தபடியால் ஆன்மீக உணவு அவனுக்கு ஏராளமாகக் கிடைத்துவந்தது. தன்னுடைய வாழ்வே முன்னேவிட இப்போது அதிக முழுமையுற்றுவிட்டது போலவும், தான் மணந்துகொண்டுவிட்டது போலவும், தன் அருகே யாரோ இருப்பது போலவும், தான் தனியனல்ல போலவும், அன்புக்குகந்த தோழி ஒருத்தி தனது வாழ்க்கைத் துணேவியாக இணங்கிவிட்டது போலவும் அவனுக்குத் தோன்றியது—இந்தத் தோழி வேறு யாருமல்ல, கனமாகப் பஞ்சு வைத்து, என்றுங் கிழியாதபடி அழுத்தமான உள்துணி கொடுத்துத் தைத்த அதே மேல்கோட்டுத்தான். அவன் முன்னேக் காட்டிலும் அதிகக் குதூகலமாகவும், திட்டவட்டமான லட்சியத்தை நிர்ணயித்துக் கொண்டு அதை நோக்கி முன்னேறுபவன் போன்று சுபாவத்தில் அதிக உறுதியுடனும் விளங்கினன். அவன் முகத்திலிருந்தும் செயல்களிலிருந்தும் ஐயப்பாடும் நிச்சயமின்மையும்,

சுருக்கமாகச் சொன்னால் அவன் சுபாவத்திலிருந்த உறுதியற்ற ஊசலாட்ட மெல்லாம் தானாகவே மறைந்து போயிற்று. சிற்சில சமயம் அவன் விழிகளில் ஒளி சுடரும், மூளையில் மிகமிக அடாத, துணிகரம் நிறைந்த கருத்துக்கள் மின்வெட்டுப் போலப் பளிச்சிடும்—அதாவது, மார்ட்டன் மென்மயிர்த் தோல் காலருக்கே ஆர்டர் கொடுத்து விட்டால் என்ன என்று. புது மேல்கோட்டைப்பற்றிய இந்தச் சிந்தனைகள் எல்லாம் அலுவலக வேலையில் அவன் மனம் அநேகமாக ஈடுபடாதவாறு அடித்துவிட்டன. விளைவாக ஒரு முறை ஒரு தஸ்தாவேஜை நகலெடுக்கையில் பிழை செய்வதற்கிருந்தவன் "ஐயையோ!" என்று உரக்கவே கத்தி, சிலுவைக் குறி இட்டுக்கொண்டான். மாதம் ஒரு முறையாவது பெத்ரோவிச்சைச் சென்று கண்டு, மேல்கோட்டைப்பற்றியும், துணியை எங்கே வாங்குவது நல்லது, எந்த நிறத்தில், என்ன விலையில் என்றெல்லாம்

சர்ச்சை செய்துவிட்டு, முகத்தில் ஓரளவு கவலை தென்பட்ட போதிலும், விரைவில் இதையெல்லாம் வாங்கிவிடுவோம், மேல் கோட்டு தயாராகிவிடும் என்ற மனச் சந்துஷ்டியுடன் வீடு திரும்புவான்.

உண்மையில் அவன் கனவு கண்டதை விட வெகு முன்னதாகவே எல்லாம் நடந்தேறிவிட்டது. அவன் எதிர் பார்த்ததற்கெல்லாம் மாருக டைரெக்டர் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கு நாற்பதோ நாற்பத்தைந்தோ அல்ல, முழுதாக அறுபது ரூபிள் போனஸ் வழங்கினுன்! அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கு மேல்கோட்டு தேவை என்பதை டைரெக்டர் ஊகித்துக் கொண்டானே அல்லது தற்செயலாக இப்படி நிகழ்ந்ததோ, தெரியாது. என்ன ஆயினும் இந்த வகையில் மட்டுமே அதிகப்படியாக இருபது ரூபிள் கிடைத்துவிட்டது. வேலை நடப்பதை இந்த விஷயம் துரிதப்படுத்தியது. மேற்கொண்டு இரண்டு மூன்று மாதங்கள் குறைப்

பட்டினியாகக் கழித்தபின் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சிடம் ஏறக்குறைய எண்பது ரூபிள் உண்மையாகவே சேர்ந்து விட்டது. சாதாரணமாக நிம்மதியாயிருக்கும் அவன் நெஞ்சு படபட வென்று அடித்துக்கொண்டது. மறு நாளே பெத்ரோவிச்சையும் அழைத்துக் கொண்டு கடைக்குப் போனான். மிக அருமையான துணி வாங்கினார்கள். இதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை: ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் விவரமாக முன்யோசனை செய்து, மாதந்தவறாமல் கடைகளில் சுற்றிப் பார்த்து விலையை நிதானப்படுத்திக் கொண்ட விஷயமாயிற்றே இது! பயனாக, பெத்ரோவிச்சே கூறினான்: ''இதைக் காட்டிலும் உயர்வான துணி கிடையவே கிடையாது'' என்று. உள்ளே கொடுத்துத் தைப்பதற்குக் காலிக்கோதான் என்றாலும் நல்ல ரகத்தில் உறுதியான துணி வாங்கினார்கள். அது பட்டைவிட எவ்வளவோ மேல் என்றும் உண்மையாகவே பார்வைக்கு

அதிக எடுப்பாகவும் மழமழப்பாகவும் இருக்கிறதென்றும் பெத்ரோவிச் சொன்ஞன். மார்ட்டன் மென்தோல் மெய்யாகவே கிராக்கியாயிருந்தபடியால் அவர்கள் அதை வாங்காமல் அதற்குப் பதிலாக, கடைவீதியில் உள்ளவற்றுள் மிகமிக உயர்வான பூனேத் தோலே—தூரப் பார்வைக்கு மார்ட்டன் போலவே காணப்படும் பூனேத் தோலே—வாங்கிக்கொண்டார்கள். பெத்ரோவிச் இரண்டே வாரங்களில் தைத்து முடித்துவிட்டான் — அதுவும் ஏகப்பட்ட பஞ்சுப் பற்றை உள்ளே கொடுக்க வேண்டி யிருந்ததால், இல்லாவிடில் இன்னும் முன்னதாகத் தயாரித்திருப்பான். தன் வேலேக்குக் கூலியாகப் பன்னிரண்டு ரூபிள் வாங்கிக்கொண்டான்—கூலியை மேலும் குறைப்பதற்கு வழியே இல்லே; மெல்லிதாக இரட்டை மடிப்புக் கொடுத்து முழுதும் பட்டு நூலால் தைத்து, அப்புறம் ஒவ்வொரு மடிப்பையும் பற்களால் அழுத்திச் சீர்படுத்தி, மடிப்புக்களின் மேல்

பலவிதத் தடங்களைப் பதிய வைத்திருந் தான் பெத்ரோவிச்.

அந்த நாள்... நிச்சயமாக எந்த நாள் என்று குறிப்பிடுவது கடினம், எனினும், பெத்ரோவிச் கடைசியில் மேல்கோட் டைக் கொண்டுவந்து கொடுத்த அந்த நாள், அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் வாழ்க்கையில் மிகப் பெரிய முக்கியத் துவமுள்ள நாள் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. பெத்ரோவிச் அதைக் கொண்டு வந்தது அதிகாலையில், அக்காக்கிய் அக் காக்கியெவிச் அலுவலகம் செல்வதற் குச் சற்று முன்பு. கடுங் குளிர்காலம் அப்போது தான் தொடங்கி யிருந் தது, குளிரின் கடுமை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டு போவதற்கான குறிகளே தென்பட்டன, ஆகவே, வேறு எந்தச் சமயத்திலும் மேல்கோட்டின் வரு கை இப்போதுபோல இவ்வளவு உவப் பூட்டியிராது. பெத்ரோவிச் நல்ல தையல் காரனுக்கு உரிய தோரணையில் தானே மேல்கோட்டை எடுத்துக்கொண்டுவந்து

சேர்ந்தான். அவன் முகத்தில் அப்போது திகழ்ந்தது போன்ற ஆழ்ந்த கம்பீரத்தை அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் முன் ஒருபோதும் கண்டதில்லை. தான் சாதித்த காரியம் லேசுப்பட்டதல்ல என்பதையும், பழங் கோட்டின் உள் துணியை மட்டும் மாற்றித் தைப்பவர்கள் அல்லது அதைப் பழுதுபார்ப்பவர்களான தையல்காரர்களிலிருந்து புதுக் கோட்டுக்கள் தயாரிக்கும் தையல் கலைஞர்களை வேறு பிரிக்கும் பெரிய வித்தியாசத்தைத் தான் உதாரணப்படுத்திக் காட்டிவிட்டதையும் அவன் முழுமையாக உணர்ந்திருந்தது புலப்பட்டது. மேல்கோட்டைப் பெரிய கைக்குட்டையால் சுற்றிக் கொண்டுவந்திருந்தான்; அப்போது தான் வெளுத்து வந்த கைக்குட்டை அது; பிரித்த அப்புறமே அதை மடித்து, உபயோகிப்பதற்காகப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டான். கோட்டை வெளியிலெடுத்தவன், கர்வந் தோன்றச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்,

இரு கைகளாலும் அதைப் பிடித்துக் கொண்டு அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் தோள்கள் மீது லாகவமாகப் போட்டான்; பிறகு அதை இழுத்து விட்டு விட்டுக் குனிந்து, பின் பக்கம் கையால் தேய்த்துச் சுருக்கங்களைப் பிரித்துச் சீர்படுத்தினான்; அப்புறம் அதை அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் உடலைச் சுற்றி, முன்பக்கம் கொஞ்சம்போலத் திறந்திருக்கும்படி போர்த்தினான். இளமை கடந்துபோன அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச், கரங்களைக் கோட்டுக் கைகளுக்குள் நுழைத்துக் கொண்டு அளவு பார்க்க விரும்பவே, பெத்ரோவிச் கைகளை நுழைக்க அவனுக்கு உதவி செய்தான். அவ்வாறு அணிந்து கொண்ட போதும் கோட்டு சரியாயிருந்தது. மேல் கோட்டு கச்சிதமாகப் பொருந்தியிருந்த தென்பதில் சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை. பெத்ரோவிச் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடாமல், தான் விளம்பரப் பலகை மாட்டிக் கொள்ளாமல்

சின்னத் தெருவில் குடியிருப்பதனுலும், அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சை நெடுங் காலமாக அறிந்திருப்பதாலுமே மேல் கோட்டு தைப்பதற்கு இவ்வளவு குறை வாகக் கூலி கேட்டதாகச் சொல் லிக் கொண்டான். நெவ்ஸ்கிய் வீதியி லே தைக்கக் கொடுத்திருந்தால் செய் கூலி மட்டுமே எழுபத்தைந்து ரூபிள் வாங்கிக் கொண்டு விட்டிருப்பார்கள் என்ருன். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் இந்த விஷயம் பற்றிப் பெத்ரோவிச் சுடன் விவாதிக்க விரும்பவில்லை, தவிர, சவடாலடிப்பதற்காகப் பெத்ரோவிச் அள்ளிவீசிய பெரும் பெருந் தொகைகள் அவனுக்குக் கலவரமூட்டின. தையல்கார னுக்குக் கூலி கொடுத்து நன்றி கூறி விட்டு, அக்கணமே புதிய மேல்கோட் டை அணிந்துகொண்டு அலுவலகத்துக் குக் கிளம்பி விட்டான். பெத்ரோவிச் வீதிவரை வந்து அவனை வழி யனுப்பி விட்டு, ஒரே இடத்தில் நின்று, தான் தைத்த கோட்டின் பின் அழகை நெடு

நேரம் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிறகு, குறுக்குச் சந்து வழியாகப் பாய்ந்து சென்று தன் படைப்பான கோட்டை மீண்டுமொரு முறை வேறு கோணத்திலிருந்து, அதாவது முன் புறமிருந்து நோக்கும் பொருட்டு வீடு செல்லும் வழியைவிட்டு வேண்டுமென்றே விலகி ஓடினுன்.

இதற்கிடையில் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் இன்ப வாரிதியில் துளைந்து கொண்டு களிப்பே உருவாய் நடந்தான். தான் புதிய மேல்கோட்டு அணிந்திருப்பதை அவன் கணமேனும் மறக்கவில்லை. உள்ளிருந்து பொங்கிய மன நிறைவால் பல முறை புன்முறுவல் பூத்தான். உண்மையாகவே கோட்டில் இரண்டு அனுகூலங்கள் இருந்தன: முதலாவது, கதகதப்பாயிருந்தது; இரண்டாவது, நன்ருகத் தைக்கப்பட்டிருந்தது. வழி நடப்பதையே உணராமல் மிதந்து சென்றவன் திடீரென்று தான் அலுவலகம் சேர்ந்து விட்டதைக் கண்டான். நடையில் மேல்

கோட்டைக் கழற்றி, முன்னும் பின்னும் நன்ருகப் பார்வையிட்டுவிட்டு, வாயில் காப்போனின் விசேஷப் பொறுப்பில் ஒப்படைத்தான். அக்காக்கிய் அக்காக்கி யெவிச் புதிய மேல்கோட்டு தைத்துக் கொண்டு விட்டான், பழைய கப்போத் காலாவதியாகி விட்டது என்ற செய்தி எப்படியோ இலாக்கா முழுவதிலும் நொடிப்போதில் பரவி விட்டது. அந்தக் கணமே எல்லோரும் அக்காக்கிய் அக் காக்கியெவிச்சின் மேல்கோட்டைப் பார் வையிடுவதற்காக வாயில் காப்போனரு கே ஓடிஞர்கள். வாழ்த்துக்களும் உபசார மொழிகளும் அவன் மீது பொழியலாயின. முதலில் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் புன்னகை மட்டுமே புரிந்தான், பின்பு அவனுக்குக் கூச்சமாயிருந்தது. அப்புறம் எல்லாரும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு புதிய மேல்கோட்டு வந்ததைக் கொண் டாட வேண்டுமென்றும், தங்களெல்லோ ருக்கும் ஒரு விருந்தாவது கொடுக்க வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தத் தொடங்

கவே அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் ஒரே யடியாகக் குழப்பமடைந்து, என்ன செய்வது, என்ன சொல்வது, இந்த எக்கச் சக்கமான நிலைமையிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது எனத் தெரியாமல் திகைத்தான். சில நிமிடங்களுக்கு அப்புறம் அவன், முகமெல்லாம் கன்றிச் சிவக்க, அது புதிய கோட்டே இல்லை யென்றும், இப்படித்தான் ஏதோ என்றும், பழங் கோட்டே தான் என்றும் சிரித்து மழுப்பினான். கடைசியில் குமாஸ்தாக் களில் ஒருவன், அதுவும் அலுவலகத்தின் உதவித் தலைமைக் குமாஸ்தா, தான் அகந்தை பிடித்தவனே அல்ல, கீழ்நிலையி லிருப்பவர்களையும் ஆளாக மதிப்பவன் எனக் காட்டிக்கொள்வதற்காகவே போலும், ''அப்படியே இருக்கட்டும்! அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்குப் பதிலாக நான் கொடுக்கிறேன் விருந்து. இன்று மாலை தேநீர் விருந்துக்கு என் வீட்டுக்கு வரும்படி எல்லோரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு கூட

இன்று என் பெயர்நாளும் வாய்த்துக் கொண்டது'' என்றான். குமாஸ்தாக்கள் அனைவரும் இயல்பாகவே அவனுக்கு வாழ்த்துக் கூறி அவனுடைய அழைப்பை விருப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் தனக்குச் சௌகரியப்படாது என்று சொல்லிப் பார்த்தான், ஆனால் அது நடவாதெனவும், வெட்கக்கேடு, அவமானம் எனவும் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே போடாய்ப் போடவே, அவன் தப்பித்துக்கொள்ளவே வகையில்லாது போயிற்று. ஆயினும், இதைச் சாக்கிட்டுச் சாயங்காலமும் மேல்கோட்டைப் போட்டுக் கொண்டு நடக்கலாம் என்பது பிறகு நினைவுக்கு வந்ததும் அவனுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாயிற்று.

அன்றைய தினம் முழுவதுமே அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கு மாபெருந் திருநாளாகத் திகழ்ந்தது. உவகை ஊற்றெடுத்துப் பொங்க வீடு

திரும்பினுன், மேல்கோட்டைக் கழற்றிச் சாவதானமாகச் சுவரில் மாட்டினுன், மேல்துணியையும் உள்துணியையும் பார்த்து மகிழ்ந்த வண்ணம் சிறிது நேரம் நின்ருன், அப்புறம் நைந்து திரித்திரியாய்ப் போயிருந்த பழங் கோட்டை வேண்டுமென்றே வெளியிலெடுத்து, புதுக் கோட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். பழங்கோட்டின் மீது கண்ணேட்டியதும் அவனுக்கே சிரிப்பு வந்தது: புதிதிற்கும் பழையதற்கும் அவ்வளவு வித்தியாசம்! சாப்பிடும் வேளை முழுவதும் தனது கப்போதிருந்த அவல நிலையை எண்ணி எண்ணிப் புன்சிரிப்புச் சிரித்த வண்ணமாயிருந்தான். சந்தோஷமாகச் சாப்பிட்டான், சாப்பாடு முடிந்த பிறகு நகல் எழுத வில்லை, ஒரு தஸ்தாவேஜைக் கூட நகல் எடுக்க வில்லை, அந்தி மங்குல்வரை கட்டிலில் படுத்துச் சொகுசு கொண்டாடினுன். பின்பு வீண் காலங்கடத்தாமல் மளமளவென்று உடையணிந்து, மேல்கோட்

டைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு வீதிக்கு வந்தான்.

தேநீர் விருந்தளித்த குமாஸ்தா திட்டமாக எங்கே வசித்து வந்தான் எனக் கூற முடியாததற்கு வருந்துகிறோம். நமது ஞாபகசக்தி தீவிரமாகப் பிசகத் தொடங்கியிருக்கிறது; பீட்டர்ஸ் பர்க் நகரில் உள்ளவை எல்லாம், எல்லாத் தெருக்களும் வீடுகளும், நமது மூளையில் ஒன்ருேடொன்று கலந்து குழம்பியிருப்பதால், அவற்றை ஒழுங்குபடுத்திக் காண்பது கொஞ்சம் கடினந்தான். அது எப்படியாயினும் விருந்து கொடுத்த குமாஸ்தா நகரின் மிக நல்ல பகுதி ஒன்றில் வசித்துவந்தான் என்பது மட்டும், அதாவது, அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் வீட்டு அருகாமையிலேயே வசிக்கவில்லை என்பது மட்டும் சந்தேகத்துக்கு இடமற்ற விஷயம். முதலில் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் ஜனநடமாட்டமற்ற, விளக்கு வெளிச்சம் குறைந்த தெருக்கள் வழியே செல்ல நேர்ந்தது. ஆனல்

அவன் உதவித் தலைமைக் குமாஸ்தாவின் இல்லத்தை நெருங்க நெருங்க வீதிகள் கலகலவென்று ஜனங்கள் பல்க, பளிச்சிடும் விளக்கு வசதிகளோடு விளங்கின. நடமாடுபவர்கள் அதிகமாக எதிர்ப்பட்டார்கள், ஒயிலாக உடையணிந்த மாதர் தென்படலாயினர், ஆடவர் பலர் விலையுயர்ந்த நீர்நாய்த்தோல் காலருடன் இலகினர்கள். பித்தளைக் குமிழ்கள் பதித்த மரக் கிராதிவடிவான வாடகை ஸ்லெட்ஜுகளுடன் ஏழைக் கிராம வண்டிக்காரர்கள் அரிதாகவே காணப்பட்டனர்; மாறாக வண்டிக்காரர்கள் பெரும்பாலும் சிவப்பு மகமல் தொப்பியணிந்து எடுப்பான தோற்றத்துடன் விளங்கினர்கள், அவர்களது ஸ்லெட்ஜுகள் அரக்குச் சாயம் பூசப் பெற்று கரடித் தோல் மூடு போர்வையுடன் திகழ்ந்தன. பிரமாதமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பெட்டி வண்டிகள், வெண்பனி மீது சக்கரங்கள் கரகரக்க வீதிகளில் விரைந்தோடின.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் இவற்றை யெல்லாம் ஏதோ புதுமையைக் காண்பதுபோல வியந்து நோக்கினான். எத்தனையோ ஆண்டுகளாக அவன் மாலை நேரத்தில் அறையை விட்டு வெளிச் சென்றதே கிடையாது. விளக்கொளி நிறைந்த கடை ஜன்னல் ஒன்றின் எதிரே சில நிமிடங்கள் நின்று, அழகிய பெண்ணொருத்தி காலணியைக் கழற்றுவது போலத் தீட்டப்பட்டிருந்த வண்ண ஓவியத்தைக் கண் கொட்டாது பார்த்தான்; ஓவியப் பெண் பாதரட்சையைக் கழற்றிய விதத்தில் வடிவாக அமைந்த அவளது கால் முழுதும் தெரிந்தது; அவளுக்குப் பின்னே, கிருதாக்களும் வனப்பு வாய்ந்த குறுந்தாடியுமாக இலகிய ஆடவன் ஒருவன் பக்கத்து அறை வாயிலுக்கு வெளியே தலையை நீட்டி அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் சிரத்தை அசைத்தான், புன்னகைத்தான், பின்பு தன் வழியே நடந்தான். எதற்காக அவன் புன்னகைத்

தான்? எந்த விஷயத்தை இதற்குமுன் அவன் கண்டதே இல்லையோ, ஆயினும் எந்த விஷயத்தைப்பற்றிய நசை நம்மில் ஒவ்வொருவரது உள்ளத்தின் ஆழத்தி லும் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறதோ, அந்த விஷயத்தைக் கண்டதனுல் நகைத்தா னே? அல்லது, வேறு பல குமாஸ்தாக் களைப்போலவே அவனும், ''அட இந்தப் பிரெஞ்சுக்காரன்கள் இருக்கிருன்களே! இவன்களை என்ன சொன்னுலும் போ தாது. ஏதாவது அந்த மாதிரி வேண்டு மென்று ஆசை வைத்துவிட்டான்களோ, அந்த மாதிரித்தான்...'' என்று நினைத் தானே? ஒருவேளை அவன் இப்படி நினைக் கவே இல்லையோ என்னவோ. ஒருவன் உள்ளத்திலே புகுந்து அவன் எண்ணு வதை எல்லாம் தெரிந்து கொள்வது முடியாதல்லவா? கடைசியில் அவன் உதவித் தலைமைக் குமாஸ்தா வசித்து வந்த வீட்டை அடைந்தான்.

உதவித் தலைமைக் குமாஸ்தா பிர மாத ஆடம்பரமாக வாழ்ந்தான். மாடிப்

படிக்கு மேலே விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது, அவன் இருப்பிடம் இரண்டாவது மாடியில். நடைக்குள் புகுந்ததுமே அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் அங்கே ரப்பர் மேல்பூட்சுகள் வரிசை வரிசையாக வைத்திருப்பதைக் கண்டான். அவற்றுக்கு இடையே, சீறிக்கொண்டும் ஆவிப்படலங்களை வெளிவிட்டுக்கொண்டும் அறை நடுவில் நின்றது ஒரு ஸமோவார். சுவர்கள் மேல்கோட்டுக்களாலும் குளோக் எனப்படும் போர்வைகளாலும் மூடப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் சில நீர்நாய்த் தோல் காலர்களும் மகமல் முகப்புக்களுங்கூட வைத்தவை. சுவரின் மறுபுறமிருந்து பேச்சும் கூச்சலும் கேட்டன. காலித் தேநீர் கிளாசுகளும், க்ரீம் ஜாடியும் பிஸ்கட்டுகளும் வைத்த டிரேயுடன் பணியாள் அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வரவும், சத்தம் தெளிவாகக் கணீரென ஒலித்தது. குமாஸ்தாக்கள் கொஞ்ச நேரமாகவே அங்கே கூடியிருக்கிறார்கள் என்பதும் முதல்

முறை தேநீர் அருந்தி ஆயிற்று என்பதும் துலக்கமாகப் புலப்பட்டன.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் மேல் கோட்டைக் கழற்றி மாட்டி விட்டு அறைக்குள் பிரவேசித்ததுமே மெழு வத்தி விளக்குகளும், குமாஸ்தாக்களும், சுங்கான்களும், சீட்டாட்ட மேஜை களும் ஏககாலத்தில் அவன் பார்வை யில் பளிச்சிட்டன. அவன் காதுகளோ, அறையின் எல்லா மூலைகளிலிருந்தும் வந்த இடையருத சம்பாஷணையின் குழம்பிய ஒலிகளாலும், நாற்காலிகள் நகர்த்தப்படும் அரவத்தாலும் நிறைந் தன. அவன் அறை நடுவே அசடுவழிய நின்றுகொண்டு என்ன செய்வது என்று மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டான். ஆனால் கூடியிருந்தவர்கள் அவன் வந்த தைக் கவனித்துப் பெருங் கூச்சலுடன் அவனை வரவேற்று, அவனது மேல் கோட்டை மறுமுறை பார்வை யிடும் பொருட்டு ஒருமொத்தமாக நடைக்குச் சென்றார்கள். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெ

விச் ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் கூச்சப் பட்டானுயினும் களங்கமற்ற உள்ளம் வாய்ந்தவனுதலால் எல்லோரும் தன் மேல்கோட்டைப் புகழ்வதைக் கேட்டு உச்சி குளிராமலிருக்க அவனுல் முடிய வில்லை. அப்புறம் எல்லோரும் அவனை யும் அவன் மேல்கோட்டையும் அறவே மறந்து விட்டு, எதிர்பார்க்கக்கூடியது போலவே சீட்டாட்ட மேஜைகளைச் சுற் றிக் குழுமினுர்கள்.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கோ இந்தச் சத்தம், பேச்சு, ஜனக்கூட்டம் எல்லாமே புதுமையாகவும் விந்தையாக வும் இருந்தன. என்ன செய்வது, கைகளை யும், கால்களையும், உடல் முழுவதையுமே எங்கு வைப்பது என்று விளங்காமல் தத் தளித்தான். முடிவில் அவன் சீட்டாடுப வர்கள் அருகே உட்கார்ந்து, சீட்டுக் களைப் பார்ப்பதும் ஆட்டக்காரர் முகங் களை ஒன்று மாற்றி ஒன்ருக நோட்ட மிடுவதுமாக இருந்துவிட்டு, சிறிது நேரம் சென்றதும் சலிப்புற்றுக் கொட்டாவி

விட ஆரம்பித்தான் — அகாலமாகிவிட்டது, அவன் வழக்கமாகத் தூங்கும் வேளை எப்போதோ கடந்துவிட்டதாகையால். அவன் விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியேற எத்தனித்தான், ஆனால் அவனுடைய புதிய மேல்கோட்டுக்கு மரியாதை செலுத்தும் பொருட்டுத் தலைக்கு ஒரு கிளாஸ் ஷாம்பெயின் பருகுவது அத்தியாவசியம் எனக் கூறி எல்லோரும் அவனைத் தடுத்துவிட்டார்கள். ஒரு மணி நேரத்திற்கெல்லாம் உணவு பரிமாறப் பட்டது: ஸலாத் எனப்படும் காய்கறிக் கூட்டு, பொரிக்காத கன்றிறைச்சி, இறைச்சி வடை, க்ரீம் கேக்கு, ஷாம்பெயின் ஆகியன. அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் இரண்டு கிளாஸ் ஷாம்பெயின் அருந்தினான். அப்புறம் அறையில் குதூகலம் அதிகரித்துவிட்டதாக அவனுக்குப் பட்டது. எனினும் நள்ளிரவாகிவிட்டது என்பதையும் தான் எப்போதோ வீடு திரும்பியிருக்க வேண்டும் என்பதையும் மாத்திரம் அவனால் மறக்கவே முடிய

வில்லை. விருந்தளிப்பவன் ஏதாவது சாக்குப் போக்கு சொல்லித் தன்னைப் போகாது தடுத்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காக யாரும் கவனிக்காதபடி நழுவி, நடைக்கு வந்து தன் மேல்கோட்டைத் தேடி எடுத்தான். அது தரையில் விழுந்து கிடந்ததைக் கண்டு அவனுக்கு நெஞ்சு சுரீர் என்றது. அதை எடுத்து உதறி, ஒரு பொட்டு தூசி இல்லாமல் தட்டித் துடைத்துத் தோள் மேல் போட்டுக் கொண்டு மாடிப்படி யிறங்கித் தெருவுக்கு வந்தான்.

தெருவில் இன்னும் வெளிச்சமா யிருந்தது. செல்வர் வீட்டு வேலைக்காரர்களுக்கும் பலரக மக்களுக்கும் ஓயா அரட்டைக் கூடங்களாக விளங்கிய சில சிறிய பலசரக்குக் கடைகள் திறந்திருந்தன. மூடியிருந்த கடைகளுக்குள்ளிருந்தும் கதவிடுக்கு வழியாக வந்த ஒளிக் கீற்று உள்ளே ஆட்கள் இருப்பதைக் காட்டியது—பணிப் பெண்களும் பணியாட்களும் அவர்கள் எங்கே போய்த்

தொலேந்தார்கள் என்று தெரியாமல் எஜமானர்கள் தவிக்கும்படி விட்டு விட்டு, மிச்ச அரட்டையை அடித்து முடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் போலும். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் உள்ளம் களிதுள்ள நடந்துசென்ருன்; மேனியின் ஒவ்வோர் அங்கமும் அசாதாரணச் சலனத்துடன் இயங்க மின்வெட்டுப் போலத் தன்னைக் கடந்து சென்ற சீமாட்டி ஒருத்தியின் பின்னே, எதற்காகவோ தெரியவில்லை, ஓடக் கூடத் தலைப்பட்டான். ஆனல் அக்கணமே நின்று, இந்தத் திடீர் விரைவாற்றல் எங்கிருந்து வந்தது என்று எண்ணமிட்டவனாய் மீண்டும் மிக மிக மெதுவாக நடக்கலானுன். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் முடிவேயின்றி வெறிச்சோடிக் கிடந்த தெருக்களை அடைந்தான். பகல் வேளையிலேயே இவை அழுது வழியும், இரவிலோ கேட்கவே வேண்டியதில்லை. இப்போது அவை இன்னும் வெறுமையாகவும் ஏகாந்தமாகவும் தோற்ற

மளித்தன; தெரு விளக்குகள் குறை வாயிருந்தன, அப்படித் தென்பட்ட ஒரு சிலவும் அணைந்து போயிருந்தன. நகரசபை அதிகாரிகள் எண்ணெயை மிச்சம் பிடித்தார்கள் போலும். மர வீடுகளும் வேலிகளும் உள்ள பகுதிக்கு அவன் வந்து விட்டான். சுற்றிலும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை ஒரு பூதரைக் காணோம், வெண்பனி மட்டு மே தெருக்களில் ஒளிர்ந்தது. ஜன்னல் களின் பலகைக்கதவுகள் அடைக்கப் பட்டு இருளடைந்து கிடந்த தாழ்ந்த குடில்கள் அயர்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந் தவை போன்ற தோற்றத்துடன் அவலம் பிடித்த கரிக்கோடாய் நெடுந்தொலை வரை சென்றிருந்தன. அக்காக்கிய் அக் காக்கியெவிச் தெருவின் குறுக்கே எல்லை யற்றது போலப் பரந்து கிடந்த விசால மான மைதானத்தை நெருங்கினுன். மை தானத்தின் மறு கோடியிலிருந்த வீடுகள் மங்கலாக, பட்டும் படாமலும் தெரிந் தன. இந்த மைதானம் அவனுக்குப் பயங்

கரமான பாலைவனம் போலக் காணப் பட்டது.

நெடுந் தூரத்திற்கு அப்பால் — எங்கேயோ, ஆண்டவனே அறிவான் —போலீஸ் சவுக்கையிலிருந்து ஒளிக் கீற்று வருவதை அக்காக்கிய் அக்காக் கியெவிச் கண்டான். அந்தச் சவுக்கை உலகின் மறு கோடியில் இருப்பது போன்று அவனுக்குப் பிரமை யுண்டா யிற்று. மைதானத்தில் அடிவைத்ததுமே அவனுடைய குதூகலம் பெருமளவு மறைந்து போயிற்று. ஏதோ துர்ச்சம் பவம் நிகழப் போகிறது என்று நெஞ் சுக்குள் உணர்ந்தவன் போலத் தன் வசமின்றியே எழுந்த திகிலுடன்தான் அவன் மைதானத்தில் புகுந்தான். பின் னே பார்த்தான், அப்புறம் இரு மருங் கிலும் கண்ணோட்டினான். நாற்புறமும் கடல் சூழ்ந்திருப்பது மாதிரிப் பட்டது. ''பார்க்காமலிருப்பதே மேல்'' என்று எண்ணியவனாய், கண்களை மூடிக்கொண்டு நடந்தவன், மைதானத்தின் மறு எல்லை

நெருங்கி விட்டதோ எனத் தெரிந்து கொள்வதற்காக விழிகளைத் திறந்தது மே, இன்னாரென்று தெரியாத இரண்டு மீசைக்காரர்கள் தன் முகத்திலிடிப்பது போல அவ்வளவு அருகே நிற்கக் கண் டான். அவன் கண்கள் இருண்டன, நெஞ்சு திக்திக்கென்று அடித்துக்கொண் டது. எதிரே நின்றவர்களில் ஒருவன் அவன் கோட்டுக் காலரைப் பற்றிய வாறே, ''இதோ பார், என் கோட்டுத் தான்!'' என்று இடிக் குரலில் முழங்கி ஞன். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் ''அபாயம், காப்பாற்றுங்கள்!'' என்று கத்த வாயெடுப்பதற்குள் இரண்டாம வன், குமாஸ்தாவின் மண்டையை விடப் பெரிய முஷ்டியை அவன் மூஞ்சிக்கு நேரே காட்டி, ''கூச்சல் போட்டா யோ, தொலைந்தாய்!'' என்று பயமுறுத் தினன். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் சுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அவர்கள் தன் மேல்கோட்டைக் கழற்றிக்கொண்டு கொடுத்த உதையில் தான் வெண்பனி

யில் தடாரென்று விழுந்தது தான். மேற்கொண்டு எதுவுமே அவன் உணர்வில் பட வில்லை. சில நிமிடங்களுக்குப் பின் ஓரளவு சுயநினைவடைந்து அவன் எழுந்தபோது ஒருவரையும் காணோம். மைதானத்தில் ஒரே குளிராயிருப்பதையும் மேல்கோட்டு இல்லை என்பதையும் உணர்ந்துகொண்டு கூச்சலிடத் தொடங்கினான், எனினும் மைதானத்தின் மறு எல்லை வரை எட்டுவதற்குக் குரலில் வலிவில்லை என்று பட்டது. புகலற்ற ஆவேசத்துடன், கத்துவதை நிறுத்தாமல் மைதானத்தின் குறுக்காகப் போலீஸ் சவுக்கையை நோக்கி நேராக ஓடினான். சவுக்கைக்கு அருகே, நீள்பிடிக் கோடரி மேல் சாய்ந்து நின்றுகொண்டிருந்த போலீஸ்காரன், என்ன இழவுக்காக ஒருவன் காததூரத்திலிருந்தே காட்டுக் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு நம்மைப் பார்க்க ஓடிவருகிறான் என்று எண்ணமிட்டவாறு, ஓடிவருபவனை ஆவலுடன் நோக்கினான். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெ

விச் அவனை நெருங்கியதுமே, ''நீ என்ன ஒன்றையுமே பார்க்காமல் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாயா, கண்ணெதிரே மனிதனை வழிப்பறி செய்கிறார்கள், அது கூடப் பார்வையில் படவில்லையோ?'' என்று மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கக் கத்தத் தொடங்கினான். போலீஸ்காரனோ, தான் எதையும் பார்க்கவில்லை என்றும், தனக்குக் கண்ணில் பட்டதெல்லாம் யாரோ இரண்டு ஆட்கள் மைதானத்தின் மத்தியில் அவனை நிறுத்தியதை மட்டுமே என்றும், அவர்கள் அவனுடைய நண்பர்கள் போலும் எனத் தான் எண்ணிக்கொண்டதாகவும் விடையிறுத்து விட்டு, இங்கே நின்றுகொண்டு வீணாகத் தன்னைத் திட்டுவதற்குப் பதில் மறு நாள் காலை போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரைப் போய்ப் பார்ப்பது பயனுள்ளதென்றும், அவன் கோட்டைப் பறித்துக்கொண்டவர்களை இன்ஸ்பெக்டர் கட்டாயம் கண்டுபிடித்துவிடுவாரென்றும் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கு யோசனை கூறினான்.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் தலை கால் புரியாத குழப்பத்துடன் வீட்டுக்கு ஓடிப்போய்ச் சேர்ந்தான். கன்னப் பொருத்தை ஒட்டியும், பிடரிலும் இப்போதும் அடர்த்தியின்றி வளர்ந்து வந்த அவன் தலைமயிர் பறட்டையாக ஒரே அலங்கோலமாயிருந்தது; மார்பிலும் விலாக்களிலும் காற்சட்டை பூராவும் வெண்பனி அப்பியிருந்தது. தடதடவென்று கதவு தட்டும் சத்தத்தைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்ட வீட்டுச் சொந்தக்காரி படுக்கையிலிருந்து தூக்கிவாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்து ஒற்றை ஸ்லிப்பரை மட்டும் அணிந்தவாறு, நாணம் காரணமாகச் சட்டையை ஒரு கையால் மார்பை மூடிப் போர்த்தபடி வாயிலருகே ஓடிச் சென்றாள். கதவைத் திறந்து அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் கோலத்தைக் கண்டதுமே அவள் திடுக்குற்றுப் பின் வாங்கினாள். நடந்த விஷயத்தை அவன் தெரிவித்ததும் அவள் அட பாவமே

என்று கைகளை உதறி, அவன் நேரே ஜில்லாப் போலீஸ் கமிஷனரிடமே போகவேண்டு மென்றும், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அவனை ஏய்த்துவிடுவா னென்றும், அது செய்கிறேன் இது செய் கிறேன் என்று வாய்ச்சவடால் அடித்து விட்டு நட்டாற்றில் விட்டு விடுவா னென்றும், ஜில்லாப் போலீஸ் கமிஷன ரிடம் நேரே போவதே எல்லாவற்றை யும் விட மேல் என்றும், அவர் தனக்கு வேண்டியவர் கூட என்றும், ஏனெனில் தன்னிடம் ஒரு காலத்தில் சமையல்காரி யாயிருந்த பின்லாந்துப் பெண் ஆன்ன இப்போது ஜில்லாப் போலீஸ் கமிஷன ரின் வீட்டில் குழந்தைத் தாதியாக வேலை செய்வதாகவும், தவிர அவர் தன் வீட்டைக் கடந்து வண்டியில் போகை யில் தான் அடிக்கடி அவரைப் பார்த் திருப்பதாகவும், ஞாயிறுதோறும் அவர் சர்ச்சுக்குக் கூடச் செல்வதாகவும், பிரார்த்தனை செய்யும்போது சுற்றுமுற் றும் எல்லோரையும் சந்தோஷத்தோடு

நோக்குவதாகவும், இவற்றையெல்லாம் காணும்போது அவர் தயாள குணமுள்ளவராகவே இருக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னாள்.

இந்த அறிவுரையை முடிவுவரை கேட்டுவிட்டு அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் ஏக்கத்துடன் தளர்நடை நடந்து தன் அறைக்குப் போனான். அவ்விரவை அவன் எவ்வாறு கழித்தான் என்பதை, பிறரது நிலையில் தம்மைக் கற்பனை செய்து பார்க்கத் திறன் கொண்டவர்கள் தாமே நிர்ணயித்துக்கொள்ளுமாறு விட்டுவிடுகிறோம். மறு நாள் அதிகாலையில் அவன் ஜில்லாப் போலீஸ் கமிஷனரைக் காணச் சென்றான், ஆனால் அவர் உறங்கிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். மீண்டும் பத்து மணிக்குப் போனான், அப்பொழுதும் அவர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். பதினொரு மணிக்கு அவன் மறுமுறை வந்த போது போலீஸ் கமிஷனர் வீட்டில் இல்லை என்ற தகவல் கிடைத்தது. மத்தியானச் சாப்பாட்டு

வேளையில் அவன் பின்னுமொரு முறை வந்ததும் எதிர்பார்ப்பு அறையிலிருந்த குமாஸ்தாக்கள் அவனை உள்ளே போகவிட மனமின்றி, என்ன காரியம், விவரமென்ன, அப்படி என்ன நடந்து விட்டது என்று சொல்லும்படி கோரினார்கள். ஆகக் கடைசியில் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் வாழ்க்கையிலேயே முதல் தடவையாக அடித்துப் பேசுவதென்று தீர்மானித்து, தான் ஜில்லாப் போலீஸ் கமிஷனரை நேரில் காண வந்திருப்பதாகவும், தன்னை உள்ளே விடாமலிருக்க அவர்களுக்கு உரிமை கிடையாதென்றும், தான் இலாக்காவிலிருந்து அலுவலக விஷயமாக வந்திருப்பதாகவும், தான் மட்டும் அவர்கள் மேல் குறைகூறி மனுச் செய்துகொண்டால் என்ன ஆகும் என அவர்கள் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும் முகத்திலறைந்தாற் போலச் சொன்னான். இதை எதிர்த்துப் பேசக் குமாஸ்தாக்களுக்குத் துணிவு வர

வில்லே. அவர்களில் ஒருவன் கமிஷனரை அழைத்துவரச் சென்ருன்.

மேல்கோட்டு பறிக்கப்பட்ட கதையைப் போலீஸ் கமிஷனர் கொஞ்சம் விசித்திரமான முறையில் கேட்டான். விஷயத்தின் முக்கிய அம்சத்தில் கவனஞ் செலுத்துவதற்குப் பதிலாக அவன் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சிடம் ''நீ அவ்வளவு நேரங்கழித்து வீடு திரும்பியதேன்? முறைகேடான வீடு எதற்காவது நீ போக வில்லே என்பது நிச்சயந்தானு?'' என்றெல்லாம் விவகாரத்துக்குச் சம்பந்தமே இல்லாத ஏதேதோ கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கவே அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் ஒரேயடியாகக் குழப்பமடைந்து, போலீஸ் கமிஷனர் மேல்கோட்டை மீட்டுத் தருவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுப்பானு மாட்டானு என்று தெரியாதவனுய் வெளியேறினுன்.

அன்றைய தினம் (வாழ்க்கையில் ஒரே தரம்) அவன் அலுவலகம் செல்ல

வில்லை. மறு நாள் முகமெல்லாம் வெளிறிப் போய், பழைய கப்போத்தை மாட்டிக் கொண்டு அலுவலகம் சேர்ந்தான்; கப்போத்தோ முன்னைப் போதையும்விடக் கேவலமாகக் காட்சியளித்தது. அவனுடைய மேல்கோட்டு பறிபோன செய்தியைக் கேட்டு (இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சை நையாண்டி செய்யாமலிருக்கச் சிலரால் முடியவில்லை என்றாலும்) பெரும்பாலான சககுமாஸ்தாக்களுக்கு இரக்கமாயிருந்தது. அவனுக்காக அப்போதே சந்தா திரட்டுவதென்று நிச்சயித்தார்கள், ஆனால் மிக அற்பத் தொகையே வசூலாயிற்று, ஏனெனில் டைரெக்டரின் உருவப்படத்திற்காகவும், ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை அதன் ஆசிரியனின் நண்பனான இலாக்காத் தலைவன் சொன்னதன்பேரில் வாங்குவதற்காகவும் சந்தா கொடுத்ததால் குமாஸ்தாக்கள் ஏற்கனவே பெருந்தொகை செலவழித்துவிட்டிருந்தார்கள். ஆக அக்காக்கிய் அக்

காக்கியெவிச்சின் பொருட்டு வசூலான தொகை மிகச் சொற்பமே. ஒரு குமாஸ்தா இரக்கங்கொண்டு அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கு யோசனை கூறியாவது உதவி செய்வோம் என்று தீர்மானித்து, அவன் இன்ஸ்பெக்டரிடம் போவதில் பயனில்லை என்றும், ஏனென்றால் மேலதிகாரிகளின் பாராட்டைப் பெறுவதற்காக இன்ஸ்பெக்டர் ஒருகால் கோட்டைக் கண்டுபிடித்து விட்டாலுங்கூட, அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் கோட்டு தன்னுடையது தான் என்று நிரூபிப்பதற்குச் சட்ட பூர்வமான அத்தாட்சிகளைக் காட்டா விட்டால் கோட்டு போலீசார் வசமே தங்கிவிடுமென்றும், ஆகையினால் அவன் ஒரு முக்கியஸ்தரிடம் போவதே மேல் என்றும் அந்த முக்கியஸ்தர் சரியான ஆட்களுக்கு எழுதியும் அவர்களோடு பேசியும் விவகாரம் விரைவாக நடக்கும்படி செய்ய முடியுமென்றும் சொன்னான்.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் வேறு வகையின்றி அந்த முக்கியஸ்தரிடம் போவது என முடிவு செய்தான். இம் முக்கியஸ்தர் என்ன வேலை பார்த்தார், அதன் தரம் என்ன என்பது இன்றுவரை தெரியவில்லை. இம்முக்கியஸ்தர் சமீபத்தில் தான் முக்கியஸ்தராக்கப்பட்டார் என்பதையும் அதற்கு முன் அவர் முக்கியமற்றவராகவே இருந்தார் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டால் போதுமானது. தவிர, அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மற்றவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் அவருடைய பதவி இப்பொழுது கூட அவ்வளவு முக்கியத்துவம் உள்ளதாகக் கருதப்படவில்லை. ஆனால் மற்றவர்கள் கண்களுக்கு முக்கியமற்றதாகப்படுவதை முக்கியமானதாக மதிப்பவர்கள் எப்போதுமே இருந்து வருவார்கள் அல்லவா? அதோடு கூட இந்த முக்கியஸ்தர் தமது முக்கியத்துவத்தை வேறு பல வகைகளில் அதிகரிக்க முயன்றுவந்தார்: அதாவது, தாம் அலுவலகம் வந்து

சேரும் பொழுது தம் கீழ் வேலை பார்ப் பவர்கள் எல்லோரும் மாடிப்படியில் தம்மை எதிர்கொள்ள வேண்டு மென் றும், பேட்டி காண்பதற்காக முன்கூட்டி மனுச் செய்துகொள்ளாதவன் எவனையும் தமது காரியாலத்துக்குள் வரவிடக் கூடாதென்றும், எல்லாக் காரியங்க ளும் கண்டிப்பான வரிசைக் கிரமப் படி செய்யப்பட வேண்டும் என்றும், உதாரணமாக காலேஜியேட் ரிஜிஸ் டிரார் பிராந்தியச் செயலாளருக்கும், பிராந்தியச் செயலாளர் பட்டம் பெற்ற ஆலோசகருக்கோ அல்லது கிரமமான வேறு எவருக்கேனுமோ அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்றும் இந்த வழியாகவே விவகாரம் தம் பார்வைக்கு வர வேண்டும் என்றும் அவர் நியமப் படுத்தியிருந்தார். புனித ருஷ்யத் திரு நாட்டிலோ, காப்பியடிப்பது தொற்று நோய் போல் பரவியிருக்கிறது, ஒவ் வொருவனும் தனக்கு மேல் பதவி யிலிருப்பவனைப் போலவே செய்கிறான்,

அவன் தோரணையைக் காப்பியடிக்கிறுன். ஒரு கதைகூடச் சொல்லுவார்கள்: எவனே பட்டம் பெற்ற ஆலோசகன் இருந்தானும்; ஒரு சிறிய அலுவலகத்துக்குத் தலைவனுக தியமிக்கப்பட்டதுமே அவன் தனக்காக ஒரு தனி அறை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, ''பேட்டி காணும் அறை'' என அதற்குப் பெயரிட்டு, சிவப்புக் காலர்களும் டவாலிகளுமாக இரண்டு சேவகர்களை அதன் வாயிலில் நிறுத்தி, கதவுப் பிடியைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் படியும் தன்னைக் காண வருபவர்களுக்குக் கதவைத் திறந்து விடும்படியும் அவர்களுக்கு உத்தரவிட்டானும். இந்த லட்சணத்தில் ''பேட்டி காணும் அறை'' யிலோ, சாதாரண எழுது மேஜை போடுவதற்குக் கூட இடம் பற்ருதாம்.

முக்கியஸ்தரின் தோரணைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் கனமும் படாடோபமும் பொருந்தியவை ஆயினும் நயநுட்பமற்றவை. கண்டிப்பு தான் அவருடைய முறையின் பிரதான அடிப்படை. ''கண்

டிப்பு, கண்டிப்பு, இன்னும் கண்டிப்பு!'' என்று சொல்வதும் கடைசி வார்த்தையைச் சொல்கையில் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவனது முகத்தை அர்த்தபுஷ்டியுடன் நோக்குவதும் அவர் வழக்கம். இந்தக் கண்டிப்புக்கு விசேஷத் தேவை இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை, ஏனெனில் அவருடைய அலுவலகத்தின் நிர்வாக இயந்திரமாக விளங்கிய மொத்தம் பத்துப் பன்னிரண்டு குமாஸ்தாக்கள் அது இல்லாமலே ஒரேயடியாகக் கிலியடித்துப் போயிருந்தார்கள். அவர் தூரத்தில் வரக் கண்டதுமே அவர்கள் எல்லோரும் வேலையை நிறுத்தி விட்டு எழுந்து அமரிக்கையாக நின்று, தலைவர் அறையைக் கடந்துசெல்லும் வரையில் அப்படியே இருப்பார்கள். தம்கீழ் வேலை செய்பவர்களிடம் அவரது வழக்கமான உரையாடலில் கண்டிப்பு தொனிக்கும்; பெரும்பாலும் அது மூன்றே வாக்கியங்கள் கொண்டிருக்கும்: ''எப்படி ஐயா உமக்குத் துணிச்சல் வந்தது? யாரோடு

பேசுகிறேம் என்று தெரியுமா ஐயா உமக்கு? புரிகிறதா ஐயா உமக்கு முன்னே நிற்பது யார் என்று?'' என. இவ்வளவிற்கும் அவர் நல்ல உள்ளம் படைத்தவர், கூட்டாளிகளுடன் கல கலப்பாயிருப்பார், உபகாரம் செய்வார். ஜெனரல் பதவி கிடைத்ததுமே அவர் மூளை கிறுகிறுத்துப் போயிற்று, தடம் புரண்டுவிட்டது, எப்படி நடந்து கொள்வதென்று அவருக்குப் பிடிபடவேயில்லை. சம அந்தஸ்துள்ளவர்களுடன் பழகும் போது அவர் சாதாரண மனிதராக, மிக ஒழுங்கான மனிதராக, பல விஷயங்களில் அறிவீனர் என்று சொல்ல முடியாதவராக விளங்கினுர்; ஆனுல் தம்மைவிட ஒரு படி மட்டுமே தாழ்ந்தவர்கள் இருக்கும் கூட்டங்களில் கூட அவர் திக்குத் திசை தெரியாதவர் போல விழிப்பார்; வாயிலிருந்து வார்த்தையே கிளம்பாது; அப்போது அவருடைய நிலைமை இரங்கத் தக்கதாக இருக்கும்---நேரத்தை எவ்வளவோ இன்பமாகக் கழித்திருக்க

லாமே என்று அவருக்கே தோன்றுமாத லால் நிலைமை விசேஷப் பரிதாபத்துக்கு உரியதாயிருக்கும். சுவையான உரையாடல் எதிலேனும் பங்கு கொள்ளவோ, ரசமான பேர்வழிகளுடன் அளவளாவவோ பலத்த விருப்பம் அவர் மனத்தில் எழுவதைச் சில சமயம் அவரது விழிகள் காட்டும்; ஆயினும் தாம் அவ்வாறு செய்வது அதியாகக் கருதப் படுமோ, அனுவசியச் சொந்தம் பாராட்டுவதாகி விடுமோ, அதனால் தமது மதிப்பு தாழ்ந்துபோய்விடுமோ என்ற எண்ணம் அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி விடும். இந்தத் தர்க்கத்தின் பலனாக அவர் பேசாவாயராய், அபூர்வமாக ஏதேனும் ஓரசை ஒலியைக் கிளப்புவதுடன் நின்று கொள்ளும் நிலைமையிலேயே நிரந்தரமாக இருந்து வந்தார்; இந்தக் காரணத்தினாலேயே 'படு போர்' என்ற பட்டத்தையும் பெற்றிருந்தார்.

இத்தகைய **முக்கியஸ்தர்** முன்னிலையில்தான் நமது அக்காக்கிய் அக்காக்கி

யெவிச் பிரசன்னமானுன், அதுவும் மிக மிக அனுகூலமற்ற நேரத்தில்— அதாவது தனக்கு, முக்கியஸ்தருக்கல்ல.

முக்கியஸ்தர் தமது அறையில் உட்கார்ந்து, பல வருஷங்களாகத் தாம் பார்க்காத தமது பழங்கால நண்பரும், குழந்தைப் பருவத் தோழரும் சமீபத்தில் பீட்டர்ஸ்பர்க் நகருக்கு வந்திருந்தவருமான ஒருவருடன் மிக மிகச் சந்தோஷமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பஷ்மாச்கின் என்ற ஒருவன் அவரைக் காண விரும்புவதாக அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. ''யார் அது?'' என்று வெடுக்கென வினவினுர் முக்கியஸ்தர். ''யாரோ குமாஸ்தாவாம்'' எனப் பதில் கிடைத்தது. ''ஓ அப்படியா? காத்திருக்கச் சொல்லுங்கள். இப்போது எனக்கு நேரமில்லை'' என்ருர் முக்கியஸ்தர்.

முக்கியஸ்தர் சொன்னது பச்சைப் பொய் என்பதை இங்கே கூறிவிடுவது உசிதமாகும். அவருக்கு நிறைய நேரம்

இருந்தது. அவரும் நண்பரும் பேச வேண்டியதை யெல்லாம் எப்போதோ பேசித் தீர்த்துவிட்டார்கள். வெகு நேர மாகவே நடு நடுவே நீண்ட மௌனத் தில் ஆழ்ந்துவிடுவதும், மௌனத்துக்கு மத்தியில் ஒருவரை யொருவர் முழங்கா லில் அடித்து, "ஆச்சா, இவான் அப் ராமிச்!" "அப்படியாக்கும் சேதி, ஸ்தெ பான் வர்லாமிச்!" என்பதுமே அவர் களுடைய உரையாடலாகத் திகழ்ந்தது. இருந்தபோதிலும் அவர் குமாஸ்தாவைக் காத்திருக்கச் சொன்னது எதற்காக வென் ருல், சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருந்து வெகுகாலத்துக்கு முன்பே விலகி, கிராம வீட்டிலேயே நேரத்தைக் கழித்துக்கொண் டிருந்த நண்பருக்கு, குமாஸ்தாக்கள் எவ் வளவு நேரம் தமது பேட்டிக்காக நடையில் காத்திருக்கிருர்கள் என்று காட்டுவதற்காகத் தான். கடைசியில் வேண்டிய அளவு சம்பாஷித்து, அல்லது உண்மையில் மௌனமாயிருந்து முடிந்து, சௌகரியமான சாய்வு-நாற்காலிகளில்

அமர்ந்து இன்பமாகச் சுருட்டு புகைத்தானதும் முக்கியஸ்தர் திடீரென ஏதோ நினைவுக்கு வந்தது போன்று, கத்தைக் காகிதங்களும் கையுமாகக் கதவருகே நின்று கொண்டிருந்த தமது செயலாளனை விளித்து, ''அங்கே யாரோ குமாஸ்தா காத்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது பேட்டிக்கு. அவனை வரச் சொல்லும்'' என்றார்.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் எளிய தோற்றத்தையும் பழைய உடுப்பையும் கண்டதும் முக்கியஸ்தர் சட்டென அவன் பக்கம் திரும்பி, தமக்கு தற்போதைய வேலையும் ஜெனரல் பதவியும் கிடைப்பதற்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன்பே தனிமையில் நிலைக்கண்ணாடிக்கெதிரே நின்று பயிற்சி செய்து கொண்ட கடுமையான குரலில், ''உமக்கு என்ன வேண்டும்?'' என்று வெடுக்கெனக் கேட்டார்.

ஏற்கனவே வேண்டிய அளவு அச்சமும் நடுக்கமும் நிறைந்திருந்த அக்காக்

கிய் அக்காக்கியெவிச், சற்றுத் தடு மாற்றங் கொண்டு, ''வந்து...'' ''அதாவது...'' என்று அசைச் சொற்களை வழக்கத்துக்கு அதிகமாகவே உபயோகித்து, தன் மேல்கோட்டு புத்தம் புதியதென்றும், மனிதத்தன்மையற்ற முறையில் அது அபகரிக்கப்பட்டு விட்டதென்றும், தான் முக்கியஸ்தரிடம் வந்திருப்பது, அவர் தக்கவர்களிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லியோ, நகரப் போலீஸ் கமிஷனருக்கோ வேறு யாருக்கேனுமோ எழுதியோ தனக்கு மேல் கோட்டு திரும்பக் கிடைக்கச் செய்வார் என்ற நம்பிக்கையுடனேயே என்றும், தன்னால் இயன்றவரை, குழறும் நா அனுமதித்த அளவுக்கு விவரமாக விளக்கினான். அவன் இவ்வாறு தம்மை அணுகியது முறையற்ற சொந்தம் பாராட்டுதல் என்று என்ன காரணத்தாலோ முக்கியஸ்தருக்குப் பட்டது. ''என்ன அய்யா, ஒன்றும் புரியவில்லையே! ஒழுங்கான நடைமுறை உமக்குத் தெரியாதா என்ன?

இங்கே எதற்காக வந்தீர்? விவகாரத்தை எப்படி நடத்த வேண்டுமென்று தெரியாதோ உமக்கு? இதைப்பற்றி விண்ணப்பம் எழுதி நீர் அலுவலகத்துக்குச் சமர்ப்பித்திருக்க வேண்டும். அந்த விண்ணப்பம் தலைமைக் குமாஸ்தா பார்வைக்கு வந்திருக்கும், அதாவது காரியாலயப் பிரிவின் தலைவருக்கு; அவர் அதை என் செயலாளருக்கு அனுப்பியிருப்பார், செயலாளர் என் கவனத்துக்கு அதைக் கொணர்ந்திருப்பார்...'' என்று கடுகடுத்த குரலில் சீறினார்.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் தன்னிடமிருந்த சொற்ப மனோ தைரியத்தை முழுவதும் திரட்டி, மேல்காலெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்ட, ''ஆனால், பெரிய துரை அவர்களே, நான் தேவரீரைத் தொந்தரவுபடுத்தத் துணிந்தது எதனாலென்றால், செயலாளர்கள் இருக்கிறார்களே இவர்கள்... அதாவது... வந்து... நம்பகமானவர்கள் அல்ல...'' என்று ஆரம்பித்தான்.

''என்ன? என்ன? என்ன சொன்னீர்?'' என்ருர் முக்கியஸ்தர். ''இம்மாதிரிப் பேச எங்கிருந்து ஐயா வந்தது உமக்கு நெஞ்சுத் துணிச்சல்? இந்த உதவாக்கரை எண்ணங்கள் எங்கிருந்து கிடைத்தன உமக்கு? தங்கள் தலைவர்களுக்கும் மேலதிகாரிகளுக்கும் எதிராக இளைஞர்களுக்கிடையே பரவிவரும் இந்தக் கலக உணர்ச்சிக்கு என்ன ஐயா அர்த்தம்?'' என்று விளாசினார். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கு ஐம்பது வயது ஆகிவிட்டது என்பதை முக்கியஸ்தர் கவனிக்கவில்லை போலும். அவனை இளைஞன் என்று அழைத்தது, எழுபது வயதானவனுடன் ஒப்பிட்டால் அவன் இளைஞன் என்ற பொருளிலேயே என நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ''யாரிடம் இதையெல்லாம் சொல்லுகிறோம் என்று தெரியுமா ஐயா உமக்கு? உம் எதிரே நிற்பது யார் என்பது புரிகிறதா ஐயா? புரிகிறதா ஐயா

இது? புரிகிறதா ஐயா? உம்மைத் தான் கேட்கிறேன்.''

இவ்வாறு கூறுகையில் அவர் காலைத் தொப்பென்று அடித்துக் குரலை உச்ச ஸ்தாயிக்கு உயர்த்திவிடவே, அதனால் குலைபதறியது அக்காக்கிய் அக்காக்கி யெவிச் ஒருவனுக்கு மட்டுமே அல்ல. அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் கதி கலங்கிப்போய், கால்கள் தடுமாற, மெய் விதிர்க்க, நிற்க முடியாமல் தத்தளித்தான். வாயில் காப்போர் ஓடிவந்து தாங்கியிராவிட்டால் அவன் துவண்டு தரையில் சாய்ந்திருப்பான். அனேகமாக ஸ்மரணையற்ற நிலையில் அவனை வெளியே கொண்டு போனார்கள். விளைவு தாம் எதிர்பார்த்ததையும் விஞ்சி விட்டது என்பதைக் கண்டு திருப்தி யடைந்த முக்கியஸ்தர், தமது வாய்ச் சொல் ஒருவனை உணர்விழக்கச் செய்யும் வன்மை கொண்டது என்ற எண்ணத்தால் உவகை மீதூர, தமது நண்பர் இதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார் என்பதைத்

தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அவரைக் கடைக்கண்ணுல் நோக்கினுர்; நண்பர் மன நிம்மதியின்றித் தவிப்பதையும், தாமே அரண்டு போயிருப்பதையும் பார்த்து அவருக்கு மனநிறைவு ஏற்படாமலில்லை.

எப்படி மாடிப்படி இறங்கினேம், எப்படித் தெருவுக்கு வந்தோம் என்பது ஒன்றுமே அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சுக்கு நினைவில்லை. அவன் கை கால்கள் உணர்விழந்து மரத்துப்போய் விட்டன. வாழ்வில் ஒரு முறைகூட அவன் ஒரு முக்கியஸ்தரால், அதுவும் வேறு காரியாலய முக்கியஸ்தரால் இவ்வளவு கடுமையாக அதட்டி உருக்கப்பட்டது கிடையாது. வீதியில் உஷ்ஷென்ற இரைச்சலுடன் அடித்துக் கொண்டிருந்த பனிப் புயலில், அங்காந்த வாயனுய், நடைபாதையிலிருந்து இடறி இடறி விழுந்தவாறு நடந்தான்; காற்ருே, பீட்டர்ஸ்பர்க் வழக்கப்படி எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் எல்லாச் சந்துகளிலிருந்தும் ஏககாலத்தில்

வீசிக் கொண்டிருந்தது. கணப்போதில் அவன் தொண்டை அழன்றுபோயிற்று, எப்படியோ தள்ளாடியவாறு வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அவனால் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடியவில்லை. மேலெல்லாம் வீக்கங்கண்டிருந்தது. உடனே படுக்கை யில் படுத்தான். அதிகாரிகளின் சரியான விளாசல் சில சமயங்களில் அவ்வளவு வன்மையுள்ளதாகும்!

அடுத்த நாளே அவனுக்குக் கடுமை யான சுரம். பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரப் பருவ நிலையின் தாராள உதவியின் பயனாக நோய் சாதாரணமாய் எதிர்பார்க்கக் கூடியதைக் காட்டிலும் வெகு விரைவாக முற்றியது. ஆகவே டாக்டர் வந்துசேர்ந் ததும் அவனுடைய நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்து விட்டு, வேறு ஒன்றும் செய் வதற்கின்றி, ஏதோ ஒத்தடம் கொடுக் கும்படி மட்டும் யோசனை சொன்னார்— அதுவும் நோயாளியை வைத்திய சாஸ் திரத்தின் நன்மைதரும் உதவியில்லாமல் விட்டு விடக் கூடாதே என்ற ஒரே

காரணத்தினுல்; அதே கையோடு ஒன்றரை நாட்களில் நோயாளியின் பாடெல்லாம் நிச்சயமாக முடிந்து விடும் என்றும் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். பின்பு வீட்டுச் சொந்தக்காரியைப் பார்த்து, ''நீங்கள், அம்மா, நேரத்தை வீண் போக்காதீர்கள். இப்போதே இவனுக்காகப் பைன் மரச் சவப் பெட்டிக்குச் சொல்லி விடுங்கள், ஏனென்ருல் ஓக் மரப் பெட்டி இவனுக்குக் கட்டாது, இல்லையா?'' என்ருர்.

தன் வாழ்வைத் தீர்த்துக்கட்டும் இந்தச் சொற்கள் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் காதில் பட்டனவா? பட்டனவென்ருல் அவன் உள்ளத்தில் அவற்ருல் கிளர்ச்சி உண்டாயிற்ரு? தனது அவல வாழ்வைக் குறித்து அவன் வருந்திஞனு? இவ்விஷயத்தைப் பற்றி எதுவும் சொல்வதற்கில்லை, ஏனெனில் அவன் ஜன்னியும் ஜுரமுமாகத் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். ஒன்றைவிட ஒன்று விசித்திரமான காட்சிகள் இடைவிடாமல் அவன் மனக்கண் முன்

தோன்றிய வண்ணமா யிருந்தன. ஒரு சமயம் பெத்ரோவிச்சைக் கண்டு, திருடர் களை அகப்படுத்தும் கண்ணிகள் வைத்த மேல்கோட்டு தைக்கக் கொடுத்தான்; திருடர்களோ தனது கட்டிலுக்கு அடியில் ஒளிந்து கொண்டிருப்பது போல அவனுக்குப் பிரமை உண்டாயிற்று. எனவே அவர்களை அங்கிருந்து விரட்டும்படி வீட்டுச் சொந்தக்காரியிடம் நொடிக்கொரு தரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்; ஒரு முறை, ஒரு திருடனைப் போர்வைக்குள்ளிருந்து கூட விரட்டும்படிச் சொன்னான்; மற்றொரு முறை, தன்னிடம் புதிய மேல்கோட்டு இருக்கையில் பழைய கப்போத் சுவரில் ஏன் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று வினவினான்; பின்னொரு சமயம் தான் முக்கியஸ்தருக்கு முன் நின்றவாறு, அவர் தனக்குச் சரியான படி கொடுத்த கண்டனத்தைக் கேட்பது போல மருள் கொண்டு, ''தவறுக்கு வருந்துகிறேன், பெரிய துரை அவர்களே!'' என்றான்; அப்புறம் முடிவாக அவன்

ஆபாச வசவுகளைப் பொழியத் தொடங்கி, மிக மிகப் பயங்கரமான சொற்களை உரக்கக் கத்தவே, அவன் அம்மாதிரி வார்த்தைகள் பேசி இதற்குமுன் கேட்டிராத வீட்டுச் சொந்தக்காரி, சிலுவைக் குறி இட்ட வண்ணமாயிருந்தாள்—அதுவும் இந்த வசவுச் சொற்கள் ''பெரிய துரை அவர்களே'' என்ற வார்த்தைகளை உடனடியாகத் தொடர்ந்து வந்தபடியால். பின்பு அவன் தலைகால் புரியாதவாறு ஏதேதோ அர்த்தமற்ற சொற்களைப் பிதற்றிக்கொண்டே போனான்; ஒன்றே ஒன்றுதான் தெளிவாகப் புலப்பட்டது: அவனது தொடர்பற்ற வார்த்தைகளும் கருத்துக்களும் மேல்கோட்டைச் சுற்றியே வட்டமிட்டன என்பதுதான் அது. கடைசியில் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் காலமானான்.

அவனுடைய அறையோ, உடைமைகளோ முத்திரையிடப்பட வில்லை, ஏனெனில், முதலாவதாக அவனுக்கு வாரிசுகள் யாருமில்லை, இரண்டாவதாக அவன்

விட்டுச் சென்றது மிக மிக அற்பமான உடைமையே; இறகு பேனுக் கட்டு ஒன்று, வெள்ளைச் சர்க்கார் காகிதம் ஒரு தஸ்தா, காலுறைகள் மூன்று ஜோடி, காற்சட்டையிலிருந்து பிய்ந்து வந்துவிட்ட சில பொத்தான்கள், வாசகர்களுக்கு ஏற்கனவே பரிச்சயமான கப்போத் ஆகியவையே அவனுடைய சொத்து. இந்தச் சொத்துக்கெல்லாம் யார் வாரீசானுர்கள் என்பது கடவுளுக்கே வெளிச்சம்: இந்தக் கதையாசிரியனுக்கு அவ்விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்வதில் அக்கறையும் ஏற்படவில்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் சடலம் இடுகாட்டுக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டு அடக்கம் செய்யப்பட்டது. பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரம், அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் இல்லாமலே முன்போன்றே நிலவிவந்தது—அப்படி ஒருவன் அங்கு வாழவே இல்லை போல. போன சுவடு தெரியாமல் மறைந்து போயிற்று ஒரு மனித உயிர், யாராலும் பாதுகாக்கப்

படாத, எவருக்கும் அருமையில்லாத, ஒருவரது அக்கறைக்கும் பாத்திரமாகாத உயிர்; சாதாரண ஈயையும் மைக்கிராஸ் கோப்புக்கு அடியில் இட்டு ஆராய்ச்சி செய்யும் பொருட்டுக் குண்டூசியால் குத்திவைத்துக் கொள்ளும் இயற்கை விஞ்ஞானியின் கவனத்தைக் கூடக் கவராத உயிர்; அலுவலகச் சக ஊழியர்களின் கேலிகளை யெல்லாம் பணிவுடன் ஏற்றுக் கொண்ட மனித உயிர்; அசாதாரணச் செயல் எதுவும் ஆற்றமலே சவக் குழியில் அடக்க மாகிவிட்ட போதிலும், தனது அவல வாழ்க்கையில் கணப்போது களி பரப் பிய மேல் கோட்டின் வடிவில் அருட் சுடரின் ஒளிர்வை வாழ்வின் இறுதிக்கு முன்னரேனும் காணப் பெற்ற மனித உயிர்; பின்பு சகித்தற்கரிய கொடுந் துயரால், உலகின் பேரரசர்களையும் மாண்புசால் பெரியோரையும் போலவே தாக்குண்டு வீழ்ந்துபட்ட உயிர்!..

அவன் காலஞ் சென்ற சில நாட்களுக்குப் பிறகு, அவனைக் கையோடு அழைத்து வரும்படி டைரெக்டரே பிறப்பித்த கட்டளையுடன் அலுவலகச் சேவகன் அவன் வீட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டான். சேவகன் வெறுங்கையோடு காரியாலயம் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று; அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் இனிமேல் அலுவலகத்துக்கு வர இயலாது என்று அறிவித்தான் அவன். ''ஏன்?'' என்ற கேள்விக்கு, ''அப்படித் தான், அவன்தான் செத்துப்போனானே, அடக்கமாகி நாலு நாளாச்சே!'' என்ற சொற்களில் விடை பகர்ந்தான். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் மரணம் பற்றிய செய்தி இவ்வாறு அலுவலகத்துக்கு எட்டியது. மறுநாளே அவன் இடத்தில் புதுக் குமாஸ்தா அமர்ந்து விட்டான்; இவன் அவனைவிட எவ்வளவோ உயரம், இவன் கையெழுத்து அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சினது போன்று

நேராக இன்றி முன்சாய்ந்தும் கோண லாகவும் இருந்தது.

அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் விஷயம் இத்துடன் தீர்ந்து விடாது, எவராலும் பொருட்படுத்தப்படாத வாழ்வுக்குப் பரிசு போல மரணத்துக்குப் பின்பும் நகரத்தின் சர்ச்சைக்கு ஆளாய் இன்னும் சில நாட்கள் வாழ்ந்திருப்பது அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தது என்று யார்தான் கற்பனை செய்திருக்க முடியும்? ஆனால் நடந்ததென்னவோ அப்படித் தான். விளைவாக, நமது எளிய கதையின் முடிவு எதிர்பாரா வகையில் அதிசய நிகழ்ச்சிகள் கொண்டதாக அமைந்து விட்டது.

குமாஸ்தா உருவமுள்ள பேய் ஒன்று கலீன்கின் பாலத்தருகிலும் அதற்கு வெகு தொலைக்கு அப்பாலுங்கூட இரவு வேளைகளில் தென்படுவதாகவும், பறி போன மேல்கோட்டு ஒன்றை அது தேடு வதாகவும், இழந்த கோட்டை மீட்கும் வியாஜத்தில் பதவியையும் அந்தஸ்தை

யும் பாராமல் எல்லாரது மேல்கோட்டுக்களையும்—பூனைத் தோல் வைத்தவை, நீர்நாய்த் தோல் வைத்தவை, பஞ்சு வைத்தவை, ராக்கூன் தோல், நரித் தோல், கரடித் தோல் ஆகியவற்றால் ஆனவை, மனிதர்கள் தங்கள் தோல்களை மூடிப் போர்க்கும் பொருட்டு உபயோகிக்கும் எல்லாவித மிருகங்களின் மென் மயிர்த் தோல்களுங் கொண்ட மேல் கோட்டுக்கள் அனைத்தையும்—இந்தப் பேய் உருவிக்கொண்டு விட்டுவிடுவதாகவும் திடீரென்று பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரில் வதந்தி பரவியது. இலாக்காக் குமாஸ்தாக்களில் ஒருவன் அந்தப் பேயைத் தன் கண்களாலேயே கண்டு அது அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் தான் என்று அடையாளம் தெரிந்து கொண்டானும்; ஆனால் அதனால் ஒரேயடியாகக் கிலி பிடித்துப்போய்க் குதிகால் பிட்டத்தில் பட விழுந்தடித்து ஓடிவிட்டதாகவும், எனவே பேயை நன்றாகப் பார்க்க முடியவில்லை என்றும், தூரத்திலிருந்து அது

விரலை ஆட்டிப் பயமுறுத்தியதை மட்டுமே பார்த்ததாகவும் அவன் சொன்னான். இவ்வாறு மேல்கோட்டுக்கள் அடிக்கடி பறிக்கப்படுவதன் விளைவாகப் பட்டம் பெற்ற ஆலோசகர்கள் மாத்திரமே அல்ல, அந்தரங்க ஆலோசகர்கள் கூடத் தோள்களிலும் முதுகுகளிலும் குளிர் தாக்கும் அபாயத்துக்கு உள்ளாயிருப்பதாக நாற்புறமிருந்தும் இடைவிடாத முறையீடுகள் வரலாயின. இந்தப் பேயை உயிரின்றியோ உயிருடனோ பிடித்து, மற்றப் பேய்களுக்கு உதாரணமா யிருக்கும்படி, கொஞ்சங் கூடத் தயவு தாட்சிண்ணியம் இன்றித் தண்டிக்குமாறு போலீஸாருக்கு உத்தரவிடப்பட்டது; போலீஸார் அதை அநேகமாகப் பிடித்தும் விட்டார்கள். கிர்யூஷ்கின் சந்தில் ரோந்து சுற்றிக் கொண்டிருந்த போலீஸ்காரன், அந்தப் பேயைக் குற்றம் இழைக்கப்பட்ட இடத்திலேயே, முன்பு புல்லாங்குழல் வாசித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுத் தற்

போது ஒய்வு பெற்றிருந்த இசைஞன் ஒருவன் மேலிருந்து ப்ரீஸ் கோட்டை அது உருவப்பார்த்த சமயத்தில், லபக் கெனக் காலரைப் பற்றிக் கையும் மெய்யு மாகப் பிடித்துவிட்டான். காலரைப் பற் றிப் பிடித்தவன், கூப்பாடு போட்டு இன்னும் இரண்டு போலீஸ்காரர்களை உதவிக்கு அழைத்து, திருட்டுப் பேயைப் பிடித்துக் கொள்ளும்படி அவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, ஆயுளில் ஆறுமுறை கடுங்குளிர் தாக்கி மரத்துப்போயிருந்த மூக்குக்கு மறுபடியும் அது விரைத்துப் போகு முன் உரப்பேற்றுவதற்காக, பூட்சுக்குள் வைத்திருந்த பொடி டப்பி யை எடுத்துத் திறந்தான்; அந்தப் பொடி பேயால் கூடத் தாங்க முடியாத அளவு காட்டமானது போலிருக்கிறது. போலீஸ் காரன் வலது நாசித்துவாரத்தை விர லால் அழுத்திக்கொண்டு இடது நாசித்து வாரத்துக்குள் அரைக்கையளவு மூக் குத்தூளை உறிஞ்சி இழுப்பதற்குள் பேய்

பலமாகத் தும்மிய தும்மலில் மூவர் கண்களிலும் சளி சிதறிவிட்டது. அவர்கள் கண்களைத் துடைத்துக்கொள்வதற்காக முஷ்டிகளை உயர்த்திக் கொண்டிருக்கையிலேயே பேய் இருந்த சுவடு தெரியாமல் மறைந்து போய்விடவே. அது தங்கள் கைகளில் உண்மையாகவே பிடிபட்டதா இல்லையா என்று அவர்களுக்கே புரியவில்லை. அது முதல் போலீஸ்காரர்களுக்குப் பேய் என்றாலே குலை பதறலாயிற்று, எனவே அவர்கள் உயிருள்ளவர்களைக் கூடக் கைது செய்வதற்கு அஞ்சி, தொலைவிலிருந்தபடியே, ''யாரடா அது, டேய்! வழியைப் பார்த்து நட, ஊம்!'' என்று அதட்டுவதோடு நிறுத்திக் கொண்டார்கள். குமாஸ்தாவின் பேயோ, கலீன்கின் பாலத்துக்கு இப்பாலும் வளையவரத் தொடங்கி, பயந்த சுபாவமுள்ள மக்கள் எல்லோருக்கும் கலவரமும் திகிலும் விளைக்கலுற்றது.

முற்றிலும் உண்மையான இக் கதைக்கு அதிசயத் திருப்பம் ஏற்பட மெய்யாகவே காரணமாயிருந்த முக் கியஸ்தரை நாம் ஒரேயடியாக மறந்து விட்டோமே. முதலாவதாக ஒரு விஷயத் தைத் தெள்ளத் தெளிவாகக் குறிப் பிடுவது நியாயமாக நமது கடமை எனக் கருதுகிறோம். அதாவது தாம் கடுமை யாக விளாசிய அக்காக்கிய் அக்காக்கி யெவிச் அகன்ற பின்பு முக்கியஸ்தருக்கு மனதை என்னவோ செய்தது. பிறர்மீது அனுதாபம் அவரது இயல்புக்குப் புறம் பானதல்ல; அவருடைய இதயத்தில் பரி வுள்ள தூண்டல்கள் பல எழுவதுண்டு; அவரது பதவிதான் அவற்றை வெளிக் கிளம்பவொட்டாமல் தடுத்து விடும். தாம் நீண்ட காலமாகப் பார்க்காத நண் பர் சென்றதுமே முக்கியஸ்தருக்கு பாவம், அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சைக் குறித் துக் கவலைகூட உண்டாயிற்று. அன்று முதல், சோகை பிடித்த அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் உருவம், அதிகார

பூர்வமான கடிந்துரையைத் தாங்கத் திறனற்ற அந்தக் குமாஸ்தாவின் உருவம், அவர் மனத்தைவிட்டு அகலவே இல்லை. அவனைப் பற்றிய எண்ணம் உள்ளத்தை ஒரேயடியாக உலப்பவே, அவர் தமது குமாஸ்தாக்களில் ஒருவனை அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் வீட்டிற்கு அனுப்பி, அவன் எப்படி, என்ன நிலையில் இருக்கிறான், அவனது கோட்டு கிடைத்துவிட்டதா, அவனுக்கு உண்மையாகவே உதவி செய்ய முடியுமா முடியாதா என்று தெரிந்துவரச் சொன்னார். அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் ஜுரம் காரணமாகத் திடீர் மரணம் எய்தியதை அறிந்ததும் அவருடைய மனச்சாட்சி நாள் பூராவும் அவரை உறுத்தியது, அவர் நிம்மதியின்றி உழன்றார். கொஞ்சம் உற்சாகம் பெறும் பொருட்டும் மகிழ்வற்ற நினைவுகளை மறக்கும் நோக்கத்துடனும் அவர் மாலையில் தமது நண்பர் ஒருவர் இல்லத்துக்குச் சென்றார். அங்கே நிறையப் பெயர் குழுமியிருப்பதையும்,

அதையும்விட மேலாக, அவர்கள் எல்லோரும் அநேகமாகத் தமக்குச் சமமான பதவி வகிப்பவர்களே, எனவே தாம் கட்டிப்போட்டது போலிருக்கத் தேவையில்லை என்பதையும் கண்டார். இதனுல் அவரது மனநிலைமையில் அற்புதமான மாறுதல் விளைந்தது. அவர் தங்கு தடையின்றி எல்லோருடனும் கலகலவென்று பழகினுர், சுமுகமாகப் பேசினுர், அன்பொழுக அளவளாவினுர், மாலையை இன்பமாகக் கழித்தார். சாப்பாட்டின் போது இரண்டு கிளாஸ் ஷாம்பெயின் அருந்தினுர்—துன்ப நினைவுகளை அகற்ற இது கைகண்ட மருந்து என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அன்றிரவைக் கழிப்பது பற்றிய அவரது திட்டம் ஷாம்பெயின் காரணமாகச் சற்று மாறுதல் அடைந்தது, அதாவது, உடனே வீட்டுக்குப் போகாமல், தமது தோழியான கரோலினு இவானெவ்னு என்ற சீமாட்டியின் (இவள் ஜெர்மானிய வம்சத்தில் வந்தவள் என்று தோன்றுகிறது. முக்

கியஸ்தர் இவளுடன் மிகமிக நெருங்கிய நட்புறவு கொண்டிருந்தார்) வீட்டுக்குச் செல்வது என்று தீர்மானித்தார். முக்கியஸ்தர் இளைஞர் அல்ல என்பதையும், நல்ல கணவர், குடும்பப் பற்றுள்ள தகுந்த தந்தை என்பதையும் இங்கே சொல்லிவிட வேண்டும். இரண்டு மகன்களும் (அவர்களில் ஒருவன் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தன்), அழகிய தோற்றமுள்ள பதினாறு வயதுப் பெண்ணும் (இவளுடைய மூக்கு ஒரு சொல்லுக்கு வளைவான தென்றாலும் பார்வைக்கு நன்றாயிருந்தது) தினந்தோறும் காலையில் அவரிடம் வந்து, அவர் கையை முத்தமிட்டு, ''Bonjour, papa'' என்று பிரெஞ்சு மொழியில் வணக்கம் தெரிவிப்பார்கள். இன்னும் இளமை குன்றாமலும் கண்ணுக்கு லட்சணமாயுமிருந்த அவரது மனைவி முதலில் தம் கையை அவர் முத்தமிடுவதற்காக நீட்டிவிட்டு அப்புறம் அதைத் திருப்பி அவர் கையை முத்தமிடுவாள். முக்கியஸ்தர் மெல்லியல்பு

வாய்ந்த இக்குடும்பப் பழக்கங்களால் மனநிறைவு கொண்டிருந்த போதிலும், நகரின் வேருெரு பகுதியில், வெறுமே நட்புறவுக்காக மட்டும் தோழி ஒருத்தியை வைத்துக் கொள்வது முறையே எனக் கருதினுர். இந்தத் தோழி அவருடைய மனைவியைக் காட்டிலும் இளமையானவளுமல்ல, அழகியுமல்ல; ஆயினும் இம்மாதிரி விஷயங்கள் உலகில் நடப்பது சகஜந்தானே, அவற்றைப்பற்றித் தீர்ப்புக் கூறுவதற்கு நாம் யார்?

ஆக, முக்கியஸ்தர் நண்பர் வீட்டு மாடிப்படி இறங்கி வந்து, ஸ்லெட்ஜில் அமர்ந்து, ''கரோலினு இவாஞெவ்ஞ வீட்டுக்கு விடு'' என வண்டிக்காரனிடம் சொல்லி விட்டு, கதகதப்பான மேல்கோட்டால் உடம்பை இதமாகப் போர்த்துக் கொண்டு, இன்பமான மனநிலையில் திளைக்கலானுர் (ருஷ்யனுக்கு இத்தகைய மன நிலையைவிட மேலானது எதையும் கற்பனை செய்யவே இயலாது; அதாவது நா

மாக எவ்விஷயத்தைப் பற்றியும் சிந்திக்காமல், ஒன்றை விட ஒன்று இன்பகரமான எண்ணங்கள் தாமே அகத்தில் எழுந்து விரைய, நாம் அவற்றைத் தொடரவோ தேடவோ கூடச் சிரமப்படத் தேவையற்ற நிலை இது). மிகுந்த மனநிறைவு கொண்டவராய், அன்று மாலையில் நடந்த களி தரும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும், சிறிய நண்பர் குழாம் கொல்லெனச் சிரிக்கும்படி கூறப்பட்ட வேடிக்கைப் பேச்சுக்கள் எல்லாவற்றையும், எளிதில் நினைவு கூர்ந்து, அவற்றில் சிலவற்றை வாய்க்குள்ளாகவே திரும்பச் சொல்லிப் பார்த்து, அவை முன்போலவே நகைப்பூட்டுவதைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்; ஆகவே, அவர் வழிநெடுகப் பொங்கிப் பொங்கிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்ததில் விந்தை எதுவும் இல்லை. சுழன்று சுழன்றடித்த காற்றுதான் எப்போதாவது அவரது களிப்பை இடை முறித்தது; எங்கிருந்தோ, என்ன காரணத்திற்கோ

குப்பென்று வீசிய காற்று, அவர் முகத்தைவெட்டிச் செல்லும், அதன்மீது வெண்பனிச் சிதல்களை அப்பும், அவரது கோட்டுக் காலரைக் கப்பற் பாய் போன்று உப்பச் செய்யும், அல்லது சட்டென இயற்கைக்கு மீறிய விற லுடன் அதைத் தூக்கி அவர் தலையை மூடுமாறு எறியும்; தலையைக் கால ருக்குள்ளிருந்து விடுவிப்பதற்கு அவர் படாத பாடு படும்படிப் புரியும். தம் கோட்டுக் காலரை யாரோ மிக இறுகப் பற்றுவதைத் திடீரென உணர்ந்தார் முக்கியஸ்தர். திரும்பிப் பார்த்தவர், பழைய, நைந்த குமாஸ்தா உடுப்பணிந்த குட்டையான ஆள் ஒருவனைக் கண்டார். அவன் அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச் என அடையாளந் தெரிந்துகொண்டதும் அவருக்குப் பெரும் பீதி யுண்டாயிற்று. குமாஸ்தாவின் முகம் வெண்பனி போன்று வெளேறென்று, பிரேதம் போலக் காணப் பட்டது. இறந்தவனின் முகம் விகார மாகக் கோணுவதைப் பார்த்ததுமோ

முக்கியஸ்தரின் பீதி எல்லை கடந்து போயிற்று. அக்காக்கிய் அக்காக்கியெவிச்சின் பேய், சவக்குழியின் பயங்கரச் சுவாசத்தை அவர் மீது விட்டவாறு உரைக்கலுற்றது: ''ஓகோ! நீயா! அகப்பட்டுக் கொண்டாயா கடைசியில்! முடிவில் உன்னை வசமாகப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டேன், அப்படித் தானே! உன்னுடைய மேல் கோட்டுதான் எனக்கு வேண்டும்! என் மேல்கோட்டைப்பற்றிக் கவலையெடுத்துக் கொள்ளாதது மட்டுமல்ல, பிரமாதமாக அதட்டி உருக்க வேறு செய்தாயே— கொடு இப்படி, உன்னுடைய மேல்கோட்டைக் கழற்றி!'' என்றது. பாவம் முக்கியஸ்தரின் உயிர் தொண்டைக்குழிக்கு வந்துவிட்டது. அலுவலகத்தில், பொதுவாகக் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு எதிரில் அவர் படு விரைப்பாக இருப்பவர் தாம், அவருடைய ஆண்தகைமை வாய்ந்த தோற்றத்தையும் உடற்கட்டையும் ஒரு பார்வை பார்த்ததுமே ''அடே யப்பா,

என்ன மிடுக்கு!'' என எல்லோருமே சொல்லுவார்கள் தாம், என்றாலும், வீர வடிவமைப்பு கொண்ட வேறு பலரைப் போன்றே அவரும் இப்போது ஒரே கிலியடித்துப்போய், மாரடைப்பு வந்துவிடுமோ எனக் காரணத்துடனே யே கலவரமடைந்தார். மேல்கோட்டைத் தாமாகவே கழற்றிக் 'கடாசி' விட்டு வண்டியோட்டியை விளித்து, ''வீட்டுக்கு விடு, நாற்கால் பாய்ச்சலில்!'' என உத்தரவிட்டார். வழக்கமாக அவர் நெருக்கடியான சமயங்களில் தான் இவ்வாறு கட்டளையிடுவார் ஆதலாலும் சொற்களைக் காட்டிலும் மிக வலிமை வாய்ந்த வேறு முறைகளைச் சில வேளை களில் பிரயோகிப்பார் ஆதலாலும், வண்டிக்காரன் பாதுகாப்பின் பொருட்டுத் தலையைத் தோள்களுக்கிடையே இடுக்கிக்கொண்டு, சாட்டையை வீசி, அம்புப் பாய்ச்சலில் குதிரைகளை விரட்டிச்சென்றான். ஆறே நிமிடங்களுக்குச் சற்றுக் கூடுதலான நேரத்திற்குள் முக்

கியஸ்தர் தம் வீட்டு வாயில் போய்ச் சேர்ந்தார்.

வெளிறி, அரண்டு போய், மேல் கோட்டு இன்றி, கரோலினு இவா ஞெவ்ஞவிடம் செல்வதற்குப் பதில் தம்மகம் சேர்ந்து, எப்படியோ தட்டுத் தடுமாறி அறைக்குப் போனவர், இரவு முழுவதையும் நிம்மதியில்லாமல் கழித்தார். மறுநாட் காலையுணவு நேரத்தில் அவருடைய புதல்வி, ''உங்கள் முகம் இன்று ஏனப்பா ஒரேயடியாக வெளுத்துப் போயிருக்கிறது?'' என்று பச்சையாகவே கேட்டு விட்டாள். அவரோ, பேசாவாயராய், தலைக்கு நாள் தனக்கு என்ன நேர்ந்தது, தான் போயிருந்தது எங்கே, செல்ல விரும்பியது எங்கே என்பதையெல்லாம் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடக் கூருமல் கம்மென்றிருந்தார்.

இந்த நிகழ்ச்சி அவர் உள்ளத்தில் ஆழப்பதிந்தது. இப்போதெல்லாம் அவர் தமது கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களிடம்,

''எப்படி ஐயா உமக்குத் துணிச்சல் வந்தது? யாரிடம் பேசுகிறேம் என்று தெரியுமா ஐயா உமக்கு?'' என்று சொல்வது அரிதாகவே தான். அப்படியே சொன்னாலுங்கூட விஷயம் என்ன என்று எதிராளி விளக்கிய பின்பே.

இதைவிட வியப்பளிக்கும் சேதி என்னவென்றால் குமாஸ்தாவின் பேய் நடமாடுவது அத்துடன் முற்றிலும் நின்று போயிற்று என்பதுதான். ஜெனரலின் மேல்கோட்டு அதற்கு நன்கு இசைந்துவிட்டது போலும்; குறைந்த பட்சம் இதற்குப் பின் யாருடைய மேல்கோட்டும் பறிக்கப் பட்டதாகப் புகார் வரவில்லை. ஆம், துருதுருவென்று வம்புக்கு அலையும் சில உற்சாகப் பிரகிருதிகள் மட்டும் நகரின் வெளிப்புறப் பகுதிகளில் குமாஸ்தாவின் பேயினுடைய நடமாட்டம் இன்னும் இருந்து வருவதாகச் சாதித்தார்கள். உண்மையில் கலோம்னாவைச் சேர்ந்த போலீஸ்காரன் ஒருவன்

அந்தப் பேய் ஒரு வீட்டின் பின்பக்கத்திலிருந்து வருவதைத் தன் கண்களாலேயே கண்டான்; ஆனால் அவன் பலவீனமான உடலினன் (ஒரு தடவை வீட்டுக்குள்ளிருந்து பாய்ந்து வந்த சாதாரணப் பன்றிக் குட்டி யொன்று அவனைக் காலை வாரி விழத் தட்டிவிட்டது; சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்த வண்டிக்காரர்கள் அதைப் பார்த்து வாய்விட்டுக் கெக்கலி கொட்டி நகைக்கவே அவன் அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அரைக் கோப்பெக் அபராதம்—பொடி வாங்கும் பொருட்டு—விதித்தான்). ஆதலால் பேயைத் தடுத்து நிறுத்தத் துணியாமல், இருளில் அதைத் தொடர்ந்து சென்றான். கடைசியில் பேய் திரும்பிப் பார்த்து, சட்டென நின்று, ''உனக்கு என்ன கேட்கிறது?'' என்று வினவி, உயிருள்ளவர்களிடம் பார்க்கவே முடியாத அளவு பெரிய முஷ்டியைக் காட்டியது. போலீஸ்காரன், ''ஒன்றுமில்லை'' எனச் சொல்லிவிட்டு அக்கண

மே திரும்பி நடையைக் கட்டினுன். ஆனால் இந்தப் பேய் மிக மிக அதிக உயரமாக இருந்ததாம், அடர்மீசை வைத்திருந்ததாம்; ஒபுகோவ் பாலத்தின் பக்கமாகப் போய் இரவின் இருளில் மறைந்துவிட்டதாம்.

துர்கேனெவ் இவான் செர்கேயிவிச் *(1818-1883)*— தலைசிறந்த ருஷ்ய எழுத்தாளர், ஆறு நாவல்களும், பல நெடுங்கதைகளும் சிறு கதைகளும் இயற்றியவர்.

''முமூ'' என்ற கதை 1852ம் ஆண்டில் எழுதப் பெற்றது.

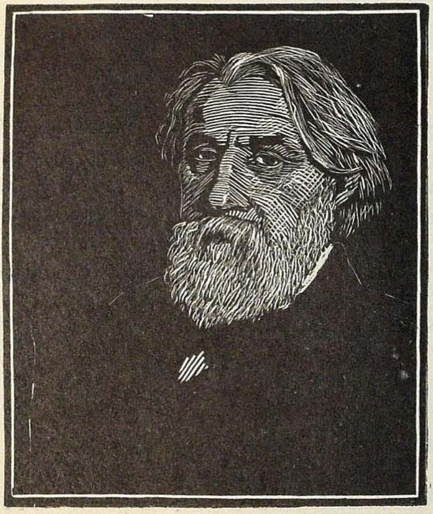

இவான் துர்கேனெவ்

முமூ

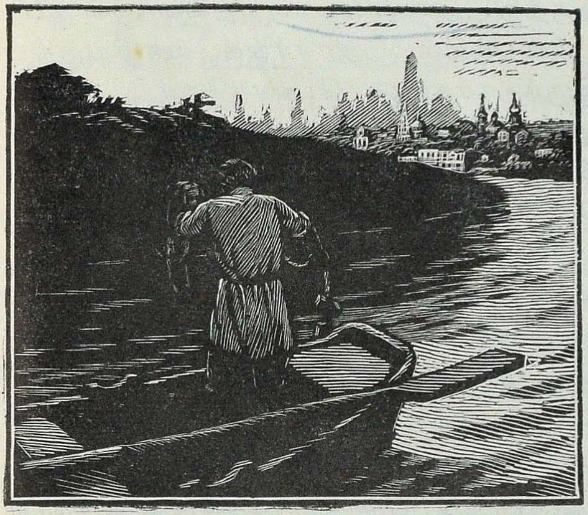

மாஸ்கோ நகர்ப்புறத்தில் ஒதுக்கமாயிருந்த வீதி ஒன்றிலே, வெள்ளைத் தூண்களும், மேலறையும், ஒரு புறம் சரிந்த முன்மாடமும் கொண்ட பழுப்பு நிற வீட்டிலே, கணக்கற்ற பணியாட்கள் சூழ வாழ்ந்துவந்தாள் விதவைச் சீமாட்டி

ஒருத்தி. அவளுடைய புதல்வர்கள் பீட்டர்ஸ்பர்கில் அரசாங்க ஊழியத்தில் இருந்தார்கள்; பெண்களோ மணம் புரிந்துகொண்டு கணவர்களுடன் சென்று விட்டார்கள். சீமாட்டி அரிதாகவே வெளியே போவாள்; கஞ்சத்தனமும் சலிப்பும் நிறைந்த முதுமைப் பருவத்தை அவள் தனிமையிலேயே கழித்து வந்தாள். மகிழ்வோ ஒளியோ அற்ற அவளது வாழ்வின் பகல் எப்போதோ முடிந்து விட்டது; அதன் மாலேயோ நள்ளிரவை விட இருண்டிருந்தது.

அவளது வேலேயாட்கள் எல்லோரிலும் கவனத்தை ஈர்த்தவன் ஆறடிக்கு மேல் உயரமும் மாவீரன் போன்ற உடற்கட்டும் வாய்ந்த பிறவிச் செவிட்டூமையான கெராஸிம் என்ற பணியாள். தன்னுடைய கிராமத்தில், சகோதரர்களிடமிருந்து வேருக, சிறு குடிசையில் தனிமையில் வாழ்ந்துவந்த அவனே, சீமாட்டி மாஸ்கோவுக்கு இட்டு வந்தாள். கிராமத்திலேயே எல்லோரையும் விட ஒழுங்

கான நடப்புள்ள குடியானவன் என அவன் மதிக்கப்பட்டான். அசாதாரண உடல் வலிமை பெற்றிருந்த அவன், நான்கு பேர் வேலையைத் தான் ஒருவனே செய்தான். அவன் தொட்டதெல்லாம் துலங்கிற்று. கலப்பைப் பிடியில் பிரம் மாண்டமான கைகள் அழுந்த, மீள் விசை கொண்ட நிலத்தைக் குதிரை களின் உதவியின்றித் தானே பிளந்து செல்பவன் போன்ற தோற்றத்துடன் அவன் உழும்போதும் சரி, அர்ச் பேதுரு வின் நாளன்று, இளம் பிர்ச் மரக் கூட்டத்தை ஒரே வீச்சில் சதக்கென்று வேரிலிருந்து அலக்காக வெட்டி எடுத்து விடுவானே என்னும்படி அறுப்பரி வாளை வலிவாக அவன் வீசும் போதும் சரி, நீண்ட, உறுதியான தோள் தசை நார்கள் நெம்புகோல்கள் போன்று எழுந்தெழுந்து தணிய, அவன் நீள் தடியால் விரைவான லயத்துடன் கதி ரடிக்கும் போதும் சரி, அவனைப் பார்க் கவே இன்பமாயிருக்கும். நிலையான

மௌனம் அவனது சோர்வறியா உழைப்புக்கு ஆழ்ந்த அர்த்த முக்கியத் துவம் அளித்தது. அருமையான ஆள் அவன். செவிட்டூமையாய் மட்டும் இல்லாவிட்டால் எந்தப் பெண்ணும் சந்தோஷமாக அவனை மணந்து கொண்டிருப்பாள்... ஆக, கெராஸிமை மாஸ்கோவுக்கு அழைத்து வந்தார்கள், முழங்கால் உயர பூட்சுகள் வாங்கித் தந்தார்கள், கோடை நாட்களுக்குக் கோட்டும், பனிநாட்களுக்கு ஆட்டுத் தோல் மேல்கோட்டும் தைத்துக்கொடுத் தார்கள், துடைப்பத்தையும் சுளகுப் பாரையையும் அவன் கைகளில் திணித்தார்கள், முகப்பைப் பெருக் கும் பணியாள் ஆக்கிவிட்டார்கள்.

புதிய வாழ்க்கை ஆரம்பத்தில் அவ னுக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. பிள் ளைப் பருவம் முதலே அவன் வயல் வேலைக்கும் கிராம வாழ்க்கைக்கும் பழகிப் போயிருந்தான். தனது குறை பாடு காரணமாக மக்கட் சமூகத்தி

லிருந்து தனிப்படுத்தப்பட்ட அவன், செழு மண்ணில் மரம் வளர்வது போல ஊமையாகவும் பெருவலிமை யுள்ளவனுகவும் வளர்ந்திருந்தான்... நகரத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட பொழுது, தனக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டதென்று புரிந்துகொள்ளவே அவ னுல் முடியவில்லை. மேய்ச்சல் நிலத்தில் வயிறுவரை தளதள வென்று மண்டிய புல் நடுவே நின்ற உடல்நலம் வாய்ந்த இளம் எருது அங்கிருந்து அகற்றப்பட்டு, ரயில் வண்டியில் ஏற்றப்பட்டு, தீப் பொறிகள் பறக்கும் புகைப்படலங்களும் நீராவி அலைகளும் அதன் பிரம்மாண்ட மான உடலை மாறி மாறிக் கவிந்து கொள்ள, முன்னே—எங்கேயோ, கடவு ளுக்கே வெளிச்சம்!—இட்டுச் செல்லப் பட்டால் எப்படி மிரளமிரள விழிக்கு மோ, அப்படியே அவனும் சலிப்புற்று மிரண்டு விழித்தான். புதிய பொறுப் பில் கெராஸிம் செய்ய வேண்டியிருந்த வேலை, கடுமையான வயல் வேலையுடன்

ஒப்பிடும் போது அவனுக்குத் திருண மாத்திரமா யிருந்தது. அரை மணி நேரத்தில் வேலையைச் செய்து முடித்து விடுவான். மற்றப் பொழுதெல்லாம் முகப்பு நடுவில் நின்றுகொண்டு போகிறவர் வருகிறவர்களை உன்னிப்பாக நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்பான்—தனது விளங்காத நிலைமையின் அர்த்தம் என்ன என்று அவர்கள் முகபாவத்தால் தெரிந்துகொள்ளலாம் என நம்புபவன் போல; அல்லது எங்கேயாவது மூலைக்குப் போய், துடைப்பத்தையும் சுளகுப்பாரையையும் எட்டக் கடாசிவிட்டு, முகங் குப்புறத் தரையில் விழுந்து, வலைப்பட்ட விலங்கு போல மணிக்கணக்காக அசையாது கிடப்பான். ஆனால் மனிதனுக்கு எல்லாந்தான் பழகிப் போய்விடுகிறது. ஆகக் கடைசியில் கெராஸிமுக்கும் நகர வாழ்க்கை பழகிவிட்டது. அவன் பொறுப்பிலிருந்த வேலை மிகக் கொஞ்சமே: முகப்பைத் துப்புரவாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும், நாள்

தோறும் இரு முறை ஒரு பீப்பாய் நிரம் பத் தண்ணீர் கொண்டுவர வேண்டும், சமையல் அடுப்புகளுக்கும் கணப்புகளுக் கும் வேண்டிய கட்டைகளைக் கொண்டு வந்து பிளந்துபோட வேண்டும், வேற்றூர் உள்ளே வராதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும், இரவில் பாராக் கொடுக்க வேண்டும்— அவ்வளவேதான். தனது கடமைகளை அவன் மனப்பூர்வமாகவே நிறைவேற்றினன் என்று சொல்லவேண் டும். முகப்பில் ஒருபோதாவது குப்பை கூளம், ஒரு சிலும்பு கூடக் கிடக்காது. தண்ணீர்ப் பீப்பாயை ஏற்றிவருவதற் காக அவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட் டிருந்த, தொய்ந்த குதிரையால் இழுக் கப்பட்ட வண்டியின் சக்கரங்கள் மோச மான பருவத்தில் எங்கேனும் உளையில் மாட்டிக் கொண்டால் அவன் ஒரு தோளால் லேசாக முண்டித் தள்ளு வான், அவ்வளவுதான், வண்டிமட்டு மல்ல, குதிரையுங்கூட இடம் பெயர்ந்து முன்னே தள்ளப்படும். அவன் விறகு

பிளக்கும் பொழுது கோடாலி கண்ணுடி போலக் கணீரென ஒலிக்கும், கட்டைக ளும் சிறுய்களும் நாற்புறமும் தெறித்துச் சிதறும். வேற்ருர்களைப் பொறுத்தவரை ஓர் இரவு அவன் இரண்டு திருடர்களைப் பிடித்து, அவர்கள் தலைகளை ஒன்ருே டொன்று மோதிய உக்கிரத்தில் அவர் களைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு இட்டுச் செல்லத் தேவையே இல்லாது போய் விட்டதுமுதல் அக்கம் பக்கத்துத் தெருக் காரர்களுக் கெல்லாம் அவன் மீது ஆழ்ந்த மரியாதை. பகல் வேளையில் கூட, முகப்பைக் கடந்து செல்லும் குற்ற மற்ற மனிதர்கள், பயங்கரமான பணி யாளைக் கண்டதுமே கைகளை வெறி கொண்டவர்கள் போல் வீசியாட்டி, தாங்கள் சொல்வது அவன் காதில் விழுந்துவிடும் என்பது போல உரக்கக் கத்துவார்கள். வீட்டிலிருந்த மற்றப் பணியாட்களுடன் கெராஸிம் நல்ல உறவே கொண்டிருந்தான் என்ருலும் அதை நட்பு என்று சொல்ல முடியாது.

அவர்கள் அவனை அஞ்சினார்கள். அவர்களிடம் அவன் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருந்தான், தன்னவர்கள் என மதித்தான். அவர்கள் சைகைகள் மூலம் அவனுடன் உரையாடினார்கள். அவர்களை அவன் புரிந்துகொண்டான், எல்லாக் கட்டளைகளையும் கண்டிப்பாக நிறைவேற்றினான், அதே சமயம் தன் உரிமைகளையும் நன்கு அறிந்திருந்தான். சாப்பாட்டு மேஜை அருகே அவன் இடத்தில் அமர எவனும் துணிவதில்லை. கெராஸிம் கண்டிப்பும் கருருமான மனிதன். எல்லாவற்றிலும் ஒழுங்கு வேண்டும் அவனுக்கு. சேவல்கள் கூட அவன் முன்னிலையில் சண்டையிட அஞ்சின. இல்லையோ, தொலைந்தது! அவை சண்டையிடுவதைப் பார்த்ததுமே அவன் அவற்றின் கால்களைப் பற்றித் தூக்கி உயரே வீசி வீசிச் சுழற்றித் தூர எறிந்து விடுவான். சீமாட்டி வீட்டு முகப்பில் பெட்டைக் கோழிகளுடன் தாராக்களும் இருந்தன. ஆனால் தாராக்கள் மதிப்புள்ள, அறிவுள்ள

பறவைகள் ஆயிற்றே! கெராஸிமுக்கு அவற்றின் மீது மரியாதை. அவற்றை ஓட்டிச் செல்வான், அவற்றுக்கு இரை கொடுப்பான். அவனே கம்பீரமான ஆண்தாரா போலத் தோற்றமளித்தான். சமையலறைக்கு மேலே இருந்த சிறு அறை அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந் தது. அங்கே அவன் தனக்குப் பிடித்த வகையில் சாமான்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டான். நான்கு கட்டைத் துண்டு கள் மீது ஓக் பலகைகளைப் பரப்பி ஒரு கட்டில் தயாரித்துக் கொண்டான்— அரக்கன் படுக்கை போல. ஒரு டன் னுக்கு மேல் சுமை யேற்றினாலும் வளை யாது. கட்டிலுக்கு அடியில் இருந்தது கனத்த பெட்டி. மூலையில் அதே போன்று வலுவான மேஜை. மேஜையின் அருகே ஒரே பருமனும் உறுதியுமான முக்காலி. அதன் உறுதியைப் பரீட்சிப்பதற்காக கெராஸிம் கூடச் சில சமயம் அதைத் தூக்கிக் கீழே தடாலென்று போட்டுவிட் டுச் சிரிப்பான். அறைக் கதவு கறுத்த

பெரிய பூட்டால் பூட்டப்பட்டது. அதன் திறவுகோலை கெராஸிம் எப்போதும் தன் இடைவாரில் செருகியிருப்பான். தன் அறைக்குள் மற்றவர்கள் போவது அவனுக்குப் பிடிக்காது.

இவ்வாறு ஒரு வருஷம் கழிந்தது. இதன் முடிவில் கெராஸிமின் வாழ்வில் ஒரு சிறு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

கெராஸிம் பணி புரிந்த சீமாட்டி பழைய சம்பிரதாயங்களைக் கடைப்பிடிப்பவளாதலால் பெருந் தொகையான ஊழியர்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் வீட்டில் வண்ணாத்திகள், தையல் காரிகள், தச்சர்கள், தையல்காரர்கள், உடை தயாரிக்கும் பெண்கள் ஆகியவர்கள் மட்டுமல்ல, குதிரைப் பூட்டுவார்கள் தயாரிப்பவன் ஒருவனும் இருந்தான். இவன் மிருகவைத்தியனாகவும், பணியாட்களுக்கு மருத்துவனாகவும் அதே சமயம் வேலை செய்துவந்தான். சீமாட்டிக்கு எனத் தனியாக ஒரு குடும்ப டாக்டர் உண்டு. இவர்கள் எல்லோரை

யும் தவிர, கபித்தோன் கிளீமவ் என்ற பெருங் குடியனுன செம்மான் வேறு. தனக்கு அநியாயம் செய்யப்பட்டு விட்ட தாகவும், கல்வியறிவுள்ள நகரவாசியான தனது சிறப்புகள் சரியாக மதிக்கப்பட வில்லை யென்றும், தான் மாஸ்கோ நகர்ப் புறத்தில் வசிக்குமாறு தண்டிக்கப்பட் டிருப்பதாகவும், தான் குடிப்பதற்குக் காரணம் (அவன் மார்பில் அறைந்து கொண்டு அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொல் வது போல), தனது துயர்களை மறப் பதற்கே என்றும் அவன் கருதிவந்தான். இந்த நபரைப்பற்றி, மஞ்சள் பாரித்த விழிகளும் வாத்தலகு போன்ற மூக்கும் கொண்ட தனது தலைமைப் பரிசாரக னுன கவ்ரீலோவிடம் (இந்த அங்க லட்சணங்களைப் பார்த்தால் விதியே அதிகாரிப் பதவிக்காக அவனைத் தேர்ந் தெடுத்திருப்பது போல் தோன்றும்) சீமாட்டி ஒருமுறை பிரஸ்தாபித்தாள். அதற்குத் தலைக்கு நாள்தான் கபித்தோன் குடிபோதையில் தெருவில் விழுந்து

கிடந்தான். அவனது ஒழுங்கீனத்தைப் பற்றிச் சீமாட்டி கவலை தெரிவித்தாள்.

''ஆமாம் கவ்ரீலோ, இவனுக்கு நாம் கலியாணம் செய்து வைத்து விட்டால் என்ன, ஊம்? என்ன நினைக்கிருய்? ஒருவேளை அவன் படிமானத்துக்கு வரக்கூடுமே'' எனத் திடீரெனச் சொன்னுள்.

''கலியாணம் பண்ணி வைக்கத் தடையென்ன, அம்மா! தாராளமாகச் செய்யலாம்! ரொம்ப நல்லதாகத்தான் போகும்!'' என்று பதிலளித்தான் கவ்ரீலோ.

''அது சரி, இவனை யார் கலியாணம் செய்துகொள்வாள்?''

''அதென்ன, அம்மா, பிரமாதம்? நீங்கள் எப்படிச் சொல்கிறீர்களோ, அப்படியே நடக்கும். பார்க்கப்போனுல் அவன் ஏதோ உருப்படியாக வரக் கூடிய ஆள்தான். மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் அப்படி ரொம்ப மோசம் என்று சொல்வதற்கில்லை.''

''தத்தியாளு மேலே அவனுக்கு ஆசை என்று படுகிறது.''

கவ்ரீலோ ஏதோ மறுத்துச் சொல்ல வந்தவன் உதடுகளை இறுக்க மூடிக் கொண்டான்.

''ஆ... மாம். தத்தியானாவையே கட்டிக்கொள்ளட்டும்'' என்று தீர்மான மாகச் சொல்லி விட்டு, மனநிறைவு தோன்ற ஒரு சிமிட்டா மூக்குத் தூளை எடுத்துக் கொண்டு ''காதிலே விழுந் ததா?'' என்றாள் சீமாட்டி.

''ஆமாம், அம்மா'' எனப் பணி வுடன் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான் கவ்ரீலோ.

தனது அறைக்குச் சென்றதும் (பணி யாட்களுக்கான தனி வீட்டில் இருந்த அந்த அறை இரும்புப் பட்டை சுற்றிய பெட்டிகளால் அடைசலாக அநேகமாய் நிறைந்திருந்தது) கவ்ரீலோ முதன்முத லாக மனைவியை வெளியே அனுப்பி விட்டு, அப்புறம் ஜன்னலருகே அமர்ந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். எஜமாட்டி

கொடுத்த எதிர்பாராக் கட்டளை அவனைத் திகைக்க வைத்துவிட்டதென்பது தெரிந்தது. கடைசியில் அவன் எழுந்திருந்து கபித்தோனைக் கூப்பிட்டனுப்பினான். கபித்தோன் வந்து சேர்ந்தான்... ஆனால் அவர்களுடைய உரையாடலை வாசகர்களுக்கு விவரிப்பதற்கு முன்னர், கபித்தோன் மணஞ் செய்துகொள்வதற்கிருந்த இந்தத் தத்தியானா யார் என்பதையும், எஜமாட்டியின் உத்தரவு தலைமைப் பரிசாரகனுக்குக் கலக்க மூட்டியது ஏன் என்பதையும் சில வார்த்தைகளில் கூறி விடுவது அனுசிதமாகாது எனக் கருதுகிறோம்.

நாம் மேலே கூறிப்பிட்ட தத்தியானா துணி வெளுக்கும் வேலை செய்து வந்தாள்; வேலையில் அவளுக்கிருந்த திறமையும் அனுபவமும் காரணமாக மிக மிக மெல்லிய உள்ளாடைகள் மட்டுமே அவளிடம் சலவைக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. வயது இருபத்தெட்டிருக்கும். சிறுகூடான ஒடிசல் தேகம், சணல்

நிற முடி, இடக் கன்னத்தில் மச்சங்கள். இடக் கன்னத்தில் மச்சமிருப்பது துர திர்ஷ்ட அடையாளம் என்றும், சோக வாழ்வைக் காட்டுவதாகவும் ருஷ்யாவில் நம்பப்படுகிறது. தத்தியானுவின் வாழ்க் கை பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளக் கூடிய தாக இல்லை. இளமைப் பருவத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தே அவள் கடுமை யான மட்டி வேலையில் பிணைக்கப்பட் டாள், இரண்டு பேர் வேலையை ஒருத்தி யாகச் செய்தாள், எந்த விதமான அன்பையோ பரிவையோ ஒருபோது மே காணுமல் வாழ்ந்தாள். மகாமோச மான உடையே அவளுக்கு அணியக் கிடைத்தது. கூலியோ எல்லோரிலும் சொற்பம். அவளுக்கு அநேகமாக உறவி னர் யாருமே இல்லை; எப்போதோ உக் கிராணக்காரனு யிருந்து இப்போது உத வாக்கரை என்று கிராமத்தில் விடப்பட் டிருந்த ஒருவன் அவளுக்கு மாமன்; அவன் தவிர, பண்ணையாட்களாயிருந்த வேறு சில மாமன்மார், அவ்வளவே. ஒரு காலத்

தில் அவள் அழகியாகக் கருதப்பட்டாள், ஆனால் விரைவிலேயே அழகு அவளை விட்டுச் சென்று விட்டது. மிக அடக்க ஒடுக்கமானவள், அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால் பயந்த சுபாவமுள்ளவள். தனது நிலையைப் பற்றி அவள் அலட்சியமாக இருந்து வந்தாள். மற்றவர்களிடம் அவளுக்கு ஒரே நடுக்கம். வேலையை உரிய நேரத்தில் முடிப்பதைப் பற்றியே அவள் சிந்தனை எல்லாம். யாரிடமும் ஒருபோதும் பேசுவதில்லை. எஜமாட்டிக்கு அவளை அடையாளங் கண்டுகொள்வதே கஷ்டம், எனினும், எஜமாட்டியைக் கண்டாலே அவளுக்கு உதறலெடுத்துவிடும். கெராஸிம் கிராமத்திலிருந்து வந்தபோது அவனுடைய பிரம்மாண்டமான உருவத்தைப் பார்த்துத் திகிலால் அவளுக்கு அநேகமாக உயிரே போய்விட்டது. முடிந்தவரையில் அவனிடமிருந்து விலகியே இருந்துவந்தாள். வீட்டிலிருந்து சலவைச்சாலை வரை செல்வதற்கு அவனருகாக அவசர அவசரமாக

ஓட நேர்ந்தால் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொள்வாள். ஆரம்பத்தில் கெராஸிம் அவளைக் கவனிக்கவே இல்லை. ஆனால் அப்புறம் அவளைக் கண்டபோதெல்லாம் சிரித்தான், பாராட்டு ததும்ப அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். கடைசியில் கண் ணெடுக்காமல் அவளையே விடாது உற் றுப் பார்க்கலானான். அவளது பணிவான பார்வையும் அச்சந்ததும்பும் அங்க அசை வுகளுமே அவனை ஈர்த்தன போலும்— ஆண்டவனுக்கே வெளிச்சம்! ஒரு தட வை, எஜமாட்டியின் கஞ்சிபோட்ட பிள வுசை அகன்ற விரல்களால் ஜாக்கிர தையாகத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு அவள் முகப்பைக் கடந்து செல்கையில் யா ரோ முழங்கையை வலிவாகப் பற்றவே திரும்பிப் பார்த்தவள் வீரிட்டுக் கத்தி விட்டாள்: அவள் பின்னே நின்று கொண்டிருந்தான் கெராஸிம். வாலிலும் இறகுகளிலும் தங்கநிறம் பளிச்சிட்ட சேவல் வடிவான கேக் ஒன்றை, அசட்டுப் புன்னகையும் கொஞ்சல் ஒலிகளுமாக

அவள் புறம் நீட்டினுன். அவள் வேண்டாம் என்பதற்குள் அதை அவள் கைக்குள் திணித்துவிட்டுத் தலையசைப்புடன் அப்பால் நகர்ந்தவன் திரும்பிப் பார்த்து, பின்னும் ஒரு முறை ஏதோ மிக அன்பு கனியும் ஒலியைச் செய்தான். அன்று முதல் அவன் அவளை நிம்மதியாயிருக்க விடவே யில்லை. அவள் எங்கு போனுலும் அவளைப் புன்முறுவலுடன் எதிர்கொள்வதும், ஆடுபோலக் கத்துவதும், கைகளை வீசி ஆட்டுவதும், திடீரெனச் சட்டைக்கு அடியிலிருந்து ஒரு ரிப்பனை எடுத்து அவள் கையில் திணிப்பதும், அவள் முன்னே யுள்ள தூசியைப் பெருக்கித் தள்ளுவதுமாகக் காட்சி தந்தான். பாவம், அந்தப் பெண்ணுக்கா, எப்படிப் பழகுவது, என்ன செய்வது என்பது பிடிபடவே இல்லை. சீக்கிரத்தில் முகப்புக்காரஊமையின் நடவடிக்கைகள் வீடு முழுவதற்கும் தெரிந்து போய் விட்டன. கேலிகளும், இடும்புகளும், குத்தல் பேச்சுக்களும் தத்தியானு மீது பொழி

யலாயின. ஆனால் கெராஸிமை நை யாண்டி செய்ய எல்லாருக்கும் துணிவு வரவில்லை—அவனுக்கு வேடிக்கை பிடிக்காது; அவன் முன்னிலையில் தத்தியானாவையும் ஒருவரும் சீண்டுவதில்லை. இஷ்டமோ இஷ்டமில்லையோ, அவள் அவனது அரவணைப்பிற்குள் வந்துவிட்டாள். எல்லாச் செவிட்டூமைகளையும் போலவே அவனுக்குக் கூர்மையான உணர்திறன் இருந்தது. தத்தியானாவையோ தன்னையோ யாரேனும் பரிகாசம் செய்தால் அவன் சட்டென அதை நன்கு புரிந்து கொள்வான். ஒரு நாள் தத்தியானாவின் மேலதிகாரிணியான துணியறைக்காரி அவளைக் கொத்திப் பிடுங்கிய பிடுங்கில், அந்த அப்பாவிப் பெண்ணுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை, தொல்லை பொறுக்க முடியாமையால் அவளுக்கு அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது. கெராஸிம் திடீரென எழுந்தான், தனது பிரம்மாண்டமான கையை நீட்டினான், துணியறைக்காரியின்

சிரத்தின் மீது அதை வைத்தான், பின்பு அவள் முகத்தைக் கடும் பயங்கரத்துடன் அவன் உறுத்து விழித்த விழிப்பில் அவள் ஒரேயடியாகச் சவண்டு போய் மேஜை மேல் குனிந்து விட்டாள். எல்லோரும் கப் சிப் பென்றிருந்தார்கள். கெராஸிம் மறு படி கரண்டியும் கையுமாக முட்டைக் கோசு 'சூப்' சாப்பிடுவதில் ஈடுபட்டான். ''ஊமைப் பிசாசு, காட்டுப் பேய்!'' என்று எல்லோரும் வாய்க்குள் முணு முணுத்தார்கள். துணியறைக்காரியோ, எழுந்திருந்து வேலையாட்கள் அறைக்குள் சென்றுவிட்டாள். பின்னெரு முறை கபித்தோன்—நாம் இப்போது பேசிக் கொண்டிருந்தோமே, அதே கபித்தோன் — தத்தியானுவுடன் ரொம்பத்தானே கொஞ்சலும் குழைவுமாக வார்த்தை யாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த கெராஸிம் அவனைச் சைகையால் அரு கழைத்து, வண்டிப் பிறைக்கு இட்டுச் சென்று, அங்கே மூலையில் சாத்தியிருந்த நுகத்தடியை எடுத்து, அதைக் காட்டி

அவனை மெதுவாக, ஆனால் அர்த்தபுஷ்டியுடன், பயமுறுத்தினான். அதன்பின் யாருமே தத்தியானாவுடன் உரையாடுவதில்லை. கெராஸிமையோ, ஒருவரும் கண்டிக்கவில்லை. துணியறைக்காரி வேலையாட்கள் அறைக்குள் போனதுமே மூர்ச்சையடைந்தாள் என்பதும், அப்புறம் கெராஸிமின் முரட்டுத்தனத்தைப் பற்றி எஜமாட்டிக்கு அன்றைக்கே தகவல் எட்டும்படி செய்துவிட்டாள் என்பதும் உண்மையே, ஆயினும் சஞ்சல சுபாவமுள்ள அந்தக் கிழவியோ, துணியறைக்காரிக்கு எல்லை மீறிய எரிச்சல் மண்டிக்கொண்டு வரும் அளவுக்குக் கெக்கெலி கொட்டி நகைத்தது மட்டுமின்றி, கெராஸிம் தன் கனத்த கையால் அவள் தலையை எப்படி வளைத்தான் என்று மறுபடி மறுபடி செய்து காட்ட வேறு சொன்னாள்; மறு நாள் கெராஸிமுக்கு ஒரு வெள்ளி ரூபிள் அனுப்பிவைத்தாள். நம்பகமான, வலிமை வாய்ந்த காவல்காரன் என்ற வகையில் அவன் மீது கிழவிக்கு மதிப்பு. கெராஸி

முக்கு அவளிடம் ஒரே பயம், இருந்தாலும் அவள் பரிவு காட்டுவாள் என்று நம்பினுன். தத்தியாஞவை மணக்க அவளிடம் அனுமதி கேட்கப் போவதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான். தலைமைப் பரிசாரகன் தருவதாகச் சொல்லியிருந்த புதுக் கோட்டு கிடைக்கட்டும் என்றே காத்திருந்தான், எஜமானிக்கு முன் பாந்தமாக உடுத்திக் கொண்டு போக வேண்டுமே என்பதற்காக. இதற்கிடையில்தான் தத்தியாஞவைக் கபித்தோனுக்கு மணம் முடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் சீமாட்டியின் மனத்தில் திடீரென்று உதித்து விட்டது.

எஜமானியுடன் நடந்த உரையாடலுக்குப் பின் தலைமைப் பரிசாரகனுக்கு ஏற்பட்ட மனக் கலக்கத்தின் காரணத்தை இப்போது வாசகர்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்வார்கள். ''எஜமானி கெராஸிம் மீது பிரியமாயிருக்கிருள் என்பது நிச்சயம் (கவ்ரீலோவுக்கு இது நன்ருகத்

தெரிந்திருந்தது, ஆகவே தானும் கெரா ஸிம் விஷயத்தில் பரிவு காட்டிவந்தான்); பார்க்கப் போனல் வாயில்லாப் பிறவி அவன். இந்த கெராஸிம் தத்தியானு மேல் ஆசையாயிருக்கிருன் என்று எஜமானி யிடம் சொல்லலாமா, கூடாது. நியாயந் தானே! அவன் எந்த மாதிரிக் கணவ ஞவான்? மற்றொரு விதத்தில் பார்த் தாலோ, தத்தியானுவைக் கபித்தோனுக் குக் கொடுக்கப் போகிற செய்தி தெரிந் ததுமே—கடவுளே காப்பாற்று—அவன் வீட்டையே தகர்த்து நொறுக்கிவிடுவான், கட்டாயமாக. அவனிடம் வாதாடவும் முடியாது. அந்தச் சைத்தான்— ஆண்ட வனே, நான் பாவி, என்னை மன்னிப்பா யாக—அவன் மனத்தை எந்த வகையி லும் மாற்ற முடியாது... மாற்றவே முடி யாது...'' ஜன்னலருகே உட்கார்ந்து இவ் வாறு எண்ணமிட்டான் கவ்ரீலோ.

கபித்தோனின் பிரவேசத்தால் கவ்ரீ லோவின் சிந்தனைத் தொடர் அறுபட் டது. பொறுப்பற்ற புத்தியினனுன செம்

மான் கைகளைப் பின்புறம் கட்டியவாறு உள்ளே வந்தான், கதவருகே மூலைச்சுவரில் விட்டாற்றியாகச் சாய்ந்துகொண்டு வலக்காலை இடக்கால் மீது குறுக்காக வைத்துக் கொண்டு நின்று தலையை வெட்டி அசைத்தான். ''இதோ, வந்துவிட்டேன். உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?'' என்று கேட்பது போலிருந்தது அவன் சைகை.

கவ்ரீலோ கபித்தோனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு ஜன்னல் குறட்டில் விரல்களால் தாளம் போட்டான். கபித்தோன் தனது காரீயக் கண்களைச் சற்றே சுருக்கிக்கொண்டானே தவிரப் பார்வையைத் தாழ்த்தவில்லை. சல்லாரி பில்லாரியாக நாற்புறமும் துருத்திக் கொண்டிருந்த பறட்டைச் சணல் முடியைக் கோதியவாறு மெல்லச் சிரிக்கக் கூடச் செய்தான், ''ஊம், நான்தான் வந்திருக்கிறேன். என்ன முறைக்கிறாய்? என்பவன் போல.

''நல்ல ஆள்'' என்று கூறிய கவ்ரீலோ சிறிது நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு, ''நல்ல ஆள்தான், குறைச்சலே இல்லே போ!'' என்ருன்.

கபித்தோன் தோள்களே மட்டும் கொஞ்சம் அசைத்தான். ''நீ எந்த வகையில் மேல்?'' என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

''நீயே பார்த்துக்கொள் உன் லட்சணத்தை, பார்த்துக் கொள்ளேன்! யாரைப் போலிருக்கிருய் தெரியுமா?'' என்று இடித்துரைத்தான் கவ்ரீலோ.

நைந்து திரித்திரியாய்ப் போன கோட்டையும், ஒட்டுப் போட்ட காற்சட்டையையும் கபித்தோன் நிதானமாகப் பார்வையிட்டான், பொத்தல் விழுந்த ஜோடுகளே, அவற்றிலும் வலப் பாதம் அலட்சியமாக வைக்கப்பட்டிருந்த இடது ஜோட்டின் நுனியை, விசேஷக் கவனத்துடன் நோக்கினுன், பின்பு தலைமைப் பரிசாரகன் மீது மீண்டும் விழிகளே நாட்டினுன்.

“என்ன வந்துவிட்டது?”

“என்ன வந்து விட்டதா?” என்று திருப்பிச் சொன்னான் கவ்ரீலோ. “என்ன வந்துவிட்டதா? ஊம்? என்ன வந்துவிட்டது என்று வேறு கேட்கிறாய்? பிசாசு போல இருக்கிறாய் நீ — ஆண்டவன் பாவியான என்னை மன்னிப்பானாக — ஆமாம், பார்ப்பதற்கு நீ அப்படித்தான் இருக்கிறாய்” என்றான்.

கபித்தோன் விரைவாக இமை கொட்டினான்.

“திட்டுகிறீர்களா, நல்லது, திட்டுங்கள் கவ்ரீலோ அந்திரேயிச்” என இம்முறையும் மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

“மறுபடியும் அளவுமீறிக் குடித்தாயாமே. அப்படித் தானே? மறுபடியும் குடித்து வெறிகொண்டாய் அல்லவா? ஊம், பதில் சொல்லடா!” என்று கேட்டான் கவ்ரீலோ.

“உடல்நிலை குன்றியிருந்த காரணத்தால் கிளர்ச்சியூட்டும் பானத்தை நான்

பருக நேர்ந்தது உண்மையே'' என விடையிறுத்தான் கபித்தோன்.

''உடல்நிலை குன்றி விட்டதாவது ஒன்றுவது? உனக்குக் கொடுத்த தண்டனை போதாது, அது தான் விஷயம். பீட்டர்ஸ்பர்கில் பயிற்சி வேறு கொடுப்பித்தார்களே உனக்கு... ரொம்பத் தான் கற்றுக்கொண்டுவிட்டாய்! தண்டத்தீனி தின்கிருயே தவிர வேறொன்று மில்லை.''

''இந்த விஷயத்தில், கவ்ரீலோ அந்திரேயிச், பரம்பொருள் ஒருவனே எனக்கு நீதி வழங்க முடியும், வேறு யாருமில்லை. நான் உண்மையில் எப்பேர்ப்பட்டவன், தண்டத்தீனி தின்கிறேனு இல்லையா என்பதை அவன் ஒருவனே அறிவான். நான் போதையேறும்படி குடித்ததைப் பொறுத்தவரை, இந்த விஷயத்தில் குற்றவாளி நானல்ல, என் நண்பன் ஒருவனே; அவன் என்னைக் கெடு நெறியில் இட்டுச் சென்று விட்டு, அரசியல்

பண்ணி விட்டான், அதாவது, விலகிப் போய்விட்டான். நானே...''

''நீ தெருவிலே கிடந்தாய், கழுதைப்பயலே! கடைத்தேற வகையற்ற ஜென்மம் நீ, ஆமாம்! அது கிடக்கிறது, நான் சொல்ல வந்தது இதல்ல'' என்று பேச்சைத் தொடர்ந்த தலைமைப் பரிசாரகன், ''விஷயம் இதுதான். நம் எஜமாட்டி இருக்கிறார்களே'' என்றவன் சற்று மௌனமாயிருந்தான். பின்பு, ''நமது எஜமாட்டிக்கு நீ கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமாம். கேட்டாயா? கலியாணம் செய்து கொண்டால் நீ ஒழுங்குக்கு வந்துவிடுவாய் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். புரிகிறதா?'' என்றான்.

''புரியாமல் என்ன.''

''ஆயிற்று. என்னைக் கேட்டால், உன்னைச் சரியானபடி கட்டுக் காபந்து செய்வது மேல் என்பேன். ஆனால் அது அவர்கள் பாடு. என்ன, உனக்குச் சம்மதந்தானே?''

கபித்தோன் பல்லிளித்தான்.

''திருமணம் என்பது மனிதனுக்கு நலம் தருவது, கவ்ரீலோ அந்திரேயிச். என் தரப்பில் நான் இதற்கு மிக மகிழ்ச்சியுடன் இசைகிறேன்.''

''பயல் நறுக்குத் தறித்தாற்போல நன்ருகப் பேசுகிருன் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்'' என நினைத்துக்கொண்ட கவ்ரீலோ, ''அதெல்லாம் சரிதான். ஆனுல் ஒரு விஷயம். எஜமாட்டி பார்த்திருக்கும் பெண்தான் பொருத்தமில்லாதவள்'' என்ருன்.

''யார் என்று தெரிந்து கொள்ள அனுமதிப்பீர்களா?''

''தத்தியாஞ.''

''தத்தியாஞவா?''

இவ்வாறு கேட்டு விட்டுக் கண்களை மலர விழித்தபடியே சுவரிலிருந்து அப்பால் நகர்ந்தான் கபித்தோன்.

''ஏன்? எதற்காகத் திடுக்கிடுகிருய்?.. அவளை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையோ?''

''பிடிக்காமலென்ன, கவ்ரீலோ அந்திரேயிச்! அந்தப் பெண் ஒன்றும் மோசமில்லை, உழைப்பாளி, பணிவுள்ளவள்... ஆனால் உங்களுக்கே தெரியுமே, கவ்ரீலோ அந்திரேயிச், அந்தச் சைத்தான் இருக்கிறானே, ஸ்தெப்பி வெளிப் பிசாசு, அவன் அவள் மேலே கண்ணுயிருக்கிறானே...''

''எனக்குத் தெரியும், தம்பி, எல்லாம் தெரியும்'' என்று எரிச்சலுடன் இடைமறித்தான் தலைமைப் பரிசாரகன். ''இருந்தாலும்...''

''கொஞ்சம் கருணைகூருங்கள், கவ்ரீலோ அந்திரேயிச்! அவன் என்னைக் கொன்று விடுவானே, ஏதோ ஈயை அறைந்து மாய்ப்பது போலக் கொன்று விடுவானே. அவன் கை உண்டே, நீங்களுந்தான் பார்த்திருக்கிறீர்களே, அவன் கை எப்படிப்பட்டதென்று. அரக்கனுடைய போன்றதல்லவா அவனுடைய கை! செவிடனுயிற்று, தான் அறைவது எப்படிப் படுகிறதென்று

கேட்கிறதில்லை அவனுக்கு! உறக்கத்தில் முஷ்டியை வீசி ஆட்டுபவன் போலத்தான். அவனைச் சமாதானப்படுத்துவதோ எவ் வகையிலும் இயலாத காரியம். ஏன்? ஏனென்றால் அவன் செவிடன், போதாக் குறைக்கு முழுமூடன், உலக்கைக் கழுந்து போல. அவன் ஏதோ காட்டு விலங்கு, கற்சிலை, கவ்ரீலோ அந்திரேயிச், கற்சிலை யைக் காட்டிலும் மோசம்... இனந் தெரியாத நெடுமரம்! அவனிடம் நான் எதற்காக வதைபட வேண்டும்? அட, எனக்கு இப்போது எது நேர்ந்தாலும் லட்சியமில்லைதான். எவ்வளவோ பட்டு விட்டேன், எவ்வளவோ பொறுத்து விட் டேன், பழம் பானை போல ஊறிப் போய்க் கிடக்கிறேன். இருந்தாலும் நா னும் மனிதன்தானே, ஏதோ உடைந்த மட்கலம் அல்லவே!''

''தெரியும், தெரியும் எனக்கு. சும்மா வளர்த்தாதே...''

செம்மானே, ஒரே ஆவேசமாக, ''அட என், கடவுளே! இதற்கெல்லாம்

முடிவு எப்போது? எப்போது, ஆண்டவனே? அவலப் பிறவி நான், கதியற்ற அவலப் பிறவி! தலைவிதி, என் தலைவிதி அப்படி. நீங்களே பாருங்களேன்! சிறுவனு யிருக்கையில் எனது ஜெர்மானிய எஜமானன் என்னை அடிப்பித்தான், அருமையான இளம்வயதில் எனது சொந்தச் சகோதரனே என்னைப் புடைத்தான், இப்போது, பக்குவமான வயதை அடைந்த பின்போ, பாருங்கள் நான் எக்கதிக்கு ஆளாகி யிருக்கிறேனென்று...'' எனச் சொல்லிக்கொண்டு போனுன்.

''அட சீத்துவங் கெட்டவனே, எதற்காகக் கொட்டி அளக்கிருய்? மெய்யாகவே கேட்கிறேன்'' என்று குறுக்கிட்டான் கவ்ரீலோ.

''எதற்காகவாவது, கவ்ரீலோ அந்திரேயிச்! நான் அடிக்கு அஞ்சவில்லை, கவ்ரீலோ அந்திரேயிச்! எஜமானன் என்னைத் தனிமையில் தண்டிக்கட்டும், மற்றவர்கள் முன்னிலையில் ஆளாக மதித்து நடத்திஞல் நானும் நிமிர்ந்த தலையோடு

வளைய வருவேன். ஆனால் இங்கேயோ, எப்பேர்ப்பட்டவனிடம் நான் இடிபட வேண்டியிருக்கிறது பாருங்கள்...''

''போதும், நடையைக் கட்டு!'' என்று அவன் பேச்சை மேலும் கேட்கப் பொறுமையின்றி அதட்டினான் கவ்ரீலோ. கபித்தோன் திரும்பி, அங்கிருந்து அகன்றான்.

''அவன் குறுக்கிட மாட்டான் என்று வைத்துக் கொள்வோம், அப்போது உனக்குச் சம்மதந்தானே?'' என்று கபித்தோன் வெளியேறு முன்பு கூவினான் கவ்ரீலோ.

''இசைவு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்'' என்று விடை பகர்ந்து விட்டு மேலே நடந்தான் கபித்தோன். நெருக்கடியான நிலைமைகளில் கூட அவன் செஞ்சொற் பேச்சை விட்டு விடுவதில்லை.

தலைமைப் பரிசாரகன் அறையில் சில தடவை குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தான்.

''நல்லது, இப்போது தத்தியானுவை வரச் சொல்லுங்கள்'' என்று முடிவில் உரைத்தான்.

சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் தத்தியானு அநேகமாக ஓசையே படாமல் வந்து வாயில் அருகே நின்ருள்.

''என்ன உத்தரவு, கவ்ரீலோ அந்திரேயிச்?'' என்று மென் குரலில் வினவினுள்.

தலைமைப் பரிசாரகன் அவளை நிலைக்குத்திட்டு நோக்கினுன்.

அப்புறம் அவன், ''ஊம். தத்தியானு, கலியாணங் கட்டிக்கொள்ள இஷ்டமா உனக்கு? எஜமானியம்மாள் வரன் பார்த்திருக்கிருர்கள்'' என்ருன்.

''உத்தரவு, கவ்ரீலோ அந்திரேயிச்,'' எனச் சொல்லிவிட்டு, ''யாரை எனக்கு வரனுகப் பார்த்திருக்கிருர்கள் அவர்கள்?'' என்று தயக்கத்துடன் கேட்டாள்.

''செம்மான் இருக்கிருனே, கபித்தோன், அவனே.''

“உத்தரவு.”

“அவன் பொறுப்பில்லாத ஆசாமி, ஆமாம். இந்த விஷயத்தில் எஜமானியம்மாள் உன்னை நம்பியிருக்கிறார்கள்.”

“உத்தரவு.”

“ஒரே ஒரு சங்கடம் என்னவென்றால் இந்தச் செவிடன் இருக்கிறானே, கெராஸிம், அவன் உன் மேலே நாட்டமாயிருக்கிறான். அந்தக் கரடியை எப்படித்தான் வசியம் செய்து வைத்திருக்கிறாயோ? உன்னைக் கொன்று போட்டாலும் போட்டு விடுவானே அவன், கரடிப் பயல்!”

“கொன்று விடுவான், கவ்ரீலோ அந்திரேயிச். சந்தேகமில்லாமல் கொன்று விடுவான்.”

“கொன்று விடுவானோ சற்றே... அதை நாங்கள் பார்த்துக்கொள்கிறோம். அதென்ன இப்படிச் சொல்லுகிறாய், கொன்று விடுவான் என்று? உன்னைக் கொல்லுவதற்கு அவனுக்கு உரிமையுண்டா, நீயே யோசித்துப் பார்.”

''உண்டோ, கிடையாதோ எனக்குத் தெரியாது, கவ்ரீலோ அந்திரேயிச்.''

''வேடிக்கையான பெண்ணம்மா நீ! அவனுக்கு வாக்கு ஒன்றும் கொடுத்து விட வில்லையே நீ?''

''ஐயா என்ன சொல்கிறீர்கள்?''

தலைமைப் பரிசாரகன் பேசவில்லை. ''நீ ரொம்பவும் பணிந்து போகிற ஆத்மா'' என்று எண்ணிக்கொண்டான். ''நல்லது. மறுபடியும் இதைப் பற்றிப் பேசுவோம். இப்போது போய் வா, தத்தியானு. நீ ரொம்பச் சாதுவான பெண் என்று கண்டு கொண்டேன்'' என்றான்.

தத்தியானு திரும்பினுள், வாயில் நிலையை மெதுவாக வருடிவிட்டு வெளியே சென்ருள்.

''எஜமானியம்மாள் இந்தக் கலியாணத்தைப்பற்றி நாளைக்கே மறந்து விடக் கூடும் ஒருவேளை. எதற்காகத் தான் நான் கலவரப்பட்டுப்போனேனே?

அந்தத் தடியனைச் சமாளித்துக் கொள்வோம், அவசியப்பட்டால் போலீசிடம் ஒப்படைத்து விடுவோம்...'' இவ்வாறு எண்ணமிட்டான் தலைமைப் பரிசாரகன்.

''உஸ்தீன்யா பியோதரவ்ணு'' என்று உரத்த குரலில் மனைவியை விளித்து, ''சமோவாரைச் சூடுபடுத்துங்கள், அம்மணீ!'' என்றான்.

தத்தியாணு அநேகமாக அன்று முழுவதும் சலவைச்சாலையிலிருந்து வெளிவரவே யில்லை. முதலில் கொஞ்சம் அழுதாள், பின்பு கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு முன்போலவே வேலையில் ஈடுபட்டாள். கபித்தோனே, இரவு வெகு நேரம் வரை கடுகடுத்த முகத்தனான நண்பன் ஒருவனுடன் குடிக் கடையில் உட்கார்ந்து, பீட்டர்ஸ்பர்கில் தான் ஒரு சீமான் வீட்டில் வேலையாளாக வாழ்ந்த வாழ்வைப் பற்றி—சீமான் நல்ல எஜமானன் தான். ஒழுங்கிலே மட்டும் மிகக் கண்டிப்பானவன். தவிர அவனிடம் ஒரு

சிறு குறை இருந்தது: அளவுமீறிக் குடிப் பான்; எந்தப் பெண்ணையும், அவள் தரா தரம் எதுவாயிருந்தாலும், விட்டுவைக்க மாட்டான்... என்றெல்லாம்—விரிவாக விவரித்தான். கடுகடுத்த நண்பன் வெறு மே ஊம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் முடிவில் கபித்தோன், குறிப் பிட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி காரணமாக மறு நாள் தான் தன்னையே மாய்த்துக்கொள் வது இன்றியமையாததாயிருப்பதாக அறிவித்ததும், கடுகடுத்த நண்பன் உறங்க நேரமாகிவிட்டது என்று சொன் ஞன். அவர்கள் உர்ரென்று மௌன மாகப் பிரிந்தார்கள்.

இதற்கிடையே தலைமைப் பரிசார கன் எதிர்பார்த்தது நடக்கவில்லை. கபித்தோனின் திருமணம்பற்றிய கருத்து கிழச் சீமாட்டியின் மனத்தை ஒரேயடி யாக வியாபித்துக் கொண்டு விடவே, அவள், தனது தோழிப் பெண்ணொருத்தி யிடம்—உறக்கமின்மையால் எஜமானி அவதிப்படும் போது அவளை மகிழ்

விப்பதற்கென்றே அமர்த்தப்பட்டிருந்த இந்தப் பெண் இரவில் சவாரி வண்டி யோட்டுபவன் போலப் பகலில் உறங்கு வது வழக்கம்—அன்று இரவு முழுவதும் இந்தத் திருமணத்தைப் பற்றி மட்டுமே உரையாடிக்கொண்டிருந்தாள். மறுநாள் காலை தேநீர் அருந்திய பின் அவளிடம் அறிக்கை செய்து கொள்வதற்காக கவ்ரீ லோ சென்றதுமே அவள் கேட்ட முதல் கேள்வி, ''கலியாண ஏற்பாடுகள் எல்லாம் எப்படி நடந்து கொண்டிருக் கின்றன?'' என்பதே. ஏற்பாடுகளெல் லாம் பிரமாதமாக நடந்து கொண் டிருப்பதாகவும் அன்றைய தினமே கபித்தோன் அவளுக்கு வணக்கம் தெரி விக்க வரப்போவதாகவும் அவன் விடை யிறுத்தான். சீமாட்டிக்கு உடம்பு ஏதோ சரியாயில்லாததால் அவள் நீண்டநேரம் அலுவல்களைக் கவனிக்கவில்லை. தலைமைப் பரிசாரகன் தன் அறைக்குச் சென்று ஆலோசனைச் சபை கூட்டினான். விஷயம் நிச்சயமாகவே விசேஷக் கவனத்துக்

குரியதாயிருந்தது. தத்தியானு எவ்வித மறுப்பும் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் கபித்தோனே, தனக்கு இருப்பது ஒரே ஒரு தலைதான் என்றும், இரண்டோ, மூன்றோ அல்லவென்றும் எல்லோருக்கும் கேட்கும்படி தெரியப்படுத்திக் கொண்டான். கெராஸிம், தனக்கு எதிராக ஏதோ சூழ்ச்சி நடக்கிறதென்று உய்த்துணர்ந்து கொண்டவன் போல வேலையாட்களின் அறை முகப்பைவிட்டு அகலாமல் எல்லோரையும் விரைவாக உறுத்துப் பார்த்தான். கூடியிருந்தவர்கள் (இவர்களில் க்வோஸ்த் மாமா என்ற செல்லப் பெயரால் அழைக்கப்பட்ட கிழ வேலையாளும் இருந்தான். ''அப்படித்தான், ஆமாம், ஆமாமாம்'' என்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் அவன் சொல்லியது கிடையாதென்றாலும் எப்போதும் அவனை யோசனை கூற மரியாதையுடன் அழைப்பது வழக்கமாயிருந்தது) நீர் வடிகட்டும் இயந்திரமிருந்த அறைக்குள் கபித்தோனைப் பாதுகாப்பிற்

காக வைத்துப் பூட்டிவிட்டு, கடுமை யாகச் சிந்தனை செய்யத் தொடங்கி ஞர்கள். பலப் பிரயோகத்தைக் கைக் கொள்வது எளிதாயிருந்திருக்கும் என் பது நிச்சயமே, ஆயினும் (கடவுளே காப் பாற்று!) இரைச்சல் கிளம்பி, சீமாட்டி யின் அமைதி குலைந்ததோ, ஆபத்து! என்ன செய்வது? எல்லோரும் சிந்தித்தார் கள், சிந்தித்தார்கள், முடிவில் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தார்கள். கெரா ஸிமுக்குக் குடிகாரர்களைச் சகிக்க முடி யாது என்பது பலமுறை கவனிக்கப் பட்டிருந்தது. அவன் வாயிலில் உட் கார்ந்திருக்கையில் எவனுவது கொஞ் சம் அளவு மீறிக் குடித்து விட்டு, தள்ளாட்ட நடையும் காதின் மேல் தொப்பி நுனியுமாகக் கடந்து சென் ருல் கெராஸிம் கோபத்துடன் மறு புறம் திரும்பிக் கொள்வது வழக்கம். போதையேறக் குடித்தவன் போலப் பாசாங்கு செய்துகொண்டு, தள்ளாடித் தடுமாறியவாறு கெராஸிமைக் கடந்து

செல்வதற்குத் தத்தியானுவைப் பயிற்று வதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்த அப்பாவிப் பெண் வெகு நேரம் வரை இசைய வில்லே, அப்புறம் அவளே வற் புறுத்தி இணங்கச் செய்துவிட்டார்கள். தனது பக்தனிடமிருந்து விடுபட்டு அகல் வதற்கு வேறு எந்த வழியும் இல்லே என்பதை அவளே கண்டுகொண்டாள். சொன்னபடியே செய்தாள். கபித்தோனே அறைக்குள்ளிருந்து வெளிவர விட்டார் கள்; விஷயம் அவனுக்குத் தொடர் புள்ளதாயிற்றே. கெராஸிம் வாயிலில் குதிரை கட்டும் குத்துக் கட்டை மேல் அமர்ந்து, சுளகுப்பாரையால் தரையை நோண்டிக் கொண்டிருந்தான்... எல்லா மூலேகளிலிருந்தும், எல்லா ஜன்னல் திரை களுக்குப் பின்னிருந்தும் ஜனங்கள் அவனேக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் கள்...

சூழ்ச்சி முழுக்க முழுக்கப் பலித்து விட்டது. தத்தியானுவைக் கண்ணுற் றதும் கெராஸிம் முதலில், வழக்கம்

போலக் கொஞ்சும் ஊமை ஒலிகளுடன் தலையசைத்து அவளுக்கு முகமன் தெரிவித்தான். பின்பு உறுத்து விழித்தான், சுளகுப்பாரையை நழுவவிட்டான், துள்ளியெழுந்தான், தத்தியானவை நெருங்கினன், தன் முகத்தை அவள் முகத்தருகே கொண்டுபோனன்... அவளோ, திகிலால் முன்னிலும் அதிகமாகத் தள்ளாடியவாறு கண்களை மூடிக் கொண்டாள்... அவன் அவள் கையைப் பற்றினன், முகப்பின் குறுக்காகப் பாய்ந்தோடினன், ஆலோசனைக் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த அறைக்குள் போய் அவளை நேரே கபித்தோன் அருகுவரை நெட்டித் தள்ளினன். தத்தியான அரை உயிராகி விட்டாள்... கெராஸிம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு கணப்போது நின்றன். பிறகு கையை வீசியாட்டி ஆத்திரத்துடன் குறுநகைத்து, தரையதிர நடந்து தன் அறைக்குள் சென்றுவிட்டான்... ஒரு பகல் ஓர் இரவு முழுவதும் அவன் அறையிலிருந்து வெளிக் கிளம்பவே

யில்லை. ஓர் இடுக்கு வழியாகத் தான் அறைக்குள் நோக்கியதாகவும், கெராஸிம் உள்ளங்கையில் கன்னத்தை ஊன்றியவாறு கட்டிலின்மேல் அமைதியாக, அசைவின்றி உட்கார்ந்திருந்ததாகவும், எப்போதாவது ஊமையொலி செய்து, பாடியதாகவும்—அதாவது வண்டிக்காரர்களும் படகு இழுப்பவர்களும் முறையீட்டுப் பாட்டுக்கள் பாடுகையில் செய்வது போலக் கண்களை மூடி, தலையை அசைத்தபடி முன்னும் பின்னும் சாய்ந்தாடியதாகவும், குதிரை வண்டிச் சேவகன் அந்தீப்கா பின்பு தகவல் அறிவித்தான். அந்தக் காட்சியைக் கண்டு அந்தீப்காவுக்குக் கிலியடித்துப் போயிற்றும், அவன் இடுக்கிலிருந்து அப்பால் நகர்ந்து விட்டானும். மறு நாள் கெராஸிம் அறைக்குள்ளிருந்து வெளிவந்தபோது அவனிடம் விசேஷ மாறுதல் எதுவும் தென்பட வில்லை. முகத்தைமட்டும் எப்போதையும் விட அதிகமாக உர்ரென்று வைத்துக்கொண்

டிருந்தான். தத்தியானுவையோ கபித் தோனேயோ அவன் ஏறெடுத்தும் பார்க்க வில்லை. அன்று மாலையே அவர்கள் இரு வரும் ஆளுக்கு ஒரு தாராவைக் கக்கத் தில் இடுக்கிக்கொண்டு எஜமானியைச் சென்று கண்டார்கள். ஒரு வாரத்திற் குள் அவர்களுக்கு மணமாகிவிட்டது. திருமண நாளன்று கெராஸிமின் நடத் தையில் சிறிது கூட மாறுதல் தென்பட வில்லை; ஆற்றிலிருந்து அவன் தண்ணீ ரின்றி வெறுமையாய்த் திரும்பினுன் என் பது ஒன்றுதான் மாறுதல்— எப்படியோ வழியில் பீப்பாயை உடைத்துவிட்டான். மாலையில் லாயத்தில் அவன் தன் குதிரையை ஒரே ஈடுபாட்டுடன் தேய்த்து விட்டுச் சுத்தப் படுத்திய வேகத்தில் அந்தப் பிராணி பெருங் காற்றில் நாணல் போல அசைந்தாடி, அவனது இரும்பு முஷ்டிகளுக்கடியில் ஒரு கால் மாற்றி ஒருகாலாக வைத்துக் கொண்டு திணறியது.

இதெல்லாம் நடந்தது இளவேனிலில். இன்னேராண்டு கழிந்தது. இதற்கிடையே கபித்தோன் குடிப்பழக்கத்துக்கு ஒரேயடியாக ஆட்பட்டுவிடவே, முற்றிலும் கவைக்குதவாதவன் எனக் கருதப்பட்டு, மனைவியுடன் எங்கோ தொலையிலிருந்த கிராமத்துக்கு அனுப்பப்பட்டான். புறப்படும் நாளன்று அவன் முதலில் வெகு முறைப்பாக இருந்தான், தன்னை எங்கே அனுப்பினுலும் சரியே, தனக்கு ஒன்றும் குறைவு வந்துவிடாது என்று முழங்கினுன். ஆயினும், அப்புறம் அவன் வீறுப்பெல்லாம் புஸ்ஸென்று போய்விட்டது; கல்வியறிவற்ற மக்களிடையே தான் அனுப்பப்படுவதாக முறையிட்டான். முடிவில், தொப்பியைப் போட்டுக் கொள்ளக்கூட இயலாத அளவுக்குச் சோர்ந்து போனுன். யாரோ அனுதாபி தொப்பியை அவன் நெற்றி மேல் வைத்து, முனையை நேர்படுத்தி, அதன் உச்சியை மட்டென்று அடித்து அவன் தலைமீது பொருந்த வைத்தான்.

எல்லாம் ஆயத்தமாகி, வண்டியோட்டிகள் ''கடவுளருளால் க்ஷேமமாகப் போய் வாருங்கள்!'' என்ற சொற்களை எதிர்பார்த்தவர்களாய்க் கடிவாளவார்களைக் கையில் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் கெராஸிம் தன் அறைக்குள்ளிருந்து வெளி வந்து, தத்தியானுவின் அருகே சென்று, ஓர் ஆண்டுக்கு முன் அவளுக்காக வாங்கிய சிவப்புத் தலைக்குட்டையை நினைவுச் சின்னமாக வைத்துக் கொள்ளும்பொருட்டு அவளிடம் கொடுத்தான். அந்தக் கணம் வரை வாழ்வின் மாறுதல்களை எல்லாம் சமநிலையுடன் சகித்து வந்த தத்தியானு, திடீரெனப் பொறுக்க ஆற்றாதவளாய், குபீரெனக் கண்ணீர் பெருக்கி, வண்டியில் ஏறுவதற்கு முன்பு, கெராஸிமைக் கிறிஸ்தவ முறைப்படி மூன்று தடவை முத்தமிட்டாள். அவனும் அவளை அவ்வாறே முத்தமிட்டான். நகர எல்லைவரை உடன் சென்று அவளை வழியனுப்பும் நோக்கத்துடன் அவன் முதலில் வண்டி

யருகாக நடந்தான், ஆனால் கிரீம்ஸ்கிய் பிரோத் தெருவுக்கு வந்ததும் சட்டென நின்று, கையசைத்துச் செலவுகொடுத்து விட்டு, ஆற்றின் கரையோரமாகத் திரும்பிவிட்டான்.

பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கெராஸிம் நீரையே பார்த்தவாறு மெதுவாக நடந்தான். திடீரென்று அவன் ஆற்றின் கரையை ஒட்டினாற்போல, சேற்றுக் குழம்பலில் ஏதோ ஒன்று தத்தளிப்பதைக் கண்டான். குனிந்தான், கரும் புள்ளிகளிட்ட வெள்ளை நாய்க்குட்டியொன்று, கரை மேலேற வீணே முயல்வதும், மூச்சுவாங்கச் சறுக்கிவிழுவதும், நனைந்த மெலிந்த உடல் முழுதும் நடுநடுங்குவதுமாகத் திண்டாடுவதைப் பார்த்தான். துன்புறும் நாய்க்குட்டியை நோக்கி, ஒரு கையால் வாரியெடுத்துச் சட்டை முகப்புக்குள் அணைத்துக்கொண்டு விரைவாக எட்டுவைத்து வீட்டுக்குப் போனான். தனது சிற்றறை சேர்ந்ததும், காப்பாற்றப்பட்ட நாய்க்

குட்டியைக் கட்டிலில் படுக்கப்போட்டுத் தனது கனத்த கம்பளிக் கோட்டால் போர்த்திஞன், பின்பு முதலில் லாயத்துக்குப் போய் வைக்கோல் அள்ளிக் கொண்டு, சமையலறை சென்று ஒரு கிண்ணம் பால் எடுத்து வந்தான். கோட்டைப் பதபாகமாக அகற்றி, அதற்கடியில் வைக்கோலேப் பரப்பிவிட்டு, பால் கிண்ணத்தைக் கட்டில் மேல் வைத்தான். பாவம் அந்த நாய்க் குட்டி பிறந்து மூன்றே வாரங்கள் தாம் ஆகியிருந்தன; அதன் கண்கள் சற்று முன்பு தான் திறந்திருந்தன; ஒரு விழி மற்றென்றைவிடக் கொஞ்சம் பெரிதாய்க் காணப்பட்டது. கிண்ணத்திலிருந்து பாலே நக்கிக் குடிக்க அதஞல் முடியவில்லே, நடு நடுங்கிக்கொண்டு, கண்களேக் கொட்டியது. கெராஸிம் இரண்டு விரல்களால் அதன் தலேயை மெல்லப் பற்றி அதன் மூக்கைப் பாலுக்குள் நுழைத்தான். திடீரென நாய்க்குட்டி செருமுவதும், நடுங்குவதும், புரையேற்றிக் கொள்வதுமாகப்

பேராவலுடன் பாலை நக்கலுற்றது. கெராஸிம் அதையே பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தவன், குபீரென்று வாய் விட்டுச் சிரித்தான்... இரவு முழுவதும் நாய்க்குட்டியைப் போர்வையால் மூடிப் போர்த்துவதும் தேய்த்துவிடுவதுமாகச் சீராட்டினான், கடைசியில் அதன் அருகே படுத்து இன்பமும் அமைதியும் நிறைந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.

கெராஸிம் தனது வளர்ப்பு நாயைப் பேணியது போல எந்தத் தாயும் தன் குழந்தையைப் பேணுவதில்லை. அது பெண் நாய். ஆரம்பத்தில் பலவீனமாக வும், சின்னஞ் சிறியதாகவும், விகார மாகவும் இருந்த அது, வரவரச் சீர்பட்டு பார்வைக்கு லட்சணமாக ஆயிற்று; எட்டு மாதங்களுக் கெல்லாம், தன்னைக் காப் பாற்றியவனின் அயராப் பராமரிப்பின் விளைவாக, நீள்காதுகளும் குழல் வடிவான அடர்வாலும், உணர்ச்சி துலங்கும் பெரிய விழிகளும் வாய்ந்த ஸ்பானிய இனத்தைச் சேர்ந்த அழகிய நாயாக

வளர்ந்து விட்டது. ஒரே அன்புடன் கெராஸிமோடு ஒட்டிக்கொண்டு, கணப் போதும் அவனைவிட்டு அகலாமல், வாலை ஆட்டிக்கொண்டே அவனைத் தொடர்ந்து சென்ற வண்ணமாயிருந்தது. அவன் அதற்குப் பெயரிட்டான்—தங்கள் ஒலிகள் பிறரைத் தம்பால் ஈர்க்கின்றன என்பது ஊமைகளுக்குத் தெரியும்—அதை முமூ என்று அழைத்தான். வீட்டில் இருந்தவர்கள் எல்லாரும் அதை நேசித்தார்கள், முமூ என்று அழைத்தார்கள். மிகமிக அறிவுள்ள நாய் அது, எல்லோரிடமும் கொஞ்சலாகப் பழகும், ஆனால் அது அன்பு செலுத்தியது கெராஸிம் ஒருவன் மீது மட்டுமே. கெராஸிமோ, அதன்மேல் உயிராயிருந்தான், மற்றவர்கள் அதைத் தடவிக் கொடுத்தால் அவனுக்குப் பிடிக்காது: நாய் விஷயமாக ஏற்பட்ட பயத்தினாலோ அல்லது பொறாமையாலோ—ஆண்டவனே அறிவான்! ஒவ்வொரு நாள் காலையும் முமூ அவன் கோட்டைக்

கடித்து இழுத்து அவனை எழுப்பும், தண்ணீர் வண்டிக் குதிரையின் (அதனுடன் முமூ மிகுந்த நட்புடன் பழகி வந்தது) கடிவாள வாரைப் பற்றிக் கொண்டு அவனருகே இட்டுவரும், பிரமாத மிடுக்குடன் அவன் பக்கத்தில் ஓடி ஆற்றுக்குச் செல்லும், அவனது துடைப்பங்களையும் சுளகுப்பாரைகளையும் காவல்காக்கும், அவன் அறைப் பக்கம் எவரையும் அண்ட விடாது. நாயின் தனிப்பட்ட உபயோகத்திற்காக அவன் கதவில் ஒரு துளை செய்தான்; அதுவோ, கெரா/ஸிமின் அறையில் மட்டுமே தான் முமூ உரிமை பெற்ற எஜமானி என்பதை உணர்ந்துகொண்டு, அறைக்குள் புகுந்ததுமே மனநிறைவு பளிச்சிடக் கட்டில்மேல் துள்ளி ஏறி அமர்ந்து கொள்ளும். இரவு முழுவதும் விழித்திருந்த போதிலும், சில அறிவற்ற தெரு நாய்கள் பின்னங்கால்களின் மீது அமர்ந்து, மூக்கை உயர்த்தி, கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு வெறும் சலிப்பின்

காரணமாகவே நட்சத்திரங்களைப் பார்த்துக் குலைக்குமே, வழக்கமாக மூன்று முறை தொடர்ந்தாற்போல, அப்படி அது விஷயமின்றிக் குலைப்பதே கிடையாது. ஊஹூம்! முமூவின் கீச்சுக் குரல் வெட்டியாகக் கிளம்பியதே இல்லை, வேற்றுள் எவனாவது வேலியோரமாக நடந்தால், அல்லது, எங்கிருந்தாவது ஏதேனும் சந்தேகாஸ்பதமான ஓசையோ சரசரப்போ கேட்டால் மட்டுமே... ஒரே வார்த்தையில், அது அற்புதமாகக் காவல் காத்தது. முகப்பில் வல்சோக் என்ற வேறொரு ஆண்நாய்—வயது முதிர்ந்த, பழுப்புப் புள்ளிகளிட்ட மஞ்சள் நாய்—இருந்தது உண்மையே எனினும், அதை இரவில் கட்டவிழ்த்து விடுவதில்லை, இப்போதோ அது ஒரேயடியாக வலிமை குன்றிவிட்டபடியால் கட்டவிழ்த்து விடும்படி முரண்டுவது கூடக் கிடையாது; தனது நாய்வீட்டிற்குள்ளேயே சுருண்டு கிடக்கும், எப்போதாவது கம்மிய, காதுக்கே அநேகமாக

எட்டாத குரலில் குலைத்துவிட்டு, தன் குலைப்பு பயனற்றது எனத் தெரிந்து கொண்டது போல உடனேயே நிறுத்தி விடும். முமூ பெரிய வீட்டுக்குள் போனதே இல்லை; கெராஸிம் விறகை எடுத்துக் கொண்டு அறைகளுக்குள் போகும் போது, முமூ வெளியிலேயே தங்கி, காதுகளைக் குத்திட நிமிர்த்தி, உள்ளேயிருந்து சிற்றொலி வந்தாலும் தலையை இப்புறமும் அப்புறமும் திருப்பியவாறு ஆவலே வடிவாய்ப் படி மீது காத்திருக்கும்.

இவ்வாறு இன்னொரு வருடம் கழிந்தது. கெராஸிம் முகப்புப் பணியாளாகத் தொடர்ந்து வேலை செய்தான், தனது விதியால் மனநிறைவுற்றவனாகவே இருந்தான். இப்படியிருக்கையில் திடீரென எதிர்பாராச் சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. நடந்தது இதுதான்: கோடைகாலத்தில் ஒரு நாள், எஜமானி, தோழிப் பெண்கள் புடைசூழ விருந்தறையில் பற்றியுலாவிக் கொண்டிருந்

தாள். சிரிப்பும் வேடிக்கையுமாக அவள் ஒரே குதூகலமாக இருந்தாள்; பாங்கிகளும் சிரிப்பதும் விகடம் செய்வதுமாயிருந்தார்கள் எனினும் அவர்கள் உள்ளத்தில் விசேஷ மகிழ்ச்சி எதுவும் இல்லை; சீமாட்டிக்குக் களிப்பு மீதூரும் வேளைகள் மற்றவர்களுக்கு மிக உவகையூட்டுவதில்லை, ஏனெனில், அவ்வேளைகளில் மற்றவர்கள் உடனுக்குடன் முழுமையாக ஒத்தவுணர்வு காட்ட வேண்டும் என அவள் கோரினுள், யார் முகத்திலாவது சந்தோஷம் சுடர்விடாவிட்டால் கோபித்துக் கொண்டாள்; இரண்டாவதாக, இம்மாதிரித் திடீரெனப் பொங்கும் குதூகலம் வழக்கமாகச் சிறிது நேரந்தான் நிலைக்கும், அப்புறம் கடுகடுப்பும் சிடுசிடுப்பும் வந்துவிடும். அன்றைய தினம் சுபமாகத் தொடங்கியிருந்தது; சீட்டுக்களில் நான்கு ஜாக்கிகள் வந்தன. இதன் பொருள் விருப்பங்கள் நிறைவேறும் என்பது (ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் அவள் சீட்டுக்

களை நிமிர்த்திப் பார்ப்பது வழக்கம்); தேநீர் விசேஷமாய் ருசிப்பதாக அவளுக்குப் பட்டது; அதற்காகப் பணிப் பெண்ணுக்குச் சொற்களில் பாராட்டும் பத்து கோபெக்குகள் பரிசும் கிடைத்தன. இப்படியாக, வற்றிய உதடுகளில் மகிழ் நகை அரும்ப விருந்தறையில் உலாவிய சீமாட்டி, ஜன்னல் அருகே சென்ருள். ஜன்னலுக்கு முன் தோட்டம் போடப்பட்டிருந்தது. நடுப் பாத்தியில், ரோஜாச் செடியின் அடியில், ஓர் எலும்புத் துண்டை அரும்பாடு பட்டுக் கறவியவாறு படுத்திருந்தது முமூ. எஜமாட்டி அதைக் கண்ணுற்ருள்.

''அட கடவுளே! இது ஏது நாய்?'' என்று கூவினுள்.

எந்தப் பாங்கியைப் பார்த்து அவள் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாளோ அந்தப் பெண், மேலதிகாரியின் கூவலை எப்படி அர்த்தப்படுத்திக்கொள்வது என்று தீர்மானிக்க முடியாத கீழ் உத்தியோகஸ்தனுக்கு ஏற்படுவது

போன்ற நிம்மதியின்மையால் உலப்புண்டவளாய், பாவம், விதிர்விதிர்த்துப் போனுள்.

''என... எனக்குத்... த்தெரியாதம்மா. ஒருவேளை அந்த ஊமையுடையது போலிருக்கிறது...'' என்ருள்.

''அட கடவுளே!'' என்று அவள் பேச்சில் குறுக்கிட்டாள் சீமாட்டி. ''ஆகா, ரொம்ப அருமையான நாய்! அதை இங்கே கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள். அவனிடம் ரொம்ப நாட்களாக இருக்கிறதா என்ன? இதுவரையில் என் கண் ணிலேயே படவில்லையே, எப்படி?.. இங்கே கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்'' என்ருள்.

பாங்கி அக்கணமே வெளியே ஓடிஞள்.

''இந்தா அப்பா! முமூவை உடனே இங்கே கொண்டுவா! தோட்டத்திலிருக்கிறது!'' என்று கூவிஞள்.

''முமூ என்று பெயரா அதற்கு?

ஊம்? ரொம்ப நல்ல பெயர்'' என்ருள் சீமாட்டி.

''ஆமாம், அம்மா, ரொம்ப நல்ல பெயர்'' என்று ஒத்துப்பாடி விட்டு, ''சட்டெனக் கொண்டுவா, ஸ்தெபான்!'' என உத்தரவிட்டாள் பாங்கி.

எடுப்பாளாகப் பணியாற்றிவந்த வாட்டசாட்டமான இளைஞன் ஸ்தெபான், ஒரே பாய்ச்சலாகத் தோட்டத்திற்கு ஓடி முழுவை ஓர் அமுக்கில் பிடிக்கப் பார்த்தான்; ஆனல் அதுவோ, அவன் பிடியில் அகப்படாமல் சாமர்த்தியமாகத் தப்பி, தலைதெறிக்கப் பாய்ந்து கெராஸிமிடம் ஓடியது. அப்போது அவன் சமையலறை அருகே பீப்பாயைக் கவிழ்த்துக் குலுக்கிக் குப்பையைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான், ஏதோ அது குழந்தைப் பறை போன்ற லேசான வஸ்து போல. எஜமானின் கால்களோடு ஒட்டிக் கொண்ட நாயைத் துரத்திவந்த ஸ்தெபான், அதை லாவிப் பிடிக்க முயன்ருன்; ஆனல்

லாகவம் வாய்ந்த அந்தப் பிராணியோ, வேற்ருள் தன்னைப் பிடிக்கவிடாமல் பல முறை அவன் கைகளிலிருந்து துள்ளித் துள்ளி நழுவி ஓடியது. கெராஸிம் புன்முறுவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந் தான், முடிவில் ஸ்தெபான் சள்ளையுடன் நிமிர்ந்து, எஜமானி அம்மாள் நாயைக் கொண்டுவரச் சொல்வதாக அவசர அவசரமாக ஜாடைகளால் விளக்கினுன். கெராஸிம் ஓரளவு வியப்புற்ற போதி லும், முமூவை அருகழைத்து, அள்ளி எடுத்து, ஸ்தெபான் கையில் ஒப்படைத் தான். ஸ்தெபான் அதை விருந்தறைக் குக் கொண்டுபோய் மரச் சட்டங்கள் பதித்த தரையில் விட்டான். எஜமானி பரிவான குரலில் முமூவை அருகழைத் தாள். இத்தகைய ஆடம்பரமான சுற்றுச் சார்பில் முதன் முறையாக இருக்க நேர்ந்த முமூவோ அச்சங் கொண்டு வாயிலை நோக்கிப் பரிந்தது. பணியில் கருத்துள்ள ஸ்தெபான் அதைத் திரும்

பத் தள்ளவே, அது நடுக்கத்துடன் சுவரோடு சுவராக ஒடுங்கியது.

"முமூ, முமூ, வா என்கிட்டே, வா, எஜமானி கிட்டே! வா, வா, அசடே, பயப்படாதே!" என்று பரிவுடன் அழைத்தாள் சீமாட்டி.

"எஜமானி அம்மாளிடம் போ, முமூ, போ! ஊம், போ!" என்று வற்புறுத்தினர்கள் பாங்கிகள்.

முமூவோ, ஏக்கத்துடன் நாற்புறமும் நோக்கியதே தவிர இடத்தைவிட்டு அசையவில்லை.

"அதற்கு ஏதாவது தின்னக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று கூறி விட்டு, "என்ன ஒரே அசடாயிருக்கிறது! எஜமானியிடமே வராதாமே! எதைக் கண்டு பயப்படுகிறது?" என்ருள்.

"இன்னும் உங்களிடம் பழகவில்லை அல்லவா?" என்று நடுக்கமும் குழைவுமான குரலில் மொழிந்தாள் ஒரு பாங்கி.

ஸ்தெபான் ஒரு தட்டில் பால் ஊற்றிக் கொண்டுவந்து முமூவின் எதிரே வைத்தான். முமூவோ, பாலை முகர்ந்து கூடப் பார்க்காமல் உடல் பதற முன் போலவே திரும்பித் திரும்பி நோக்கியது.

''அட என்ன வேடிக்கையான ஜீவன் நீ!'' என்று அதை அணுகிய படியே சொன்னாள் சீமாட்டி. நாயைத் தடவிக் கொடுப்பதற்காகக் குனிந்தாள், ஆனால் முமூ சட்டெனத் தலையைத் திருப்பிப் பற்களைக் காட்டியது. கிழவி வெடுக்கெனக் கையைப் பின்னிழுத்துக்கொண்டாள்.

கணநேரம் மௌனம் நிலவியது. முமூ புகார் செய்வது போலவும் அதே சமயம் மன்னிப்பு கேட்பது போலவும் மெதுவாகக் குலைத்தது. கிழவி முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு அப்பால் சென்றாள். நாய் சடக்கெனத் திரும்பியது அவளுக்குத் திகிலூட்டிவிட்டது.

எல்லாப் பாங்கிகளும் ஒரே குரலாக, ''அடடா! அது உங்களைக் கடிக்கவில்லையே, ஆண்டவன் காப்பாற்றினான்! (முழு தன் வாழ்நாளில் யாரையுமே கடித்தது கிடையாது.) அம்மம்மா!'' என்று கூவினார்கள்.

''கொண்டு போங்கள் இதை வெளியே! கடைகெட்ட நாய்! எவ்வளவு மூர்க்கம் பாரேன்!'' என்று மாறுங் குரலில் சொன்னாள் கிழவி..

மெதுவாகத் திரும்பித் தன் அறைக்குப் போகலானாள். பாங்கிகள் அச்சத்துடன் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டு அவளைத் தொடர்ந்து செல்லப் பார்த்தார்கள், ஆனால் அவள் நின்று அவர்களைக் கடுப்புடன் நோக்கி, ''எதற்காக இது? நான் உங்களை அழைக்கவில்லையே'' என்று சொல்லி விட்டு விருந்தறைக்கு வெளியே சென்றாள்.

பாங்கிகள் கையசைப்பால் ஸ்தெபானுக்குச் சைகை செய்தார்கள்; அவன்

முழுவை எடுத்து, வாயிலுக்கு வெளியே, நேராக கெராஸிமின் காலருகே, வேகமாகக் கடாசிவிட்டான். அரைமணி நேரத்திற்குப் பின் வீடு முழுவதும் ஆழ்ந்த அமைதி ஆட்சி புரிந்தது; கிழச் சீமாட்டி, புயல் மேகத்தைவிடக் கருங்குருமென்று சோபாவில் உட்கார்ந்திருந்தாள்...

பார்க்கப் போனால், எவ்வளவு அற்ப விஷயங்கள் மனிதனைச் சில சமயம் நிம்மதி யிழக்கச் செய்கின்றன!

அன்று மாலைவரை சீமாட்டியின் மனநிலை சரியாயில்லை; அவள் யாருடனும் பேசவில்லை, சீட்டாடவில்லை, இரவை அமைதியின்றிக் கழித்தாள். தனக்கு வழக்கமாகக் கொடுக்கும் ஓ-டெ-கொலோன் தரவில்லை என்றும், தனது தலையணையில் சவர்க்கார நாற்றம் வீசுவதாகவும் கற்பனை செய்துகொண்டாள், துணியறைக்காரியை எல்லா வெள்ளைத் துணிகளையும் முகர்ந்து பார்க்கச் செய்தாள்—ஒரு வார்த்தையில், ஒரே பதற்ற

மடைந்து ''கொதிப்பேறிப்'' போய்விட்டாள். மறு நாள் காலை அவள் வழக்கத்தைவிட ஒரு மணி முன்னதாக கவ்ரீலோவை அழைத்தனுப்பினுள்.

தலைமைப் பரிசாரகன் உள்ளூற நடுங்கிக்கொண்டு அவள் அறைக்குள் அடி வைத்ததுமே, ''நமது முகப்பில் ராத்திரி பூராவும் குலைத்துக் கொண்டிருந்ததே, ஒரு நாய், அது எது என்று தயை செய்து சொல்லேன். என்னைத் தூங்கவே விடவில்லை அது!'' என்று ஆரம்பித்தாள்.

''நாயா, அம்மா? எந்த நாய், அம்மா? ஊமையின் நாயைச் சொல்கிறீர்களோ ஒரு வேளை?'' என்று உறுதியற்ற குரலில் வினவினுன் கவ்ரீலோ.

''ஊமையினுடையதோ மற்றெருவனுடையதோ அறியேன். என்னைத் தூங்கவிடவில்லை அது. எனக்கு ஆச்சரியம் என்ன வென்ருல் இப்படிப்பட்ட நாய்க் கும்பல் நமக்கு எதற்காக என்பதுதான்.

எதற்காக என்கிறேன். நம் வீட்டில்தான் காவல் நாய் ஒன்று இருக்கிறதே?''

''ஆமாம், அம்மா, இருக்கிறது, வல்சோக்.''

''அப்படியானல் இன்னொன்று எதற்கு, எதற்காக நமக்கு இன்னொரு நாய்? சும்மா ஒழுங்கைக் குலைப்பது தான் கண்ட பலன். பெரிய எஜமான் வீட்டிலே இல்லை, அதனுல் தான் இதெல்லாம். எல்லாங் கிடக்க ஊமையனுக்கு எதற்காக நாய்? என் வீட்டிலே நாயை வைத்துக்கொள்ள யார் அவனுக்கு அனுமதி கொடுத்தார்கள்? நேற்றைக்கு ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்க்கிறேன், இந்த நாய் தோட்டத்திலே படுத்துக் கொண்டு தான் கவ்வி வந்த ஏதோ அசிங்கத்தைக் கறவிக் கொண்டிருக்கிறது, அதுவும் என்னுடைய ரோஜாச் செடிகள் நட்டிருக்கும் இடம் பார்த்து.''

சீமாட்டி சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்தாள்.

''இன்றைக்கே அது இங்கிருந்து போய் விட வேண்டும்... புரிகிறதா?''

''உத்தரவு, அம்மா.''

''இன்றைக்கே! நல்லது போ. அறிக்கையைக் கேட்பதற்கு அப்புறம் கூப்பிட்டனுப்புகிறேன்.''

கவ்ரீலோ வெளியேறினுன்.

விருந்தறை வழியாகச் செல்கையில் தலைமைப் பரிசாரகன் அழைப்பு மணியை ஒரு மேஜையிலிருந்து எடுத்து ''ஒழுங்கைச் சீர்படுத்துவதற்காக'' மற்ருெரு மேஜைமேல் வைத்தான், வாத்தின் அலகு போன்ற மூக்கைச் சிந்தினுன், அப்புறந்தான் வெளிநடைக்கு வந்தான். ஸ்தெபான், போர்க்களக் காட்சியில் கொல்லப் பட்ட வீரன் போன்ற பாங்கில் பெஞ்சி மீது படுத்து, போர்த்திருந்த மேல் கோட்டுக்கு வெளியே கால்கள் விரைப்பாகத் துருத்தியிருக்க உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். தலைமைப் பரிசாரகன் அவனே அசைத்து எழுப்பி, தணிந்த குரலில் ஏதோ உத்

தரவிட, ஸ்தெபான் அதைக் காதில் வாங்கிக்கொண்டு பாதிக் கொட்டாவியும் பாதிச் சிரிப்புமாகப் பதிலளித்தான். தலைமைப் பரிசாரகன் சென்றபின் ஸ்தெபான் குதித்தெழுந்து கோட்டையும் பூட்சுகளையும் மாட்டிக் கொண்டு, முகப்புக்குச் செல்லும் தலைப் படியில் நின்றான். ஐந்து நிமிடங்கூட ஆகியிருக்காது, அதற்குள் கெராஸிம் முதுகில் பெருத்த விறகுக் கட்டுடன், விசுவாசமுள்ள முமு அடி தொடர வரக் காணப்பட்டான். (தனது தூங்கும் அறையிலும் அலுவலறையிலும் கோடை நாட்களில்கூடக் கணப்பு மூட்டப்படவேண்டும் என்பது சீமாட்டியின் உத்தரவு.) கதவருகே பக்கவாட்டில் நின்று அதைத் தோளால் இடித்துத் திறந்துகொண்டு கெராஸிம் விறகுக் கட்டும் தானுமாக உள்ளே புகுந்தான். முமு வழக்கம் போல வெளியே காத்திருந்தது. ஸ்தெபான் சரியான சமயம் பார்த்துக் கோழிக்குஞ்சின் மேல் பருந்து பாய்வது போல முமுவின்

மீது பாய்ந்து அணைத்து எடுத்துக் கொண்டு, தொப்பியைப் போட்டுக் கொள்வதற்காகக் கூட நிற்காமல் தெருப்பக்கம் ஓடி, வழியில் எதிர்ப்பட்ட முதல் வாடகை வண்டியில் தாவி ஏறி, நாற்கால் பாய்ச்சலில் நகர் மத்தியிலுள்ள அகோத்நிய் ர்யாத் என்னுமிடத்துக்கு ஓட்டச் செய்தான். விரைவிலேயே நாயை வாங்க ஆள் கிடைத்து விட்டான். நாயைக் குறைந்தது ஒரு வாரத்துக்காவது கட்டிப் போட்டு வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையின் பேரில் அரை ரூபிளுக்கு அதை விற்றுவிட்டான் ஸ்தெபான். அப்புறம் வீடு திரும்பினான். ஆனால் வீட்டை அடைவதற்கு முன்பே வண்டியிலிருந்து இறங்கி, புறக்கடைச் சந்து வழியாகச் சுற்றிக் கொண்டு போய் வேலி தாண்டி வளைவுக்குள் சென்றான்; கெராஸிமைச் சந்தித்து விடக்கூடாதே என்ற அச்சத்தினால் வாயில் வழியாக உட்புக அவனுக்குத் துணிவு வரவில்லை.

ஆனல் அவன் அஞ்சியிருக்கவே வேண்டியதில்லை. கெராஸிமை முகப் பிலே காணும். வீட்டிலிருந்து வெளி வந்ததுமே முமூ கெட்டுப் போய்விட் டதை கெராஸிம் கவனித்தான். முமூ அவனுக்காகக் காத்திராமல் போனது முன் ஒருபோதும் நிகழ்ந்ததில்லை. நா யைத் தேடிக்கொண்டு தனது தனிப் பட்ட முறையிலே அதை அழைத்த வாறு வளைவெங்கும் ஓடிச் சாடினன் கெராஸிம்... தனது அறைக்குள்ளும் தீனிப்புல் பரணிலும் தேடினன், தெருவி லோடி எங்கெங்கும் துழாவிப் பார்த் தான்... நாயைக் காணும்! மற்ற வேலை யாட்களிடம் வந்து, குனிந்து, தரையி லிருந்து அரையடி உயரத்துக்குக் கை யைக் காட்டி, நாயின் வடிவைக் கைக ளால் விவரித்து அதைப்பற்றித் தகவல் தரும்படி நிராசை ததும்பும் சைகைக ளால் வினவினன். முமூவுக்கு என்ன நேர்ந்ததென்று உண்மையிலேயே அறி யாத சிலர் வெறுமே தலையசைத்தார்கள்.

தெரிந்த மற்றவர்கள் பதிலுக்குக் கெக் கெக்கே என நகைக்கமட்டுமே செய் தார்கள்; தலைமைப் பரிசாரகன் பெரு மிதத் தோற்றத்துடன் குதிரைக்காரர் களை அதட்டினன். அப்போது கெராஸிம் முகப்புக்கு வெளியே ஓடினன்.

அவன் திரும்பிய போது மங்குல் வந்து விட்டது. அவனது களைத்துச் சோர்ந்த தோற்றம், தளர்ந்த நடை, புழுதி படிந்த உடைகள் எல்லாம் அவன் மாஸ்கோ நகரத் தெருக்களில் பாதியைச் சுற்றி வந்திருக்கிருன் என் பதைப் புலப்படுத்தின. எஜமாட்டியின் அறை ஜன்னலெதிரே நின்று, ஆறு-ஏழு பணியாட்கள் கூட்டமாக நின்று கொண் டிருந்த வீட்டு முகப்பை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு, முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு ''முமூ'' என்று மீண்டும் உறுமி ஞன். முமூ அவன் குரல் கேட்டு வர வில்லை. அவன் அப்பால் போய்விட்டான். எல்லோரும் அவன் போவதையே பார்த் துக் கொண்டிருந்தார்கள், ஆனல் ஒரு

வராவது புன்னகைக்கவோ பேசவோ இல்லை... ஊமையன் இரவு முழுவதும் தேம்பிக் கொண்டிருந்ததாக, கூர்ந்து நோட்டமிடும் சுபாவமுள்ள அந்தீப்கா மறுநாள் சமையலறையில் அவர்களுக்குத் தகவல் அறிவித்தான்.

கெராஸிம் மறுநாள் அறையை விட்டு நகரவேயில்லை யாதலால் குதிரைக்காரன் போதாப் ஆற்றிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவர வேண்டியதாயிற்று, எனவே போதாப்புக்கு மிகுந்த வருத்தம் ஏற்பட்டது. தனது கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டதா என்று சீமாட்டி கவ்ரீலோவிடம் வினவினாள். ஆம் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது என கவ்ரீலோ பதிலளித்தான். மறுநாள் கெராஸிம் தன் அறையிலிருந்து வெளி வந்து வேலையில் முனைந்தான். சாப்பாட்டு நேரத்தில் அவன் உணவு மேஜையருகே வந்தமர்ந்தான், சாப்பிட்டான், ஒருவருக்கும் வணக்கம் தெரிவிக்காமல் போய்விட்டான். எல்லாச் செவிட்டூமை

களின் முகங்களையும் போலவே எப்போது மே உயிரற்றிருக்கும் அவன் முகம் இப் போது கல்லில் செதுக்கியது போலக் காணப்பட்டது. சாப்பாட்டுக்குப் பின் அவன் மறுபடி வெளியே சென்றான், ஆனால் விரைவிலேயே திரும்பி, தீனிப் புல் பரணுக்குள் போய்விட்டான். இரவு வந்தது—தெளிந்த, நிலவு சுடர் இரவு. தீனிப்புல்லில் படுத்து ஆழ்ந்த பெரு மூச்சு விட்ட வண்ணம் புரண்டு கொண் டிருந்த கெராஸிம் தனது கோட்டு பற்றி இழுக்கப்படுவதை உணர்ந்தான்; அவன் மேலெல்லாம் அசைந்தது, எனி னும் தலையைத் தூக்காமல் கண்களை இன்னும் இறுக மூடிக் கொண்டான்; ஆனால் மறுமுறையும், முன்னிலும் வலி வாக அவன் கோட்டு சுண்டி இழுக்கப் பட்டது; துள்ளி எழுந்தான், அவனெதி ரே, கழுத்துப்பட்டையிலிருந்து துண்டுக் கயிறு தொங்க, வாலையாட்டியபடியே எம்பிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தது முமூ. கெராஸிமின் ஒலியற்ற நெஞ்சின் அடி

யாழத்திலிருந்து மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுக்கும் நீண்ட முனகல் வெளிப்பட்டது. முழுவை வாரியெடுத்து இறுகத் தழுவிக் கொண்டான். அடுத்த கணமே அது அவன் மூக்கையும், கண்களையும் மீசையையும், தாடியையும் நக்கியது... அவன் சிறிது நேரம் நின்று யோசனை செய்தான், ஜாக்கிரதையாகத் தீனிப் புல்லின் மீதிருந்து இறங்கினுன், ஒருவரும் தன்னைக் கவனிக்கவில்லை என்பதை நாற்புறமும் கண்ணோட்டி உறுதிப்படுத்திக் கொண்டபின், தனது அறைக்குப் பத்திரமாகப் போய்ச் சேர்ந்தான். நாய் தானுகவே கெட்டுப் போயிருக்க முடியாது என்பதையும், எஜமானியின் கட்டளையின் பேரிலேயே அது எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதையும் அவன் ஏற்கனவே ஊகித்துக் கொண்டிருந்தான். முழு அவளைப் பார்த்து எப்படி உறுமியது என்பதை மற்றவர்கள் சைகைகளால் அவனுக்குத் தெரிவித்திருந்தார்கள் ஆதலால் முன்னெச்

சரிக்கை நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தீர்மானித்தான். முதலில் அவன் நாய்க்கு ரொட்டி தின்னக் கொடுத்து, கொஞ்சி விட்டுப் படுக்கப் போட்டான், பின்பு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவன், அதை எப்படி மறைப்பது என்பதைப் பற்றியே இரவு முழுவதும் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந் தான். பகல் பூராவும் அதைத் தன் அறை யிலேயே விட்டு வைத்திருப்பது, இடை யிடையே வந்து பார்த்துக்கொள்வது, இரவில் உலாவ இட்டுச் செல்வது என்று கடைசியில் முடிவு செய்தான். கதவி லிருந்த துளையைப் பழங் கோட்டால் அடைத்தான், பொழுது விடிந்ததுமே ஒன்றும் நடக்காதது போல முகப்புக்கு வந்ததுடன், முகத்தை முன்போன்றே ஏக்கமாக வைத்துக்கொண்டான் (எளி மையுள்ளம் படைத்தவர்களின் தந் திரம்!). முமூ குலைப்பினாலும் ஊளையா லும் தான் இருப்பதை வெளிக்காட்டிக் கொண்டு விடும் என்ற எண்ணம் அந்த அப்பாவிச் செவிடன் மனதில் உதிக்கவே

இல்லை. உண்மையிலோ, ஊமையின் நாய் திரும்பவந்துவிட்டது என்பதும், அவன் அறையில் பூட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் எல்லாப் பணிமக்களுக்கும் தெரிந்து விட்டது; ஆயினும் நாய்மீதும் அதன் எஜமானன் மீதும் இரக்கத்தினு லும், பின்னவனிடம் ஏற்பட்ட அச்சத் தினுலும், அவனது இரகசியம் அம்பல மாகிவிட்டதென்ற உண்மையை ஒருவ ரும் அவனுக்குக் காட்டிக் கொள்ள வில்லை. தலைமைப் பரிசாரகன் மட்டுமே பிடர்த்தலையைச் சொறிந்து, ''அட போ ஞல் போகிருன், பாவம்! எஜமானியம் மாள் கண்டு கொள்ளாதவரையில் சரி தான்!'' என்பது போலச் சைகை செய்தான். ஊமை அன்று வேலை செய் ததைப் போன்ற உற்சாகத்துடன் என்றுமே செய்ததில்லை: முகப்பு முழு வதையும் சுறண்டிப் பெருக்கித் துப் புரவு செய்தான், புல்லை ஒன்றுவிடாமல் களைந்தெறிந்தான், தோட்டத்தைச் சுற்றி யிருந்த தாழ்வான வேலியின் முளைக்

கம்புகள் உறுதியாக ஊன்றப்பட்டிருக்கின்றனவா என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்காக ஒவ்வொன்றையும் கையால் பிடுங்கி மறுபடியும் அதனதனிடத்தில் சம்மட்டியால் அறைந்து உள்ளே செலுத்தினுன் — ஒரு வார்த்தையில், அவன் நடந்து கொண்ட விதத்தையும் பட்ட பாட்டையும் கண்டு எஜமானியே அவனது உற்சாகத்தைக் கவனித்தாள். அறையிலடைபட்டிருந்த நாயை அவன் பகலில் ஓரிரு தடவை இரகசியமாகச் சென்று கண்டுவந்தான்; இரவில் தீனிப் புல் பரணில் படுக்காமல் அறைக்குள் நாயின் அருகே படுத்து உறங்கினுன்; ஒரு மணிக்கு அப்புறந்தான் காற்றுவாங்குவதற்காக அதை வெளியே நடத்திச்செல்ல அவனுக்குத் துணிவு வந்தது. வளைவில் அதனுடன் நெடுநேரம் உலாவிய பின்பு அவன் திரும்புவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கையில், வேலியருகே சந்திலிருந்து ஏதோ சலசலப்பு கேட்டது. முமூ காதுகளைக் குத்திட

நிமிர்த்தி, உறுமியது, வேலி யருகே ஓடிச் சென்றது, மோப்பம் பிடித்துப் பார்த்தது, பின்பு கீச்சுக்குரலில் உரக் கக் குலைக்கத் தொடங்கியது. எவனோ குடிகாரன் இரவில் அங்கே முடங்குவ தென்று எண்ணினான் போலும். சரியாக அந்தச் சமயத்தில்தான் சீமாட்டிக்கு நீண்ட நேர ''நரம்புக் கிளர்ச்சி''க்குப் பின்பு—இரவில் அளவுக்கு மேல் திருப்தி யாக உண்ட பின்பு அவளுக்கு இந்தக் கோளாறு எப்போதும் ஏற்படுவது வழக் கம்—உறக்கம் பிடித்திருந்தது. நாயின் திடீர்க் குலைப்பு அவளை எழுப்பிவிட்டது; அவளுடைய இருதயம் படக்படக்கென்று அடித்துக்கொண்டது, பின்பு ஓய்ந்து போ யிற்று. ''பெண்டுகளா, பெண்டுகளா! அடியே பெண்டுகளா!'' என முனகி னாள். அரண்டுபோன பெண்கள் அவள் படுக்கையறைக்குள் பாய்ந்து சென்றார் கள். ''ஐயோ, ஐயோ, எனக்கு உயிர் போகிறதே!'' என்று துயரத்துடன் கைகளை வீசிப் பரத்தியவாறு கூறி

ளுள். ''மறுபடியும், மறுபடியும் அந்த நாய்!.. ஐயோ, டாக்டருக்குச் சொல்லி அனுப்புங்களேன். என்னைக் கொல்லப் பார்க்கிறார்களே... நாய், மறுபடியும் நாய்! அம்மா, ஐயோ!'' என்று புலம்பி, தான் உணர்விழப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளும்பொருட்டுத் தலையைப் பின்னே சாய்த்தாள். டாக்டர், அதாவது குடும்ப வைத்தியன் காரித்தோன் அழைக்கப்பட்டான். அடிப்பக்கம் நமுதா தைத்த மெத்தென்ற பூட்சுகள் அணிவதும், நோயாளியின் நாடியை மிக நாசூக்காகப் பிடித்துப் பார்க்கும் சாமர்த்தியமுமே தனது முழுத் திறமையாகக் கொண்ட இந்த வைத்தியன், தினந்தோறும் பதினான்கு மணி நேரம் உறங்குவதும், மீதிப்பொழுதில் தொடர்ச்சியாகப் பெருமூச்சு விடுவதும் எஜமானிக்கு லாரல் துளிகள்* கொடுப்

*லாரல் துளிகள் — புன்னைபோன்ற லாரல் மரத்தின் இலைகளிலிருந்து வாலைவடித்த துளிகள். மயக்கமூட்டி ஆசுவாசப்படுத்தும் குணம் கொண்டவை.

பதுமாகக் காலங் கழித்து வந்தான். இந்த வைத்தியன் எஜமானியின் படுக்கையருகே உடனேயே ஓடோடி வந்தான், இறகுக் கொத்தை அறைக்குள் கொளுத்தினன், எஜமானி கண்களைத் திறந்ததும் புனிதமான லாரல் துளிகளைச் சிறு தம்ளரில் விட்டு, தம்ளரை வெள்ளித் தட்டில் வைத்து எஜமானியின் பக்கம் நீட்டினன். சீமாட்டி மருந்தைக் குடித்துவிட்டு, நாயையும், கவ்ரீலோவையும், தனது விதியையும் பற்றிக் கண்ணீர் மல்க முறையிடலானள்; முதுமைப் பருவத்தில் தன்னை எல்லோரும் கைவிட்டு விட்டதாகவும், தன் மீது யாருக்கும் அநுதாபமே கிடையாது என்றும், தான் சாகவேண்டுமென்று எல்லோரும் ஆவலாயிருப்பதாகவும் புலம்பினள். இதற்கிடையே அபாக்கியசாலியான முமூ, விடாது குலைத்தது; அதை வேலி யருகிருந்து அகற்றிக் கொண்டு செல்ல கெராஸிம் எவ்வளவோ முயன்றும் பயனில்லை.

“அதோ... அதோ... மறுபடியும் அந்த நாய்...” என்று முனகிய எஜமானி மீண்டும் விழிகளைச் சுழற்றினுள். டாக்டர் ஒரு பெண்ணிடம் காதோடு ஏதோ சொல்ல, அவள் வெளியே ஓடிப் போய் ஸ்தெபானை எழுப்ப, ஸ்தெபான் பாய்ந்து சென்று கவ்ரீலோவை உசுப்ப, கவ்ரீலோவுக்கு வந்த படபடப்பில் வீடு முழுவதையும் எழுப்பி விடும்படி உத்தரவிட்டான்.

திரும்பிய கெராஸிம் ஜன்னல்களில் விளக்குகளும் நிழல்களும் சிமிட்டுவதைக் கண்டு, ஆபத்து வரப்போகிறது என்று உள்ளத்தால் உணர்ந்து, மூமூவைத் தூக்கிக் கொண்டு கக்கத்தில் இடுக்கியவாறு தன் அறைக்கு ஓடிப் போய்க் கதவைத் தாழிட்டுவிட்டான். சில வினுடிகளுக்குப் பின்பு ஐந்து பெயர் கதவை இடித்துத் திறக்க முயன்றுர்கள், ஆனுல் தாழ்ப்பாள் வலிவாயிருப்பதை உணர்ந்து, முயற்சியைக் கைவிட்டார்

கள். கவ்ரீலோ பயங்கரமாக மூச்சு வாங்க அவர்களிடம் ஓடிச் சென்று, விடியும் வரை அங்கேயே இருந்து கதவைக் காவல் காக்கும்படி உத்தர விட்டான்; பின்பு அவன் வேலையாட்களின் அறைக் குச் சென்று, கிழவியின் தலைமைப் பாங் கியும், தேயிலை, சர்க்கரை, மற்ற உணவுப் பண்டங்கள் ஆகியவற்றைத் திருடு வதிலும் பின்பு கணக்கைச் சரிக் கட்டு வதிலும் கவ்ரீலோவின் கூட்டாளியு மான ல்யூபோவ் ல்யூபீமவ்ஞ என்ப வள் மூலமாக, துர்ப்பாக்கியவசத்தால் நாய் திரும்ப வந்து விட்டதென்றும், ஆனல் மறுநாள் அது கொல்லப்பட்டு விடுமென்றும் எஜமானிக்குத் தெரி விக்கும்படியும், கோபப்படாதிருக்கு மாறும் சாந்தமடையுமாறும் இறைஞ் சும்படியும் சொல்லியனுப்பினன். டாக் டர் அவசரத்தில் பன்னிரண்டுக்குப் பதில் நாற்பது லாரல் துளிகளை விட் டுக் கொடுத்திரா விட்டால் சீமாட்டி அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஒருகால் சாந்த

மடைந்திருக்க மாட்டாள்; மருந்து வேலை செய்தது, விளைவாகச் சீமாட்டி கால் மணி நேரத்தில் ஆழ்ந்து, அமைதியாக உறங்கிவிட்டாள். கெராஸிமோ, முகமெல்லாம் வெளிறிப் போய், முமூவின் வாயை அழுத்திப் பிடித்தவாறு தன் கட்டிலில் கிடந்தான்.

மறுநாள் காலை சீமாட்டி வெகு நேரஞ் சென்றே விழித்துக் கொண்டாள். கெராஸிமின் கோட்டையை முடிவாகத் தாக்கப் பணியாட்களுக்கு உத்தரவு அவள் எழுந்தபின்பு கொடுக்கலாம் என்று காத்திருந்த கவ்ரீலோ, உக்கிரமான புயலை எதிர்ப்பதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் புயல் கிளம்பவேயில்லை. சீமாட்டி தனது தலைமைப் பாங்கியைப் படுக்கையறைக்குக் கூப்பிட்டனுப்பினாள்.

''ல்யூபோவ் ல்யூபீமவ்னு'' என்று தணிந்த, ஈன சுரத்தில் தொடங்கினாள். தான் யாரோ துன்புறுத்தப்படும் நிர்க்கதியான அனாதை போல நடிப்பது சில

வேளைகளில் சீமாட்டிக்கு விருப்பம். அம் மாதிரிச் சமயங்களில் வீட்டில் இருப்ப வர்கள் எல்லோருக்கும் பெருத்த சங் கடமாய்ப் போய் விடும் என்பதைச் சொல்லவே தேவையில்லை. ''ல்யூபோவ் ல்யூபீமவ்னு, நான் எக்கதிக்கு ஆளாகி விட்டேன் என்பதை நீங்களே பார்க்கி றீர்களே. என் கண்ணே, கவ்ரீலோ அந்தி ரேயிச்சிடம் கொஞ்சம் போய்ச் சொல் லுங்களேன். ஏதோ இனந்தெரியாத நாய், எஜமானியின் மன நிம்மதியை விட, அவளுடைய உயிரைவிட அவனுக்கு மேலாகப் படுவது சாத்தியமா? இதை நம்பவே எனக்குக் கஷ்டமாயிருக்கி றது'' என்று ஆழ்ந்த உணர்ச்சியைக் காட்டும் தோரணையில் கூறி விட்டு, ''போங்கள், என் கண்ணே, கொஞ் சம் தயவு பண்ணுங்கள், போய் கவ் ரீலோ அந்திரேயிச்சிடம் சொல்லுங் கள்'' என்ருள்.

ல்யூபோவ் ல்யூபீமவ்னு கவ்ரீலோ வின் அறைக்குச் சென்ருள். அவர்கள்

எதைப் பற்றிப் பேசினார்களோ தெரியாது, ஆனால் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பணியாட்களின் பெருங் கூட்டம் முகப்பைக் கடந்து கெராஸிமின் அறையை நோக்கிச் செல்லக் காணப்பட்டது; காற்று வீசாத போதிலும் தொப்பியைக் கையால் பிடித்தவாறு இந்தக் கூட்டத்தின் முன்னே போனான் கவ்ரீலோ; அவன் அருகே எடுப்பாட்களும் பணியாட்களும் சென்றார்கள்; க்வோஸ்த் மாமா ஜன்னல் வழியாக எட்டிப்பார்த்தபடி கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தான், அதாவது வெறுமே கைகளை வீசியாட்டிக் கொண்டிருந்தான்; எல்லோருக்கும் பின்னே குதிப்பதும் கோரணி செய்வதுமாக நடந்தார்கள் சிறுவர்கள், அவர்களில் பாதிப் பெயர் வேற்று வீடுகளிலிருந்து ஓடிவந்தவர்கள். கெராஸிமின் அறைக்குச் செல்லும் குறுகலான மாடிப்படிகளில் ஒரு காவல்காரன் உட்கார்ந்திருந்தான்; கதவின் பக்கத்தில் வேறு இருவர் தடியும் கையுமாக நின்று

கொண்டிருந்தார்கள். கூட்டம் மாடிப் படிகள் மீது ஏறி, மேலிருந்து அடிவரை அதை நிறைத்தது. கவ்ரீலோ கதவை அணுகி, முஷ்டியால் குத்தியவாறே, ''கதவைத் திற!'' என்று கத்தினுன்.

அமிழ்ந்த குலைப்பு கேட்டதே தவிரப் பதில் வரவில்லை.

''திற என்கிறேன்!'' என மீண்டும் சொன்னுன் கவ்ரீலோ.

''ஆமாம், கவ்ரீலோ அந்திரேயிச், அவன்தான் செவிடனுச்சே. அவனுக்குக் காது கேட்காதே'' என்று ஸ்தெபான் கீழ்ப் படியிலிருந்து நினைவுபடுத்தினுன்.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

''அப்படியானுல் என்ன செய்யலாம்?'' என்று மேலேயிருந்து கேட்டான் கவ்ரீலோ.

''கதவில் துளையிருக்கிறது. அதற்குள் ஒரு கழியை நுழைத்து ஆட்டி அசையுங்கள்'' என்று பதிலளித்தான் ஸ்தெபான்.

கவ்ரீலோ குனிந்தான்.

''கம்பளிக் கோட்டையோ எதை யோ கொண்டு அடைத்திருக்கிறனே துளையை?''

''கம்பளிக் கோட்டை உள்ளுக்குள் தள்ளிவிடுங்களேன்.''

மீண்டும் தணிந்த குலைப்பு கேட்டது.

''சனியன், சனியன், தன்னையே காட்டிக் கொடுக்கிறது பார்'' என்று கூட்டத்தில் எவனே சொல்ல, எல்லோ ரும் மறுபடி சிரித்தார்கள்.

கவ்ரீலோ காதின் பின்னே சொறிந்து கொண்டான்.

''முடியாது, தம்பீ, என்னுல் முடி யாது. கம்பளிக் கோட்டை நீயே வேண்டுமானுல் உள்ளே தள்ளிக்கொள்'' என்று கடைசியில் கூறினுன்.

''அதற்கென்ன? இதோ.''

ஸ்தெபான் இடித்துப் புகுந்து கொண்டு மேலே ஏறி, கம்பளிக் கோட் டை உள்ளுக்குள் தள்ளிவிட்டு, துளையில் கழியை ஆட்டி அசைத்துக் கொண்டே,

''வெளியே வா! வெளியே வா!'' என்று கத்தினுன். அவன் கழியை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கும் போதே கதவு திடீரென விரியத் திறக்கவே கூடியிருந்தவர்களெல்லாம் அடித்துப் புரண்டுகொண்டு படிகளில் உருண்டார்கள் — கவ்ரீலோ எல்லோருக்கும் முன்னுல். க்வோஸ்த் மாமா ஜன்னல் கதவைப் படீரென்று சாத்தித் தாழிட்டுவிட்டான்.

கவ்ரீலோ முகப்பிலிருந்த படியே ''ஊம், ஊம், ஊம். இந்தா, ஜாக்கிரதை, உனக்குக் காட்டுகிறேன்'' என்று கத்தினுன்.

கெராஸிம் கதவு நிலையில் அசையாமல் நின்ருன். கூட்டம் கீழ்ப்படியருகே குழுமியது. ஜெர்மானியக் கோட்டுக்கள் அணிந்திருந்த இந்த அற்ப மனிதர்களை கெராஸிம், இடுப்பில் கைகளை அலட்சியமாக வைத்தவாறு மேலிருந்து பார்வையிட்டான்; குடியானவர்கள் அணியும் சிவப்புச் சட்டையும் தானுமாக அவன் இவர்

களுக்கெதிரே அரக்கன் போலத் தோற்றமளித்தான். கவ்ரீலோ முன்னே சென்ருன்.

''இதோ பார், தம்பீ, என் கிட்டே வம்பு பண்ணுதே!'' என்ருன்.

பின்பு அவன், ''எஜமானி உன்னுடைய நாயை உடனே பிடித்துவரக் கட்டளேயிட்டிருக்கிருள், அதை இந்தக் கணமே கொடுத்துவிடு, இல்லாவிட்டால் உனக்குக் கேடு வரும்'' என்று சைகைகளால் விளக்கினன்.

கெராஸிம் அவனேக் கூர்ந்து நோக்கி, நாயைச் சுட்டிக் காட்டி, சுருக்கை இறுக்குபவன் போலத் தொண்டையில் கையை வைத்து ஜாடை காட்டி, கேள்விக் குறியுடன் தலைமைப் பரிசாரகனேப் பார்த்தான்.

கவ்ரீலோ தலேயை ஆட்டிக்கொண்டே, ''ஆமாம், ஆமாம். அப்படித்தான்'' என்று பதிலளித்தான்.

கெராஸிம் பார்வையைத் தாழ்த்தினன், பின்பு திடீரென உடலேக் குலுக்

கிறன், காதுகளை ஆவலுடன் திருப்பியவாறு ஏதுமறியாமல் வாலை ஆட்டிய வண்ணம் தன் அருகே இவ்வளவு நேரமும் நின்று கொண்டிருந்த முமூவை மீண்டும் சுட்டிக் காட்டினன். அப்புறம் கழுத்தை நெரிப்பது போன்ற சைகையை மறுமுறை செய்துவிட்டு, முமூவைக் கொல்லும் பொறுப்பைத் தானே ஏற்றுக்கொள்வதாகத் தெரிவிப்பவன் போல மார்பில் அர்த்தபுஷ்டியுடன் அடித்துக் கொண்டான்.

''ஏமாற்றப் பார்க்கிருய்'' என்று பதிலுக்கு ஜாடை செய்தான் கவ்ரீலோ.

கெராஸிம் அவனை உறுத்து நோக்கி, இகழ்ச்சி தோன்ற நகைத்து, பின்னுமொரு முறை மார்பில் அடித்துக்கொண்டு, கதவைச் சாத்திவிட்டான்.

பணியாட்கள் பேசாமல் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

''இதற்கு என்ன அர்த்தமாம்? மறுபடி தாழ்ப்பாள் போட்டுவிட்டானே!'' என்முன் கவ்ரீலோ.

''அவன் போக்கில் விடுங்கள் கவ்ரீலோ அந்திரேயிச். சொன்னபடி செய்து தீருவான். அவன் மாதிரியே அப்படி... வாக்கு கொடுத்துவிட்டால் கட்டாயமாக அதன்படி நடப்பான். இந்த விஷயத்தில் அவன் நம்மைப் போல் அல்ல. உண்மை என்முல் இதுதான் உண்மை. ஆமாம்'' என்று சொன்ஞன் ஸ்தெபான்.

மற்றவர்கள் எல்லோரும் தலையை ஆட்டி, ''ஆமாம். விஷயம் அப்படித் தான். உண்மை'' என்று ஆமோதித்தார்கள்.

க்வோஸ்த் மாமா ஜன்னல் கதவைத் திறந்து, ''ஆமாம்'' என்முன்.

''நல்லது, இருக்கட்டும், பார்ப்போம். எதற்கும் காவலை மாத்திரம் எடுக்க வேண்டாம்'' என்று கூறிவிட்டு கவ்ரீலோ, மஞ்சள் நான்கீன் சட்டை

யணிந்த வெளிர்முகத்தன் ஒருவனை (இவன் தோட்டக்காரன் எனக் கருதப் பட்டான்) விளித்து, ''இந்தா, யெ ரோஷ்கா! உனக்கோ வேலையொன்றும் கிடையாது. தடியை எடுத்துக் கொண்டு இங்கே உட்கார்ந்திரு. ஏதா வது நடந்தால் உடனே ஓடிவந்து எனக் குத் தகவல் கொடு!'' என்று கட்டளை யிட்டான்.

யெரோஷ்கா தடியும் கையுமாகக் கீழ்ப்படியில் உட்கார்ந்துகொண்டான். நடப்பதை வேடிக்கை பார்ப்பதற்காகத் தங்கியிருந்த சிலரையும் பையன்களை யும் தவிர மற்றவர்களெல்லாம் கலைந்து போய்விட்டார்கள். கவ்ரீலோ தன் இருப்பிடத்துக்குப் போய், எஜ மானிக்கு அவளது உத்தரவு நிறை வேற்றப்பட்டு விட்டது என்று ல்யூ போவ் ல்யூபீமவ்ன மூலம் தகவலறி வித்தான்; கையோடு காவலாக இருக் கட்டுமென்று போலீசுக்காரனை அழைத் துவர வண்டிச் சேவகனை அனுப்பினன்.

எஜமானி கைக்குட்டையை முடிச்சிட்டு, கொஞ்சம் ஓ-டெ-கொலோனை அதில் விட்டு, முகர்ந்து, அதனல் பொருத்துக்களைத் தேய்த்துக் கொண்டு விட்டு, தேநீர் அருந்தியவள், இன்னும் லாரல் துளிகளின் பாதிப்பில் இருந்தபடியால் மறுபடியும் உறங்கி விட்டாள்.

சந்தடி அடங்கிய பின் ஒரு மணி கழித்து கெராஸிமின் அறைக் கதவு திறந்தது, அவன் வெளியே வந்தான். விழா நாட்களில் அணியும் கோட்டு அவன் மேல் இலகியது, முமூவின் கழுத்துப் பட்டையில் கயிற்றைக்கட்டி நடத்திவந்தான். யெரோஷ்கா அவனுக்கு வழி விட்டான். கெராஸிம் வாயிலை நோக்கிச் சென்ருன். முகப்பில் இருந்த பையன்கள் எல்லாரும் அவன் போவதை மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் ஒரு தரங் கூடத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை, தெருவை அடைந்த பின்பே தொப்பி

யை அணிந்துகொண்டான். கவ்ரீலோ, அவனைக் கண்காணிக்கும் பொருட்டு யெரோஷ்காவை ஏவினான். கெராஸிம் நாயுடன் சாப்பாட்டுக் கடைக்குள் நுழைவதைத் தொலைவிலிருந்து பார்த்த யெரோஷ்கா அவன் வெளிவரட்டும் என்று காத்திருந்தான்.

சாப்பாட்டுக்கடைக்காரர்கள் கெராஸிமை அறிவார்கள், அவனது ஜாடைகளைப் புரிந்துகொண்டார்கள். மாமிசம் போட்ட முட்டைக்கோஸ் சூப் கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு கெராஸிம் மேஜைமேல் முழங்கைகளை ஊன்றியவாறு உட்கார்ந்திருந்தான். முமூ அவனது நாற்காலி யருகே நின்று அறிவு சொட்டும் விழிகளால் அவனை அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் ரோமம் நன்கு படிந்து பளபளத்தது; சற்று முன்புதான் வாரி விடப்பட்டிருக்கிறது என்பது துலக்கமாகத் தெரிந்தது. சூப் கெராஸிமின் முன்னே வைக்கப்பட்டது. அவன் அதில்

ரொட்டியைப் பொடித்துப் போட்டான், மாமிசத்தைச் சிறு சிறு துணுக்குகளாக்கினன், பின்பு தட்டைத் தரையில் வைத்தான். உணவில் மூக்கு பட்டும் படாமலும் வழக்கம் போன்ற நாசூக்குடன் தின்னத் தொடங்கியது முமூ. அதையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கெராஸிமின் விழிகளிலிருந்து இரண்டு பெரிய கண்ணீர்த் துளிகள் திடீரென வழிந்தோடின. ஒரு துளி நாயின் உருண்டைத் தலைமேலும் மற்ருென்று சூப்பிலும் விழுந்தன. முகத்தைக் கையால் மூடிக் கொண்டான். பாதி சூப்பைச் சாப்பிட்டானதும் முமூ அப்பால் நகர்ந்து வாய்ப்புறத்தை நக்கிக்கொண்டது. கெராஸிம் எழுந்து, சூப்புக்குப் பணம் கொடுத்து விட்டு, பரிசாரகன் வியப்புடன் பார்க்க வெளியே போனன். கெராஸிமைக் கண்ட யெரோஷ்கா அவன் கடந்து செல்லும் வரை மூலையில் பதுங்கி யிருந்துவிட்டு,

அப்புறம் அவன் பின்னே தொடர்ந் தான்.

கெராஸிம் கயிற்றைப் பிடித்து முமுவை நிதானமாக நடத்திச் சென் ருன். தெரு மூலையை அடைந்ததும் ஏதோ யோசிப்பவன் போலக் கணப் போது நின்று விட்டு, கிரீம்ஸ்கிய் பிரோத் தெருவை நோக்கி விடுவிடென நடந்தான். வழியில் புதிய பகுதி கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வீட்டுக் குள் போய் இரண்டு செங்கல்களைக் கக்கங்களில் இடுக்கிக்கொண்டு வெளி யே வந்தான். கிரீம்ஸ்கிய் பிரோத் தெருவிலிருந்து திரும்பி ஆற்ருேர மாக நடந்து, முளைகளில் கட்டப்பட்டு இரண்டு துடுப்புப் படகுகள் நின்று கொண்டிருந்த (அவற்றை அவன் முன்பு கவனித்திருந்தான்) இடத்தை அடைந்தான். முமுவையும் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு படகில் தாவி உட்கார்ந் தான். காய்கறித் தோட்டமொன் றின் ஓரத்திலிருந்த பிறைக்குள்ளிருந்து

நொண்டிக் கிழவனொருவன் வெளியே வந்து அவனைக் கூவி விளித்து ஏதோ சொன்னான். கெராஸிமோ, வெறுமே தலையை அசைத்துவிட்டு, ஒரே மும்முரமாகத் துடுப்பு வலிக்கவே, ஆற்றுப் பெருக்குக்கு எதிராக அவன் படகைச் செலுத்திய போதிலும் கண்மூடித் திறப்பதற்குள் அது இருநூறு கஜ தூரம் போய்விட்டது. கிழவன் சிறிது நேரம் தயங்கி நின்றான், முதலில் இடக் கையாலும் அப்புறம் வலக்கையாலும் முதுகைச் சொறிந்து கொண்டான், பின்பு நொண்டி நொண்டிப் பிறைக்குள் சென்று விட்டான்.

கெராஸிம் மேலும் மேலும் துடுப்பு வலித்துக்கொண்டு போனான். இப்போது அவன் நகரைக் கடந்து சென்றுவிட்டான். புல்வெளிகள், காய்கறித் தோட்டங்கள், வயல்கள், தோப்புகள் ஆகியவை கரையில் காட்சிதந்தன, குடிசைகள் தோற்றமளித்தன. கிராமியச் சுற்றுப்புறங்கள் அதிகரித்துக்கொண்டு போயின.

கெராஸிம் துடுப்புக்களை விட்டுவிட்டு, எதிரேயிருந்த உலர்ந்த இருக்கையில் வீற்றிருந்த — படகின் அடியில் தண்ணீர் இருந்தது — முமூவின் தலைமீது தன் சிரம் அழுந்த, வலிய கரங்களால் நாயின் முதுகை இறுக அணைத்தவாறு அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தான்; ஆற்றுப் பெருக்கு படகை நகரை நோக்கி மெல்ல அடித்துச் சென்றது. கடைசியில் கெராஸிம் நிமிர்ந்தான், கொடிய வேதனையும் கைப்பும் தோன்றும் முகபாவத்துடன் இரண்டு செங்கல்களையும் கயிற்றால் அவசர அவசரமாகச் சுற்றிக் கட்டினான், கயிற்றில் சுருக்கு போட்டு அதை முமூவின் கழுத்தில் மாட்டினான், நாயை உயரத் தூக்கினான், பின்பு கடைசி முறையாக அதன் கண்களில் விழிகள் பொருந்த நோக்கினான்... நம்பிக்கையுடனும் அச்சமின்மையுடனும் அவனைப் பார்த்தவாறே மெல்லென வாலாட்டியது முமூ. கெராஸிம் முகத்தைத் திருப்பி, கண்களை

இறுக மூடிக்கொண்டு தனது பிடியை விட்டுவிட்டான்... விழுகையில் முழு செய்த முனகலோ நீரில் ஏற்பட்ட சளப் பென்ற ஓசையோ, எதுவுமே அவன் காதில் படவில்லை; சந்தடி மிக்க நாள் கூட அவன்வரையில் நமக்கு மிக மிக நிசப்தமான இரவு இருப்பதைக் காட்டிலும் அதிக அமைதியான, ஒலி யற்ற நாள்; மறுபடி அவன் கண் திறந் ததும், சிற்றலைகள் ஆற்றின் மேல்மட் டத்தில் ஒன்றை யொன்று துரத்திப் பிடிக்க முயல்பவை போல விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தன. முன்போலவே படகின் இருபுறமும் அடித்து நுரைத்துக் கொண்டிருந்தன. அவனுக்குப் பின்னே, வெகு தொலைவில் மட்டுமே தண்ணீர் மீது வர வர அகலும் வட்டங்கள் கரை யை நோக்கி ஓடின.

கெராஸிம் கண்ணுக்கு மறைந்த துமே யெரோஷ்கா வீடு சென்று தான் பார்த்ததை எல்லாம் விவரித்தான்.

''ஆமாம், நாயை அவன் மூழ்கடித்து விடுவான். அந்த விஷயத்தில் கவலையே வேண்டாம். வாக்குக் கொடுத்துவிட்டா னென்ருல்...'' என்ருன் ஸ்தெபான்.

அன்று யாருமே கெராஸிமைப் பார்க்கவில்லை. பகலுணவு வேளையிலும் அவனைக் காணும். மாலையில் இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக எல்லோரும் குழுமிய போதும் கெராஸிம் அங்கே இல்லை.

''இந்த கெராஸிம் இருக்கிருனே, ஒரே விசித்திரப் பிறவி! அற்ப நாய்க் காக இப்படி யாராவது நெஞ்சை அலட் டிக் கொள்வார்களோ! மெய்யாகவே கேட்கிறேன்!'' என்று நொடித்தாள் கொழுத்த வண்ணாத்தி.

ஸ்தெபான் கரண்டியால் பொங்கலை எடுத்துக்கொண்டே, ''கெராஸிம் இங்கே வந்திருந்தானே!'' என்ருன்.

''வந்திருந்தாஞ? எப்போது?''

''இரண்டொரு மணிக்கு முன்னுல். பின்னே என்ன! வெளி வாசல் பக்கம்

அவனைச் சந்தித்தேன். அவன் மறுபடியும் இங்கிருந்து போய்விட்டான், வாயிலிலிருந்து வெளியேறிவிட்டான். நாயைப் பற்றி அவனிடம் கேட்கலாம் என்று பார்த்தேன், ஆனால் அவன் மனம் சரியாயில்லை என்று பட்டது. என்னை நெட்டித் தள்ளிவிட்டான்; வழியை விட்டு நகர்த்தத்தான் பார்த்திருப்பான், குறுக்கே நிற்காதே என்று சொல்லப் பார்த்திருப்பான், நிச்சயமாக; ஆனால் என்னை முதுகந்தண்டு மேலே கைவைத்துத் தள்ளினன் பாரு, யாருமே அப்படித் தள்ளினதில்லை, அப்பப்பா!'' ஸ்தெபான் இவ்வாறு சொல்லித் தானறியாமலே களுக்கென நகைத்து, பிடர்த்தலையைத் தேய்த்துக்கொண்டு, ''அப்பப்பா, அவன் கையுண்டே, அபாரம், வேறே ஒன்றும் சொல்லுவதற்கில்லை'' என்றான்.

ஸ்தெபான் பட்ட அவதியைக் கேட்டு எல்லோரும் சிரித்தார்கள்; இரவுச் சாப்பாடானதும் உறங்கப் போய்விட்டார்கள்.

அதே கணத்தில், அரக்கன் போன்ற உடற்கட்டுள்ள ஒருவன், முதுகிலே மூட்டையும் கையிலே நீள் தடியுமாகச் சாலை வழியாக எங்குமே நில்லாமல் திடமாக அடிவைத்துச் சென்று கொண்டிருக்கக் காணப்பட்டான். அவன்தான் கெராஸிம். அவன் தன் வீட்டுக்கு, தனது கிராமத்துக்கு, சொந்த மண்ணை நோக்கி, விரைந்து கொண்டிருந்தான், முழுவேகத்துடன் விரைந்து கொண்டிருந்தான். முமுவை மூழ்கடித்த பின்பு அவன் தன் அறைக்கு ஓடிப் போய், சாமான்களை எல்லாம் அவசர அவசரமாகத் திரட்டி, குதிரை மீது விரிக்கும் பழந் துணியில் சுருட்டிக் கட்டி, மூட்டையைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு, யாருங் காணமல் மறைந்துவிட்டான். மாஸ்கோவுக்கு அழைத்து வரப்படுகையில் அவன் வழியை நன்ருகக் கவனித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான். எஜமானி அவனை அழைத்தனுப்பிய கிராமம் சாலையிலிருந்து சுமார் இருபத்தைந்து

வெர்ஸ்டா தள்ளியிருந்தது. ஒடுக்க முடியாத ஊக்கத்துடன், புகலற்ற, அதே சமயம் மகிழ் பொங்கும் மன வுறுதியுடன், வழிநடந்தான் கெரா ஸிம். மார்பு தெரிய அகலத் திறந்த சட்டையும், ஆவலுடன் எதிரே கூர்ந்து நோக்கும் விழிகளுமாக நடை போட் டான். வயது முதிர்ந்த தாயார் வீட் டில் அவனுக்காகக் காத்திருப்பது போல வும், வேற்று நாடுகளில், வேற்று மனிதர்களிடையே பிரயாணஞ் செய் வதை நிறுத்தி விட்டுத் தன்னிடம் திரும்பி வருமாறு அவனை வருந்தி அழைப்பது போலவும் விரைந்தான். அப்போதுதான் தொடங்கி யிருந்த கோடை இரவு, நிசப்தமும் வெது வெதுப்புமாகத் திகழ்ந்தது; ஒரு புறம், ஆதவன் அஸ்தமித்த இடத்திலே, வான விளிம்பு இன்னும் வெண்மை பொலிந்து, செலவு பெறும் பகலின் கடைசி ஒளிர்வால் தண்ணிய செம்மை படிந்து இலகியது; மற்ருெரு புறம்

நீலச் சாம்பல் நிற மங்குல் படரத் தொடங்கிவிட்டது. இரவு அங்கிருந்து தான் பரவியது. நாற்புறமும் நூற்றுக் கணக்கான காடைகள் பெருங்கூச்சலாக ஆர்த்தன, லாண்ட்ரெயில் பட்சிகள் இடைவிடாமல் ஒன்றையொன்று கூவியழைத்தன... கெராஸிமின் செவியில் இவையெல்லாம் பட முடியவில்லை, வலிய கால்களை எடுத்து வைத்து அவன் முன்னேறும் போது மரங்கள் மெல்லொலியில் பேசிய இரவு மர்மங்களையும் அவனால் கேட்க முடியவில்லை. ஆனால் கரு வயல்களிலிருந்து காற்றில் மிதந்து வந்த முதிரும் 'ரை' தானியத்தின் பழக்கமான நறுமணத்தை முகர்ந்தான்; தன்னை எதிர்கொள்வதற்காகப் பறந்து வந்த காற்று—தன் சொந்த ஊர்க் காற்று—தன் முகத்தைச் செல்லமாகத் தட்டிக் கொடுப்பதையும், கேசத்திலும் தாடியிலும் புகுந்து விளையாடுவதையும் உணர்ந்தான்; தனக்கு எதிரே வெளிறிய

பாதை, சொந்த வீட்டுக்கு இட்டுப் போகும் பாதை, எய்த அம்பு போல நேராக நீண்டு செல்வதைப் பார்த்தான்; தனது வழிக்கு ஒளி காட்டும் கணக்கற்ற தாரகைகள் வானில் சுடரக் கண்டான், சிங்கவேறு போல வலிவும் உவகையும் திகழப் பீடுற நடந்தான். உதய சூரியனின் ஈரச் செங்கதிர்கள், வழிநடக்கும் ஆண்டகை மீது ஒளி பாய்ச்சிய போது, மாஸ்கோவுக்கும் அவனுக்கும் இடையே முப்பத்தைந்து வெர்ஸ்டாக்கள் இருந்தன...

இரண்டே நாட்களில் அவன் ஊர் சேர்ந்து விட்டான், தன் குடிசையை (அங்கே குடிவைக்கப்பட்டிருந்த படை வீரன் மனைவி திடுக்கிடும்படி) அடைந்தான். தெய்வப்படங்களுக்கு முன் பிரார்த்தனை செய்து விட்டு, கிராமத் தலைவனைச் சென்று கண்டான். தலைவன் முதலில் மலைத்துப் போனான்; ஆனால் தீனிப்புல் அறுவடை அப்போது தான் தொடங்கியிருந்தது, கொராஸிம் அற்புத

மான உழைப்பாளி யாகையால் அவன் கையில் அறுப்பரிவாள் அக்கணமே கொடுக்கப்பட்டது; குடியானவர்களெல் லாம் அவன் அறுப்பரிவாளை வீசும் தோரணையை வியப்புடன் பார்த்து நிற்க, முன்போலவே தீனிப்புல் அறு வடை செய்யலானான்.

கெராஸிம் தப்பி யோடிய மறு நாள் மாஸ்கோ வீட்டார் அவனது இன்மையை உணர்ந்தார்கள். அவன் அறைக்குள் போனார்கள், துருவி ஆராய்ந்தார்கள், கவ்ரீலோவுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அவன் வந்தான், சுற்றுமுற்றும் பார்த் தான், தோள்களைக் குலுக்கினான், ஊமை ஒன்று ஓடிப் போயிருக்க வேண்டும், அல்லது தனது மட்டி நாயுடன் தானும் மூழ்கி இறந்திருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான். போலீசுக்குத் தகவல் கொடுக்கப்பட் டது, சீமாட்டிக்குத் தெரிவிக்கப் பட்டது. சீமாட்டி பெருஞ் சீற்றத் துடன் மண்டி யெரிந்தாள், அழுதரற்

றிருள், எப்படியாவது கெராஸிமைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தால் தான் ஆயிற்று என்று உத்தர விட்டாள், நாயைக் கொல்லும்படி தான் கட்டளையிடவே யில்லை என்று ஆணையிட்டுக் கூறிருள். கடைசியில் கவ்ரீலோவை அவள் கொத்திப் பிடுங்கிய பிடுங்கில் அவன் அன்று முழுவதும் தலையை ஆட்டு வதும், ''ஊம்!'' என்பதும் தவிர வேறு ஒன்றுமே செய்ய வில்லை. க்வோஸ்த் மாமா தானும் ''ஊம்!'' என்று கூறி அறிவுறுத்திய பின்புதான் அவன் தன் னிலை யடைந்தான். கெராஸிம் பத்திர மாக ஊர் போய்ச் சேர்ந்த செய்தி முடிவில் மாஸ்கோவுக்கு எட்டியது. சீமாட்டி ஒருவகையாக நிதானத்துக்கு வந்தாள்; முதலில் கெராஸிமை உட னே மாஸ்கோவுக்குத் திரும்ப அழைத்து வரும்படி கட்டளை பிறப்பித்தாள்; ஆனல் மறுகணமே, இப்பேர்ப்பட்ட நன்றிகெட்ட மனிதன் தனக்கு வேண்ட வே வேண்டாம் என்று பிரகடனம் செய்து

விட்டாள். இதற்குப் பின் விரைவிலேயே அவள் இறந்து போனுள்; அவளுடைய வாரிசுகளுக்கோ, கெராஸிமைப் பற்றி நினைக்கவே நேரமில்லை; தாயாரின் மற்றப் பரிஜனங்களைக்கூட அவர்கள் வேறிடங்களில் வேலை செய்து விடுவரி கட்டி வரும்படி சொல்லிவிட்டார்கள்.

கெராஸிமோ, இன்றளவும் தன்னந்தனியாக, தனது ஒண்டிக் குடிசையில் வாழ்ந்து வருகிருன்; இன்னமும் உடற்கட்டும் வலிமையும் வாய்ந்து, நால்வர் வேலையைத் தான் ஒருவனே செய்து வருகிருன்; முன்போலவே பெருமிதமும் மாண்பும் திகழ விளங்குகிருன். ஆனுல், மாஸ்கோவிலிருந்து திரும்பியபின் அவன் பெண்களோடு பழகுவதை அறவே விட்டு விட்டான் என்பதையும், அவர்களைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை என்பதையும், ஒரு நாயைக் கூட வீட்டில் வளர்ப்பதில்லை என்பதையும் அண்டை அயலார் கவனித்தார்கள். "அட நல்லதுதான் என்கிறேன்! பெண்பிள்ளைகள் இல்லாமலே

கொண்டு செலுத்த முடிகிறதென்றால் அது அவனைப் பிடித்த நல்ல காலந்தானே. தவிர, அவனுக்கு எதற்கு நாய்? அவன் வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லித் திருடனைப் பிடித்துத் தள்ளினால்கூடப் போக மாட்டானே!'' என்று பேசிக் கொண்டார்கள் குடியானவர்கள். ஊமையனின் அசுர பலம் பற்றிய புகழ் அப்படி.

தல்ஸ்தோய் லேவ் நிக்கொலாயெவிச் (1828-1910) — மேதைவாய்ந்த கலைஞர், சிந்தனைச் செல்வர், உலக இலக்கியத்தில் விமர்சன யதார்த்த வாதத்தின் மாபெரும் பிரதிநிதி. தல்ஸ்தோயின் படைப்புக்களான ''போரும் சமாதானமும்'', ''ஆன்னு கரேனினு'', ''மறு உயிர்ப்பு'' முதலிய நாவல்கள் உலகெங்கிலும் பிரசித்தி பெற்றவை.

''நடனத்திற்குப் பின்'' என்ற கதை (1903) லேவ் தல்ஸ்தோயின் இறுதிக் காலப் படைப்புக்களில் ஒன்று.

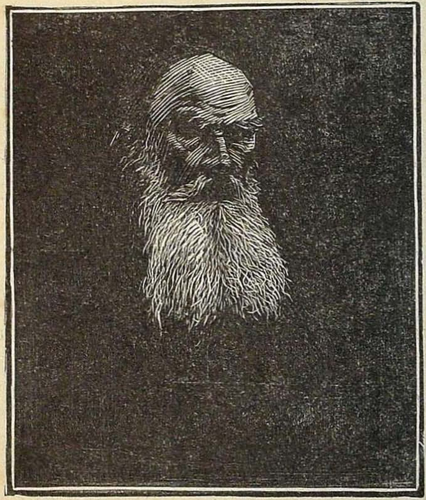

லேவ் தல்ஸ்தோய்

நடனத்திற்குப் பின்

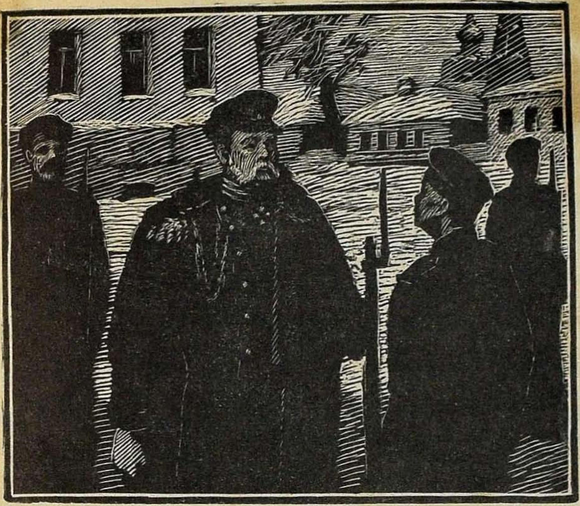

“அப்படியானல் நீங்கள் சொல்லு கிறீர்கள், நல்லது எது, கெட்டது எது என்று தானுகவே புரிந்துகொள்ள மனிதனுல் முடியாது, எல்லாம் சுற்றுச் சார்பைப் பற்றிய விஷயம், மனிதன் சுற்றுச் சார்புக்கே வசப்பட்டவன்

என்று. ஆனால் நானோ, எல்லாம் தற்செயலைச் சார்ந்த விஷயம் என்று கருதுகிறேன். என்னைப் பற்றியே சொல்கிறேன், கேளுங்கள்...''

தனி மனிதனைச் செவ்வைப்படுத்துவதற்கு மக்கள் வாழ்ந்துவரும் நிலைமைகளை மாற்றுவது இன்றியமையாதது என்பது பற்றி எங்களுக்குள் நடந்த உரையாடலின் முடிவில், எல்லோராலும் மதிக்கப்படும் இவான் வஸீல்யெவிச் இவ்வாறு கூறினார். நல்லது எது, கெட்டது எது என்று தானாகவே புரிந்துகொள்வது இயலாது என உண்மையில் யாருமே சொல்லவில்லைதான், ஆயினும் உரையாடலினால் தூண்டிவிடப்படும் தமது சொந்த எண்ணங்களுக்கு விடையளிப்பதும், இந்த எண்ணங்களின் தொடர்பாகத் தன் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி எதையாவது விவரிப்பதும் இவான் வஸீல்யெவிச்சின் வழக்கம். அடிக்கடி தம் கதையில் ஒரேயடியாக ஈடுபட்டுப்போய், அதைச் சொல்லவந்த காரணம் என்ன

என்பதையே மறந்து விடுவார், அதிலும் விசேஷமாக அவர் உளமாரவும் உண்மையுடனும் பேசியபடியால்.

இப்போதும் அவர் அவ்வாறே செய்தார்.

''என்னைப் பற்றியே சொல்கிறேன். என் வாழ்க்கை முழுவதும் இன்னொரு வகையில் இன்றி, இந்த வகையில் உருவாகியிருப்பது சுற்றுச்சார்பினுல் அல்ல, முற்றிலும் வேமுென்றினுல் தான்'' என்ருர்.

''எதனுல்?'' என்று கேட்டோம்.

''அது நீண்ட கதை. உங்களுக்குப் புரிய வேண்டுமானுல் நிறையச் சொல்ல நேரும்.''

''சொல்லுங்களேன்.''

இவான் வஸீல்யெவிச் சற்று யோசித்துவிட்டுத் தலையை ஆட்டினுர்.

''ஆம், ஒரே இரவில், அல்லது அதிகாலையில் நடந்த நிகழ்ச்சியால் என் வாழ்க்கை முழுவதுமே மாறிவிட்டது'' என்ருர்.

''ஏன்? என்ன நடந்தது?''

''நடந்தது என்னவென்றால், அப்போது நான் ஆழ்ந்த காதல் கொண்டிருந்தேன். முன்பும் பல தடவை நான் காதலித்தது உண்டுதான், இருந்தாலும் இம்முறை ஒருபோதுமில்லாத அளவு ஆழ்ந்த காதல் கொண்டு விட்டேன். என்றைக்கோ நடந்துபோன சேதி. அவளுடைய பெண்களுக்கு எப்போதோ கலியாணமாகிவிட்டது. அவள் பெயர் ப.... ஆம், வாரெனிகா ப....'' (இங்கே இவான் வஸீல்யெவிச் அவளுடைய குலப்பெயரைக் கூறினார்.) ''ஐம்பது வயதிலே கூட அவள் குறிப்பிடத்தக்க அழகியாகத் திகழ்ந்தாள். இளமையில், பதினெட்டாண்டுப் பருவத்திலோ, உயரமும், ஒடிசலும், ஒயிலும், பெருமிதமும் —ஆம், பெருமிதமும்—இலங்க, மோகனாங்கியாக விளங்கினாள். தலையைச் சற்றே பின்னுக்குச் சாய்த்தவாறு, எப்போதும் உடம்பை நேராகவே வைத்திருப்பாள் — குனியவே இயலாதவள்

போல; ஒரே ஒடிசலாக, எலும்புந் தோலு மாகப் போல, இருந்த போதிலும், இந்த வழக்கமும், எழிலும் உயரமும் சேர்ந்து அவளுக்கு ராஜகம்பீரமான தோற்றப் பொலிவை அளித்தன. கனிவும் எப்போ தும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கும் கொண்ட மென்முறுவல், கவர்ச்சியும் ஒளியும் சுட ரும் விழிகள், இனிமையும் இளமையும் மிளிரும் தன்மை, இவை யெல்லாம் இல்லாவிட்டால், இந்த ராஜகம்பீரம் அவளே அணுகவொட்டாதபடி பிறரை வெருட்டியிருக்கும்.''

''அடேயப்பா, எப்படிப் பிரமாத மாக வருணிக்கிறார் இவான் வஸீல்யெ விச்!''

''அட நான் என்னதான் பிரமாத மாக வருணித்தாலும், அவள் உண் மையில் இருந்தபடியே நீங்கள் புரிந்து கொள்ளும்படி வருணிப்பது இயலாது. ஆனல் முக்கிய விஷயம் அதுவல்ல. நான் சொல்ல வந்த நிகழ்ச்சிகள் ஆயிரத்து எண்ணூற்று நாற்பது-ஐம்பது

ஆண்டுகளில் நடந்தன. அப்போது நான் பிராந்தியப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் மாணவனுயிருந்தேன். நல்லதோ கெட்டதோ, அறியேன், ஆனுல் அந்தக் காலத்தில் எங்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் எத்தகைய தத்துவ ஆராய்ச்சி வட்டங்களோ, எவ்விதமான சித்தாந்தப் பேச்சுக்களோ கிடையா; நாங்கள் வெறுமே இளைஞர்களா யிருந்தோம்; இளைஞரின் இயல்புக்கேற்ப, படிப்பதும் உல்லாசமாயிருப்பதுமாக வாழ்ந்தோம். நான் மிகுந்த களிப்பும் உற்சாகப் பெருக்கும் கொண்ட இளைஞன், அதோடு பணக்காரன். என்னிடம் துடியான குதிரை யிருந்தது. சீமான்கள் வீட்டுப் பெண்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்லேட்ஜில் சவாரி செய்வேன் (ஸ்கேட் செய்வது அப்போது மோஸ்தருக்கு வரவில்லை); நண்பர்களோடு குடியும் கேளிக்கையுமாகக் களிப்பேன் (அந்தக் காலத்திலே நாங்கள் ஷாம்பெயின் தவிர வேறு ஒன்றும் பருகுவதில்லை; பணமில்லாவிட்

டால் ஒன்றுமே குடிக்க மாட்டோம், ஆனால் இப்போது போல வோத்கா குடித்ததே கிடையாது). எல்லாவற்றை யும்விட எனக்கு உவப்பானவை விருந்து களும் நடனங்களுமே. நான் நன்றாக நடனம் செய்வேன், தோற்றத்திலும் அப்படி விகாரமானவன் அல்ல.''

''ஓகோகோ, ரொம்பத்தானே சங் கோசம் பாராட்ட வேண்டாம்'' என் றாள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒரு பெண். ''உங்களுடைய 'டாக ரோடைப்' போட்டோவைத்தான் நாங் களெல்லோரும் பார்த்திருக்கிறோமே. விகாரமானவர் அல்ல என்று சொன் னால் போதாது. நீங்கள் அழகராயிருந் தீர்கள், ஆமாம்'' எனக் கூறினாள்.

''அழகனென்றால் அழகன் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். ஆனால் முக்கிய மான விஷயம் அதுவல்ல. நான் சொல்ல வந்தது என்னவெனில் நான் மிக ஆழ்ந்த காதல் கொண்டிருந்த அந்தச் சமயத் தில், 'ஷ்ரோவ்டைட்' விழாவின் கடைசி

நாளன்று குபெர்னியத் தலைமைப் பிரபு அளித்த நடன விருந்தில் கலந்துகொண் டேன். அந்த மனிதர் நல்லியல்புள்ள முதியவர், செல்வவந்தர், விருந்து பசாரம் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவர். அவரைப் போலவே இனிய சுபாவ முள்ள அவர் மனைவி, செம்பழுப்பு மகமல் கவுனும் வைர முடியணியும் இலங்க அவரருகே நின்று விருந்தினரை வர வேற்றாள். கொழுத்து வெளிறிய அவளது மூப்புற்ற கழுத்தும் தோள்க ளும்—பேரரசி எலிஸவெத்தா பெத் ரோவ்னுவின் படங்களில் காண்பது போல—திறந்திருந்தன. நடன விருந்து பிரமாதம்: ஹால் நேர்த்தியாயிருந் தது; இசைப் பிரியரான ஒரு நிலப் பிரபுவின் பண்ணை யடிமைகளாயிருந்த, அக்காலத்தில் புகழ் பெற்ற வாத் தியக்காரர்கள் வந்திருந்தார்கள்; உணவு வகைகள் ஏராளம்; ஷாம்பெயின் கட லாகப் பொங்கிப் பெருகியது. நான் ஷாம்பெயினில் மோகங்கொண்டவனுயி

னும், மதுவின்றியே காதல் போதை ஏறி யிருந்த படியால், குடிக்கவில்லை. ஆனால் கால்கள் தளர்ந்து தொய்யும்வரை நடன மாட மட்டும் செய்தேன். குவாட்ரில், வால்ட்ஸ், போல்க்கா என்று எல்லா வகை நடனங்களும் ஆடினேன், அவற் றிலும் முடிந்தவரையில் வாரெனிகா வுடனேயே ஆடினேன் என்று சொல்லத் தேவையே யில்லை. அவள் வெள்ளை உடை யும், ரோஜா நிற இடைக்கச்சும், ஆட் டுக்குட்டித் தோலால் செய்த வெள்ளைக் கையுறைகளும் (இவை அவளது மெல் லிய, கூர்த்த முழங்கை வரை எட்டியும் எட்டாமலுமிருந்தன), வெண்பட்டு ஸ்லிப் பர்களும் அணிந்திருந்தாள். மஸூர்க்கா நடனத்தில்தான் அனீஸிமவ் என்ற பா ழாய்ப்போகிற எஞ்சினீயர் ஒருவன் அவளை என்னிடமிருந்து பறித்துக்கொண் டான்—அதன்பின் இன்றளவும் அவனை என்னால் மன்னிக்க முடியவில்லை. அவள் ஆட்ட மண்டபத்தில் அடிவைத்ததுமே அவன் அவளை நடன ஜோடியாக இருக்

கும்படி வேண்டிக்கொண்டுவிட்டான்; நானே, கையுறைகளை எடுத்துவருவதற்காக நாவிதன் கடைக்குப் போனவன், காலந்தாழ்த்துவிட்டேன். ஆக மஸூர்க்கா நடனம் அவளுடன் ஆடாமல், முன்பு நான் ஓரளவு மோகங் கொண்டிருந்த ஜெர்மானியப் பெண் ஒருத்தியுடன் ஆடினேன். ஆனால் அன்று மாலை அந்தப் பெண்ணிடம் மிக அசட்டையாயிருந்திருப்பேன் என நினைக்கிறேன். நான் அவளோடு பேசவோ, அவளைப் பார்க்கவோ இல்லை. நான் கண்ணுரப் பருகியதெல்லாம், வெள்ளை உடையும் ரோஜா நிற இடைக்கச்சும் அணிந்து, உயரமும் ஒடிசலுமாக இலகிய நங்கையின் வடிவம், ஒளிர்வும் செம்மையும் படர்ந்து, கன்னங்களில் சுழியிட்டிருந்த அவளது வதனம், கனிவும் இனிமையும் பளிச்சிட்ட அவளது கண்கள் இவற்றை மட்டுமே. நான் ஒருவனே யல்ல, எல்லோருமே அவளைக் கண்டு வியந்தார்கள். ஆண்களும்,

பெண்களுங் கூட, அவள் அவர்களை மங்க அடித்துவிட்டபோதிலும், பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். அவளை வியக்காமலிருக்க முடியவில்லை ஒருவராலும்.

''சட்டப் படி சொல்வதானல் மஸூர்க்கா நடனத்தில் நான் அவளுடைய இணை அல்லதான், ஆயினும் உண்மையில் அநேகமாக நேரம் முழுவதும் நான் அவளுடனேயே ஆடினேன். அவள் கொஞ்சங்கூடத் தயக்கமில்லாமல் ஹாலின் ஒரு கோடியிலிருந்து நேரே என் அருகே ஆடி வருவாள்; நான் அழைப்புக்காகக் காத்திராமல் பாய்ந்து அவளிடம் செல்வேன்; தனது விருப்பத்தை நான் உய்த்துணர்ந்து கொண்டதற்காக அவள் புன்னகையால் எனக்கு நன்றி தெரிவிப்பாள். நடனம் ஆடியவாறே நாங்கள் அவளருகே இட்டுச் செல்லப்பட்டு, அவள் எனது தன்மையை ஊகித்துக் கொள்ளத் தவறி, மற்றொருவன் பக்கம் கரத்தை நீட்டி விடும் போது, மெல்லிய தோள்களைக் குலுக்கி, என்னைத்

திரும்பிப் பார்த்து, வருத்தமும் தேறுதலும் தோன்ற முறுவலிப்பாள். மஸூர்க்கா ஆட்டப் பாங்கு சுழன்ருடும் வால்ட்ஸ் நடனமாக மாற்றப்பட்டதும், நான் நெடுநேரம் அவளுடன் வால்ட்ஸ் ஆடுவேன், அவளோ மூச்சு இரைக்க இள நகை அரும்பி, "Encore"* என மொழிவாள். அவ்வளவுதான், உடல் கனத்தையே உணராதவனுக நான் மேலும் மேலும் சுழன்ருடிக்கொண்டே போவேன்.''

''உணராமலாவது ஒன்ருவது, நன்ருய்ச் சொன்னீர்களே. அவளை இடையுற அணைத்துக் கொண்டு நடனமாடிய போது, சொந்த உடலை மட்டுமல்ல, அவளுடைய மேனியையுங்கூடத் தான் நன்கு உணர்ந்திருப்பீர்கள்'' என்ருன் ஒரு விருந்தாளி.

---

* "Encore" என்ற பிரெஞ்சுச் சொல் 'இன்னும்' என்பது இதன் பொருள்.

இவான் வஸீல்யெவிச் சட்டென முகம் சிவப்பேற, சீற்றம் பொங்க அநேகமாகக் கத்தினார்:

"ஆமாம், இதுதான் உங்கள், இந்தக் காலத்து வாலிபர்களின், நோக்கு. உடம்பைத் தவிர வேறு எதுவுமே உங்கள் கண்களுக்குப் படுவதில்லை. எங்கள் காலத்திலே இப்படிக் கிடையாது. நான் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஆழ்ந்த காதல் கொண்டிருந்தேனோ, காதலி எனக்கு அவ்வளவுக்கவ்வளவு உடலற்றவளாகத் தோன்றினாள். இந்தக் காலத்திலே நீங்கள் என்னடாவென்றால், கால்களையும் கணுக்கால்களையும், இன்னும் எதெதையெல்லாமோ பார்வையிடுகிறீர்கள், காதலித்த பெண்ணை ஆடையற்றவளாக்குகிறீர்கள்; எனக்கோ, Alphonse Karr* — அருமையான எழுத்தாளர் அவர்—சொன்னதுபோல,

---

* அல்பான்ஸ் கார் என்ற பிரெஞ்சு எழுத்தாளர். (ப-ர்.)

என் காதலின் இலக்கு மீது எப்போதும் வெண்கல உடை திகழ்ந்தது. ஆடையைக் களைவதற்குப் பதிலாக நாங்கள் நிர்வாணத்தை மூடி மறைக்கவே முயன்ருேம்—நோவாவின் நற்புதல்வன் செய்தது போன்று. ஊம், இதெல்லாம் உங்களுக்குப் புரியாது...''

''அட அவன் கிடக்கிருன், விடுங்கள். அப்புறம் என்ன நடந்தது?'' என்று எங்களில் ஒருவன் கேட்டான்.

''ஆயிற்ரு. இப்படியாக நான் பெரும்பாலும் அவளுடனேயே நடனமாடினேன், நேரம் கழிவதையே உணராமல். வாத்தியக்காரர்கள் ஒரேயடியாகக் களைத்துப் போய்—நடன நிகழ்ச்சி முடிவில் இப்படி ஏற்படுவது சகஜந்தானே— மஸூர்க்கா ஆட்ட இசையையே விடாமல் இசைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; அம்மாமாரும் அப்பாமாரும் இரவு போஜனத்தை எதிர்பார்த்துச் சீட்டாட்ட மேஜைகளை விட்டு அகலத் தொடங்கினர்கள்; எடுப்பாட்கள்

எதேதையோ கொண்டுவருவதும் வைப்பதுமாக ஓடிச் சாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இரவு மணி மூன்ருவதற்கிருந்தது. இறுதிக் கணங்களைப் பயன்படுத்துவது அவசியமாயிற்று. நான் இன்னெரு முறை அவளை ஆட்டத்திற்கு அழைத்தேன். நாங்கள் நூருவது தடவையாக ஹாலின் ஒரு கோடியிலிருந்து மறு கோடிக்கு ஆடிச் சென்ருேம்.

" 'இரவு உண்டிக்குப் பின்பு குவாட்ரில் ஆட்டத்தில் நான்தானே உங்கள் ஜோடி?' என, அவளை இருக்கைக்குக் கொண்டு அமர்த்துகையில் கேட்டேன்.

" 'கட்டாயமாக, என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்விடா விட்டால்' என்ருள் அவள், புன்முறுவலுடன்.

" 'அதற்கு விடமாட்டேன்' என நான் சொன்னேன்.

" 'என் விசிறியைக் கொடுங்களேன், சற்றே' என்ருள்.

“‘சாதாரண வெண்ணிறகு விசிறி யை அவள் பக்கம் நீட்டியவாறே, ‘திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு வருத்தமா யிருக்கிறது’ என்றேன்.

“ ‘அப்படியானுல் இந்தாருங்கள், நீங்கள் வருந்தாதிருப்பதற்காக.’ இவ் வாறு கூறி, விசிறியிலிருந்து ஓர் இற கைப் பிய்த்து எனக்குத் தந்தாள்.

“இறகை வாங்கிக்கொண்ட எனக்கு, பேருவகையையும் நன்றியையும் பார் வையினுல் மட்டுமே வெளியிட முடிந் தது. நான் மகிழ்வும் மனநிறைவும் மட் டும் கொண்டிருக்கவில்லை, இன்பமுற் றிருந்தேன், பேரானந்தத்தில் திளைத் தேன், நல்லுணர்ச்சி வயப்பட்டிருந் தேன். நான் நாஞகவே இல்லை, நிலவுல கைச் சேராத, தீமையே அறியாத, நன் மை மட்டுமே புரியுத் திறன் கொண்ட, வேறு ஏதோ ஜீவனுகிவிட்டேன். இறகைக் கையுறைக்குள் மறைத்துக்கொண்டு, அவளை விட்டு அகல மாட்டாதவனுய் அங்கேயே நின்றேன்.

''வெள்ளித் தோள் சின்னங்கள் இலங்க, வீட்டு எஜமானியுடனும் வேறு சில பெண்டிருடனும் கதவருகே நின்று கொண்டிருந்த உயரமும் கம்பீரத் தோற்றமும் வாய்ந்த கர்னல் ஒருவரை வாரெனிகா சுட்டிக் காட்டி, 'அதோ பாருங்கள், அப்பாவை நடனமாடச் சொல்லுகிறார்கள்' என்றாள்.

'' 'வாரெனிகா, இப்படி வாருங்கள் சற்றே' என்று கூவியழைத்தாள் வைர முடியணியும் பேரரசி எலிஸவெத்தா போன்ற தோள்களுமாக இலகிய வீட்டெஜமானி.

''வாரெனிகா கதவுப் பக்கம் போனாள், நான் அவள் பின் சென்றேன்.

'' 'உங்கள் தந்தையாரை உங்களுடன் நடனமாடச் சொல்லுங்களேன் சற்றே, ma chère*' என வாரெனிகாவிடம் கூறிவிட்டு, 'ஊம், ப்யோத்ர்

---

* ''ma chère'' என்ற பிரெஞ்சுச் சொல். 'என் அன்பே' என்று பொருள் படுவது.

வ்ளாதிஸ்லாவிச், தயவுசெய்து ஆடுங்கள்!' என்று கர்னலிடம் சொன்னுள் வீட்டெஜமானி.

''வாரெனிகாவின் தகப்பனுர் மிகுந்த அழகர். மிடுக்கான தோற்றமும், உயரமும், நிகுநிகுப்பும் கொண்ட முதியவர். செக்கச் சிவந்த முகம், முதலாவது நிக்கொலாய் போல முறுக்கிவிடப்பட்ட நரை மீசை, மீசையைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்த கிருதா, பொருத்துக்கு மேல் முன்பக்கமாக வாரிவிடப்பட்ட கேசம். புதல்வியினது போலவே கனிவும் மகிழ்வும் ததும்பும் இளநகை அவர் கண்களிலும் உதடுகள்மீதும் ஒளிர்ந்தது. இராணுவ தோரணையில் முன்துருத்திய, அதிக ஆடம்பரமின்றிப் பதக்கங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அகன்ற மார்பும், வலிய தோள்களும், நீண்ட, வடிவான கால்களுமாக அவர் மிக நல்ல உடற்கட்டு வாய்ந்திருந்தார். பழங்கால மாதிரியான, நிக்கொலாய்

பாணியைச் சேர்ந்த இராணுவ அதிகாரி அவர்.

"நாங்கள் கதவருகே வந்த சமயம் கர்னல் நடனமாடுவதையே தாம் மறந்து விட்டதாகக் கூறி ஆட மறுத்தார். ஆயினும் முறுவலித்து, கையை இடப்புறம் கொண்டுபோய், உடைவாளை உறையிலிருந்து உருவி, தொண்டு செய்யத் தயாராகக் காத்திருந்த ஓர் இளைஞனிடம் அதைக் கொடுத்துவிட்டு, வலக் கையில் 'ஸ்வீட்' கையுறையை மாட்டிக் கொண்டு, 'எல்லாம் சட்டப் பிரகாரம் இருக்கவேண்டும்' என்று புன்னகையுடன் சொல்லிவிட்டு, புதல்வியின் கையைப் பற்றியவாறு கால்வாசி திரும்பி, தாள வாய்ப்பை எதிர்பார்த்து நின்றார்.

"மஸூர்க்கா நடன இசை தொடங்கியதுமே அவர் ஒரு காலை விரைவுடன் தரையில் டக்கென வைத்து, மற்றொரு காலை வீசியாட்டி முன் சென்றார். பின்பு அவரது உயரமான கனத்த உருவம் இக்கணம் மெதுவாகவும் ஒயிலுடனும்,

மறுகணம் ஓசையுடனும் விரைவுடனும் பாதங்களைத் தரைமீதும் ஒன்ருேடொன்றும் அடித்தவாறு ஹாலைச் சுற்றிவந்தது. வாரெனிகாவின் எழில் வடிவம், கவனிக்க முடியாதபடி, தக்க தருணத்தில் அடிகளை அகற்றியும் குறுக்கியும் வைத்தவாறு, தனது சின்னஞ்சிறு பட்டுப் பாதங்கள் அவரது பாதங்களுடன் இணையும் வகையில் அவரருகே ஒய்யாரமாக நீந்திச் சென்றது. இந்த ஜோடியின் ஒவ்வோர் அசைவையும் ஹாலில் இருந்தவர்கள் யாவரும் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். நானே, வியப்பும் பாராட்டும் மட்டுமின்றி, பேரின்பமும் கனிவும் பெருக்கிட அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கர்னலின் பூட்சுகளைக் கண்டு எனக்கு விசேஷ உளநெகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அவை கன்றுக்குட்டித் தோலால் செய்த நல்ல ஜோடுகள்தாம், ஆனல் குதிகள் வைக்காதவை, மோஸ்தர்படி நுனிப்புறம் கூராயில்லாமல் சப்பையானவை.

பட்டாளச் செம்மான்தான் அவற்றைத் தைத்துக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாய்ப் புலப்பட்டது. 'பெண்ணுக்கு நல்லுடை அணிவித்து அவளை நாலு இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதற்காகவே இவர் மோஸ்தர்படி அமைந்த ஜோடுகளை வாங்காமல் சாதாரண பூட்சுகளைப் போட்டுக்கொள்கிறார்' என எண்ணினேன். அந்தச் சப்பை நுனி பூட்சுகள் என் நெஞ்சை ஒரேயடியாக உருக்கி விட்டன. ஒரு காலத்தில் அவர் நேர்த்தியாக நடனமாடியிருக்க வேண்டும் என்பது துலக்கமாகத் தெரிந்தது. இப்போதோ, உடல் கனத்துப் போய்விட்டது, அவர் ஆட முயன்ற விரைவும் அழகும் வாய்ந்த ஜதிவரிசைகளுக்கெல்லாம் ஏற்றவாறு கால்களில் போதிய லாகவம் இல்லை. இருந்த போதிலும் ஒயிலாக இரண்டு சுற்று வந்தார். பின்பு அவர் கால்களைத் துடியாக அகற்றி, மறுபடி டக்கென ஒன்று சேர்த்து, ஒரு முழங்காலை—சற்று

கனமாகவேதான் என்றாலும்—தரையில் ஊன்றி அமர, அவள் அவர் முழங் காலுக்கடியில் சிக்கிக்கொண்ட ஆடை நுனியைப் புன்முறுவலுடன் விடுவித்துக் கொண்டு ஒயிலாக அவரைச் சுற்றி வர வே, எல்லோரும் பலத்த கரகோஷம் செய்தார்கள். ஓரளவு சிரமத்துடன் அவர் கால்களை நிமிர்த்தி எழுந்து, மென் மையும் கனிவும் ததும்பப் புதல்வியின் காதுகளைப் பற்றி அவளுடைய நெற் றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு, நான்தான் அவளது நடன ஜோடி போலும் என்று எண்ணி அவளை என் அருகே அழைத்து வந்தார். அவளது இணை நான் அல்ல என விளக்கினேன்.

''அவரோ, பரிவுடன் முறுவலித்து, வாளை உறையில் செருகியவாறே, 'அதற் கென்ன, பரவா யில்லை. இப்போது நீங்கள் அவளுடன் சேர்ந்துகொள்ளுங் கள்' என்றார்.

''புட்டியிலிருந்து வெளிப்படும் முதல் துளியைத் தொடர்ந்து பெரிய

பெருக்கு குபுகுபு வென்று கொட்டு வது போல, வாரெனிகா மீது எனக்கு உண்டான காதல் என் உள்ளத்தில் மறைந்திருந்த அன்பு செய்யும் திறனை யெல்லாம் கட்டவிழ்த்து விட்டது. அந்தக் கணத்திலே நான் உலகம் முழு வதையும் காதலால் தழுவிக் கொண் டேன். வைர முடியணி பூண்ட வீட் டெஜமானி, அவள் கணவன், அவளது விருந்தாளிகள், அவளுடைய பணியாட் கள், எல்லோர் மீதும், என் மேல் காட்டமாயிருந்த எஞ்சினீயர் அனீஸி மவினிடம் கூட, அன்பு கொண்டேன். சாதாரண பூட்சுகள் அணிந்து, அவளைப் போலவே கனிந்த புன்னகையுடன் இலகிய அவளது தந்தையின் பாலோ, அப்போது எனக்குள் மகிழ்பொங்கும் மெல்லுணர்வு ஊற்றெடுத்தது.

''மஸூர்க்கா நடனம் முடிந்தது. வீட்டுக்காரர்கள் விருந்தினர்களை இரவு உண்டி உண்பதற்கு அழைத்தார்கள். கர்னல், தாம் மறுநாள் அதிகாலையில்

எழுந்திருக்க வேண்டி யிருப்பதாகக் கூறி, வீட்டுக்காரர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார். எங்கே அவர் வாரெனிகாவையும் அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவாரோ என்று அஞ்சினேன். ஆனல் அவள் தன் தாயுடன் தங்கிவிட்டாள்.

''உண்ட பின்பு, அவளுடன் ஏற்கனவே பேசிவைத்துக் கொண்டபடி குவாட்ரில் நடனம் ஆடினேன். எல்லையற்ற இன்பத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தேனுயினும், எனது இன்பம் நொடிக்கு நொடி அதிகரித்துக் கொண்டே போயிற்று. காதலைப் பற்றி நாங்கள் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. அவள் என்னைக் காதலிக்கிருளா என்று நான் அவளேயோ என்னையே தானே கேட்கவில்லை. நான் அவளைக் காதலிக்கிறேன் என்பதே எனக்குப் போதுமானதா யிருந்தது. ஏதாவது எனது இன்பத்தைக் குலைத்து விடக்கூடாதே என்று மட்டுமே அஞ்சினேன்.

''வீட்டுக்கு வந்து, மேல்கோட்டைக் களைந்து விட்டு, உறங்கலாம் என்று எண்ணியவன், அது முற்றிலும் இயலாத காரியம் என்பதைக் கண்டேன். அவளது விசிறியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இறகும், அவள் தாயாரையும் அவளையும் நான் கைலாகு கொடுத்து வண்டியில் அமர்த்திய பின், விடை பெற்றுக்கொள்ளும் போது அவள் அளித்த கையுறையும் என் கையில் இருந்தன. அவற்றை நோக்கினேன். அப்போது விழிகளை மூடாமலே அவளை என் எதிரே கண்டேன்: நடனங்களுக்கிடையே இரண்டு ஆடவரில் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுக்கையில், எனது தன்மையை ஊகித்துக்கொண்டு, 'கர்வமோ? ஊம்?' என்று இனிய குரலில் மொழிந்தவாறே மகிழ்வுடன் என் புறம் கையை நீட்டிய சமயத்திலிருந்த அவளது தோற்றம் ஒரு கணம் தென்படும்; மறுகணம், இரவுச் சாப்பாட்டின் போது ஷாம்பெயின் பருகியபடியே கிளாசும் கையுமாகக்

கனிந்த பார்வையுடன் அவள் என்னை நோக்கிய காட்சி தோன்றும். எல்லா வற்றையும் விட எனக்குக் கவர்ச்சி அளித்தது, தனது தந்தையுடன் ஒயி லாக இணைந்தாடியவாறு நடனம் புரிந்து கொண்டே, அவர் மீதும் தன் மீதும் கர்வமும் உவகையும் பெருக்கெடுக்க, வியந்து நோக்கும் பார்வையாளர்களை அவள் கடைக்கணித்த ஒய்யாரந்தான். என்னையுமறியாமலே அவர்கள் இருவரும் என் உள்ளத்தில் கனிவும் பரிவும் வாய்ந்த உணர்ச்சியில் ஒன்ருகிவிட்டார்கள்.

''எனது காலஞ்சென்ற சகோத ரனும் நானும் அப்போது தனியாக வாழ்ந்து வந்தோம். சகோதரனுக்கு ஜனங்களுடன் பழகுவதில் விருப்பம் கிடையாது. நடனத்துக்கோ அவன் போவதே இல்லை. இப்போது தான் அவன் 'காண்டிடேட்டு' பரீட்சைக் குப் படித்துக் கொண்டிருந்தான், மிக மிக ஒழுங்கான வாழ்க்கை நடத்திவந் தான். அவன் உறங்கிக் கொண்டிருந்

தான். தலையணையில் புதைந்து, போர்வையால் பாதி மூடப்பட்டிருந்த அவனது தலையைப் பார்த்ததும் எனக்கு அன்பு கனிந்த வருத்தம் உண்டாயிற்று— நான் அனுபவிக்கும் இன்பத்தை அவன் அறியவுமில்லை, பகிர்ந்து கொள்ளவுமில்லையே என்ற வருத்தம். எங்களது பண்ணை யடிமைப் பணியாள் பித்ரூஷ்க்கா மெழுகுவத்தி விளக்கும் கையுமாக என்னிடம் வந்து உடை மாற்றிக் கொள்வதில் எனக்கு உதவ விரும்பினான். ஆனால் நான் அவனைப் போகச் சொல்லி விட்டேன். அவனது தூங்கிவழிந்த முகமும் கலைந்த முடியும் என் உள்ளத்தை உருக்கிவிட்டன. ஓசைப்படாமலிருப்பதற்காக நுனிக்காலால் நடந்து என் அறைக்குப் போய்ப் படுக்கைமீது உட்கார்ந்தேன். ஊஹூம், மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் எனக்குத் தூக்கம் வருவதாயில்லை. கதகதப் பூட்டப்பட்ட அறைக்குள் எனக்கு ஒரே வெப்பமாயிருந்தது. உடுப்பைக் கழற்றாமலே சத்த

மின்றி ஹாலுக்குச் சென்று, மேல் கோட்டைப் போட்டுக்கொண்டு வாயிற் கதவைத் திறந்து, தெருவுக்குப் போய் விட்டேன்.

"நடனம் முடிந்து நான் வெளி வந்த போது அநேகமாக ஐந்து மணி. அதன் பின் வீடு திரும்பி, வீட்டிலே உட்கார்ந்திருந்ததில் இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் கழிந்திருந்தது. ஆகவே, நான் தெருவுக்கு வந்தபோது வெளிச்ச மாகிவிட்டது. 'ஷ்ரோவ்டைட்' விழாக் காலத்துக் கேற்ற பருவ நிலை: மூடு பனி அடர்ந்திருந்தது; தெருக்களில் ஈர வெண்பனி உருகிக் கொண்டிருந்தது; எல்லாக் கூரைகளிலிருந்தும் தண்ணீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நாட் களிலே வாரெனிகாவின் குடும்பத்தார் நகர எல்லைக்கு வெளியே, பெரிய வயலின் ஓரத்திலிருந்த வீட்டில் வசித்து வந்தார்கள். வயலின் ஒரு கோடி யில் உலாவு திடலும் மறு கோடியில் பெண்கள் பள்ளியும் இருந்தன. வெறிச்

சோடிக் கிடந்த எங்கள் சந்தைக் கடந்து நான் பெரிய தெருவுக்கு வந்தேன். அங்கே கால்நடையாகச் செல்பவர்களும், ஸ்லேட்ஜ்களில் விறகேற்றிக் கொண்டு வரும் வண்டிக்காரர்களும் எதிர்ப்பட்டார்கள். ஸ்லேட்ஜ்களின் அடிச் சட்டங்கள் நடைபாதைவரை வெண்பனியைச் செதுக்கிக்கொண்டு போயின. என் கண்களுக்கு எல்லாமே—வார்னிஷ் அடித்த நுகங்களுக்கு அடியில் ஈரத் தலைகளை லயத்துடன் அசைத்தாட்டிச் சென்ற குதிரைகள், மரவுரிப் பாய்களைத் தோள்கள் மேல் போர்த்து, பிரம்மாண்டமான பூட்சுகள் அணிந்து, ஸ்லேட்ஜ்களுக்கு அருகாக நளுக்குப் பனிச் சேற்றில் சளப் சளப் பென்று நடந்து சென்ற வண்டிக்காரர்கள், தெருவின் இரு மருங்கிலும் மூடுபனியில் மிக உயரமாகத் தென்பட்ட வீடுகள் — எல்லாமே வெகு இனியவையாகவும், பொருள் பொதிந்தவையாகவும் இருந்தன.

"அவர்கள் வீடு இருந்த வயலை அடைந்ததும், உலாவு திடல்பக்கத்துக் கோடியில் பெரியதும் கரியதுமாக எதையோ கண்டேன், குழலும் டமாரமும் ஒலிக்கக் கேட்டேன். எனது இதயம் இவ்வளவு நேரமும் இசைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தது; அவ்வப்போது மஸூர்க்கா நடன இசை என் காதுகளில் ஒலிக்கும். ஆனால் இது ஏதோ வேறு, கொடிய, கெட்ட இசை.

" 'என்ன அது?' என்று எண்ணிய நான் வயல் நடுவே சென்றிருந்த சறுக்கு வண்டித் தடத்தோடு நடந்து, ஒலிகள் வந்த திக்கை நோக்கிப் போனேன். ஒரு நூறடி நடந்ததும் பனி மூட்டத்திற்கிடையே எத்தனையோ மனிதர்களின் கரிய வடிவங்கள் எனக்குத் தென்பட்டன. படைவீரர்களாயிருக்க வேண்டும். 'ஆமாம், கவாத்து பழகுகிறார்கள்' என்று நினைத்து, எண்ணெய்க் கறை படிந்த ஏப்ரனும் கோட்டுமாக ஏதோ மூட்டையைச் சுமந்து சென்று கொண்டிருந்த

கருமான் ஒருவனுடன் மேலே நடந்து அவர்களை அணுகினேன். கறுப்புக் கோட்டுகள் அணிந்த படைவீரர்கள், துப்பாக்கிகளைக் கால்களுக்கருகே நாட்டியவாறு இரண்டு வரிசைகளில் எதிரும் புதிருமாக அசையாமல் நின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னே நின்ற குழலூதுபவனும் டமாரம் அடிக்கும் பையனும் வேதனை தரும் கர்ணகடூரமான மெட்டை மறுபடி மறுபடி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

" 'என்ன செய்கிறார்கள் இவர்கள்?' என்று பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த கருமானை வினவினேன்.

"இரட்டை வரிசையின் மறு கோடியை உறுத்து நோக்கிய படியே, 'தப்பியோடப் பார்த்த தாத்தார் ஒருவனை இழுத்து வருகிறார்கள்' என்று முறைப்புடன் பதிலளித்தான் கருமான்.

"நானும் அதே திக்கில் பார்வையைச் செலுத்தியவன், இரு வரிசைகளுக்கும் நடுவே, பயங்கரமான ஏதோ

ஒன்று என் பக்கமாக வந்து கொண் டிருக்கக் கண்டேன். என்னை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தவன், இரு மருங்கிலும் இரண்டு சிப்பாய்கள் பிடித்துக் கொண் டிருந்த துப்பாக்கியுடன் சேர்த்துக் கட் டப்பட்டு, இடுப்புக்கு மேல் வெற்றுடம் பாயிருந்த ஒரு மனிதன். இராணுவ மேல்கோட்டும் தொப்பியும் அணிந்த உயரமான அதிகாரி அவனருகே வந்து கொண்டிருந்தான். அதிகாரி'யின் உருவம் எனக்கு அறிமுகமானதாகப் பட்டது. கைதி, இரு புறமிருந்தும் மாறி மாறிப் பொழிந்த அடிகளைப் பட்டுக் கொண்டு, உடம்பெல்லாம் துடிதுடித்து நெளிய, உருகும் வெண் பனியில் பாதங் கள் சளப்பிட, ஒரு கணம் பின்னே சாய்வதும் மறுகணம் முன்னே குனி வதுமாக என் பக்கம் நெருங்கினன். துப்பாக்கியைப் பிடித்திருந்த சிப் பாய்கள் அவன் பின்னே சாயும் போது இழுத்து முன்னுக்குத் தள்ளுவதும் முன்

சரியும்போது அவன் விழுந்துவிடாதபடிச் சுண்டி இழுப்பதுமா யிருந்தார்கள். உயரமான அதிகாரி பின் தங்கிவிடாமல் உறுதியாக எட்டு வைத்து அவனைத் தொடர்ந்து வந்தான். செக்கச் சிவந்த முகமும், நரை மீசையும் கிருதாவுமாக விளங்கிய அந்த அதிகாரி வாரெனிகா வின் தந்தையே தான்.

"ஒவ்வோர் அடி விழும்போதும் கைதி வேதனையால் சுளித்த முகத்தை அடி வந்த பக்கமாக வியப்புற்றவன் போலத் திருப்பி, வெண் பல்வரிசை கள் தெரியக் காட்டி, ஏதோ ஒரே மாதிரியான வார்த்தைகளைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னான். அவன் எனக்கு மிக அருகே நெருங்கிய பின்புதான் அந்தச் சொற்கள் என் செவிக்கு எட்டின. அவன் பேசவில்லை, 'அண்ணன்மாரே, கொஞ்சம் இரக்கங் காட்டுங்கள். அண் ணன்மாரே, கொஞ்சம் இரக்கங் காட் டுங்கள்' என்று தேம்பினான். ஆனால் அண்ணன்மார் இரக்கங் காட்ட வில்லை.

அவர்கள் எனக்கு நேர் எதிராக வந்ததும், ஒரு சிப்பாய் தீர்மானத்துடன் முன்னே அடியெடுத்து வைத்து, பிரம்பை ஓங்கி 'உஷ்' ஷென்று இரையும் படி முழுவலி மையுடன் தாத்தாரின் முதுகில் சொடே ரென விளாறியதைக் கண்டேன். தாத் தார் முகங் குப்புறச் சரிந்தான், ஆனல் துப்பாக்கியைப் பிடித்திருந்த சிப்பாய் கள் அவனேச் சுண்டி இழுத்து நேராக்கி விட்டார்கள். பின்பு மறு பக்கத்தி லிருந்து அதே போன்ற அடி, பிறகு இப்புறமிருந்து, பின் அப்புறமிருந்து... கர்னல் ஒரு கணம் தனது பாதங்களேப் பார்ப்பதும், மறு கணம் கைதியை நோக் குவதும், ஆழ்ந்து மூச்சு இழுத்து விடு வதும், கன்னங்களேக் காற்ருல் உப்பிக் கொண்டு, குவிந்த உதடுகள் வழியே மெதுவாகக் காற்றை ஊதுவதுமாக, தாத்தாரின் அருகே நடந்து வந்தான். அவர்கள் நான் நின்ற இடத்தைக் கடந்து செல்கையில், படைவீரர் வரிசையின் இடை வழியே கைதியின் முதுகு சட்

டென என் பார்வையில் பட்டு மறைந் தது. கம்பி கம்பியாகத் தழும்பிட்டு, சொதசொதத்து, செக்கச் செவேலென்று, இனங்கண்டு கொள்ள முடியாததா யிருந்த அந்தப் பயங்கரம், மனித உட லின் அங்கம் என்று நம்பவே எனக்கு இயலவில்லை.

" 'ஐயோ ஆண்டவனே!' என முணு முணுத்தான் என் பக்கத்தில் நின்ற கருமான்.

"அவர்கள் மேலே நடந்தார்கள். இடறிவிழுந்து தள்ளாடித் தவித்துத் துடித்துக் கொண்டிருந்த மனிதன் மீது இரு புறமிருந்தும் அடிகள் முன்போலவே விழுந்த வண்ணமாயிருந்தன, முன்போல வே டமாரம் ஒலித்தது, குழல் இசைத் தது, கர்னலின் வாட்டசாட்டமான, மிடுக் கான உருவம், கைதியின் அருகே முன் போலவே உறுதியாக அடி வைத்து நடந் தது. திடீரெனக் கர்னல் நின்று, ஒரு சிப்பாயை விரைந்து நெருங்கினன்.

" 'குறி தவறுகிறதோ? இதோ காட்டுகிறேன் உனக்கு! ஊம்? இனி மேல் தவறுவாயா? தவறுவாயா குறி? ஊம்?' என்று அவன் இரைந்ததைக் கேட்டேன்.

"அந்தப் பக்கம் நோக்கியவன், 'ஸ்வீட்' கையுறையணிந்த கர்னலின் வலிய கரம் சிறுகூடான, நோஞ்சல் சிப்பாயின் முகத்தைப் புடைக்கக் கண்டேன்—அந்த மனிதன் தாத்தாரின் வழன்று சிவந்த முதுகில் போதிய உரத்துடன் பிரம்பால் அடிக்கவில்லை என்பதற்காக.

" 'புதுப் பிரம்புகள் வரட்டும்!' என்று கூவினுன் கர்னல். இப்படிச் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பியவன் என்னைப் பார்த்துவிட்டான். என்னை அடையாளந் தெரிந்துகொள்ளாதது போலப் பாவனை செய்து, குரூரமும் சினமும் பீரிட முகத்தைச் சுளித்து, சட்டெனத் திரும்பிவிட்டான். எனக்கு ஒரேயடியாக ஏற்பட்ட வெட்கத்தில், ஏதோ அவமானகரமான

இழிசெயல் புரிந்து விட்டவன் போன்று, எங்கே பார்ப்பது என்று தெரியாமல், தலை கவிழ்ந்து விரைவாக வீட்டைப் பார்க்க நடந்தேன். டமாரத்தின் அதிரலும், குழலின் கீச்சொலியும், 'அண்ணன் மாரே, கொஞ்சம் இரக்கங் காட்டுங்கள்' என்ற சொற்களும், கர்னலின் தன்னம்பிக்கை நிறைந்த கோபக் குரல், 'இனிமேல் தவறுவாயா? தவறுவாயா குறி? ஊம்?' என்று இரைவதும் ஒன்று மாற்றி ஒன்ருக வழி நெடுகிலும் என் காதில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இவற்ருல் எனது நெஞ்சில் உடல் வலி போன்ற, குமட்டலுண்டாக்கும் வேதனை ஏற்படவே, நான் பல தடவை நின்று நின்று போகவேண்டியதாயிற்று. நான் கண்ட காட்சி என்னுள் நிறைத்திருந்த ஆபாசமெல்லாம் இதோ, இதோ வாந்தியாக வெளிவந்துவிடப் போகிறது எனப் பட்டது. எப்படி வீடு சேர்ந்தேனே, கட்டிலில் படுத்தேனே, அறியேன். ஆனல் தூக்கம் வர ஆரம்பித்ததுமே எல்லா

நிகழ்ச்சிகளும் மீண்டும் தோற்றமளித் தன, செவியில் ஒலித்தன. நான் துள்ளி யெழுந்தேன்.

'' 'எனக்குத் தெரியாதது எதுவோ அவருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு' எனக் கர்னலைப் பற்றி எண்ணமிட்டேன். 'அவருக்குத் தெரிந்திருப்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் நான் கண்டதைப் புரிந்து கொண்டிருப்பேன், அது எனக்குத் துன்பமளித்திருக்காது' என்று நினைத்தேன். ஆனால் எவ்வளவோ சிந்தித்துப் பார்த்தும், கர்னல் அறிந்திருப்பது என்ன என்பதை என்னால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. மாலையில் தான் எனக்கு உறக்கம் பிடித்தது — அதுவும் ஒரு நண்பன் வீட்டுக்குப் போய் முழு போதையேறும் வரை குடித்த பின்பே.

''நான் கண்டது ஏதோ கெட்ட விஷயம் என்று நான் அப்போது முடிவு செய்ததாக நினைக்கிறீர்களோ? கிடையவே கிடையாது. 'இதெல்லாம் இவ்

வளவு நிச்சயத்துடன் செய்யப்பட்டு, அவசியமானதென்று எல்லாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகிறது என்ருல், எனக்குத் தெரியாத ஏதோ ஒன்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று ஆகிறது'—இவ்வாறு எண்ணி, அது என்ன விஷயம் என அறிந்துகொள்ள முயன்றேன். ஆனுல் எவ்வளவுதான் முயன்றும் என்னுல் இதை அப்போதும் சரி, அப்புறமும் சரி, தெரிந்துகொள்ள வே முடியவில்லை. அதற்கு முன் இராணுவத்தில் சேர்ந்து பணிபுரியத் தீர்மானித்திருந்தேன். ஆனுல், இந்த விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இராணுவத்தில் சேர என்னுல் முடியவில்லை. இராணுவத்தில் பணி புரியாதது மட்டுமல்ல, எங்குமே பணி புரியவில்லை. விளைவாக, நீங்கள் காண்பது போலவே, ஒன்றுக்கும் உதவாதவனுகிவிட்டேன்.''

''ஓகோகோ, நீங்கள் எப்படி ஒன்றுக்கும் உதவாதவராகி விட்டீர்கள் என்பதை நாங்கள் அறிவோம். நீங்கள்

மட்டும் இல்லாவிட்டால் எத்தனையோ பெயர் ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்கள் ஆகியிருப்பார்கள் என்று சொல்லுங்கள். அதுதான் உண்மை'' என்றான் எங்களில் ஒருவன்.

''இதுதான் அடிமுட்டாள் பேச்சு'' என்று உண்மையான சள்ளையுடன் சொன்னார் இவான் வஸீல்யெவிச்.

''கிடக்கட்டும். காதல் என்ன ஆயிற்று?'' என்று கேட்டோம்.

''காதலா? அந்த நாள் முதல் காதல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தேய்ந்து போய்விட்டது. வழக்கமாகச் செய்வது போல அவள் முகமெல்லாம் புன்னகை ஒளிர, சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கும்போது, வயலில் கண்ட கர்னலின் தோற்றம் அக்கணமே எனக்கு நினைவுக்கு வந்து விடும். அவ்வளவுதான், அசட்டுப் பிசட்டென்று சங்கடமா யிருக்கும் எனக்கு. வர வர, அவளைப் பார்ப்பதையே நிறுத்தி விட்டேன். காதல் மங்கி மாய்ந்து போயிற்று. அதுதான் சொல்

கிறேன், இந்த மாதிரிச் சம்பவங்கள் நிகழ்கின்றன, இவற்றினுலேயே மனிதனின் வாழ்க்கை மாறி விடுகிறது, நடத்தப்படுகிறது என்று. நீங்கள் என்னடா வென்ருல் சுற்றுச் சார்பு என்கிறீர்கள்.'' இவ்வாறு கூறி முடித்தார் இவான் வஸீல்யெவிச்.

குப்ரீன் அலெக்ஸாந்தர் இவானவிச் (1870-1938) — குறிப்பிடத்தக்க ருஷ்ய எழுத்தாளர். ''மோலக்'', ''இருவர் போர்'' என்ற அவரது நெடுங்கதைகளும் ''ஓலேஸியா'', ''ஹாம்பிரினூஸ்'', ''ஸுலாமீத்'' போன்ற சிறு கதைகளும் அதிகப் பிரசித்திபெற்றவை.

''மாணிக்கக் கங்கணம்'' (1910) குப்ரீன் எழுதிய சிறந்த கதைகளில் ஒன்றாகக் கருதப் படுகிறது.

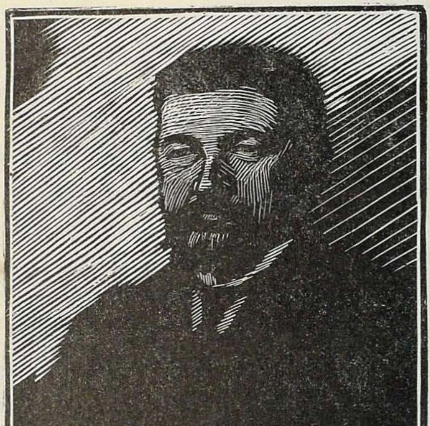

அலெக்ஸாந்தர் குப்ரீன்

மாணிக்கக் கங்கணம்

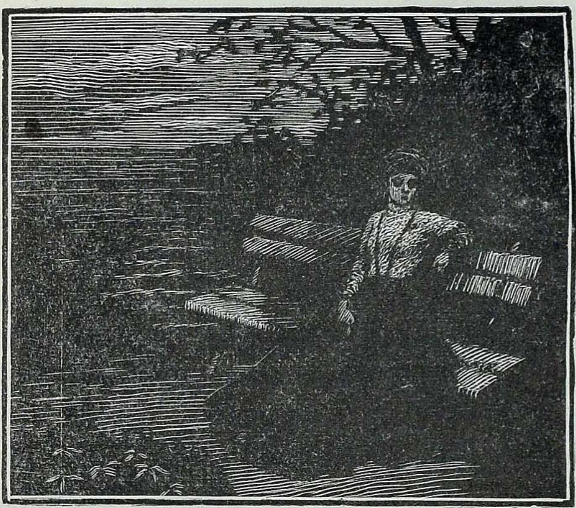

L. van Beethoven. 2 Son.
(op. 2. No2).
Largo Appassionato.

I

கருங்கடலின் வடகரைப் பகுதிக்கே சிறப்பாக இயல்பானது போன்ற மிக மோசமான பருவநிலை, ஆகஸ்டு

மாத நடுவில் அமாவாசைக்கு முன்பு வந்து விட்டது. அடர்ந்த மூடுபனி நாள்முழுதும் தரைமீதும் கடல் மேலும் கனமாகப் படர்ந்திருந்தது; பிரம்மாண்டமான கலங்கரை விளக்கச் சங்கு, வெறி கொண்ட எருதுபோல இரவும் பகலும் உக்காரமிட்ட வண்ணமாயிருந்தது. பின்பு நீர்த்துகள் ஒத்த சிறு தூவானம் காலைமுதல் மறுகாலைவரை இடைவிடாது தூறிக் களிமண் சாலைகளையும் ஒற்றையடிப் பாதைகளையும் மொத்தைச் சேறுக்கிவிடவே, சவாரி வண்டிகளும் சாமான் வண்டிகளும் உளையில் மாட்டிக்கொண்டு நீண்ட நேரம் திண்டாடின. அப்புறம் வட மேற்கே, ஸ்தெப்பி வெளியிலிருந்து அடித்தது பிரசண்டமான சூறுவளி; மரங்களின் முடிகள் புயலில் அலைகள் போல மடிந்து விழுவதும் மீண்டும் நேராவதுமாக அசைந்தாடின; இரவில் வீடுகளின் இரும்புக் கூரைகள், கனத்த ஜோடுகளணிந்து யாரோ அவற்றின் மீது ஓடுவது

போலத் தடதடத்தன; ஜன்னல் சட்டங்கள் அதிர்ந்தன, கதவுகள் மடார் மடார் என அடித்துக் கொண்டன, புகைப் போக்கிகளில் காட்டுத்தனமான பேரிரைச்சல் கேட்டது. பல மீன்படகுகள் கடலில் வழி தவறிவிட்டன, அவற்றில் இரண்டு திரும்பவே இல்லை; ஒரு வாரத்துக்குப் பின்பே செம்படவர்களின் பிணங்கள் கரையில் வெவ்வேறிடங்களில் அலைகளால் ஒதுக்கப்பட்டன.

நகரை அடுத்த கடலோரக் குடியிருப்பின் வாசிகள்—அவர்களில் பெரும்பாலோர் கிரேக்கர்களும் யூதர்களும், எல்லாத் தென்னாட்டவரையும் போலவே வாழ்க்கை விருப்பமும் பதற்றமும் கொண்டவர்கள்—அவசர அவசரமாக நகர் திரும்பலானார்கள். மெத்தைகளும், சோபாக்களும், அலமாரிகளும், நாற்காலிகளும், கழுவுதொட்டிகளும், ஸமோவார்களுமாக வீட்டுச் சாமான்கள் அளவு மீறி ஏற்றப்பட்ட சுமை வண்டிகள், சேற்றுச் சாலையில் முடிவின்றிச் சென்ற

வண்ணமாயிருந்தன. ஒரே அலங்கோல மும், ஆபாசமும், பஞ்சைத்தனமு மாகக் காணப்பட்ட அந்த அவலச் சுமை; வண்டிகளின் உச்சியில், சொத சொதவென்று நனைந்த கித்தான்கள் மீது உட்கார்ந்து, இஸ்திரிப் பெட்டி களையோ, டப்பாக்களையோ, கூடை களையோ ஆதரவாகப் பற்றிக் கொண் டிருந்த சமையல்காரிகளும் பணிப் பெண்களும்; நடுங்கும் முட்டுக்களும் ஆவி கிளம்பும் விலாக்களுமாகக் களைத்து மூச்சுவாங்கிக் கொண்டு நொடிக்கு நொடி நின்று நின்று சென்ற குதிரை கள்; மழைக்குத் தடுப்பாகப் பாய்களைப் போர்த்துக்கொண்டு கம்மிய குரலில் திட்டி நொறுக்கிய வண்டிக்காரர்கள் ஆகி யவர்களின் அந்தக் காட்சியை, மங்கிய பட்டுத்திரை போன்ற தூவானத்திற் கிடையே பார்க்கவே அமங்களமாகவும் அருவருப்பாகவும் இருந்தது. சிதைந்த பூப்பாத்திகள், உடைந்த ஜன்னல் கண் ணாடிகள், நிராதரவாக விட்டுச் செல்

லப்பட்ட நாய்கள், சிகரெட்டுத் துணுக் குகளும் காகிதத்துண்டுகளும் பீங்கான் சில்லுகளும் அட்டைப் பெட்டிகளும் மருந் துக் குப்பிகளுமாக இரைந்து கிடந்த கூளங்கள் ஆகியவற்றுடன் வெறிச் சோடி விசாலமாகக் காணப்பட்டகாலி பங்களாக் களோ, இன்னும் துயரக்காட்சி அளித்தன.

ஆனல் செப்டெம்பர் மாதத் தொடக் கத்தில் பருவநிலை திடீரென ஒரேயடி யாக, முற்றிலும் எதிர்பாரா விதத்தில் மாறிவிட்டது. பெருங் காற்ருே மப்பு மந்தாரமோ அற்ற நாட்கள், ஜுலை மாதத்தில் கூட இல்லாத அளவு தெளிவும் வெயிலொளியும் கதகதப்பும் நிறைந்த நாட்கள், சட்டென வந்து விட்டன. உலர்ந்து இறுகிய வயல்களில் குச்சி குச்சியாக நீட்டிக்கொண்டிருந்த மஞ்சள் நிற அரிதாட்கள் மீது சரத் காலச் சிலந்தி வலைகள் அப்பிரகம் போல மின்னின. மீண்டும் அமைதியுற்ற மரங் கள் மஞ்சட் பழுப்புக்களைப் பணிவுடன் சத்தமின்றி உதிர்க்கலாயின.

பிரபுக்கள் தலைவனது மனைவி சிற்றரசி வேரா நிக்கொலாயிவ்ஞ ஷேயிஞவின் நகர வீட்டில் செப்பனிடும் வேலை இன்னும் முடிவுருமையால் கோடைகால பங்களாவிலிருந்து வெளியேற அவளுக்கு இயலவில்லை. இப்போதோ, ரமணீயமான நாட்கள், நிசப்தம், தனிமை, தூய காற்று, தெற்கே புடை பெயர்வதற்காகத் திரண்டு, தந்திக் கம்பிகள் மீது கீச்சிட்டுக் கொண்டிருந்த தூக்கணங் குருவிகள், கடலிலிருந்து மெல்லென வீசிய இதமான உப்பங் காற்று, இவற்ருல் அவள் பெருமகிழ்வடைந்தாள்.

II

தவிரவும் அன்றைய தினம்—செப்டெம்பர் பதினேழாந் தேதி — அவளுடைய பெயர்நாள்* வேறு. இன்பகர

* பெயருக்குரிய தேவதையின் நாளைக் கொண்டாடுவது புரட்சிக்கு முந்திய ருஷ்யாவில் வழக்கமாயிருந்தது.

மான, நெடுங் காலத்துக்கு முந்திய குழந்தைப் பருவ நினைவுகளுடன் தொடர்பு கொண்ட இந்த நாளை அவள் எப்போதுமே விரும்பிவந்தாள். களிப்பூட்டும் அதிசய நிகழ்ச்சி ஏதா வது அன்று நிகழப் போவதாக அவள் ஒவ்வொரு முறையும் எதிர்பார்ப்பது வழக்கம். அன்று காலை அவசர வேலை நிமித்தம் நகருக்குப் போகு முன்பு அவள் கணவன் அவளது இரவு மேசை மீது பேரிக்காய் வடிவமைந்த நல் முத்துக்களால் ஆன காதணிகளடங் கிய நகைப்பெட்டியை வைத்துச் சென் றிருந்தான். இந்தப் பரிசு அவள் மகிழ்ச் சியை இன்னும் அதிகமாக்கிற்று.

வீட்டில் அவள் ஒண்டியாக இருந் தாள். உதவிப் பப்ளிக் பிராசிக்யூட் டராக இருந்த அவளது மணமாகாத சகோதரன் நிக்கொலாய் வழக்கமாக அவர்களுடனேயே வசிப்பவன், வழக்கு விசாரணையின் பொருட்டு நகரத்துக் குப் போயிருந்தான். மிக நெருங்கிய

நண்பர்கள் ஒரு சிலரை மட்டுமே சாப்பாட்டுக்கு அழைத்து வருவதாக அவள் கணவன் சொல்லி யிருந்தான். அவர்கள் கோடைகால பங்களாவிலிருக்கையில் பெயர்நாள் வாய்த்துக் கொண்டது நல்லதாய்ப் போயிற்று. நகரத்திலிருந்தால் ஆடம்பரமான விருந்தில், ஒருவேளை நடன விருந்தில் கூட, கொள்ளைப் பணத்தை வாரியிறைக்க நேர்ந்திருக்கும். இங்கே, கோடை வாசஸ்தலத்திலோ, செலவை மிகமிகக் குறைந்த அளவுக்குள் மட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். சமூகத்தில் முக்கிய ஸ்தானம் வகித்த பொழுதிலும், ஒருவேளை அதன் காரணமாகவே போலும், சிற்றரசன் ஷேயினுக்கு வரவையும் செலவையும் சரிக்கட்டுவதே அரும்பாடா யிருந்தது. பிரம்மாண்டமான குடும்ப எஸ்டேட்டை அவன் முன்னோர்கள் அநேகமாகக் கரைத்துவிட்டார்கள் ஆயினும் விருந்து பசாரம் செய்வது, தான தருமங்கள் புரிவது, நன்ருக உடையணிவது, குதிரை

கள் வைத்துக் கொள்வது என்று பல வகைகளில் அவன் அத்து மீறிச் செலவு செய்வது தவிர்க்க முடியாததாயிருந்தது. சிற்றரசி வேரா கணவன் மீது ஆரம்பத்தில் கொண்டிருந்த மோகாவேசம் நிறைந்த அன்பு நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே நிலேயான, நம்பகமான, உண்மை நட்பாகப் பரிணமித்துவிட்டதாகையால் முழுமையான நிலேகுலேவு நேராமல் தடுப்பதில் கணவனுக்கு உதவி செய்ய இயன்ற வரை முயன்றுவந்தாள். தான் விரும்பிய எத்தனேயோ பொருள்களே, அவன் கவனிக்காத முறையில், வாங்காமலே இருந்து வந்தாள்; தன்னுல் முடிந்த அளவு செட்டாகவே குடித்தனம் நடத்தினுள்.

இப்போது அவள் தோட்டத்தில் உலாவியபடியே உணவு மேஜையை அலங்கரிப்பதற்கேற்ற மலர்களே ஜாக்கிரதையாகக் கத்தரிக்கோலால் துணித்துச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அநேகமாக வெறுமையாகிக் கிடந்த பூப்பாத்

திகள் அலங்கோலத் தோற்றமளித்தன. பலவண்ண இரட்டைக் கார்னேஷன் மலர்ச் செடிகள் பூத்துத் தீர்ந்து போயிருந்தன; ஸ்டாக் செடிகளும் அப்படியே—பாதிச் செடிகள் பூத்திருந்தன; மற்றவை முட்டைக்கோஸ் மணம் வீசிய மெல்லிய பச்சை விதைக்காம்புகளால் நிறைந்திருந்தன; அந்தக் கோடையில் மூன்ருந் தடவையாகப் பூத்திருந்த ரோஜாச் செடிகளில் அளவு குறுகிய சில முகைகளும் மலர்களும் இன்னமும் காணப்பட்டன. ஆனல் அதே சமயம் தாலியா, பியோான், ஆஸ்டர் ஆகிய செடிகளோ, அடர்ந்த மெல்லிதழ்ப் பூக்கள் செறிந்து குலுங்கி, அலட்சியமும் இறுமாப்பும் தோன்றும் அழகு பொலிய, புல் வாடையும் ஏக்கமும் நிறைந்த சரத்கால மணத்தைத் தெள்ளிய காற்றில் நெடுகப் பரப்பின. செழுங்காதலும் அளவுகடந்த வளமை வாய்ந்த கோடை காலத் தாய்மைப் பேறும் அனுபவித்துத் தீர்ந்த மற்றச் செடி

கள் வருங்கால வாழ்வின் எண்ணற்ற விதைகளைச் சந்ததியின்றி மண்ணில் பொழிந்துகொண்டிருந்தன.

அருகே சாலையில் ஒலித்தது மோட்டாரின் பழக்கமான மூன்றிசை ஹார்ன். அதில் வந்தவள் சிற்றரசி வேராவின் சகோதரி ஆன்னு நிக்கொலாயிவ்னு ப்ரியெஸ்ஸே. வீட்டு வேலையை மேற்பார்ப்பதிலும் விருந்தினரை வரவேற்பதிலும் ஒத்தாசை செய்ய வருவதாக அன்று காலையிலேயே அவள் தொலைபேசி மூலம் தெரிவித்திருந்தாள்.

வேராவின் நுண்ணிய செவிப்புலன் அவளை ஏமாற்றவில்லை. சகோதரியை எதிர்கொள்ளச் சென்றுள். சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் பங்களா முகப்பில் வந்து நின்றது நாசூக்கான ஸெடான் கார். டிரைவர் இருக்கையிலிருந்து லாகவமாகத் துள்ளிக் குதித்து வாயிற்கதவை விரியத் திறந்தான்.

அக்காள் தங்கைகள் உவகை பொங்க முத்தமிட்டுக்கொண்டார்கள்.

மிகச் சிறு குழந்தைப் பருவம் முதலே இருவரும் பாசமும் பரிவும் நிறைந்த அன்பினுல் பிணிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். தோற்றத்தில் அவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் அயலாரோ என்னுமளவுக்கு வேறுபட்டிருந்தார்கள். அக்காள் வேரா, உயரமும் ஒடிசலுமான மேனி, மென்மை யான, அதே சமயம் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாத கர்வத் தோற்றங் கொண்ட முகம், ஓரளவு பெரியவை யாயினும் வடிவான கரங்கள், பழங் காலச் சிற்ருேவியங்களில் காணப்படுப வை போன்ற கவர்ச்சிகரமாக அமைந்த தோட்கள் எல்லாவற்றிலும், அழகிய ஆங் கில மாதான தனது தாயின் சாயலாக இருந்தாள். தங்கை ஆன்ஞவோ, தாத் தார் சிற்றரசரான தந்தையின் மங்கோ லியத் தோற்றச் சிறப்புக்களைக் கொண் டிருந்தாள்; அவரது பாட்டனர் ஞானஸ் நானம் பெற்றது 19ம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்திலே தான்; அவருடைய முன்

ஞேர்களோ, தைமூரின்—அல்லது, அந்த மாபெரும் இரத்தவெறியனை அவர் தாத்தார் முறைப்படி கர்வத்துடன் அழைத்தது போல, லெங்க்-தைமூரின்—வம்சத்தில் வந்தவர்கள். அக்காளைக் காட்டிலும் ஆன்ஞ உயரத்தில் அரைச்சாண் குறைந்தவள், சிறிது அகன்ற தோட்களுடையவள், உற்சாகி, குதூகலப் பிரகிருதி, நையாண்டி செய்வதில் விருப்பமுள்ளவள். எடுப்பான கன்ன எலும்புகள், குறுகிய கண்கள் (கிட்டப் பார்வை காரணமாக இவற்றை அவள் இடுக்கிக் கொள்ள வேறு செய்வாள்), உணர்ச்சி ததும்பும் சிறிய வாயில்—சிறப்பாக, பருத்த, சற்றே துருத்திய கீழுதட்டில்—காணப்பட்ட அகந்தைத் தோற்றம், யாவற்றிலும் அவள் முகம் மங்கோலிய உருவமைப்புள்ளதாயினும், தெளிவாகப் புலப்படாத, இனந்தெரியாத கவர்ச்சியால் காண்போரை வசீகரித்தது. இந்தக் கவர்ச்சி ஒருகால் அவளது புன்னகையிலோ, அங்க அமைப்பு முழுவதிலும்

வெளிப்பட்ட ஆழ்ந்த பெண்மையிலோ, குத்தலும் பிலுக்குமாக அவள் செய்த கோரணிகளிலோ இருந்தது போலும். அவளது ஒயில் வாய்ந்த அழகின்மை, அவளுடைய தமக்கையின் சால்பு திகழ் எழிலைவிட வலிவுடனும் மிக அடிக்கடியும் ஆடவர் கவனத்தைத் தூண்டியீர்த்தது.

பெருஞ் செல்வனும் பெரும் மூடனுமான ஒருவனுக்கு அவள் வாழ்க்கைப் பட்டிருந்தாள். அவன் அறவே ஒன்றும் செய்வதில்லை யென்றாலும் ஏதோ ஒரு பொது நலக் கழகத்தின் நிர்வாகக் குழுவில் உறுப்பினனாயிருந்தான், காமர் ஜங்கர் என்ற பட்டம் பெற்றிருந்தான். கணவனை அவளுக்குக் கட்டோடு பிடிக்காது, ஆனாலும் அவன் மூலம் பிள்ளையும் பெண்ணுமாக இரு குழந்தைகளைப் பெற்றிருந்தாள்; மேற்கொண்டு குழந்தைகள் பெற அவள் விரும்பவில்லை, பெறவுமில்லை. வேராவைப் பொறுத்தவரையில் குழந்தைகள் வேண்டு மென்று

அவளுக்கு அடங்கா ஆசை; எத்தனை அதிகக் குழந்தைகள் பிறக்கின்றன வோ அத்தனை நல்லது என்று அவளுக் குப் பட்டது; ஆனால் என்ன காரணத் தினலோ அவளுக்குக் குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை. தங்கையின் சோகை பிடித்த அழகிய குழந்தைகளை அவள் நோய்த்தன்மை வாய்ந்த பெருமோகத் துடன் சீராட்டி வந்தாள். வெளிறிக் குளுப்பை தட்டிய முகங்களும் பொம் மைகளது போன்று சுருட்டை சுருட் டையான சணல் நிறக் கேசமும் கொண்ட இந்தக் குழந்தைகள் எப்போ தும் அமரிக்கையும் கீழ்ப்படிவுமாயிருப் பார்கள்.

ஆன்னு களி பொங்கும் ஒழுங்கீன மும் இனிய, சில வேளைகளில் விசித்திர மான முரண்பாடுகளுமே உருவானவள். எல்லா ஐரோப்பியத் தலைநகர்களிலும் சுகவாசஸ்தலங்களிலும் அவள் ஆடவ ருடன் மிகமிக அபாயகரமான முறை யில் சரசமாடுவதற்கு விருப்பத்தோடு

இணங்கினுள் என்றுலும் கணவனுக்கு ஒருபோதும் துரோகமிழைத்ததில்லை. ஆனுல் அவன் எதிரிலும் அவன் இல்லாத பொழுதும் அவள் அவனை இகழ்ச்சி யாக எள்ளி நகையாடுவாள். அவள் ஆடம்பரப் பிரியை; பலவகைச் சூதாட் டங்கள், நடனங்கள், மயிர்க்குச்செறியச் செய்யும் அனுபவங்கள், கிளர்ச்சி யூட் டும் காட்சிகள் ஆகியவற்றில் அவளுக்கு ஒரே மோகம்; வெளிநாடுகளிலிருக்கும் போது, சந்தேகாஸ்பதமான 'கபே'க் களுக்கு அவள் அடிக்கடி செல்வதுண்டு. அதே சமயம் அவள் விசாலமான தாராள மனம் படைத்தவள், ஆழ்ந்த, உண்மை யான தெய்வபக்தி கொண்டவள்; இதன் காரணமாகவே அவள் யாருமறியாதபடி கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவியிருந் தாள். அவளுடைய முதுகு, தோட்கள், மார்பகம் ஆகியவை அபூர்வ அழகு கொண்டவை. பெரிய நடன விருந்து களுக்குச் செல்கையில் தகுதியும் மோஸ் தரும் அனுமதிக்கும் அளவுக்கும் மே

லாகவே அங்கங்கள் தெரிய உடை யணிவாள்; எனினும் அளவு சிறுத்த ஆடைக்குள் அவள் எப்போதுமே கம் பளிச் சட்டை* பூண்டிருப்பதாக ஜனங் கள் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

வேராவோ, கண்டிப்பான ஒழுங் கைக் கடைப்பிடித்தாள், எல்லோரிட மும் ஒரே மாதிரியாக, உணர்ச்சியற்ற, ஓரளவு உயர்வு தோற்றும் நட்பு காட் டிளுள், எவருடனும் ஒட்டாமல், அரசி போன்ற தன்னடக்கத்துடன் திகழ்ந் தாள்.

III

தமக்கையின் அருகே விரைவாகச் சிற்றடி வைத்துப் பாதையில் நடந்து கொண்டே ஆன்ளு, "ஆகாகா, இங்

---

* பழங்காலத்தில் ருஷ்யத் துறவிகள் வெற் றுடம்பின் மேல் கம்பளிச் சட்டை அணிவது வழக்கம். இது துறவைக் குறித்தது.

கே எவ்வளவு நன்ருயிருக்கிறது! எவ்வளவு நன்ருயிருக்கிறது! முடியுமாஞல் சரிவின் மேலே இருக்கும் பெஞ்சில் கொஞ்ச நேரம் உட்காருவோமே. நான் கடலைப் பார்த்து எவ்வளவோ காலம் ஆகிவிட்டது. காற்றுத் தான் எவ்வளவு அற்புதம்! மூச்சிழுத்ததுமே உள்ளம் களி துள்ளுகிறது. போன கோடையிலே, கிரீமியாவில், மீஸ்கோர் என்னும் இடத்தில் நான் ஓர் ஆச்சரியகரமான உண்மையைக் கண்டு பிடித்தேன். நீரேற்றத்தின் போது கடல் நீர் எப்படி மணக்கிறது தெரியுமோ? நினைத்துப் பார்—ரிஸிதாச் செடி போலவாக்கும் மணக்கிறது'' என்ருள்.

வேரா பரிவு தோன்ற முறுவலித்தாள்.

''எப்போதுமே உனக்குக் கற்பனை அதிகம்.''

''கிடையவே கிடையாது. எனக்கு நினைவிருக்கிறது, முன்பொரு தடவை நான் நிலாவில் ரோஜா நிறத்தின் சாயல்

இருப்பதாகச் சொன்னபோது எல்லோ ரும் என்னைப் பரிகசித்தார்கள். ஆனல் என் உருவப்படம் தீட்டுகிருனே, சித் திரக்காரன் பொரீத்ஸ்கிய், அவன் சில நாளைக்கு முன்பு சொன்னுன், நான் கூறி யது சரிதான், சித்திரக்காரர்களுக்கு இந்த விஷயம் வெகு காலமாகவே தெரி யும் என்று.''

''சித்திரக்காரன் என்ன, உன்னுடைய புது மோகமோ?''

''எப்போதுமே நீ எதையாவது கற்பனை செய்துகொள்கிருய்!'' என்று சிரித்தாள் ஆன்ஞ. பின்பு விடுவிடென்று சரிவின் விளிம்புக்குப் போனுள். அங் கிருந்து அது செங்குத்தான சுவர் போல நேரே வெகு ஆழத்தில் கடலுக் குள் சென்றிருந்தது. விளிம்போரமாக நின்று கீழே நோக்கிய ஆன்ஞ ஒரே யடியாகப் பீதியுற்றுக் கூச்சலிட்டு, வெளிறிய முகத்துடன் பின்வாங்கினுள்.

''அடேயப்பா, எவ்வளவு உயரம்!'' என்று நடுங்கும் ஈன சுரத்தில் மொழிந்

தாள். ''இத்தனை உயரத்திலிருந்து கீழே பார்க்கும் போதெல்லாம் என் நெஞ்சில் இனிமையும் அருவருப்புமான புல்லரிப்பு உண்டாகிறது... கால் விரல்கள் நோ வெடுக்கின்றன... இருந்த போதி லும் கவர்ந்திழுக்கிறது, கவர்ந்திழுக் கிறது...'' என்றாள்.

இன்னொரு தடவை சரிவு விளிம்பி லிருந்து கீழே குனிந்து பார்க்கப் போ னாள், ஆனால் தமக்கை அவளைத் தடுத்து விட்டாள்.

''ஆன்னா, என் கண்ணே. நீ இப் படிச் செய்யும் போது எனக்கே தலை கிறுகிறுக்கிறது. கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன், உட்காரேன்.''

''சரி, சரி, உட்காருகிறேன்... ஆனால் பாரேன், என்ன அழகு, என்ன மகிழ்ச்சி—பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட் டுவதேயில்லை. ஆண்டவன் நம்பொருட் டுச் செய்திருக்கும் அற்புதங்களுக்காக நான் அவனுக்கு எவ்வளவு நன்றி

செலுத்துகிறேன் என்று மட்டும் நீ அறிவாயானால்!''

இருவரும் நிமிட நேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கீழே மிகமிக ஆழத்தில் அமைதியாக இளைப்பாறியது கடல். பெஞ்சிலிருந்து கரை கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை யாதலால் கடற்பரப்பின் எல்லையின்மையையும் மாட்சியையும் பற்றிய உணர்வு இன்னும் வலிவுற்றது. கடல் நீர் அன்பார்ந்த அமைதியும், களிநீல நிறமும் பொலிந்து திகழ்ந்தது. நீரோட்டமுள்ள இடங்களில் மட்டும் வெளிர் நீலச் சாய் கோடுகள் தென்பட்டன; தொடுவானத்தில் நீரின் வண்ணம் ஆழ்ந்த அடர்நீலமாக மாறியது.

கண்ணுக்குப் புலப்படுவதே கடினம் என்னும் அளவுக்குச் சின்னஞ் சிறியவையாகக் காணப்பட்ட மீன் படகுகள் கரையிலிருந்து சற்று தொலைவில் கடலின் கண்ணுடிப் பரப்பின் மீது அசைவின்றித் துயின்றன. அப்பால், மூன்றுபாய்ப் பட

கொன்று, காற்றில் உப்பிய ஒரே மாதிரி யான, வடிவாக அமைந்த வெண்பாய்கள் உச்சி முதல் அடிவரை இலக, முன்னே ஏகாமல் அசையாது நிற்பது போலத் தோற்றமளித்தது.

''உன் கருத்தைப் புரிந்து கொண் டேன்'' எனச் சிந்தனையுடன் கூறினுள் தமக்கை. ''ஆனுல் எனக்கென்னவோ உனக்கு ஏற்படுவது போன்ற உணர்ச்சி யுண்டாவதில்லை. நீண்ட காலத்துக்கு அப்புறம் கடலை நான் முதல் தடவை பார்க்கும் போது அது எனக்குக் கிளர்ச்சியும் உவகையும் பெருவியப் பும் ஊட்டுகிறது! ஏதோ பிரம்மாண் டமான, ஆழ்ந்த அற்புதத்தை முதன் முறையாகப் பார்ப்பது போல் இருக் கிறது. ஆனுல் பிறகு, நான் அதற்குப் பழக்கமாகி விட்டதும், அது என்னைத் தனது தட்டை வெறுமையால் நசுக்கத் தொடங்குகிறது... அதை நோக்கும் போதெல்லாம் எனக்குச் சலிப்புத் தட்டு கிறது. மேற்கொண்டு பார்க்காமலே

யிருக்க முயல்கிறேன். புளித்துப் போகிறது'' என்ருள்.

ஆன்ஞ குறுநகை புரிந்தாள்.

''ஏன்? என்ன விஷயம்?'' என்று கேட்டாள் தமக்கை.

ஆன்ஞ மர்மமாகச் சொல்லலாஞள்: ''போன கோடையில் நாங்கள் யால்தாவிலிருந்து உச்-கோஷ் மலேச் சிகரம் வரை குதிரைகள் மேல் பெருங் கூட்டமாகப் பிரயாணம் செய்தோம். அந்த இடம் காட்டுக் காவலனின் இருப்பிடத்துக்கு அப்பால், அருவிக்கு உயரே இருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் மேகச் சூழலில் அகப்பட்டுக் கொண்டோம். ஒரே சொதசொதப்பாயிருந்தது. எதுவும் நன்ருய்ப் புலப்படவில்லே. நாங்களோ, பைன் மரங்களுக்கிடையே செங்குத்தான ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக மேலே மேலே ஏறிச் சென்ருேம். திடீரெனக் காடு முடிந்து விட்டது, நாங்கள் மூடுபனியிலிருந்து வெளிவந்து விட்டோம். நீயே உருவகப்படுத்திப்

பார்: பாறைமேல் குறுகிய சமதரை' அப்பால் கிடுகிடு பாதாளம். கீழே யிருந்த கிராமங்கள் நெருப்புப் பெட்டி களைவிடப் பெரியவையாயில்லை, காடு களும் தோட்டங்களுமோ சிறு புற்கள் போலக் காணப்பட்டன. கடல் வரை சென்றிருந்த தரை முழுவதும் பூகோள வரைப்படம் மாதிரித் தோற்றமளித் தது. அப்புறம், கடல்! ஐம்பது அல்லது நூறு வெர்ஸ்டா வரை முன்னே பரந் திருந்தது. எனக்கா, காற்றிலே தொங்கு வது போலவும், இதோ, இதோ பறந்து விடுவேன் போலவும் தோன்றியது. அந்த அழகையும், லேசாகிவிட்டது போன்ற எனது உணர்ச்சியையும் என்னவென் பேன்! நான் பின்னே திரும்பி, வழி காட்டியை விளித்து, 'என்ன அப்பா, சையது-ஒக்லூ, எவ்வளவு அழகு, இல்லை யா?' என்று சந்தோஷம் பொங்கக் கூறி னேன். அவனோ, வெறுமே சப்புக் கொட்டி விட்டு, 'போங்க அம்மா நீங்க ஒண்ணு. இதெல்லாம் எனக்கு

ஒரேயடியாப் புளிச்சுப் போச்சு. தின முந்தான் பார்க்கிருேமே!' என்றுவிட்டான்.''

''என்னை அவனேடு ஒப்பிட்டதற்கு நன்றி'' என்று சிரித்தாள் வேரா. ''இல்லே, நான் நினேப்பதெல்லாம், வடக்கத்தியாரான நம்மால் கடலின் வசீகரத்தை ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள முடியாது என்பதே. காடு என்ருல் எனக்கு ஆசை. நாமிருந்தோமே, யெகொரோவ்ஸ்கியில், அங்கேயுள்ள காடு நினேவிருக்கிறதல்லவா? அது எப்போதாவது அலுப்பூட்ட முடியுமா? பைன் மரங்கள்! எப்பேர்ப்பட்ட பாசி!... அப்புறம் நச்சுக் காளான்! வெண்மணிகள் தைத்த சிவப்புப் பட்டுப் போலே! என்ன நிசப்தம்...எவ்வளவு குளுமை!''

''எனக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். எல்லாமே எனக்குப் பிடிக்கின்றன. ஆனல் எல்லாவற்றையும் விட நான் நேசிப்பது என் செல்ல அக்காளே,

விவேகசாலியான என் அருமை வேரா வை. உலகத்தில் நாம் இரண்டே பேர் தாமே இருக்கிறோம்!'' என்றாள் ஆன்னா.

அக்காளைத் தழுவிக்கொண்டு கன்னத்தோடு கன்னம் பொருந்த ஒன்றிக் கொண்டாள். சட்டென எதையோ நினைவு கூர்ந்தவளாய்த் திடுக்குற்றாள்.

''நானுந்தான் எத்தகைய மட மட்டி! நாமிருவரும் உட்கார்ந்து இயற் கையைப் பற்றி உரையாடிக் கொண் டிருக்கிறோம், நாவலில் வருவது போல. உனக்காக வாங்கிவந்த பரிசை நான் அறவே மறந்து விட்டேன். இதோ, பார். உனக்குப் பிடிக்குமோ பிடிக் காதோ என்றுதான் தயக்கமாயிருக் கிறது.''

இவ்வாறு சொல்லி, அபூர்வ அட் டை வேலைப்பாடமைந்த சின்னஞ் சிறு குறிப்புப் புத்தகத்தைக் கைப் பையிலிருந்து வெளியிலெடுத்தாள்.

காலத்தால் பழசுபட்டுச் சாம்பல் நிற மாகியிருந்த தொன்மையான நீல மகமல் பின்னணியில் அருமையான பின்னலும் நுண்மையும் அழகும் கொண்ட மங்கிய தங்க ஜரிகைப் பூச்சித்திரம் போட்ட அட்டை அது. தேர்ச்சியும் பொறுமை யும் வாய்ந்த கலைஞன் ஆர்வத்துடன் இயற்றிய படைப்பு அது என்பது தெளி வாகப் புலப்பட்டது. புத்தகம் நூலளவு மெல்லிய தங்கச் சங்கிலியுடன் இணைக்கப் பட்டிருந்தது; காகிதப் பக்கங்களுக்குப் பதில் யானைத் தந்த ஏடுகள் பொருத் தப்பட்டிருந்தன.

''எவ்வளவு அழகான பொருள்! அற்புதம்!'' என்று கூறித் தங்கையை முத்தமிட்டாள் வேரா. ''நன்றி. இந்த மாதிரிப் பொக்கிஷம் எங்கே கிடைத் தது உனக்கு?'' என வினவினாள்.

''தொல்பொருள் விற்கும் கடை யில். பழங்குப்பையைக் கிளறிப் பார்ப் பதில் எனக்குள்ள ஆர்வந்தான் உனக் குத் தெரியுமே. இந்தப் பிரார்த்தனைப்

புத்தகம் அப்படித்தான் எனக்குக் கிடைத்தது. இதோ பார், அலங்கார வேலை எப்ப்டிச் சிலுவை வடிவாக அமைகிறதென்று. அட்டை மாத்திரந் தான் எனக்குக் கிடைத்தது. மற்றவற்றை யெல்லாம்—தந்த ஏடுகள், கொக்கிப்பூட்டுகள், எழுதுகோல் எல்லாவற்றையும்—நானே யோசித்துத் தயாரிப்பிக்க நேர்ந்தது. கம்மியன் மொல்லீனேக்கு நான் எவ்வளவுதான் விளக்கியும் எனக்கு வேண்டியது என்ன என்று புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. கொக்கிப்பூட்டுகள் மொத்தச் சித்திர வேலைப்பாட்டின் பாணியிலேயே—மங்கிய நிறத்தில், பழைய தங்கத்தால், நுண்ணிய செதுக்கு வேலையுடன்—அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்; அவன் செய்திருப்பதோ, என்ன வென்று ஆண்டவனுக்கே வெளிச்சம். சங்கிலி மட்டும் உண்மையிலேயே வெனிஸ் நகரக் கலைஞர்கள் படைப்பு, மிகத் தொன்மையானது.''

வேரா புத்தகத்தின் அருமையான அட்டையை அன்பு பொங்கத் தடவினாள்.

''எவ்வளவு ஆழ்ந்த தொன்மை!.. எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முந்தியதாயிருக்கும் இந்தப் புத்தகம்?'' என்று வினவினாள்.

''திட்ட வட்டமாகச் சொல்லத் தயங்குகிறேன். சுமாராகப் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதி அல்லது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுவாக இருக்கலாம்.''

வேரா சிந்தனையுடன் புன்னகை செய்தபடியே, ''என்ன விந்தை பாரேன்! நான் இப்போது கையில் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்தப் புத்தகத்தைப் பொம்பதூர் சீமாட்டி* அல்லது

---

* **பொம்பதூர் சீமாட்டி**—பிரான்சு மன்னன் பதினைந்தாம் லுயீயின் ஆசைக் கிழத்தி (1721-1764).

மேரி அண்டுவனேட்* கூடத் தொட்டிருக்கலாம்... ஆனால் ஒன்று சொல்லட்டுமா, ஆன்னா. பிரார்த்தனைப் புத்தகத்தைச் சீமாட்டியின் carnet** ஆக்கலாம் என்ற கிறுக்குத்தனமான யோசனை உன் ஒருத்தி மூளையில் தான் உதித்திருக்க முடியும். கிடக்கிறது, போகலாம் வா, உள்ளே என்ன நடக்கிறதென்று பார்ப்போம்'' என்றாள்.

அடர்ந்து தழைத்த இஸபெல்லா திராட்சைக் கொடிப்பந்தரால் எல்லாப் புறமும் மூடப்பட்ட, விசாலமான வராந்தாவின் குறுக்காக அவர்கள் வீட்டிற்குள் சென்றார்கள். ஸ்ட்ரோபெரி போன்ற மென்மணங் கமழும் செறிந்த கருங்குலைகள், இங்குமங்கும் வெயிலொளியால் பொன்மெருகேற்றப்

---

* **மேரி அண்டுவனேட்** — பிரான்சு மன்னன் பதினாறாம் லூயியுடைய மனைவி (*1755-1793*).

** carnet — குறிப்புப் புத்தகம் எனப் பொருள்படும் பிரெஞ்சுச் சொல்.

பட்டிருந்த இருண்ட பசுமையினிடையே கனத்துத் தொங்கின. வராந்தா முழுவதும் பசிய தண்ணொளியில் மூழ்கியிருந்தது; அதனால் இரு மாதரின் முகங்களும் பசப்புற்றன.

"சாப்பாட்டுக்கு இங்கே ஏற்பாடு செய்வதாக உத்தேசமா?" என்று கேட்டாள் ஆன்னா.

"முதலில் அப்படித்தான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் இப்போதெல்லாம் மாலைவேளை ரொம்பக் குளிராயிருக்கிறது. சாப்பாட்டு அறையிலேயே வைத்துக் கொள்வது மேல். புருஷர்கள் வேண்டுமானால் புகை குடிப்பதற்கு இங்கே வரட்டும்."

"விருந்தாளிகளில் யாராவது ரசமான பேர்வழி உண்டா?"

"எனக்கு இன்னும் தெரியாது. நமது தாத்தா வருவார் என்பது மட்டுமே தெரியும்."

"ஆ, அருமைத் தாத்தா. இது சந்தோஷச் சேதி! அவரை யுகக் கணக்

காகப் பார்க்கவில்லை போல எனக்குத் தோன்றுகிறது'' என வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் தோன்றக் கூவினுள் ஆன்ஞ.

''வஸீலியின் சகோதரி வருவாள், பேராசிரியர் ஸ்பேஷ்னிகோவும் வருவாரென்று நினைக்கிறேன். நேற்று எனக்கு மூளை குழம்பிப் போய்விட்டது. அவர்கள் இரண்டு பேரும் போஜனப் பிரியர்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமே. ஆனுல் என்ன விலை கொடுத்தாலும் எதுவுமே கிடைக்க வில்லை, இங்கேயும் சரி, பட்டணத்திலும் சரி. சமையல்காரன் லூக்கா எங்கேயோ காடைகளைத் தேடிப் பிடித்தான்—தெரிந்த வேட்டைக்காரனிடம் சொல்லி. இப்போது அவற்றை வைத்து ஏதோ தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிருன். உள்ளதுக்குள் மோசமில்லாத ரோஸ்ட் பீவ்* வாங்கிவிட்டோம்— ஐயோ! தவிர்க்க

---

* ரோஸ்ட் பீவ் — வதக்கிய மாட்டுக்கறி.

முடியாத ரோஸ்ட் பீவ்! ஆமாம், இருல் ரொம்ப நன்ருயிருக்கிறது.''

''பின்னே என்ன? அப்படி ஒன்றும் பாதகமில்லை போ. சும்மா கவலைப் படாதே. இடையில் நமக்குள் ஒரு வார்த்தை. ருசியான சாப்பாடு உனக்குந்தான் பிடிக்கும்.''

''அபூர்வ வெஞ்சனம் ஒன்றும் தயாராகும். இன்று காலை செம்படவன் ஒரு கர்நார்ட் மீன் கொண்டு வந்தான். நானே பார்த்தேன். அதிசயப் பிறவி அது. பயங்கரமாகக் கூட இருக்கிறது.''

தனக்குத் தொடர்புள்ளதோ, தொடர்பில்லாததோ, எல்லா விஷயங்களிலும் அளவுகடந்த ஆவல் கொண்டவளான ஆன்ஞ, கர்நார்ட் மீனைத் தான் பார்க்கும் பொருட்டு அந்தக் கணமே கொண்டுவரச் சொல்லும்படி கோரிஞள்.

நன்கு மழித்த, மஞ்சள் பாரித்த முகத்தினஞன நெட்டைச் சமையல்

காரன் லுக்கா, நீண்ட வெள்ளை பேஸின் ஒன்றை, காதுகளைப் பற்றி மிகுந்த சிரமத்துடன் தூக்கிக்கொண்டு, மரச் சட்டங்கள் பதித்த தரையில் நீர் தளும்பிச் சிந்தி விடாதவாறு ஜாக்கிரதையாக நடந்து வந்தான்.

''பன்னிரண்டரை ராத்தல், ராணியம்மா, சற்று முன்னே நிறுத்துப் பார்த்தோம்'' என்று சமையற்காரனுக்கே உரிய கர்வத்துடன் சொன்னான்.

பேஸின் கொள்ளாதபடி பெரிதாயிருந்த மீன், வாலை மடித்தவாறு அடித்தளத்தில் கிடந்தது. அதன் சிதள்களில் தங்க நிறம் மின்னியது, நீச் சிறகுகள் பளபளப்பான செவ்வண்ணத்தில் ஒளிர்ந்தன, பிரம்மாண்டமான முகத்திலிருந்து நீண்ட விசிறிவடிவான இரண்டு மென்னீல இறகுகள் இருபுறமும் துருத்திக் கொண்டிருந்தன. இன்னும் உயிரோடிருந்த மீன், செவுள்களை மும்முரமாக அசைத்த வண்ணமாயிருந்தது.

ஆன்ன மீனின் தலையைச் சுண்டு விரலால் எச்சரிக்கையுடன் தொட்டாள். மீன் திடீரென வாலை வீசியடிக்கவே அவள் வீறிட்டபடியே கையைப் பின்னிழுத்துக் கொண்டாள்.

''கவலைக்கு இடங் கொடுக்காதீர்கள், ராணியம்மா, எல்லாவற்றையும் நல்ல மாதிரியாகவே ஏற்பாடு செய்து விடுவோம்'' என்றான் சமையல்காரன். ஆன்னவின் மனச் சஞ்சலத்தை அவன் புரிந்துகொண்டிருப்பது புலப்பட்டது. ''இப்போதுதான் ஒரு பல்காரியன் இரண்டு முலாம்பழங்கள் கொண்டுவந்தான். அன்னசி வகை. பார்வைக்குக் கோட்டு முலாம்பழம் போல இருக்கின்றன, ஆனல் வாசனை அதைவிட எவ்வளவோ மேல். இன்னென்றும் கேட்கலாமா, ராணியம்மா? மீன் கறிக்கு எந்த மாதிரி 'ஸாஸ்' செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவு — தார்த்தாரா, போல்ஸ்க்கியா, இல்லை,

வெறுமே ரஸ்க்கும் வெண்ணெயும் போதுமா?'' என்முன்.

''தெரிந்த வகையில் ஏதாவது செய். போ!'' என்று உத்தரவளித்தாள் சிற்றரசி.

IV

ஐந்து மணிக்குப் பின்பு விருந்தினர் வரத் தொடங்கினுர்கள். சிற்றரசன் வஸீலிய் ல்வோவிச் தனது விதவைச் சகோதரி லுத்மீலா ல்வோவ்ரு துராஸவா (இவள் பருத்தவள், சுபாவத்தில் நல்லவள், பெண்கள் இயல்புக்கு மாருக மௌனம் சாதிப்பவள்), நாகரிக தோரணை வாய்ந்தவனும், இளைஞனும், செல்வனும், போக்கிரியும் விடனுமான வஸ்யூச்சோக் (நகர் முழுவதும் இவனை இந்தச் செல்லப் பெயரால்தான் அறியும்; இவன் சரசி, பாடவும் கவிதை படிக்கவும் அதே போல ஓவியக் காட்சிகள், நாடகங்கள், உபகாரநிதி திரட்டுவதற்

கான பஜார்கள் ஆகியன ஏற்பாடு செய்யவும் வல்லவன்), பியானோ இசைப் பதில் புகழ் பெற்றவளும் ஸ்மோல்னிய் கல்லூரியிலிருந்து வேராவின் தோழியு மான ஜென்னி ரெயிட்டர், தன் மைத் துனன் நிக்கொலாய் நிக்கொலாயிவிச் ஆகியவர்களை உடனழைத்துக்கொண்டு வந்தான். அப்புறம் ஆன்னுவின் கணவன் மோட்டாரில் வந்து சேர்ந்தான். மழித்த முகமும் கொழுத்து, பாங்கின்றிப் பூதா காரமாயிருந்த உடலும் கொண்ட பே ராசிரியர் ஸ்பேஷ்னிகோவ், உப கவர் னர் வான் ஜெக் இருவரும் அவனுடன் வந்தார்கள். கடைசியாக அழகிய வாடகைக் கோச்சு வண்டியில் வந் தார் ஜெனரல் அனோஸவ், இரண்டு இராணுவ அதிகாரிகளுடன். அவர்களில் ஒருவன் ஒட்டிய உடலும், சிடுசிடுப் பும், வயதுக்கு மீறிய மூப்புத் தோற் றமும் கொண்ட காரியாலயக் கர்னல் பொனாமர்யோவ்—வறட்டு அலுவலகத் தொல்லைகளால் நொய்ந்து தளர்ந்து

போனவன்; மற்றவன், நடனத்தில் சிறந்தவன், நடன விருந்துகளை நடத்தி வைப்பதில் ஈடற்றவன் என்று பீட்டர்ஸ் பர்கில் புகழ்பெற்றிருந்த பஃதீன்ஸ்கிய், சிறந்த படையின் ஸீனியர் லெப்டி னண்டு.

ஸ்தூல சரீரியும், நெட்டையரும், வெள்ளி முடியருமான ஜெனரல் அஞே ஸவ் பெட்டியின் கம்பிப் பிடியை ஒரு கையாலும் கோச்சின் பின் பாகத்தை மற்றக் கையாலும் இறுகப் பற்றிக் கொண்டு தொப்பென்று படியிலிருந்து இறங்கிஞர். அவரது இடக் கையில் ஒலிபெருக்கிச் செவிக்குழாயும் வலக் கையில் ரப்பர்ப் பூண்பிடித்த பிரம்பும் இலகின. சிவந்த, முரட்டுப் பரளை முகம். சதைப் பிடிப்புள்ள மூக்கு. உப்பிய அரைவட்டங்களாகப் பளிச்சிட்ட இடுக் கிய கண்களால் அவர் பார்த்த பார் வையில், ஆபத்தையும் சாவையும் அடிக் கடி நேருக்கு நேர் எதிர்ப்பட்ட ஆண் மை வாய்ந்த சாதாரண மனிதர்களுக்

குச் சகஜமான நல்லியல்பு ததும்பும் பெருமிதமும், ஒரு சிறிது அலட்சிய பாவமும் வெளிப்பட்டன. தூரத்திலிருந்தே அவரை அடையாளங் கண்டு கொண்ட சகோதரிகள் இருவரும் வண்டியருகே ஓடிச் சென்று, பாதி வேடிக்கையாகவும், பாதி உண்மையாகவும் அவருக்கு ஆதரவாக இரு மருங்கிலும் கைலாகு கொடுத்து அழைத்து வந்தார்கள்.

''தலைமைப் பாதிரி கெட்டான்!'' என்று கம்மிய கட்டைத் தொண்டையில் அன்பொழுகக் கூறினர் ஜெனரல்.

''தாத்தா, செல்லத் தாத்தா! ஒவ்வொரு நாளும் உங்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நீங்களோ, கண்ணிலேயே படக் காணோம்'' என்று லேசாகக் கடிந்து கொள்ளும் பாவனையில் சொன்னாள் வேரா.

''தாத்தாதான் மனச் சாட்சியை யெல்லாம் தெற்கேயே தவற விட்டு விட்டாரே'' என்றாள் ஆன்னா. ''அட

நமக்கும் ஒரு ஞானப்பெண் இருக்கிருளே என்று நினைவு படுத்திக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனல் நீங்களோ, வெட்கங்கெட்ட விடலையாகத் திரிகிறீர்கள்; நாங்கள் இருப்பதையே மறந்து விட்டீர்கள்...'' என்று மேலும் கூறினுள்.

தமது மாட்சி மிக்க தலையிலிருந்து தொப்பியை அகற்றிய ஜெனரல், சகோதரிகள் இருவரது கைகளிலும், பின்பு கன்னங்களிலும் மீண்டும் கைகளிலும் முத்தமிட்டார்.

நீண்டகாலக் காச நோய் காரணமாக வார்த்தைக்கு வார்த்தை மூச்சிளைத்துக் கொண்டே அவர், ''பெண்களா... பொறுங்கள்... கடிந்துகொள்ளாதீர்கள்'' என்று ஆரம்பித்தார். ''உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்... இந்தப் பாழாய்ப் போன டாக்டர்கள்... கோடைகாலம் பூராவும்... என்னுடைய கீல்வாதத்துக்கு... வைத்தியம் பண்ணினுன்கள்... சேறு மாதிரி...

ஜெல்லியைக் கொண்டு... கொடிய நாற்றம்... போகவே விடமாட்டேன் என்று விட்டான்கள்... முதன்முதலாக... உங்கள் வீட்டுக்குத்தான்... வருகிறேன்... அபார சந்தோஷம்... உங்களைப் பார்த்ததில்... நீங்கள் எல்லாரும்... சௌக்கியந்தானே? வேரா, நீயிருக்கிருயே... முழுக்க முழுக்க... சீமாட்டியாகிவிட்டாய்... காலஞ்சென்ற தாயாரை... அப்படியே உரித்து வைத்தாற்போலிருக்கிருய்... ஆமாம், குழந்தையின் ஞானஸ்நானத்துக்கு... எப்போது அழைக்கப் போகிருய்?'' என்ருர்.

''ஐயோ தாத்தா, அதற்குச் சந்தர்ப்பமே வராதோ என்று பயமாயிருக்கிறது...''

''நம்பிக்கையைக் கைவிடாதே... போகப் போக எல்லாம் நடக்கும்... பகவானைப் பிரார்த்தி... ஏனம்மா ஆன்ஞ, நீ துளிக்கூட மாறவில்லை... அறுபது வயசிலேகூட... இப்படியே

தான் பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருப்பாய்... இருங்கள்... இதோ இந்த இராணுவ அதிகாரிகளை... உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்.''

''இந்த கௌரவம் எனக்கு வெகு காலத்துக்கு முன்பே வாய்த்தது'' என்று வணக்கம் தெரிவித்தவாறே சொன்னான் கர்னல் பொநாமர்யோவ்.

''நான் பீட்டர்ஸ்பர்கில் சிற்றரசிக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டேன்'' என்றான் பஃதீன்ஸ்கிய்.

''அப்படியானால் ஆன்னா, உனக்கு அறிமுகம் செய்விக்கிறேன். இதோ இவர்தான் லெப்டினண்டு பஃதீன்ஸ்கிய். நடனமாடுவதிலும் வாள் சண்டையிலும் சமர்த்தர். அதோடு குதிரையேற்றத்தில் புலி. அப்பனே, பஃதீன்ஸ்கிய், வண்டியிலிருந்து அதை எடுத்து வாயேன்... போவோம் வாருங்கள் பெண்களா... விருந்துக்கு என்னென்ன பண்ணச் சொல்லியிருக்கிறாய் அம்மா, வேரா? வைத்தியம் முடிந்து தீர்ந்த

பிறகு... எனக்கு... பயிற்சி முடிந்த ஜூனியர் லெப்டினண்டுக்குப் பசிப்பது போல... அகாதப் பசி.''

ஜெனரல் அஜேஸவ் காலஞ்சென்ற சிற்றரசர் மிர்ஜா-புலாத்-துகாநோவ்ஸ்கியின் போர்க்களத் தோழர், உற்ற நண்பர். சிற்றரசர் காலமான பின்பு தமது இனிய நட்பையும் அன்பையும் எல்லாம் அவருடைய பெண்களிடம் காட்டலானுர். சின்னஞ் சிறுமிகளாயிருந்தபோது முதலே அவர்களை அவருக்குத் தெரியும். ஆன்னுவின் ஞானப் பிதாவும் அவரே. அந்தக் காலத்தில் அவர், க... நகரிலிருந்த பெரிய ஆனுல் அநேகமாகக் கைவிடப்பட்ட கோட்டை ஒன்றின் கவர்னராக, இப்போது போலவே, இருந்தார். துகாநோவ்ஸ்கியின் வீட்டிற்கு அநேகமாகத் தினந் தோறும் வருவார். குழந்தைகளை அவர் செல்லங் கொஞ்சுவார், பரிசுகள் அளிப்பார், ஸர்க்கஸுக்கும் தியேட்டருக்கும் டிக்கட்டுகள் வாங்கித் தரு

வார்; அவ்வளவுமட்டுமல்ல, அவர்களோடு அவரைப் போல நன்றாக விளையாட வேறு யாருக்கும் முடியாது, ஆதலால் குழந்தைகள் அவரைத் தெய்வமாகப் பூசித்து வந்தார்கள். ஆனால் எல்லாவற்றையும்விட அவர்கள் விரும்பியவையும், நன்கு நினைவு வைத்திருந்தவையும், ராணுவப் படையெடுப்புக்கள், சண்டைகள், பாசறை வாசம், வெற்றிகள், பின்வாங்கல்கள், சாவு, காயங்கள், கடுங்குளிர் ஆகியவைபற்றி அவர் சொன்ன கதைகளே. அவசரமற்ற, புராணநிதானங் கொண்ட, நகாசு-நயப்பாடு இல்லாத இந்தச் சாதாரணக் கதைகள், மாலைத் தேநீருக்கும் குழந்தைகள் உறங்க அழைக்கப்படும் சள்ளை பிடித்த வேளைக்கும் இடையே சொல்லப்பட்டன.

பழங்காலத்திலிருந்து பெயர்ந்த துண்டு போன்ற இந்த மனிதர், பூதாகாரமும் விசித்திரக் கவர்ச்சியும் வாய்ந்த புறத்தோற்றம் கொண்டிருந்

தார். அவர் காலத்திலேகூட இராணுவ அதிகாரிகளைக் காட்டிலும் சாதாரணச் சிப்பாய்களிடம் அடிக்கடி காணப்பட்ட எளிய, ஆயினும் ஆழ்ந்த, நெஞ்சைத் தொடும் இயல்புகள், தூய ருஷ்யத் தன்மை சான்ற, ருஷ்யக் குடியானவர்களது இயல்புகள், மொத்தமாகச் சேரும் போது சில சமயங்களில் நமது போர் வீரனை வெல்லமுடியாதவனாக மட்டுமின்றித் தியாகியாகவும் அநேகமாக அதிமனிதனாகவும் புரியும் உயர் பெருங் குணமாக உருவாகும் இயல்புகள், அவரிடம் ஒன்றாக இயைந்திருந்தன; சூதுவாதற்ற எளிய நம்பிக்கை, வாழ்க்கை பற்றிய தெளிவான, உவகையும் நல்லியல்பும் சேர்ந்த கண்ணோட்டம், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பற்ற, காரியரீதியான துணிவு, சாவின் முன்னிலையில் பணிவு, வெல்லப் பட்டவர்கள் மீது இரக்கம், வரம்பற்ற பொறுமை, வியப்பூட்டும் உடல், மன

உரம் ஆகியவை இவ்வியல்புகளில் அடங்கியவை.

போலிஷ் யுத்தத்தில் தொடங்கி அனேஸவ் கலந்துகொள்ளாத போர் ஜப்பானிய யுத்தந்தவிர வேறு எதுவுமே கிடையாது. ஜப்பானியப் போரிலும் பங்கு கொள்ள அவர் தயங்கியிருக்கமாட்டார், ஆனால் அவர் அதற்கு அழைக்கப்பட வில்லை. ''அழைக்கப் படும்வரை சாவின் மேல் பாயாதே'' என்ற, தன்னடக்கத்தால் மாண்பு பெற்ற கோட்பாட்டை அவர் எப்போதுமே கடைப்பிடித்து வந்தார். இராணுவச் சேவைக் காலம் முழுவதிலும் அவர் தமது வீரர்களில் ஒருவனுக்காவது சவுக்கடி தண்டனை கொடுக்காதது மட்டுமல்ல, எவனையும் வெறுமே அடித்தது கூடக் கிடையாது. போலிஷ் கிளர்ச்சியின் போது ரெஜிமென்டுத் தலைவன் உத்தரவிட்டபின்பும் அவர் கைதிகளைச் சுட மறுத்துவிட்டார். ''ஒற்றர்களாயிருந்தால் நான் சுடச் சொல்

வதற்குத் தயங்கமாட்டேன். அது மட்டு மல்ல, நீங்கள் ஆணையிட்டால் என் கையாலேயே அவர்களைக் கொல்லு வேன். ஆனால் இந்த மனிதர்கள் கைதி கள். இவர்களைச் சுட என்னால் முடி யாது'' என்று கூறிவிட்டார். இதை அவர் சாதாரணமாகவும் மரியாதை யாகவும், முறைப்போ வீறுப்போ லவ லேசமும் இன்றி, தமது தெளிந்த, உறுதிவாய்ந்த விழிகளால் தலைவனை நேராக நோக்கியவாறு சொல்லவே, அதிகாரிகள் அவரைக் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாததற்காகச் சுட்டுத் தீர்ப் பதற்குப் பதில் சும்மா விட்டுவிட் டார்கள்.

அவர் முறையாகக் கல்வி பயின்ற வரல்ல, அல்லது அவரே கூறுவது போல ''கரடிக் கல்லூரி''ப் படிப்பை மட்டுமே முடித்திருந்தார், எனினும், 1877-1879 ஆண்டுகளில் நடந்த யுத் தத்தின் போது வெகு விரைவிலேயே கர்னல் பதவிக்கு உயர்ந்துவிட்டார்.

டான்யூப் ஆற்றையும் பால்கன் மலைத் தொடரையும் கடப்பதில் அவர் பங்கு கொண்டார், குளிர்காலம் முழுவதும் ஷிப்காவில் முகாம் போட்டிருந்தார், ப்லெவ்னு மீது தாக்கு நடத்தியவர் களில் அவரும் ஒருவர்; நான்கு முறை லேசான காயமடைந்தார், ஒரு தடவை படுகாயமுற்ருர்; தவிர எறி குண்டுச் சிதல் தாக்கியதால் கொடிய மூளையதிர்ச்சிக்கு ஆளானுர். ஜெனரல்கள் ராதேத்ஸ்கி, ஸ்கோபெலேவ் இருவ ரும் அவரை நேரில் அறிந்திருந்தார் கள், அவர்மீது பெருமதிப்பு வைத் திருந்தார்கள். ''என்னைவிடத் தைரிய சாலியான அதிகாரி ஒருவரை எனக் குத் தெரியும், அவர்தான் மேஜர் அஞேஸவ்'' என்று ஸ்கோபெலேவ் குறிப் பிட்டது அவரைப் பற்றித் தான்.

எறிகுண்டுச் சிதல் தாக்கினுல் அநேகமாகச் செவிடாகவும், பால்கன் அணிநடையின் போது குளிரால் மரத் துப் போய்விட்ட ஒரு காலின் மூன்று

விரல்கள் துணிக்கப்பட்டும், ஷிப்கா முகாமில் பீடித்த கீல்வாத நோயுடனும் போரிலிருந்து திரும்பினர். இரண்டு வருடச் சமாதானகாலச் சேவைக்குப் பின்பு அவருக்கு ஓய்வு கொடுப்பது உசிதம் எனக் கருதப்பட்டது. அவரோ, அதை உக்கிரமாக எதிர்த்தார். டான்யூப் ஆற்றைக் கடக்கையில் அவர் காட்டிய பதற்றமற்ற துணிவை நேரில் கண்டிருந்த பிரதேச கவர்னர் உரிய தருணத்தில் தமது செல்வாக்கை உபயோகித்தார். பிரசித்தி பெற்ற கர்னலின் உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்த வேண்டாம் என்று பீட்டர்ஸ்பர்க் அதிகாரிகள் தீர்மானித்து, கௌரவம் மிகுந்ததாயினும் நாட்டின் தற்காப்புக்கு அத்தியாவசியமில்லாத க...வின் கவர்னர் பதவியை ஆயுட்காலம் முழுவதற்கும் அவருக்கு அளித்தார்கள்.

நகரில் சிறியோர் முதல் பெரியோர் ஈறாக எல்லோருக்கும் அவரைத் தெரியும்; அவரது பலவீனங்களையும்,

வழக்கபழக்கங்களையும், உடையணியும் தோரணையையும் பற்றி எல்லோரும் கேலி செய்வார்கள். அவர் ஆயுதமேந்திச் செல்வதே இல்லை. பழைய மோஸ்தர் கோட்டைப் போட்டுக் கொண்டு, பெரிய உச்சியும் பிரம்மாண்டமாகத் துருத்திய முன்விளிம்பும் கொண்ட தொப்பி அணிந்து, வலக்கையில் பிரம்பும் இடக் கையில் ஒலிபெருக்கிச் செவிக் குழாயு மாக வளையவருவார். கொழுப்பேறிய, சோம்பிய, புகைச்சல்தொண்டைக் குள்ள நாய்கள் இரண்டு எப்போதும் அவருடன் வரும்; அவற்றின் நாக்கு நுனிகள், மூடிய தாடைகளுக் கிடையே வெளித் தொங் கிய வண்ணமாயிருக்கும். காலை உலாத் தலின் போது வழியில் தெரிந்தவர்கள் யாரையேனும் சந்தித்தால் அவர் போ டும் கூச்சலும், அதற்கு ஒத்தாற்போல நாய்களின் சேர்ந்த குலைப்பும் பல வீடுகளுக்கு அப்பால் கூடக் கேட்கும்.

பல செவிடர்களைப் போலவே அவ ருக்கும் ஆபெரா என்னும் இசை நாட

கங்களில் அபார மோகம். சில சமயங்களில் காதலன்-காதலி இருவர் பாட்டிற்கிடையில் அவரது கம்பீரமான குரல் ஹால் முழுவதிலும் ஒலிக்கும்: ''மேல் ஷட்ஜமத்தை எப்படி டக் கென்று பிடித்துவிட்டான், அவன் நாசமற்றுப் போக! கொட்டை உடைத்தாற் போல நறுக்கென்று பிடித்து விட்டானே!'' என்று. அடங்கிய சிரிப்பு ஹாலின் ஒரு கோடியிலிருந்து மறுகோடிவரை குமிழியிடும். ஜெனரலோ, எதையும் சந்தேகிக்கக்கூட மாட்டார். தாம் பக்கத்திலிருந்தவன் காதோடு காதாக ஏதோ சொன்னதாக அவர் நினைப்பு.

கோட்டைத் தலைவரின் கடமைகளில் ஒன்ருகப் பிரதானக் காவலறைக்குத் தம் புகைந்த தொண்டை நாய்களுடன் அவர் அடிக்கடி போவதுண்டு. கைதியான அதிகாரிகள் இராணுவத் தொல்லைகளிலிருந்து விடுபட்டு, தேநீர் அருந்தியவாறே கதை பேசுவதும் சீட்டாடுவதுமாக அங்கே அப்பாடா

என்று பொழுது போக்குவார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அவர், ''பெயரென்ன? கைதுசெய்தது யார்? எத்தனை நாட்களுக்கு? எதற்காக?'' என்று கவனமாக விசாரிப்பார். சில சமயங்களில் அவர், சட்டவிரோதமா யிருந்த போதிலும் துணிகரச் செயல் புரிந்ததற்காக எவனுவது அதிகாரியை எதிர்பாரா விதமாகப் பாராட்டுவார்; சில வேளைகளில், அறைக்கு வெளியே கேட்கும்படி உரக்கத் திட்டி நொறுக்கு வார். ஆனல் அதட்டி முடிந்ததும், அந்த அதிகாரி எங்கே சாப்பிட்டான், அதற்கு என்ன செலவாயிற்று என்று அதே மூச் சில் கட்டாயமாகக் கேட்பார். எட் டாக்கையிலிருந்த இடமொன்றிலிருந்து, அங்கே காவலறை இல்லாத காரணத் தால் நீண்டகாலக் காவல் தண்டனை பெற்று வந்திருக்கும் லெப்டினண்டு ஒருவன், தன்னிடம் போதிய பணமின் மையால் சிப்பாய்களோடு உணவருந்த வேண்டியிருப்பதாகச் சில சமயங்களில்

ஒப்புக் கொள்வதுண்டு. அப்போது அனேஸவ் காவலறையிலிருந்து நூறு கெஜ தூரத்துக்குள்ளிருந்த தமது வீட்டிலிருந்து அந்த அப்பாவிக்குச் சாப்பாடு அனுப்பிவைக்கும்படி உடனே கட்டளை யிடுவார்.

க... நகரில்தான் அவர் துகாநோவ்ஸ்கிய் குடும்பத்துடன் அந்தரங்கமாகப் பழகி, குழந்தைகளிடம் நெருங்கிய நட்பை நிலைநாட்டிக்கொண்டார். அதன் காரணமாக ஒவ்வொரு மாலையும் அவர்களைப் பார்ப்பது வாஸ்தவத்தில் அவருக்கு இன்றியமையாத் தேவையாகி விட்டது. இளஞ்சீமாட்டிகள் எங்காவது வெளியே செல்ல நேர்ந்தாலோ, அல்லது தாமே அலுவல் காரணமாக அவர்கள் வீட்டுக்குப் போக முடியா விட்டாலோ கவர்னர் வீட்டின் விசாலமான அறைகளில் அவர் கொடிய தனிமையால் ஏங்கிப் போவார். ஒவ்வொரு கோடையிலும் விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு க... நகரிலிருந்து ஐம்பது

மைல் தொலேவிலிருந்த துகாநோவ்ஸ்கிய் எஸ்டேட்டில் மாதம் முழுவதையும் கழிப்பார்.

அவர் உள்ளத்தில் மறைந்திருந்த மென்மையும் இருதய பூர்வமான அன்புக்காக அவருக்குண்டான விழைவும் எல்லாம் இந்தக் குழந்தைகள் மீது, விசேஷமாகச் சிறுமிகள்மீது பாய்ந்தன. ஒரு காலத்தில் அவருக்கு மணமாகியிருந்தது, ஆயினும் அது என்றோ நடந்து போன சேதியாகையால் அவருக்கு அரிதாகவே நிஜேவிருந்தது. போருக்கு முன்பே அவர் மஜேவி ஊருக்கு வந்திருந்த நடிகன் ஒருவஞேடு, அவனுடைய மகமல் கோட்டுக்கும் ஜரிகைச் சட்டைக்கைகளுக்கும் மயங்கி, ஓடிப்போய்விட்டாள். அவளுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் அஞேஸவ் அவளுக்கு ஜீவனும்சம் அளித்து வந்தாரே தவிர, அவளது பச்சாத்தாப நடிப்புக்களுக்கும் கண்ணீர் மல்கும் கடிதங்

களுக்கும் மசியாமல், அவளைத் தம்மிடம் திரும்பி வர அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டார். அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் இல்லை.

V

எதிர்பாராதபடி மாலை காற்றோட்டமின்றிக் கதகதப்பாயிருந்ததால் வெளி வராந்தாவிலும் சாப்பாட்டு அறையிலும் மெழுகுவத்திகள் அசைவற்ற ஜ்வாலையுடன் எரிந்தன. சாப்பாட்டின் போது சிற்றரசன் வஸீலிய் ல்வோவிச் எல்லோரையும் சிரிக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தான். கதைகள் சொல்லுவதில் அவனுக்கு அசாதாரணமான, மிகவும் தனித்தன்மை வாய்ந்த திறமை இருந்தது. கூடியிருந்தவர்களில் ஒருவரோ அல்லது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவர் யாரேனுமோ பிரதான பாத்திரம் வகித்த உண்மை நிகழ்ச்சி யொன்றைக் கதைக்கு அடிப்படையாக எடுத்துக் கொள்வான்; ஆனால் அதற்கு மேல் அவன் செய்யும்

பூச்சு வேலையும், ஆழ்ந்த முக பாவத் துடன் நிதானக் குரலில் அவன் கதை சொல்லும் தோரணையும் கேட்பவர் களுக்குச் சிரித்துச் சிரித்து வயிறு புண் ணுக அடித்துவிடும். அன்றிரவு அவன் சொன்ன கதை வேராவின் சகோதரன் நிக்கொலாய், அழகிய பணக்காரச் சீமாட்டி யொருத்தியை மணந்துகொள் ளும் பொருட்டுச் செய்த வீண் முயற்சி பற்றியது. கதையின் அடிப்படையான உண்மை, சீமாட்டியின் கணவன் அவ ளுக்கு விவாக ரத்து அளிக்க மறுத்து விட்டான் என்பது மட்டுமே. ஆனல் வஸீலிய் உண்மையையும் கற்பனையை யும் சாமர்த்தியமாகக் கலந்து விளம் பினுன். சுபாவத்தில் நிதானஸ்தனும் எப் போதும் ஓரளவு விறைப்பாயிருப்பவனு மான நிக்கொலாயை நள்ளிரவில் வெ றும் காலுறைகள் மாத்திரம் அணிந்து, பூட்சுகளைக் கக்கத்தில் இடுக்கியவாறு தெரு நெடுக ஓடவைத்தான். தெரு

முனையில் போலீஸ்காரன் நிக்கொலாயைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டதாகவும், நீண்டநேரம் ஒரே கோபதாபத்துடன் விளக்கம் கூறிய பின்பே, தான் திருடனல்ல, உதவிப் பப்ளிக் பிராசிக்யூட்டர் என்று நிக்கொலாயால் போலீஸ்காரனை நம்பவைக்க முடிந்ததாகவும் கயிறு திரித்தான். கலியாணம் அநேகமாக நடந்தேறும் தறுவாயில் இருந்ததாம், ஆனால் இந்த விவகாரத்தில் சம்பந்தப்பட்ட பொய்ச்சாட்சிகள், கைக்கூலியை உயர்த்தும்படி கோரிச் சரியான சந்தர்ப்பத்தில் வேலைநிறுத்தம் செய்துவிட்டார்களாம். நிக்கொலாய் கஞ்சனைபடியாலும் (அவன் உண்மையிலேயே ஓரளவு கஞ்சன்தான்), எல்லாவிதமான வேலை நிறுத்தங்களையும் சம்பள உயர்வுகளையும் கொள்கை பூர்வமாக எதிர்ப்பவனுனபடியாலும், கைக்கூலியை உயர்த்தத் திண்ணமாக மறுதளித்து, அப்பீல் கோர்ட் தீர்ப்பால் ஊர்ஜிதப் படுத்தப்பட்ட சட்டப் பிரிவொன்றையும்

ஆதாரமாக எடுத்துக் காட்டினனும். அப்புறம் மணப்பதிவகத்தில் கேட்கப்பட்ட ''இவ்விருவரையும் விவாக பந்தத்தில் சட்ட பூர்வமாகப் பிணைப்பதற்கு ஏதேனும் தடை யிருப்பதாக இங்கே பிரசன்னமாகியிருப்பவர்களில் யாருக்காவது தெரியுமா?'' என்ற வழக்கமான கேள்விக்குப் பதிலாக, ஆத்திரமூட்டப்பட்ட கள்ளச்சாட்சிகள் அத்தனை பெயரும், ''ஆமாம், எங்களுக்குத் தெரியும். நீதிஸ்தலத்தில் நாங்கள் பிரமாண பூர்வமாகக் கொடுத்த வாக்கு மூலம் அவ்வளவும் பச்சைப் பொய். ப்ராசிக்யூட்டர்தான் எங்களைப் பயமுறுத்தியும் பலப்பிரயோகம் செய்தும் அவ்வாறு பொய் சொல்லும்படி வலுக்கட்டாயப் படுத்தினர். இந்தச் சீமாட்டியின் கணவனைப் பொறுத்த வரையில் நேர்முகமாகத் தெரிந்த அளவுக்கு நாங்கள் சொல்லக் கூடியதெல்லாம் அவர் உலகத்திலேயே எல்லாரையும் விடக் கண்ணியமானவர், ஒழுக்கத்தில் அர்ச் ஜோஸ

யையும், தயாள குணத்தில் தேவதூதனை யும் போன்றவர் என்பதே'' என ஒரு குரலாகச் சொல்லிவிட்டார்களாம்.

கலியாணக் கதைகள் சொல்ல ஆரம் பித்துவிட்ட சிற்றரசன் வஸீலிய் ஆன்னு வின் கணவன் குஸ்தாவ் இவானேவிச் ப்ரியெஸ்ஸேயைக் கூட விட்டு வைக்க வில்லை. மணமான மறுநாள் அவன் போலீஸ்காரர்களை அழைத்து, மணமக ளிடம் சொந்தப் பாஸ்போர்ட் இல் லாதபடியால் அவளைப் பெற்றோர் வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றி சட்டபூர் வமான கணவன் வீட்டில் குடியேற்று மாறு கோரினனும். இந்தக் கதையின் உண்மையான ஒரே அம்சம் என்ன வென்றுல் வேரா தெற்கே சென்றிருந்த காரணத்தால் ஆன்னு மணமான புதிதில் தனது நோயுற்ற தாயின் அருகே தொடர்ச்சியாக இருக்க நேரவே, பாவம் குஸ்தாவ் இவானேவிச் ஒரே மனச்சோர் வும் ஏமாற்றமுமடைந்து ஏங்கிப் போ னன் என்பதே.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள், ஆன்ஞ கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு புன்முறுவல் செய்தாள். குஸ்தாவ் இவானேவிச் மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் அதிர்வேட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான். விறைப்பாக இறுகிய பளபளக்கும் தோலும், கீழ் நோக்கி இழைய இழைய வாரி விடப் பட்ட, அடர்த்தியற்ற, நேரான வெளிர் மயிரும் ஆழ்ந்த கண் குழிகளுமாக இலகிய அவனது ஒட்டிய முகம், சொத் தைப் பற்களைக் காட்டிக்கொண்டு இளிக்கும் மண்டையோட்டை ஒத்திருந் தது. மணவாழ்க்கையின் முதல் நாளன்று போலவே இன்னும் அவன் ஆன்ஞவைப் பூஜித்துவந்தான்; அவளருகே உட்காரவும், யாருங்காணுதபடி அவள் மேனி யைத் தீண்டவும் எப்போதும் முயல் வான்; காதல்பெருக்கும் ஆத்மதிருப்தியும் பொங்க அவளுக்குப் பணிவிடை செய் வதில் அவன் முனேவதைக் காண்பவர் களுக்கு அடிக்கடி அவன்மீது இரக்க முண்டாகும், கூச்சமாயிருக்கும்.

சாப்பாடு முடிந்து எழுந்திருக்கையில் வேரா நிக்கொலாயிவ்னு விருந்தினர்களைத் தன்னிச்சையின்றியே கணக்கிட்டாள். மொத்தம் பதின்மூன்று பெயர் இருந்தார்கள். அவளுக்கு மூட நம்பிக்கையுண்டாகையால், ''அடசே, மோசம்! எண்ணிக் கணக்கிட வேண்டுமென்ற நினைப்பு முன்பே ஏன்தான் வராமல் போயிற்ருே? வஸீலிய் மேலுந்தான் தப்பு—தொலைபேசியில் ஒன்றுமே சொல்லாதிருந்துவிட்டான்'' என்று மனதிற்குள் கூறிக் கொண்டாள்.

வேராவுக்கும் ஆன்னுவுக்கும் சூதாட்டத்தில் பரிகசிக்கத்தக்க அளவு பைத்தியம், ஆதலால் ஷேயின் அல்லது ப்ரியெஸ்ஸே வீட்டில் நண்பர்கள் கூடும் போதெல்லாம் சாப்பாட்டுக்குப்பின்னர் போக்கர் எனப்படும் சீட்டு ஆடுவது வழக்கம். இரண்டு வீடுகளிலும் இது சம்பந்தமாகச் சில சட்டதிட்டங்கள்கூட ஏற்படுத்தப் பட்டிருந்தன: ஒவ்வோர் ஆட்டக்காரருக்கும் குறித்த மதிப்புள்ள

தந்த வில்லைகள் சம எண்ணிக்கையில் வழங்கப்படும்; எல்லா வில்லைகளும் ஓர் ஆட்டக்காரரிடம் போய்ச் சேரும் வரை ஆட்டம் தொடர்ந்து நடக்கும்; அப்புறம் மற்றவர்கள் என்ன தான் ஆர்வத்துடன் வற்புறுத்தினாலும் ஆட்டம் மேலே நடக்காது, நிறுத்தப்பட்டு விடும். பணப் பெட்டியிலிருந்து மேற்கொண்டு வில்லைகள் எடுத்துக்கொள்வது கண்டிப்பாகத் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. வேராவுக்கும் ஆன்னாவுக்கும் ஆட்ட மும்முரத்தில் தலைகால் தெரியாதாகையால் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தும்பொருட்டு இத்தகைய கரூரான சட்டங்கள் அனுபவத்தின் விளைவாக ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஆகவே, மொத்த நஷ்டம் இருநூறு ரூபிள்களுக்கு மேல் போவது அரிதே.

இம்முறையும் அவர்கள் சீட்டாட அமர்ந்தார்கள். ஆட்டத்தில் பங்கு கொள்ளாத வேரா தேநீருக்காக ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வெளி வராந்தா செல்லப் புறப்பட்டாள்.

அதற்குள் பணிப்பெண் விருந்தறையி லிருந்து மர்மத் தோற்றத்துடன் சட் டென அவளை விளித்தாள்.

வேரா படுக்கையறையின் பக்கத்தி லிருந்த தனது அறைக்குள் சென்று கொண்டே, ''என்ன அது, தாஷா? முகத்தில் ஏன் அசடு வழிகிறது? கையில் என்ன அது?'' என்று சள்ளை யுடன் கேட்டாள்.

தாஷா சதுரவடிவான ஒரு சிறு வஸ்துவை மேஜை மேல் வைத்தாள். வெள்ளைக் காகிதத்தால் கச்சிதமாகச் சுற்றப்பட்டு ரோஜா நிற ரிப்பனுல் கட்டப்பட்டிருந்தது அது.

ரோசத்தினுல் முகம் குப்பெனச் சிவக்க, ''கடவுளாணை, ராணியம்மா, என்மேலே பிசகில்லை. அவன் வந்து சொன்னுன்...'' என்று குழறினுள்.

''யாரது அவன்?''

''சிவப்புத் தொப்பி, ராணியம் மா, ...அதுதான், ஏவலாள்.''

''அப்புறம்?''

''சமையலறைக்கு வந்து, இதோ, இதை மேஜைமேலே வைத்தான். 'இதை உங்கள் எஜமானி அம்மாளிடம் கொடுங்கள்' என்ருன். 'ஆனுல் ஒன்று. நேரே அவர்கள் கையிலே தான் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்' என்று சொன்னுன். 'அனுப்பித்தது யார்?' என்று கேட்டேன். 'எல்லாம் இங்கே எழுதியிருக்கிறது' என்ருன். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு ஓடியே போய் விட்டான்.''

''போய் அவனே இட்டு வாருங்கள்.''

''அவனே இட்டு வருகிறதெங்கே, ராணியம்மா? சாப்பாடு பாதி நடந்து கொண்டிருக்கும் போது வந்தான். அப்போது உங்களேத் தொந்தரவு செய்வானேன் என்று இருந்துவிட்டேன், ராணியம்மா. அரை மணிக்கு முன்னே இருக்கும்.''

''சரி, நீங்கள் போகலாம்.''

ரிப்பனேக் கத்தரித்து, தன் முகவரி எழுதப் பட்டிருந்த காகிதத்துடன் சுருட்டிக் குப்பைக் கூடையில் எறிந்

தாள். காகிதச் சுற்றுக்குள்ளே, நகைக் கடையிலிருந்து புதிதாக வாங்கிவரப் பட்டது போன்ற, சிவப்புப் பிளஷ் பெட்டி இருந்தது. வேரா மூடியைத் திறந்தாள்; இளநீலப் பட்டு உட்புறம் தைக்கப்பட்டிருந்தது. கறுப்பு மகமலுக் கிடையே செருகப்பட்டிருந்தது முட்டை வடிவான தங்கக் கங்கணம். அதற்குள் எட்டுக் கோணத்தில் சீராக மடித்த கடிதம் இருந்தது. வேரா சட்டெனக் கடிதத் தைப் பிரித்தாள். கையெழுத்து அவளுக்குப் பரிச்சயமானதாகப் பட்டது. இருந்தாலும் பெண் இயல்புக்கேற்ப அதை ஒரு புறம் வைத்துவிட்டுக் கங்கணத் தைக் கூர்ந்து நோக்கினுள்.

அது மட்டரகத் தங்கத்தால் ஆனது, மிகப் பருமன், ஆனல் குழலோடியது; நன்கு மெருகிடாத, பழைய, சிறு செம் மணிகள் வெளிப்புறம் இழைக்கப்பட் டிருந்தன. ஆனல் மையத்திலே, விசித் திரமான சிறு பச்சைக் கல்லேச் சுற்றி, மழமழப்பாக மெருகேற்றிய ஐந்து உயர்

ரகமாணிக்கங்கள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றும் பட்டாணிக் கடலை அளவு இருக்கும். வேரா தற்செயலான அசைப்பினால் கங்கணத்தை மின் விளக்கின் பிரகாசம் படும்படி திருப் பவே, மாணிக்கங்களின் மழமழப்பான முட்டை வடிவ மேல் பரப்பின் அடி யாழத்துக்குள்ளிருந்து அற்புதச் செவ் வொளிக் கதிர்கள் பளிச்சென மின்னின.

''இரத்தம் போல!'' என்று எதிர் பாராக் கலவரத்துடன் சிந்தித்தாள் வேரா.

அப்புறம் கடிதம் நினைவுக்கு வர வே அதை எடுத்துப் பார்த்தாள். திருத் தமான அழகிய வீச்சுடன் அதில் பின்வரு மாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:

''கனந்தங்கிய
ஆழ்ந்த மதிப்பிற்குகந்த சிற்றரசி
வேரா நிக்கொலாயிவ்னா!

''தங்கள் தேவதைக்குரிய இந்த ஒளிமிக்க மகிழ்பொங்கும் நன்னாளில்

தங்களுக்கு வணக்கத்துடன் வாழ்த்துத் தெரிவித்துக் கொண்டு, விசுவாசமுள்ள பிரஜை என்ற முறையில் எனது எளிய காணிக்கையைத் தங்கள் சமுகத்துக்கு அனுப்பிவைக்கத் துணிவுகொள்கிறேன்.''

''அட, இது அந்த ஆளேதானு?'' என்று அதிருப்தியுடன் மனதிற்குள் கூறிக் கொண்டாள் வேரா. ஆயினும் தொடர்ந்து படித்தாள்.

''நானுகவே தேர்ந்தெடுத்த பொருள் எதையும் தங்கள் சமுகத்துக்குக் காணிக்கை சமர்ப்பிக்க நான் ஒருபோதுமே துணிந்திருக்கமாட்டேன், அதற்கு வேண்டிய உரிமையோ, ருசி நயமோ—உண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறேன்—பணமோ என்னிடம் கிடையாது. தவிரவும், தங்களுக்கு அணி செய்வதற்கு ஏற்ற அருநிதியம் எதுவும் உலகில் எங்குமே இல்லை என எண்ணுகிறேன்.

''ஆனல் இந்தக் கங்கணம் என் கொள்ளுப்பாட்டியினுடையது. இதைக்

கடைசியாக அணிந்தவள் எனது காலஞ் சென்ற அன்னை. மையத்தில், பெரிய இரத்தினங்களுக்கு நடுவே, பச்சை மணி ஒன்றைக் காண்பீர்கள், இது மிக அரிதான இரத்தினம்—மரகதக்கல். எங்கள் குடும்பத்தில் நிலவிவரும் பழங்காலப் பரம்பரையின்படி, தன்னை அணியும் பெண்களுக்கு வருங்கால நிகழ்ச்சிகளை முன்னறிவிக்கவும், அவர்கள் மனத்தில் இன்பமற்ற எண்ணங்கள் தோன்ருதவாறு தவிர்க்கவும், ஆண்களைத் துர்மரணத்திலிருந்து காக்கவும் இது திறன் வாய்ந்தது.

''எல்லாக் கற்களும் பழைய, வெள்ளிக் கங்கணத்திலிருந்து ஜாக்கிரதையாக இதற்கு மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. தங்களுக்கு முன்பு ஒருவரும் இந்தக் கங்கணத்தை அணியவில்லை எனத் தாங்கள் நம்பலாம்.

''தாங்கள் இப்போதே இந்த அற்பப் பொருளை எறிந்து விடலாம், அல்லது

வேறு எவருக்காவது பரிசளிக்கலாம்; ஆயினும் தங்கள் கரங்கள் அதைத் தொட்டு விட்டன என்பதே எனக்கு இன்பமளிக்கும்.

''என்மீது கோபங் கொள்ளாதிருக்குமாறு இறைஞ்சுகிறேன். ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இளஞ்சீமாட்டியான தங்களுக்கு நான் அசட்டுப் பிசட்டென்று முறையற்ற கடிதங்கள் எழுதத் துணிந்ததோடு அவற்றுக்குப் பதிலையும் எதிர்பார்த்த அடாத செயலை நினைவு கூர்ந்து நாணமடைகிறேன். இப்போதோ, தங்கள்பால் பயபக்தியும், நிரந்தர வழிபாடும், அடிமைக்குரிய பூசனையும் மட்டுமே கொண்டுள்ளேன். தாங்கள் ஒவ்வொரு கணமும் இன்புற வேண்டுமென்று விழைவதும், தாங்கள் இன்பமடைந்தால் மகிழ்வுறுவதுமே தற்போது நான் செய்யக் கூடியவை. தங்களால் அமரப் பெறும் நாற்காலியையும், தங்களால் நடக்கப் பெறும் தரையையும், உலாவுகையில் தங்களால் பரிசிக்கப் பெறும்

மரங்களையும், தங்களால் உரையாடப் பெறும் பணியாளர்களையும் சிந்தனையில் நிலமுறப் பணிந்து வணங்குகிறேன். மக்கள் மீதோ, பொருள்கள் மீதோ எனக்குப் பொறுமை கிடையாது.

''பயனற்ற நீண்ட கடிதத்தால் தங்களுக்குத் தொந்தரவளித்ததற்கு மீண்டும் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

''இறக்கும் வரையிலும் இறந்த பின்னும் தங்கள் பணிவுள்ள ஊழியன்

க. ஸ. ஷெ.''

''வஸீலியுக்குக் காட்டுவதா, வேண்டாமா? காட்டுவதென்றால் எப்பொழுது? உடனேயா அல்லது விருந்தாளிகள் போனபிறகா? ஊஹூம், அப்புறந்தான் தேவலை —இப்போதென்றால் இந்த அபாக்கியவான் மட்டுமல்ல, நானும் நகைப்புக்கு ஆளாவேன்.''

இவ்வாறு எண்ணமிடுகையில் வேரா வால் ஐந்து மாணிக்கங்களுக்குள் சுடர்ந்த செவ்விரத்த ஒளியிலிருந்து கண்களை அகற்றவும் முடியவில்லை.

VI

கர்னல் பொநாமர்யோவைப் போக்கர் சீட்டாட்டத்தில் கலந்துகொள்ளச் செய்வதற்கு அரும்பாடு பட நேர்ந்தது. தனக்கு இந்த ஆட்டத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது என்றும், வேடிக்கையாகக் கூடத் தான் சூதாடுவதில்லை என்றும், தனக்குப் பிடித்ததும் ஓரளவு நன்றாக ஆட முடிவதுமான ஆட்டம் விந்த் என்பதே என்றும் சொன்னான் அவன். ஆயினும் மற்றவர்களின் வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாமல் கடைசியில் ஆட இணங்கினான்.

தொடக்கத்தில் அவனுக்கு ஆட்டம் கற்றுக் கொடுப்பதும் தவறுகளைத் திருத்துவதும் அவசியமா யிருந்தது.

ஆனால் விரைவிலேயே அவன் விதிகளைப் புரிந்து கொண்டு விட்டான். அரைமணி நேரத்திற்கெல்லாம் எல்லா விலைகளும் அவன் முன்னே குவிந்துவிட்டன.

''இது முறையல்ல! கொஞ்சநேரம் எங்களைக் கிளர்ச்சிகொள்ள விட்டிருக்கலாம் நீங்கள்'' என்று விளையாட்டாகக் கடிந்துகொண்டாள் ஆன்னா.

ஸ்பேஷ்னிகோவ், கர்னல், உப கவர்னர் (இவன் மந்தபுத்தியுள்ள, மரியாதை பாராட்டுகிற, உற்சாகமற்ற ஜெர்மானியன்) மூவரையும் எதில் ஈடுபடுத்துவது, அவர்களை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது என்று வேராவுக்குப் பிடிபடவில்லை. அவர்களுக்காக விந்த் எனப்படும் சீட்டாட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து நான்காவது கையாக குஸ்தாவ் இவானேவிச்சை அழைத்தாள். ஆன்னா கண்ணிமைகளைத் தாழ்த்தி அவளுக்குக் குறிப்பால் நன்றி தெரிவித்தாள். வேரா அவளை உடனே புரிந்துகொண்டாள். குஸ்தாவ் இவானேவிச்சைச் சீட்டாட்டத்தில் அமர்த்தா

விட்டால் அவன் மண்டையோட்டு மூஞ்சியில் சொத்தைப் பற்கள் தெரிய இளித்துக் கொண்டு, மனைவியுடன் சேர்த்துத் தைக்கப்பட்டவன்போல இரவு முழுவதும் அவளையே ஒட்டிக் கொண்டிருப்பான், அவள் மனநிலையைக் கெடுப்பான் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்.

அப்புறம் எல்லாம் ஒருவித வற்புறுத்தல் இன்றி உற்சாகமாக மளமளவென்று நிகழ்ந்தன. ஜென்னி ரெயிட்டர் பியானோ இசைக்க வாஸ்யூச்சோக் இத்தாலிய நாடோடிப் பாட்டுக்களையும் ரூபின்ஷ்தேயினின்* கீழைநாட்டுப் பாடல்களையும் தணிந்த குரலில் பாடினான். அவனுக்கு மெல்லிய சாரீரம், ஆனால் இனிய அனுநாதமுள்ளது, இசைந்து கொடுக்கக் கூடியது, அபஸ்வரம் பேசாதது. எளிதில் திருப்திப் படுத்த முடியாத வாத்தியக்காரி ஜென்னி ரெயிட்டர்

---

* மாபெரும் ருஷ்யச் சங்கீதகர்த்தர், பியானோ நிபுணர் (1829-1894).

எப்போதுமே விருப்பத்துடன் அவனுக்குப் பக்கவாத்தியம் வாசிப்பாள். இதே கையோடு, வஸ்யூச்சோக் அவளை மணந்து கொள்ள முயன்றுவருவதாகப் பேச்சிருந்தது என்பதையும் சொல்லி விட வேண்டும்.

ஆன்னு ஒரு மூலையில் சோபாவில் அமர்ந்து, வந்தது வருகிறதென்று பஃதீன்ஸ்கியுடன் சரசமாடிக் கொண்டிருந்தாள். வேரா அருகே சென்று அவள் பேச்சைக் கேட்கலானுள்.

இனிமையும் குறும்புத் தனமும் சொட்டும் தாத்தார் விழிகளை இடுக்கியவாறே ஆன்னு பஃதீன்ஸ்கியை நோக்கி, ''ஊஹூஹூம். நீங்கள் ரொம்பத்தானே சிரிக்க வேண்டாம்'' என்று உல்லாசமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ''படையணிக்கு முன்னுல் கண்தலை தெரியாமல் குதிரையை விரட்டிக்கொண்டு போவதோ, பந்தயங்களில் தடைகளைத் தாண்டுவதோ பிரமாதக் கஷ்டம் என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள். ஆனுல் எங்கள்

கஷ்டத்தையும் கொஞ்சம் பாருங்களேன். இப்போதுதான் ஒரு லாட்டரி குலுக்கி முடித்தோம். அது லேசான காரியம் என்று நினைக்கிறீர்களா? அடேயப்பா! மசமச வென்று கூட்டம், ஒரே சிகரெட்டுப் புகை; தர்வான்கள், வாடகை வண்டிக்காரரர்கள், இன்னும் என்ன சொல்லி அழைப்பது என்று எனக்குத் தெரியாத யார் யாரெல்லாமோ... எல்லோரும் ஏதேதோ குறைகளையும் மனத்தாங்கல்களையும் கொட்டி என்னைப் பிடுங்கியெடுத்துவிட்டார்கள்... நாள் முழுக்க உட்காரவே போதில்லே. இதோடு தீர்ந்ததா பாடு? வருமானம் பற்றாத அறிவுஜீவிப் பெண்களின் உதவிக்காக ஒரு கதம்ப நிகழ்ச்சி நடத்தியாக வேண்டும், அப்புறம் வருகிறது உதவிநிதிக்காக நடன வைபவம்...''

''அதில் என்னோடு மஸூர்க்கா நடனம் ஆட மறுக்கமாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்'' என பஃதீன்ஸ்கிய் இடையிட்டுக் கூறி, சற்றே முன் சாய்ந்து,

நாற்காலிக்கடியில் பூட்சுக் குதிமுட்களை டக்கெனச் சேர்த்து, இராணுவ முறையில் வணக்கம் தெரிவித்தான்.

''நன்றி... ஆனால் எனக்கு எல்லாவற்றிலும் அதிகத் துக்கம் தருவது எங்கள் குழந்தைகள் இல்லம். அது தான், துர்வழக்கமுள்ள குழந்தைகளுக்கான இல்லம்.''

''ஓ, அப்படியா. அது ரொம்ப வேடிக்கையா யிருக்குமே, இல்லையா?''

''ஊம், சிரிக்காதீர்கள். இந்த மாதிரி விஷயங்களைப் பற்றிக் கேலி செய்வதற்கு உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லையே. கிடக்கிறது, எங்கள் தொல்லை என்ன தெரியுமோ? பிதுரார்ஜிதமாக வந்த கெட்ட பழக்கங்களாலும் மோசமான உதாரணங்களாலும் கறைப்பட்ட மனத்தினரான இந்த ஆக்கங்கெட்ட குழந்தைகளுக்கு இருப்பிடம் அளிக்க எங்களுக்கு ஆசை, நாங்கள் விரும்புகிறோம் அவர்களுக்கு ஆதரவும் அன்பும் காட்ட...''

"ஹ்ம்!.."

"அவர்களது ஒழுக்கத்தைச் சீர் படுத்தி, கடமை யுணர்ச்சியை அவர் களுக்குள் புகுத்த... நான் சொல்வது புரிகிறதல்லவா? ஒவ்வொரு நாளும் நூற்றுக் கணக்கில், ஆயிரக் கணக்கில் குழந்தைகள் எங்களிடம் கொண்டுவரப் படுகிறார்கள், ஆனால் அவர்களில் துர்ப் பழக்கமுள்ள குழந்தை ஒன்று கூட இல்லை. குழந்தைகள் துர்ப்பழக்கமுள் ளவர்களா என்று கேட்டால் பெற்றோ ருக்கு ரோசம் பொத்துக்கொண்டு வந்து விடுகிறது—எப்படியிருக்கிறது சேதி! ஆக, குழந்தைகளில்லம் திறக்கப் பட்டு, அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டு, எல் லாம் தயாராயிருக்கிறது, ஆனால் பரா மரிப்புக்காக ஒரு பையனோ, பெண்ணோ இன்னும் வந்தபாட்டைக் காணோம்! கொண்டுவரப்படும் துர்ப்பழக்கமுள்ள குழந்தை ஒவ்வொன்றுக்கும் இவ்வளவு பரிசு அளிக்கப்படும் என்று விளம்பரம் செய்ய நேரும் போலிருக்கிறது!"

பஃதீன்ஸ்கிய் ஆழ்ந்த சிரத்தை கொண்டவன் போன்ற பாவனையுடன் அவள் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, ''ஆன்னு நிக்கொலாயிவ்னு, பரிசு அளிப்பதாக விளம்பரம் செய்வானேன்? என்னை இலவசமாக ஏற்றுக் கொண்டுவிடுங்கள். என்னைவிடத் துர்ப்பழக்கமுள்ள குழந்தை உங்களுக்கு எங்கே கிடைக்கப் போகிறது?'' என்றான்.

''போதும், நிறுத்துங்கள்! உங்களிடம் எதையும் ஆழ்ந்து பேசுவது நடவாது'' என்று அடக்கமாட்டாமல் வாய்விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே கண்கள் பளிச்சிட சோபாவில் சாய்ந்தாள் ஆன்னு.

சிற்றரசன் வஸீலிய், பெரிய வட்ட மேஜை ஒன்றினருகே உட்கார்ந்து தன் சகோதரி, அனேஸவ், தன் மைத்துனன் மூவருக்கும் தான் வரைந்த கேலிச் சித்திரங்கள் அடங்கிய குடும்ப ஆல்பத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தான். நால்வரும் மனம் விட்டுச் சிரித்

துக் கொண்டிருந்தார்கள். சீட்டாடாத மற்ற விருந்தினர்களேயும் இந்தச் சிரிப்பு மெள்ள மெள்ளக் கவர்ந்திழுத்து விட்டது.

இந்த ஆல்பம், சிற்றரசன் வஸீலியின் கிண்டல் கதைகளுக்கு விளக்கப்படங்களடங்கிய அனுபந்தமாகப் பயன்பட்டது. ''வீர ஜெனரல் அனேஸவ் துருக்கியிலும் பல்கேரியாவிலும் மற்ற இடங்களிலும் காதல் துறையில் ஆற்றிய அருஞ் செயல்கள் பற்றிய கதை'', ''மான்டிகார்லோவில் டம்பச்சாரிச் சிற்றரசன் நிக்கொலாய் புலாத்-துகாநோவ்ஸ்கியின் திருவிளேயாடல்'' முதலிய படக் கோவைகளே வஸீலிய் தனக்கே உரிய பதற்றமற்ற நிதானத்துடன் காட்டிக் கொண்டு போனுன்.

''சீமாட்டிகளே, சீமான்களே, எனது அருமைச் சகோதரி லுத்மீலா ல்வோவ்ஞவின் வாழ்க்கைச் சுருக்கத்தை இப்போது காண்பீர்கள்'' என்று அவள் பக்கம் பரிகாசமாக ஒரு பார்வை பார்த்து

விட்டு, ''முதல் பகுதி—குழந்தைப் பருவம். குழந்தை வளர்ந்தது. அதன் பெயர் லீமா'' என்ருன்.

ஆல்பத்தின் அந்த ஏட்டில் ஒரு சிறுமியின் படம் குழந்தைகள் வரையும் தோரணையில் தீட்டப்பட்டிருந்தது. பக்கத் தோற்றத்தில் காட்டப்பட்டிருந்த முகத்தில் இரண்டு விழிகளும் தெரிந்தன; ஸ்கர்ட்டுக்குக் கீழே கால்களுக்குப் பதிலாகத் துண்டு துண்டான இரண்டு கோடுகள் நீட்டிக் கொண்டிருந்தன; இரு கை விரல்களும் பரக்க விரித்திருந்தன.

''என்னை லீமா என்று எவருமே அழைத்தது கிடையாது'' எனச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்ஞள் லுத்மீலா ல்வோவ்ஞ.

''இரண்டாம் பகுதி. முதல் காதல். குதிரைப் படைப் பயிற்சி மாணவன் ஒருவன் எழில் நங்கை லீமாவின் எதிரே முழந்தாள் படியிட்டு, தான் சொந்தமாக

இயற்றிய கவிதையை அவளுக்குக் காணிக்கை சமர்ப்பிக்கிருன். கவிதையில் மணி மணியான இந்த அழகிய வரிகள் இருக்கின்றன:

'பெண்மணி உன்றன் வண்ணக் கால்
விண்ணக வேட்கையின் வடிவாமே!'

''இதோ, அந்தக் காலின் அசல் சித்திரம்.

''இங்கே மாணவன் கன்னி லீமாவைப் பெற்ருேர் வீட்டிலிருந்து கடத்திச் செல்கிருன். இதோ அவர்களின் ஓட்டம். ஆனுல் இதோ இங்கே சிக்கலான நிலைமை: கோபமடைந்த தகப்பன் ஓடுபவர்களை எட்டிப் பிடித்துவிடுகிருன். மாணவன் எல்லாத் தொல்லைகளையும் பாவம் லீமா தலையில் கோழைத்தனமாகச் சுமத்திவிட்டுக் கம்பி நீட்டி விடுகிருன்.

'நீதான் பவுடர் பூசிப் பூசி நேரங் கடத்திவிட்டாய்,
ஆதலினால் விரட்டுபவர் அருகே வந்துவிட்டார்;
ஏதேனும் செய்தே நீ இவர்களைச் சமாளி,
மாதே நான் புதருக்குள் விரைந்தோடி
மறை வேன்.' "

"எழில் நங்கை லீமா"வின் கதைக்குப் பின்பு தொடர்ந்தது "சிற்றரசி வேராவும் காதல் கொண்ட தந்திக்கிளார்க்கும்" என்ற புதுக் கதை.

"உள்ளமுருக்கும் இந்தக் காவியம் பேனுவினாலும் வண்ண எழுதுகோல்களாலும் சித்திரங்களாக மட்டுமே தீட்டப்பட்டுள்ளது. வாசகம் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது" என்று சிற்றரசன் வஸீலிய் ஆழ்ந்த பாவனையில் விளக்கினான்.

"இது ஏதோ புதிதுபோலிருக்கிறது. நான் இன்னும் பார்க்கவில்லை இதை" என்றார் அனேஸவ்.

"புத்தம் புதிய வெளியீடு. முதல் பதிப்பு."

வேரா அவனுடைய தோளை மெதுவாகத் தொட்டாள்.

''வேண்டாமே'' என்றாள்.

ஆனால் வஸீலியுக்கு அது காதில் படவில்லை, அல்லது அதை அவன் உண்மையாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

''வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்திலிருந்து தொடங்குகிறது இந்தக் கதை. மே மாதத்தில் ஒரு நாள், வேரா என்னும் எழில் நங்கைக்கு ஒரு கடிதம் கிடைக்கிறது. அதன் முதல் பக்கத்தில் முத்தங்கொஞ்சும் புறாக்களின் ஓவியம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதோ அந்தக் கடிதம். இவைதாம் புறாக்கள்.

''கடிதத்தில் உள்ளார்ந்த காதல், எழுத்திலக்கண விதிகளுக்கு முற்றிலும் புறம்பான முறையில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. 'பொன்முடி அழகியே, என் நெஞ்சினுள் கொந்தளிக்கும் நெருப்புக் கடல் போன்றவள் நீ. உன்னுடைய பார்வை என் துன்பப்படும் உள்ளத்தில் விஷ நாகம் போலே பின்னிப் பிணைந்து கொண்டிருக்கிறது' என்று தொடங்குகிறது கடிதம். நிருபத்தின் முடிவு

வருமாறு: 'நான் என்னவோ வெறும் தந்திக் கிளார்க்கு தான். ஆனல் என் உணர்ச்சிகள் தேவர்களுக்கு உரியவை. என் முழுப் பெயரையும் வெளியிட எனக்குத் துணிவில்லை—அது அடாத காரியம். முதலெழுத்துக்களை மாத்திரம் ஒப்பம் வைக்கிறேன்: ப.ப.ஜ. போஸ்தே ரெஸ்தாந்தே தபால் நிலையத்துக்குப் பதிலனுப்ப வேண்டிக் கொள்கிறேன்.' இதோ, பாருங்கள், சீமாட்டிகளே, சீமான்களே. அந்தத் தந்திக் கிளார்க்கின் உருவப்படம் வண்ணப் பென்சில்களால் மிகத் திறமையுடன் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது.

''வேராவின் இதயத்தில் அம்பு பாய்ந்து விட்டது (இதோ அவள் இதயம், இதோ அம்பு). ஆனல் நன்னடத்தையும், மரியாதை முறைகளும் வாய்ந்த நங்கைக்கு ஏற்ப அவள் இந்தக் கடிதத்தைத் தன் பெற்றோருக்கும், தனது குழந்தைப் பருவத் தோழனும், தன்னை மணம்புரிய இருந்த

வனுமான அழகிய இளைஞன் வஸீலிய் ஷேயினுக்கும் காட்டினுள். இதோ படம். உரிய காலத்தில் படங்களுக்கு விளக்கக் குறிப்புகள் செய்யுள் வடிவில் தரப்படும்.

''வஸீலிய் ஷேயின் அழுதுகொண்டே நிச்சயதார்த்த மோதிரத்தை வேராவுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டான். 'உன் இன்பத்துக்கு நான் குறுக்கே நிற்க மாட்டேன். ஆனுல் ஒன்றுமட்டும் உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். உடனே முடிவு செய்துவிடாதே. எண்ணிப்பார், சிந்தித்துப்பார், உன் உணர்ச்சிகளும் அவன் உணர்ச்சிகளும் உண்மையானவைதாமா எனச் சோதித்துத் தெரிந்துகொள். குழந்தாய், நீ வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒன்றுமே அறியாய், சுடரும் நெருப்புக்கு மேலே விட்டில் போலப் பறக்கிருய். நானே—அந்தோ! நெஞ்சீரமற்ற, பாசாங்குக்கார உலகை நன்கு அறிவேன். தந்திக் கிளார்க்குகள் பார்வைக்குக் கவர்ச்சியானவர்கள்,

ஆனுல் வஞ்சகர்கள் என்பதை அறிவா யாக. தங்கள் செருக்கு மிக்க வனப்பா லும் உண்மையற்ற உணர்ச்சிகளாலும் அனுபவமற்ற பேதையை ஏமாற்றுவதி லும் பின்பு அவளை ஈவிரக்கமின்றி எள்ளி நகையாடுவதிலும் அவர்கள் வருணிக்க முடியாத ஆனந்தமடைகிருர் கள்' என்ருன்.

''ஆறு மாதங்கள் உருண்டோடின. வாழ்க்கை நடனத்தின் சுழற்சியில் வேரா தன் காதல் விழைவோனை மறந்து விட்டு, இளம் அழகன் வஸீலியை மணந்துகொண்டாள். ஆனுல் தந்திக் கிளார்க்கோ அவளை மறக்கவே யில்லை. இதோ பாருங்கள், அவன், புகைப்போக்கி சுத்தம் செய்பவன் போன்ற மாறு வேடம் பூண்டு, மேலெல்லாம் கரி ஒட் டடையைப் பூசிக்கொண்டு சிற்றரசி வேராவின் அந்தப்புரத்துக்குள் புகுந் திருக்கிருன். அவனது ஐந்து விரல்கள், இரண்டு உதடுகள் ஆகியவற்றின் சுவடு கள் கம்பளி விரிப்புக்களின் மீதும்,

தலையணைகள் மேலும், சுவர்க்காகிதத்தின் மேலும், தரையின் மீதுகூடப் பதிந்திருக்கின்றன.

"இதோ அவன் பட்டிக்காட்டுப் பெண்பிள்ளை போல உடையணிந்து எங்கள் சமையலறையில் பாத்திரந் தேய்க்கும் பணியை மேற்கொள்கிறான். ஆனால் சமையல்காரன் லுக்கா அளவு மீறிய பிரேமையும் பரிவும் காட்டவே, அவன் ஓடித் தப்ப வேண்டியதாகிறது.

"இதோ அவன் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறான். இதோ இங்கே அவன் பாதிரி வேடத்தில் காட்சி தருகிறான். ஆயினும் ஒவ்வொரு நாளும் அவன் காதல் பொங்கும் கடிதங்களை வேராவுக்கு அனுப்பிய வண்ணமாயிருக்கிறான். காகிதத்தில் அவன் கண்ணீர் கொட்டிய இடமெல்லாம் மை கரைந்து கறையாகியிருக்கிறது பாருங்கள்.

"முடிவில் அவன் மரணமடைகிறான். ஆனால் சாகு முன்பு, தந்திக்

காரியாலயப் பொத்தான்கள் இரண்டையும், தனது கண்ணீரால் நிறைந்த அத்தர் சீசா ஒன்றையும் வேராவுக்கு எழுதிவைக்கிறான்...''

''தேநீர் பருக வாருங்கள், நண்பர்களே'' என்று அழைத்தாள் வேரா.

VII

நீண்ட சரத்கால மாலைக் கதிர் அணையுந் தறுவாயிலிருந்தது. தொடுவானத்தில் கபில நிற மேகத்துக்கும் தரைக்கும் நடுவே சுடர்ந்த குறுகிய செம்பிளவு மங்கி மறைந்துவிட்டது. தரையும் மரங்களும் வானும் இப்போது தென்படவில்லை. தலைக்கு மேலே மட்டும் பெரிய விண்மீன்கள் இரவின் கருமையின் இடையே கண் சிமிட்டின. கலங்கரைவிளக்கத்தின் நீல ஒளிக்கதிர் மெல்லிய தூண்போன்று மேல் நோக்கி எழுந்து, வான்முகட்டைத் தொட்டதும், திரவரூபமான, மங்கிய ஒளிவட்டமாக

நாற்புறமும் சிதறித் தெளிப்பது போலக் காணப்பட்டது. மெழுகுவத்திகளின் கண்ணுடி மூடிகளைச் சுற்றிலும் விட்டில்கள் படபடவென்று இறகடித்துப் பறந்தன. முன்புறத் தோட்டத்தில் வெள்ளைப் புகையிலைச் செடியின் நட்சத்திர வடிவான மலர்கள் சாதாரணமாயிருப்பதைவிடக் கடுமையான நெடியை இருளிலும் குளிரிலும் பரப்பின.

ஸ்பேஷ்னிகோவ், உப கவர்னர், கர்னல் பொனாமர்யோவ் மூவரும் டிராம்வே நிலையத்திலிருந்து ஜெனரலுக்காகக் குதிரைகளைத் திருப்பி அனுப்புவதாகச் சொல்லிவிட்டு நெடுநேரத்துக்கு முன்பே போய் விட்டார்கள். மற்ற விருந்தாளிகள் வெளி வராந்தாவில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஜெனரல் அனேஸவ் எவ்வளவோ மறுத்தும் ஆன்னுவும் வேராவும் அவருக்குக் கம்பளிக்கோட்டு அணிவித்து, கதகதப்பான போர்வையால் கால்களை மூடிப் போர்த்தி விட்டார்கள். அவருக்கு

முன்னே அவருக்குப் பிடித்த பான மான Pommard வயின் இருந்தது. இரு மருங்கிலும் வேராவும் ஆன்னுவும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். கொழுகொழு வென்று கெட்டியான வயினை அவரது மெல்லிய கிளாசில் ஊற்றி நிரப்புவ தும், அவருக்கு நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்துத் தருவதும், வேறு பணிவிடை கள் செய்வதுமாக இருவரும் ஜெனரலை மிக அக்கறையோடு கவனித்துக்கொண் டார்கள். கிழட்டு ஜெனரல் பேரின் பத்தில் திளைத்தார்.

''ஊம். சரத்காலம், சரத்காலம், சரத்காலம்'' என மெழுவத்திச் சுடரை நோக்கியபடியே சிந்தனையுடன் தலையை ஆட்டியவாறு சொன்னார் முதியவர். ''சரத்காலம். ஆயிற்று, நான் மூட்டை கட்ட வேண்டியது தான். அட என்ன பரிதாபம்! இப்போதுதான் ரமணீயமான நாட்கள் தொடங்கி யிருக்கின்றன. இந்தச் சமயத்தில், கடலின் கரையில், நிசப்தமும் அமைதியுமாக அப்பாடா

என்று இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்...'' என்றார்.

''எங்களோடு இருந்துவிடுங்களேன், தாத்தா'' என்றாள் வேரா.

''முடியாது, கண்ணே, முடியாது. வேலைக்குப் போயாக வேண்டுமே... விடுமுறை கழிந்து விட்டது... இருக்க முடிந்தால் எவ்வளவோ நல்லதென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? பாரேன், ரோஜா எப்படி மணக்கிறதென்று! இங்கு வரை வீசுகிறது வாசனை. கோடை வெக்கையிலோ, ஒரு பூவாவது மணக்கவில்லை. வெள்வேலம்பூ மட்டுந்தான் மணத்தது, அதுவும் என்ன, மிட்டாய் போல'' என்று அங்கலாய்த்தார் கிழவர்.

வேரா, சிறு பூக்கூஜாவிலிருந்து இளஞ் சிவப்பும் கருஞ்சிவப்புமாக இரண்டு ரோஜா மலர்களை எடுத்து ஜெனரலின் மேல்கோட்டுச் செருகு துளையில் கோத்தாள்.

''நன்றி, கண்ணே வேரா'' என்று கூறிய கிழவனார் தலைகுனிந்து பூக்களை

முகர்ந்துவிட்டு அன்பு ததும்ப முதுமை முறுவல் பூத்தார்.

''எனக்கு நன்ருக நினைவிருக்கிறது, நாங்கள் புக்காரெஸ்ட் போய்ச் சேர்ந்து இருப்பிடம் பிடித்துக் கொண்டோம். ஒரு நாள் நான் தெருவோடு போய்க் கொண்டிருக்கையில் ரோஜா மணம் குப்பென்று வீசிற்று. நான் நின்று பார்த்தவன், இரண்டு சிப்பாய்களையும் அவர்களுக்கு மத்தியில் ரோஜா அத்தர் நிறைந்த அருமையான செதுக்குக் கண்ணுடிச் சீசாவையும் கண்டேன். பூட்சுகளுக்கும் துப்பாக்கிப் பூட்டுக்களுக்கும் அவர்கள் அந்த அத்தரைப் போட்டிருந்தார்கள். 'இதென்ன உங்களிடம்?' என்று கேட்டேன். 'ஏதோ எண்ணெய், ஆபீசரையா. பொங்கலிலே ஊற்றிச் சாப்பிட்டோம், நல்லாவே இல்லை, வாயெல்லாம் வெந்து போச்சு. வாசனை மட்டும் நல்லாயிருக்கு' என்ருர்கள். அவர்களுக்கு ஒரு ரூபிள் கொடுத்தேன். சந்தோஷமாகச் சீசாவை எனக்குத் தந்து

விட்டார்கள். சீசாவில் அத்தர் பாதிக்கு மேல் இல்லைதான், ஆனாலும் அதன் உயர்ந்த விலைப்படி பார்த்தால் குறைந் தது இரு நூறு ரூபிளாவது பெறும். சிப்பாய்களோ திருப்தியடைந்தவர்க ளாய், 'இதோ இன்னொரு சாமான், ஆபீசரையா. ஏதோ துருக்கியப் பருப்பு போலிருக்கிறது. என்ன தான் வேக வைத்தாலும் வேகமாட்டேன் என்கிறது பீடை' என்றார்கள். அது காப்பிக்கொட் டை என்று கண்டுகொண்ட நான், 'இது துருக்கியர்களுக்குத் தான் ஏற்கும், சிப்பாய்களுக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது' என்றேன். நல்ல வேளையாக அவர்கள் அபினியைச் சாப்பிட்டுப் பார்க்கவில்லை. சில இடங்களில் அபினி வில்லைகள் சேற்றில் துவையுண்டு கிடந்ததைக் கண்டேன்.''

''தாத்தா, ஒரு விஷயத்தை மறைக் காமல் சொல்லுங்கள். போர் நடக் கையில் உங்களுக்கு அச்சம் ஏற்பட்ட துண்டா? நீங்கள் பயந்ததுண்டா?

சொல்லுங்கள்'' என்று கேட்டாள் ஆன்னு.

''இதென்ன விசித்திரக் கேள்வி, ஆன்னுக் கண்ணூ, பயந்தாயா பயப் படவில்லையா என்று? பயப்படத்தான் செய்தேன். எவனுவது உன்னிடம் வந்து தான் அஞ்சவில்லை யென்றும் குண்டு களின் சீழ்க்கை யொலி தனக்குச் சங்கீதம் போல் இருந்ததென்றும் சொன்னுல் அவனை நம்பவே நம்பாதே. கிறுக்கர்களும் சவடாலடிப்பவர்களுந் தான் அப்படிச் சொல்வார்கள். எல் லோரும் ஒரே மாதிரியாகப் பயப் படத்தான் செய்கிருர்கள். சிலர் ஒரே யடியாகக் கிலிபிடித்துத் துடைநடுங்கு கிருர்கள், மற்றவர்கள் தங்களைக் கட் டுக்குள் வைத்திருக்கிருர்கள், அவ்வளவு தான். ஆனுல் ஒன்று: பயமென்ன வோ எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருந்துகொண்டே இருக்கிறது, ஆயி னும் நிதானமிழக்காமலிருக்கும் திற மை பழகப்பழக அதிகரிக்கிறது; வீரர்

களும் தைரியசாலிகளும் தோன்றுவது இவ்வாறே. அதுதான் விஷயம். ஒரு தரம் நான் ஒரேயடியாகத் திகிலடித்துப்போனேன்.''

''அதைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள், தாத்தா'' என்று இரண்டு சகோதரிகளும் ஒரே குரலில் கெஞ்சினர்கள்.

மதலைப் பருவத்தில் போலவே இப்போதும் அவர்கள் அனேஸவின் கதைகளைப் பரவசமாகக் கேட்டார்கள். ஆன்ஞ சின்னக் குழந்தையே போன்று மேஜை மீது முழங்கைகளை அகல ஊன்றி, குவிந்த உள்ளங்கைகளால் மோவாயைத் தாங்கியவாறு அமர்ந்திருந்தாள். ஜெனரல் நிதானமாக, எளிமையுடன் கதை சொல்லிய விதத்தில் ஏதோ இதமான கவர்ச்சி இருந்தது. போர் நினைவுகளை விவரிக்க அவர் கையாண்ட பதப் பிரயோகங்கள், அவரறியாமலே விந்தையாகவும் அசட்டுப் பிசட்டென்றும், பேச்சு வழக்கில் இல்லாதவையாகவும் வாய்த்துக்கொண்

டன. அவர் ஏதோ பழைய நல்ல பாணியைப் பின்பற்றுவது போலத் தோன்றியது.

''கதை ரொம்பச் சுருக்கமானது'' என்று சொல்லத் தொடங்கினார். ''ஷிப்கா முகாமில், குளிர் காலத்தில், குண்டு வெடியால் எனக்கு மூளை அதிர்ச்சி ஏற்பட்ட பின்பு நடந்தது இது. காப்பகமில் நாங்கள் நால்வர் இருந்தோம். அப்போதுதான் எனக்கு ஏதோ பயங்கர விபரீதம் நேர்ந்துவிட்டது. ஒரு நாள் காலையில் படுக்கையிலிருந்து எழுந்ததும், நான் யாக்கவ் இல்லை யென்றும் நிக்கொலாய் என்றும் எனக்கு எண்ணம் உண்டாகி விட்டது. எவ்வளவுதான் முயன்றும் இந்த நினைவை மாற்றமுடியவில்லை. மூளை பிசகுகிறது என்று உய்த்துணர்ந்து கொண்ட நான் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொல்லி, தலையை நனைத்துக் கொண்டேன். அப்புறந்தான் என் அறிவு சீருக்கு வந்தது.''

“யாக்கவ் மிகாய்லவிச், நீங்கள் பெண்கள் மீது எத்தனை வெற்றிகள் அடைந்திருப்பீர்கள் என்பதை என்னால் கற்பனை செய்யமுடிகிறது. இளமையில் நீங்கள் கட்டாயமாக அழகாயிருந்திருப்பீர்கள்” என்றாள் பியானோ நிபுணி ஜென்னி ரெயிட்டர்.

“தாத்தாவுக்கென்ன, இப்போதுங்கூட அழகாய்த்தானே இருக்கிறார்!” என்று கூவினாள் ஆன்னா.

அனேஸவ் அமைதியாக முறுவலித்து, “நானென்றும் அழகனல்ல, ஆனால் என்னைப் பெண்கள் புறக்கணித்து ஒதுக்கவுமில்லை” என்று பேச்சைத் தொடர்ந்தார். இதே புக்காரெஸ்டில் உள்ளமுருக்கும் சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. நகருக்குள் நாங்கள் பிரவேசித்ததும் பிரதானச் சதுக்கத்தில் மக்கள் அதிர்வெடி தீர்த்து எங்களை வரவேற்றார்கள். அதனால் பல ஜன்னல் கண்ணாடிகள் சேதமடைந்தன. ஆனால் தண்ணீர் நிறைந்த கிளாசுகள் குறட்டில் வைக்

கப்பட்டிருந்த ஜன்னல்கள் பழுதடைய வில்லை. இது எனக்கு எப்படித் தெரிந் தது? சொல்கிறேன் கேளுங்கள். எனக் காக அமர்த்தப்பட்டிருந்த விடுதிக்கு வந்ததும் ஜன்னல் குறட்டின்மீது தாழ்ந்த கூண்டையும் அதன் மேல் தெளிந்த நீர் நிறைந்த பெரிய செதுக்குக் கண்ணாடிப் பாட்டில் ஒன்றையும் கண் டேன். நீரில் பொன் மீன்கள் நீந்திக் கொண்டிருந்தன, அவற்றுக்கு நடுவே குந்தியிருந்தது கனேரிப் பறவை யொன்று. தண்ணீருக்குள் கனேரிப் பறவை! இது என்னை வியப்பிலாழ்த்தி யது. உற்றுக் கவனித்தபின் மர்மம் விளங்கிவிட்டது. கூண்டின் மேலிருந்த பாட்டிலின் அகன்ற அடி உட்குழிந் திருந்ததால் பறவை விரும்பியபோது அதற்குள் பறந்து உட்கார முடிந்த தென்று கண்டுகொண்டேன். அதற்குப் பின்பு, எனக்கு ஊகிக்கும் திறமை போதாது என உணர்ந்தேன்.

''வீட்டுக்குள் போனவன் அழகிய பல்காரியப் பெண் ஒருத்தியைக் கண்டேன். அவளுக்கு எனது பிரவேசச் சீட்டைக் காட்டி விட்டு, அதிர்வேட்டுக்குப்பின் அவ்வீட்டு ஜன்னல் கண்ணுடிகள் பழுதடையாமலிருப்பது எப்படி என்று பேச்சோடு பேச்சாய்க் கேட்டேன். தண்ணீர் வைத்திருப்பதால் தான் என்று சொன்னுள். கனேரிப் பறவை விஷயத்தையும் அவள் எனக்கு விளக்கினுள். நான்தான் எவ்வளவு மந்தபுத்தியாயிருந்தேன்!.. உரையாடும் போதே எங்கள் விழிகள் சந்தித்தன, எங்களுக்கிடையே மின்விசை போலப் பொறி ஊடாடியது. அக்கணமே காதல் கொண்டு விட்டேன்—மோகாவேசம் நிறைந்த, மீளாக் காதல் கொண்டு விட்டேன்—என உணர்ந்தேன்.''

கிழவனுர் கதையை நிறுத்திவிட்டுக் கறுப்பு வயினை நிதானமாகப் பருகலானுர்.

''அப்புறம் உங்கள் காதலை அவளுக்குத் தெரிவித்தீர்கள் அல்லவா?'' என்று வினவினுள் பியானே நிபுணி.

''ஹ்ம்... ஆமாம், தெரிவிக்கத்தான் செய்தேன், ஆனுல் சொற்களில்லாமலே. இது நடந்தது இப்படி....''

''தாத்தா, நாங்கள் வெட்கப்படும்படியாக ஒன்றும் சொல்ல மாட்டீர்களே?'' என்று தந்திரப் புன்னகையுடன் குறித்தாள் ஆன்ஞ.

''மாட்டவே மாட்டேன். எல்லாம் முழுக்க முழுக்க மரியாதையான முறையில் நடந்தேறியது. விஷயமென்னவென்ருல் எல்லா நகரங்களிலும் மக்கள் எங்களுக்கு ஒரே மாதிரியான வரவேற்பு அளிக்கவில்லை. புக்காரெஸ்டிலோ அவர்கள் எங்களுடன் மிக நெருக்கமாகப் பழகினுர்கள். ஒருநாள் நான் வயலின் வாசிக்கத் தொடங்கியதுமே பெண்கள் உல்லாச உடையணிந்து வந்து நடனமாட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அப்புறம் அது தினப்படிப் பழக்கமாகிவிட்டது.

''ஒரு முறை முழுமதி நிலவு பொழியும் மாலையில், நடன வேளையில் என் பல்காரிய நங்கை நடைபாதையில் செல்லக் கண்டு அவளைப் பின்தொடர்ந்தேன். என்னைப் பார்த்ததும் அவள் உலர்ந்த ரோஜா இதழ்களை (அங்குள்ளவர்கள் இவற்றை மூட்டை மூட்டையாக அள்ளுகிறார்கள் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிவிடுகிறேன்) பொறுக்குவது போலப் பாவனை செய்தாள். நானோ அவளைக் கட்டித் தழுவி நெஞ்சாரப் புல்லி, பலமுறை முத்தமிட்டேன்.

''...அப்போது முதல், மதியும் விண்மீன்களும் வானில் உதித்ததுமே நான் என் காதலியிடம் கடுகிச் சென்று பகல் வேளையின் கவலைகளையெல்லாம் அவளுடனிருக்கும் வரை மறந்திருப்பேன். புக்காரெஸ்டைவிட்டு நாங்கள் வெளியேறும் வேளை வந்ததும் காதலியும் நானும் என்றென்றும் ஒருவரையொருவர் காதலிப்பதாக ஆணையிட்டுவிட்டுப் பிரிந்தோம், அவ்வளவுதான்.''

''என்ன, இவ்வளவுதாஞ?'' என ஏமாற்றத்துடன் கேட்டாள் லுத்மீலா ல்வோவ்ஞ.

''இன்னும் என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?'' என்று பதில் கேள்வி போட்டார் ஜெனரல்.

''நான் சொல்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும், யாக்கவ் மிகாய்லவிச், ஆனுல் இது காதல் அல்ல, இராணுவ அதிகாரியின் பாசுறை லீலே, அவ்வளவே'' என்ருள் லுத்மீலா ல்வோவ்ஞ.

''எனக்கே தெரியாது, அம்மணீ, கடவுளாணை எனக்கே தெரியாது இது காதலா, வேறு ஏதேனும் உணர்ச்சியா என்று...''

''அதற்கில்லை... நான் கேட்பது என்ன வென்ருல் நீங்கள் உண்மைக் காதல் ஒருபோதுமே கொண்டதில்லையா? உண்மைக் காதல், அதாவது... அதாவது... சுருக்கமாய்ச் சொன்னுல், புனிதமான, தூய, சாசுவதக் காதல்... மண்ணுலக வாடையற்ற காதல்...

நீங்கள் அம்மாதிரிக் காதல் கொண்ட தே கிடையாதா?''

''மெய்யாகவே சொல்லுகிறேன், உங்களுக்கு பதில் சொல்ல எனக்கு இயலாது'' என்று குழறிய முதியவர் சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தார். ''அத்தகைய காதல் நான் கொண் டதில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். இளமை, களியாட்டம், சீட்டுக்கச்சேரி, போர் என்று பொழுதெல்லாம் கழிந்து விட்டது ஆரம்பத்தில். வாழ்க்கைக்கும் இளமைக்கும் ஆரோக்கியத்துக்கும் முடி வே கிடையாது போலத் தோன்றியது. அப்புறம் பின்னேக்கிய போது நான் மூத்துத் திரைத்துக் கடகடத்துப் போய் விட்டேன் என்பதைக் கண்டேன். இப் போது, அம்மா வேரா, என்னை இன்னமும் காக்க வைக்காதே. எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்... இந் தா அப்பா, பஃதீன்ஸ்கிய், இரவு கதகத வென்றிருக்கிறது. வண்டியை

எதிர் கொள்ளப் போகலாம் வா'' என்றார்.

''நானும் உங்களோடு வருகிறேன், தாத்தா'' என்றாள் வேரா.

''நானுங் கூட'' என்று சேர்ந்து கொண்டாள் ஆன்னா.

வெளியே செல்லுமுன் வேரா கணவனை நெருங்கி, ''என் மேஜை டிராயரில் ஒரு பெட்டி யிருக்கிறது, போய்ப்பார். அதற்குள்ளிருக்கும் கடிதத்தைப் படி'' என்று காதோடு கூறினாள்.

VIII

ஆன்னாவும் பஃதீன்ஸ்கியும் முன்னே செல்ல, அவர்களுக்கு இருபது தாவடிகள் பின்னே வேராவுடன் கைகோத்துக் கொண்டு நடந்தார் ஜெனரல். மையிருட்டாயிருந்த படியால் முதல் சில நிமிடங்களுக்கு, கண்கள் இருளுக்குப் பழக்கப் படும்வரை, அவர்கள் தட்டித் தடவி நிதானமாகவே நடக்கவேண்டியிருந்தது.

வயது முதிர்ந்துவிட்ட போதிலும் பார்வை குன்ருத ஜெனரல் அனேஸவ் வேராவுக்கு உதவிசெய்வது அவசியமாயிற்று. தமது கோட்டுக்கை மடிப்பில் லேசாகக் கிடந்த வேராவின் கையைக் கிழவனுரின் பெரிய, குளிர்ந்த கரம் அவ்வப்போது பரிவுடன் வருடியது.

திடீரென அவர், தமது மனத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்த எண்ணங்களைத் தொடர்பவர்போல, ''வேடிக்கையானவள் இந்த லுத்மீலா ல்வோவ்னு'' என்று ஆரம்பித்தார். ''நானும் வாழ்க்கையில் எத்தனேயோ தடவை பார்த்திருக்கிறேன்: ஸ்திரீக்கு ஐம்பது வயது ஆகிவிட்டால், அதிலும் அவள் விதவையாகவோ முதுகன்னியாகவோ இருந்தால், மற்றவர்களின் காதலைச் சுற்றி வட்டமிட அவளுக்கு அடங்கா ஆசை உண்டாகி விடுகிறது. ஒன்ரு அவள் உளவறிவதும், கொக்கரிப்பதும், வம்பளப்பதும் செய்கிருள், இல்லாவிட்டால் மற்றவர்களது இன்பத்துக்கு

வகை செய்ய முன்வருகிறுள், அல்லது உயர்பெருங்காதல் பற்றிப் பாகாய்க் கரைந்து உருகுகிறுள். ஒன்று மட்டும் சொல்லிவிடுகிறேன்: இந்தக் காலத்தில் ஜனங்களுக்குக் காதல் புரியவே தெரியவில்லை. உண்மைக் காதல் என் கண்ணிலேயே படக் காணும். என் காலத்திலேயும் நான் கண்டதில்லை.''

வேரா அவரது கரத்தை மெல்ல அழுத்தி, ''அதெப்படி முடியும், தார்த்தா? எதற்காகப் பழி தூற்றுகிறீர்கள்? நீங்களுந்தாம் கலியாணம் செய்து கொண்டீர்கள். இல்லையா? ஆகவே, காதல் கொண்டீர்கள் என்று தானே ஆகிறது?'' என்றுள்.

''ஒன்றுமே ஆகவில்லை, கண்ணே வேரா. நான் மணம் புரிந்துகொண்ட கதை தெரியுமா? என் அருகே தள தளவென்று புத்திளமை பொங்கும் பெண் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டேன். மூச்சுவிடுகையில் பிளவுஸுக்குள் அவள் மார்பகம் விம்மி விம்மித் தணிந்தது.

நீண்ட இமை மயிர்களைத் தாழ்த்து வாள், திடீரென அவள் முகம் கன்றிச் சிவக்கும். மென்மையான, பட்டுப் போன்ற கன்னத்தோல், வெண்மை பொலியும் கன்னிக் கழுத்து, கதகதக்கும் தளிர்க் கரங்கள். அடைசத்தானே! அவளுடைய அப்பனும் அம்மையும் சுற்றிவந்து வேவு பார்த்தார்கள், கதவருகே ஒளிந்து நின்று ஒட்டுக் கேட்டார்கள், விசுவாசமுள்ள நாய்கள் போன்று ஏக்கந் தோய்ந்த கண்களுடன் என்னை நோக்கினார்கள்... விடைபெற்றுச் செல்கையில் சட்டென முத்தமிட்டுக் கொண்டோம்... தேநீர் அருந்தும் போது அவளது கால்கள் மேஜைக்கடியில் என் கால்கள் மேல் தற்செயலாகப் படுவதுபோலப் படும்... இப்படியாக நான் வலையிலகப்பட்டுக் கொண்டேன். 'அன்பார்ந்த நிக்கீத்தா அந்தோனவிச், தங்கள் புதல்வியை மணந்துகொள்ள உங்களிடம் அனுமதி பெற வந்திருக்கிறேன். தங்கள் புத்திரி

தேவி...' என்று நான் சொல்லி வரும் போதே தகப்பன்காரனின் விழிகள் நீர் மல்கிவிட்டன, என்னைப் பிரமாதமாக முத்தமிடத் தொடங்கிவிட்டான். 'அப்பனே! நான் நெடு நாளைக்கு முன்பே எல்லாவற்றையும் ஊகித்துக்கொண்டு விட்டேன். கடவுள் உங்கள் இருவரையும் காப்பாராக!.. ஒன்று மாத்திரம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த அருஞ் செல்வத்தைப் பத்திரமாகப் பாதுகாப்பாயாக!' என்று ஆசி கூறினன். ஆயிற்று, மூன்று மாதங்களுக்கெல்லாம், இந்த தெய்விகச் செல்வம், கசங்கிய கவுனும் வெறுங்கால்களில் ஸ்லிப்பர்களுமாக, அடர்த்தியற்ற கூந்தல் பறட்டையாகக் கலைந்து, சுருட்டைத் தாள்களுடன் இலக, வீட்டில் வளையவரலானுள். ஆர்டர்லிகள் மீது சமையற்காரிபோலச் சள்ளுப்புள்ளென்று விழுவாள், இளம் அதிகாரிகளுடன் கொஞ்சுவதும், கெக்கெப்பிக்கே என நகைப்பதும் கண்களைச் சுழற்றுவதுமாகக் குலா

வுவாள். மற்றவர்களுக்கெதிரே என்னை எதனாலோ தெரியவில்லை, ஜாக் என்று அழைப்பாள். அதுவும் எப்படி? மூக்காலே நீட்டி முழக்கிக்கொண்டு, ஆலசியத்துடன் 'ஜா-ஆ-ஆ-க்' என்று. ஊதாரி, பாசாங்குக்காரி, பாங்கற்றவள், பேராசை பிடித்தவள். விழிகளிலோ, ஒரே பொய்ம்மை... இப்போது எல்லாம் பழங்கதை, தீர்ந்துபோயிற்று, முடிந்துவிட்டது... இதற்காக அந்தச் சில்லறை நாடகக்காரிக்கு நன்றிகூடச் செலுத்துகிறேன். ஆண்டவன் அருளால் தான் எங்களுக்குக் குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை.''

''நீங்கள் அவர்களை மன்னித்தீர்களா, தாத்தா?''

''மன்னித்தீர்களா என்பது சரியான வார்த்தை யல்ல, கண்ணே வேரா. முதலில் நான் வெறி கொண்டவன் போலிருந்தேன். அவர்கள் மட்டும் என் கண்ணில் பட்டிருந்தால் கொன்று தீர்த்திருப்பேன். அப்புறம் நாளடைவில் ஆத்திரமெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத்

தணிந்து போயிற்று. இகழ்ச்சி மாத்திர மே எஞ்சி நின்றது. அதுவும் நல்லதே. வீண் இரத்தப் பெருக்கு நேராமல் கடவுள் தவிர்த்துவிட்டார். தவிரவும், பெரும்பாலான கணவர்களின் கதிக்கு ஆளாகாமல் தப்பினேன். இந்த அருவருப் பூட்டும் நிகழ்ச்சி யில்லா விட்டால் நான் என்ன ஆகியிருப்பேன்? சுமை யொட்டகம், அவமானகரமான இழி செயலுக்குத் தூண்டுபவன், அதை மூடி மறைப்பவன், கறவைப் பசு, தட்டி, அவசியமான வீட்டுச் சாமான் ஆகி யிருப்பேன்... இல்லை! நடந்ததெல்லாம் நல்லதற்கே, வேரா.''

''இல்லை, இல்லை, தாத்தா. சொல் வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும், பழைய மனத்தாங்கல் இன்னும் உங்கள் உள்ளத் தை உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. உங்க ளுடைய துன்பகரமான அனுபவத்தை மனித சமுதாயம் முழுவதற்கும் பொது வாக்குகிறீர்கள். வேண்டுமானல் வஸீலி யையும் என்னையுமே எடுத்துக்கொள்

ளுங்களேன். எங்கள் மணவாழ்க்கை இன்பமற்றது என்று சொல்லமுடியுமா என்ன?''

அனேஸ்வ் நெடு நேரம் பேசாதிருந் தார். அப்புறம் விருப்பமில்லாதவர் போலக் கூறலானுர்:

''நல்லது... உங்கள் விஷயம் விதி விலக்கானது என்று வைத்துக்கொள் வோம். ஆனல் பெரும்பாலும் ஜனங் கள் விவாகம் செய்து கொள்வது எதற்காக? பெண்ணை எடுத்துக்கொள் வோம். அவளுக்குத் தனியளாயிருக்க, அதிலும் தோழிகள் எல்லோருக்கும் மணம் முடிந்த பின்பு, வெட்கமாயிருக் கிறது. குடும்பத்துக்குப் பாரமாக இருப் பது சகிக்கமுடிவதில்லே. குடித்தனக்காரி யாக, இல்லக் கிழத்தியாக, சீமாட்டி யாக, சுயாதீனமாக வாழ ஆசை யுண் டாகிறது. அதோடு தாய்மைப் பேறு அடைவதன் அவசியமும், உடற்கூறு சம் பந்தமான அவசியமும் இருக்கிறது. தன் னது என்று தனிக் குடும்பம் தேவைப்

படுகிறது. ஆண்களின் நோக்கங்கள் வேறானவை. முதலாவதாக, பிரம்மச்சாரி வாழ்க்கை, அறைகளில் ஒழுங்கீனம், ஓட்டல் சாப்பாடு, அழுக்கு, சிகரெட் துணுக்குகள், கிழிந்த அல்லது பாந்த மற்ற உள்ளாடைகள், கடன்கள், மரியாதையற்ற நண்பர்கள் முதலிய பல வித விஷயங்கள் அவர்களுக்குச் சலித்துப் போகின்றன. இரண்டாவதாக, குடும்ப வாழ்க்கை செளகரியமும் ஆரோக்கியமும் செட்டுமானது என்று அவர்களுக்குப் படுகிறது. மூன்றாவதாக, நாம் இறந்த பின்பும் குழந்தைகள் வடிவில் நம்மில் ஒரு பாகம் உலகில் தங்கியிருக்கும் என்ற எண்ணம், அமரத்துவம் பற்றிய ஒரு வகை மனப் பிராந்தி. நான்காவதாக, என் விஷயத்தில் நேர்ந்தது போல, கன்னிக் கவர்ச்சி. இவையெல்லாம் தவிர, சீர்வரிசைகள் பற்றிய எண்ணமும் சிலவேளைகளில் ஏற்படுவதுண்டு. ஆனல், எங்கே அந்தக் காதல்? லோபமற்ற, தன்னலத்தைத் துறக்

கிற, பிரதிபலனை எதிர்பாராத காதல்? 'சாவினும் வலிது' எனப்படுகிற காதல்? எந்தக் காதலின் பொருட்டு எத்தகைய அருஞ்செயலும் ஆற்றுவது, உயிரை வழங்குவது, துன்பங்களை மேற்கொள்வது கஷ்டமே இல்லையோ, ஒரே இன்பமோ, அந்தக் காதலை நான் குறிக்கிறேன். புரிகிறதா? பொறு, பொறு, வேரா. உன்னுடைய வஸீலியைப்பற்றி மறுபடி ஏதோ சொல்லப் போகிறாய் போலும்? மெய்யாகவே சொல்கிறேன், அவன்மேல் எனக்குப் பிரியம். நல்ல பையன். வருங்காலம் அவன் காதலைப் பேரெழில் கொண்டதாகக் காட்டக்கூடும், யார் கண்டது? ஆனால் நான் எம்மாதிரிக் காதலைப்பற்றிப் பேசுகிறேன் என்பதைப் புரிந்துகொள். காதல் துன்ப நிகழ்ச்சியாக இருக்கவேண்டும், உலகிலேயே மாபெரும் மர்மமாக! எந்த வகையான சௌகரியங்களும், கணக்குப் பார்த்தலும் சமரசங்களும் அதைப் பாதிக்கலாகாது.''

''அவ்விதக் காதலை நீங்கள் எப்போதாகிலும் கண்டதுண்டா, தாத்தா?'' எனத் தணிந்த குரலில் வினவினுள் வேரா.

''இல்லை'' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லி விட்டார் கிழவர். ''அதையொத்த இரண்டு நிகழ்ச்சிகளை அறிவேன். அவற்றில் ஒன்று மூடத்தனத்தால் விளைந்தது, மற்றது... புளித்துப் போன சேதி... ஒரே பரிதாபம். நீ விரும்பினுல் அவற்றைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். ரொம்ப நேரமாகாது'' என்ருர்.

''தயை செய்து சொல்லுங்கள், தாத்தா.''

''சரி, கேள். எங்கள் டிவிஷனில் ஒரு ரெஜிமென்டுத் தலைவனுக்கு—எங்கள் ரெஜிமென்டுத் தலைவனுக்கல்ல—மனைவி யிருந்தாள். வயற்காட்டுப் பொம்மை என்ருல் வயற்காட்டுப் பொம்மைதான், அப்படி யிருந்தாள். எலும்புந்தோலும், செம்முடி, ஆயக்

கால், கரடு தட்டிய உடல், பிலவாய். அவள் முகப் பூச்சு பழைய மாஸ்கோ வீடுகளில் காரை உரிவது போல அடல் அடலாக உரிந்து விழும். இவ்வளவெல்லாமிருந்தும் அவள் ஒருவகையில் ரெஜிமென்டு மெஸ்ஸலிஞ*: கிளர்ச்சிப் பெருக்கு, செருக்கு, மக்கள் மேல் வெறுப்பு, வகைமாற்றத்தில் மோகம் எல்லாங் கொண்டவள். போதாக்குறைக்கு மோர்பியாப் பழக்கம் வேறு உண்டு.

''இலேயுதிர்காலத்தில் ஒரு நாள் புதிய ஜூனியர் லெப்டினண்ட் ஒருவன் அந்த ரெஜிமென்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான். அப்போது தான் இராணுவப் பள்ளியில் பயிற்சி முடிந்துவந்திருந்த பச்சைப் பாலகன். ஒரு மாதமாவதற்குள் அந்தக் கிழக் கழுதை அவனே ஒரே

---

* **மெஸ்ஸலிஞ**— ரோமச் சக்கரவர்த்தி கிளாடியஸின் மூன்ருவது மனேவி. விபசாரத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியவள்.

யடியாகத் தன் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டுவிட்டாள். அவன் அவளுக்குத் துணையாள், எடுப்பாள், அடிமை, நடனங்கள் எல்லாவற்றிலும் எப்போதும் உடனுடுபவன். அவளுடைய விசிறியையும் கைக்குட்டையையும் எடுத்துச் செல்வான், இராணுவ உடுப்பு மட்டும் அணிந்து கடுங்குளிரில் அவள் குதிரைகளை இட்டுவர ஓடுவான். சூதறியாத பச்சிளம் பையன், முதிர்ந்து, அனுபவத்தில் பழுத்து, அதிகார வேட்கை மிக்க தூர்த்தைக்குத் தன் முதற் காதலைச் சமர்ப்பிப்பதிருக்கிறதே, இது மகா பயங்கரம். அவன் அப்போதைக்குச் சேதமில்லாமல் தப்பிவிட்டாலும், அப்புறம் தொலைந்தான் என்றே எண்ண வேண்டியதுதான். வாழ்நாள் முழுவதும் அழியாத முத்திரை இது.

''கிறிஸ்துமஸ் வருவதற்குள் அவளுக்கு அவன் புளித்துப்போனுன். அவள் தனது பழைய, பழக்கமான காதலன் ஒருவனை மறுபடி பிடித்துக் கொண்

டாள். பையனுக்கோ, அவளை விட முடிய வில்லை. நிழல் போல அவளைத் தொடர்ந்தான். தொய்ந்து தளர்ந்து, உடல் மெலிந்து, நிறங்கறுத்துப் போனன். உயர் நடையில் சொல்வதானல், 'மரணத்தின் முத்திரை அவனது அகல் நுதல்மீது பதிந்து விட்டது.' அவள் காரணமாக அவன் கடும் பொருமை கொண்டான். இரவு முழுவதும் அவன் அவள் அறை ஜன்னலின் கீழே நிற்பது வழக்கம் என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

''இளவேனிற் காலத்தில் பட்டாளத்தார் வனபோஜனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். இந்த இருவரையும் நான் நேர்முகமாக அறிவேன், ஆயினும் இந்த நிகழ்ச்சியின் போது உடனிருக்கவில்லை. வழக்கமாக இம்மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களில் செய்வது போலவே எல்லோரும் நிறையக் குடித்தார்கள். இரவில் இருப்புப் பாதை வழியே கால்நடையாகத் திரும்பினர்கள். திடீரென எதிரே கூட்ஸ்

வண்டி வருவதைக் கண்டார்கள். கொஞ்சம் செங்குத்தாக இருந்த ஏற்றத்தின் மீது அது மெல்ல ஊர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. 'விசில்' அடித்தது. எஞ்சின் விளக்கு அவர்களுக்கு நேர் எதிரே புலப்பட்டதும் அவள் ஜூனியர் லெப்டினண்டின் காதோடு காதாய், 'என்மேல் காதல் கொண்டிருப்பதாக ஓயாமல் சொல்லுகிறீர்களே. இந்த ரயிலுக்கடியில் விழுங்கள் என்று நான் கட்டளையிட்டால் விழுவீர்களா? நிச்சயமாக மாட்டீர்கள்' என்ருள். அவன் ஒரு வார்த்தை பதில் பேசாமல் ஓடியே போய் ரயிலடியில் விழுந்து விட்டான். அவன் என்னவோ எஞ்சினின் முன் சக்கரத்துக்கும் பின்சக்கரத்துக்கும் இடையே விழ வேண்டுமென்று சரியாகக் கணக்குப் பண்ணித்தான் விழப்போனனும். அப்படி விழுந்திருந்தால் அவன் உடல் நறுக்கென்று இரு கூருக வகிரப்பட்டிருக்கும். ஆனல் எவனே மடையன்

அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி அப்பால் தள்ளப் பார்த்தானும், அவனுக்குப் பலம் போதவில்லையாம். ஜூனியர் லெப் டினண்ட் தண்டவாளத்தை இரண்டு கைகளாலும் வலிவாகப் பற்றிக் கொண் டிருக்கவே அவை இரண்டும் துணிக்கப் பட்டுவிட்டனவாம்.''

''ஐயோ, என்ன பயங்கரம்!'' என் ருள் வேரா.

''இராணுவ சேவையிலிருந்து அவன் விலக வேண்டிவந்தது. கூட்டாளிகள் அவன் பயணத்துக்குத் தேவையான பணத்தை அரித்துத் திரட்டிக் கொடுத் தார்கள். அவள் முன்பும், ரெஜிமென்டு அனைத்தின் முன்பும் நடமாடும் கண் டனமாக விளங்கிக்கொண்டு அதே நகரத் தில் இருப்பது அவனுக்கு இயலாது போ யிற்று. மிகக் கேவலமான முறையில் அவன் அழிந்துபோனான். பிச்சை யெடுத் தான். பீட்டர்ஸ்பர்க் துறைமுகப் பாலமொன்றில் குளிரால் விரைத்து மடிந்தான்.

''இரண்டாவது நிகழ்ச்சி மிகப் பரிதாபகரமானது. இந்தப் பெண்ணும் முதலவள் போன்றவள் தான், வயதில் இளையவள், அழகி என்பதே வித்தியாசம். மிக மிக மோசமாக நடந்து கொண்டாள். வீட்டுக்குள் நடக்கும் காதல் நாடகங்களைப் பற்றி நாங்கள் அலட்சியமாக இருப்போம் என்றாலும் அவள் நடத்தை எங்களுக்கு அதிர்ச்சியூட்டியது. கணவனோ, பொருட்படுத்தவே யில்லை. அவனுக்கு எல்லாம் தெரியும், எல்லாவற்றையும் கண்ணாரக் கண்டான், அப்புறமும் அதைத் தடுக்க எதுவும் செய்யவில்லை. நண்பர்கள் ஜாடைமாடையாகச் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். அவனோ கைகளை வீசியாட்டி, 'அட விடுங்களையா... இது என் விவகாரமில்லை, என் விவகாரமில்லை. லேனா சுகமாயிருந்தால் சரிதான்' என்று விட்டான். உலக்கைக் கழுந்து!

''கடைசியில் அவள் அவர்கள் கம்பெனியைச் சேர்ந்த விஷ்னியாக்கோவ்

என்ற ஸீனியர் லெப்டினண்டின் மீது ஆழ்ந்த மையல் கொண்டுவிட்டாள். ஆக அவர்கள் மூவரும் இரு கணவர் ஒரு மனைவி என்ற மணவாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்கள்—அது மிகமிகச் சட்டபூர்வமான மண முறை போல. பின்பு எங்கள் ரெஜிமெண்டு போர் முனைக்கு அனுப்பப்பட்டது. எங்கள் மாதர்கள் எங்களை வழியனுப்பினார்கள். அவளும் வழியனுப்ப வந்தாள். மெய்யாகவே எங்களுக்குக் காணவே கண்ணுறுவியாக இருந்தது: அட வேறொன்று மில்லாவிட்டாலும் வெளி மரியாதைக்காகவாவது கணவனை ஒரு பார்வை பார்க்காமல், காய்ந்த புதர் மேல் காட்டுக்கொடி படர்வதுபோல அந்த ஸீனியர் லெப்டினண்டையே கட்டிக்கொண்டு தொங்கினாள், அவனை விட்டு நகரவே யில்லை. நாங்கள் எல்லோரும் ரயிலில் உட்கார்ந்து ரயில் புறப்பட்டதும் அவள் கணவனைப் பார்த்து, 'விஷ்னியாக்கோவைக் கவனித்துக் கொள். மறந்து

விடாதே. அவனுக்கு ஏதாவது நேர்ந்ததோ, வீட்டைவிட்டுப் போய்விடுவேன், திரும்பவேமாட்டேன். குழந்தைகளேயும் கூட்டிச் சென்றுவிடுவேன்’ என்று கத்திஞள், வெட்கங்கெட்டவள்.

‘‘அந்தக் கணவன் ஏதோ சாணிச் சுருணே, கற்ருழைச் சோறு, பேடி என்று நினைக்கிருயோ? கிடையவே கிடையாது. அவன் துணிவு மிக்க வீரன். ஜில்யோனியெ கோரி என்று மிடத்தில் தன் கம்பெனிக்குத் தலைமை தாங்கித் துருக்கிய அரண்மீது ஆறு முறை தாக்கு நடத்திஞன். அவனது இரு நூறு வீரர்களில் பதிஞன்கே பெயர்தான் எஞ்சிஞர்கள். அவன் இரு தடவை காயமடைந்த போதிலும் சிகிச்சை நிலையம் செல்ல மறுத்து விட்டான். அப்பேர்ப்பட்டவன் அவன். சிப்பாய்கள் அவனைத் தெய்வமாய்ப் போற்றிவந்தார்கள்.

‘‘இருந்தாலும் அவள் உத்தரவிட்டிருந்தாளே, அவனுடைய அருமை லேஞ கட்டளேயிட்டிருந்தாளே!

‘‘எனவே அவன், அந்தக் கோழை, கவைக்குதவாதவன் விஷ்னியாக்கோவை, அந்தக் கடைகெட்ட சோம்பனை, தாதி போலவும் தாய் போலவும் பேணிப் பராமரித்தான். மழையுஞ்சேறுமான இரவுகளில் முகாம் போடுகையில் தன் கம்பளிக் கோட்டை அவனுக்குப் போர்த்துவான். அந்தக் கீழ் மகன் காப்பகழில் சோம்பிக் கிடப்பான் அல்லது சூதாடுவான்; இவனே அவனுக்குப் பதிலாக ஸேப்பர் வேலையை மேற்பார்ப்பான். ராத்திரியில் விஷ்னியாக்கோவுக்கு மாற்றாக அவன் எல்லைக் காவலிடங்களைப் பார்வையிடுவான். அதிலும் எப்பேர்ப்பட்ட வேளை என்று நினைக்கிறாய், வேரா! துருக்கியர்கள் நமது காவல் வீரர்களை யாரோஸ்லாவல் பெண் பிள்ளைகள் வயலில் முட்டைக் கோஸை அரிவது போல வெட்டித் தள்ளிக் கொண்டிருந்த நேரம். சொன்னால் பாவம், இருந்தாலும் விஷ்னியாக்கோவ் டைபஸ்

நோய் கண்டு ஆஸ்பத்திரியில் இறந்து போய்விட்டான் என்று கேள்விப்பட்டதும் கடவுளாணையாக எல்லோருமே சந்தோஷமடைந்தோம்.''

''பெண்கள் விஷயம் என்ன, தாத்தா? காதல் கொண்ட பெண்களை நீங்கள் கண்டதுண்டா?''

''காணுமலென்ன, வேரா, கண்டிருக்கிறேன். நான் ஒருபடி மேலே கூடப் போவேன்: காதலில் ஆழ்ந்துள்ள ஒவ்வொரு நங்கையும் மிக மாண்புயர்ந்த வீரச் செயல் ஆற்றத் திறமை கொண்டவள் என நான் திண்ணமாகக் கருதுகிறேன். முத்தமிட்டு, தழுவி, தன்னையே நல்கிய அக்கணமே அவள் தாய் ஆகிவிடுகிறுள். அவளைப் பொறுத்தவரையில் காதல்—அவள் உண்மையாகக் காதல் கொண்டிருந்தால் — வாழ்க்கையின் பொருளனைத்தும் அடங்கியதாக, அகில புவனமாக, திகழ்கிறது! காதல் இத்தகைய கிராமிய வடிவுகளைப் பெற்று விட்டது, அன்றுடச் சௌகரியம்,

அற்பப் பொழுதுபோக்கு என்ற நிலைக்கு இழிந்துவிட்டது என்றால் அது அவள் பிழை யல்ல. இதில் குற்றவாளிகள் ஆண்களே— இருபது வயதாவதற்குள் திகட்டத் திகட்ட அனுபவித்துத் தீர்த்து விடுபவர்கள், கோழிக்குஞ்சின் உடலும் குழிமுயலின் உள்ளமும் கொண்டவர்கள், ஆழ்ந்த வேட்கைகளுக்கும் வீரச் செயல் களுக்கும், காதலின் மென்மைக்கும் வழிபாட்டுக்கும் ஆற்றல் அற்றவர் களான ஆண்களே. முன் காலத்தில் உண்மைக் காதல் நிலவியது எனச் சொல்கிறார்கள். நிலவவில்லை என்றா லுங்கூட, உலகின் தலைசிறந்த அறிவும் உளப்பண்பும் சான்றவர்கள்—கவிஞர் கள், நாவலாசிரியர்கள், இசைஞர்கள், ஓவியர்கள் ஆகியோர்—கனவு கண்டதும் விழைந்ததும் இதையே அல்லவா? மா னேன் லெஸ்கோ, வீரன் தக்ரீயெ இருவ ரது காதலையும் பற்றிய கதையைச் சில நாட்களுக்குமுன் படித்தேன்... உண்மை யாகச் சொல்கிறேன், என் விழிகள் நீர்

சுரந்துவிட்டன... ஒளிவு மறைவில்லாமல் சொல்லு, கண்ணே, ஒவ்வொரு பெண்ணும் நெஞ்சின் அடியாழத்தில், இம் மாதிரிக் காதலை வேண்டி—உள ஒருமை கொண்ட, எல்லாவற்றையும் மன்னித்து விடுகிற, எதையும் ஏற்கச் சித்தமாயிருக்கிற, பகட்டற்ற, சர்வ பரித்தியாகம் செய்கிற காதலை வேண்டி—கனவு காண்கிருளா இல்லையா?''

''காணத்தான் செய்கிருள், தாத்தா...''

''அத்தகைய காதல் இல்லாமையால் பெண்கள் பழிவாங்குகிருர்கள். இன்னும் முப்பது ஆண்டுகள் கழிந்ததும்—நான் அதைக் காண உயிரோடிருக்கமாட்டேன், ஆனல், கண்மணி வேரா, நீ காண்பாய். நான் சொல்வதை நினைவிலிருத்திக் கொள்: ஒரு முப்பது வருடங்களுக்கு அப்பால் உலகிலே பெண்கள் முன் கேட்டறியாத அளவு ஆணை செலுத்துவார்கள். இந்தியத் தெய்வச் சிலைகள் போல உடையணிவார்கள். அருவருக்

கத்தக்க, அடி வீழ்ந்து பணியும் அடிமைகளைப் போல ஆடவர்களாகிய எங்களை மிதித்துத் துவைப்பார்கள். அவர்களுடைய வரம்பு கடந்த விருப்பங்களும் நொடிக்கு நொடி மாறும் ஆசைகளும் எங்களுக்குத் துயர்தரும் சட்டங்களாகிவிடும். காதலை வழிபட்டுப் போற்றி செய்ய நாங்கள் தலைமுறை தலைமுறையாகத் திறனற்றிருந்ததன் விளைவாக இதெல்லாம் நேரும். இது பழிதீரலாகும். செயலும் பிரதிச் செயலும் வலிமையில் சமம் என்ற விதி உனக்குத் தெரிந்தது தானே.''

சிறிது நேரம் பேசாதிருந்துவிட்டு அவர், ''ஆமாம், வேரா. உனக்குச் சங்கடமாயில்லாவிட்டால் சொல்லேன் அந்தத் தந்திக் கிளார்க்கின் கதை என்ன என்று—அதுதான் சிற்றரசன் வஸீலிய் இன்று சொன்னானே! அதில் எவ்வளவு உண்மை, எவ்வளவு அவன் வழக்கம் போலச் சரடு?'' என்று திடுமெனக் கேட்டார்.

''உண்மையாகவே தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறீர்களா, தாத்தா?''

''உன் இஷ்டம், உன் இஷ்டம், வேரா. என்ன காரணத்திளுலாவது உனக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்ருல்...''

''அப்படி ஒன்றுமே இல்லை. சந்தோஷமாகச் சொல்கிறேன்.''

இவ்வாறு உரைத்துவிட்டு, தனது திருமணத்திற்கு இரண்டு ஆண்டுகள் முன்பிருந்து தன்னைக் காதலுடன் விடாது தொடர்ந்த பைத்தியக்காரன் ஒருவனைப் பற்றி விவரமாகக் கூறினுள்.

அவள் அவனைப் பார்த்ததே கிடையாது, அவன் பெயரையும் அறியாள். அவன் அவளுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் எல்லாம் க.ஸ.ஷெ. என்றே கையெழுத்திட்டு வந்தான். தான் ஏதோ அலுவலகத்தில் கிளார்க்காயிருப்பதாக ஒரு முறை அவன் குறிப்பிட்டான்—தந்தி ஆபீசைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட அவன் எழுதவில்லை. அவளது நடமாட்டத்தை அவன் மிக உன்னிப்பாகக் கவனித்து

வந்திருக்க வேண்டும், ஏனெனில் அவள் குறித்த மாலையை எங்கே, யாருடன் கழித்தாள், என்ன உடை அணிந்திருந் தாள் என்பதையெல்லாம் அவன் தன் கடிதங்களில் எப்போதும் துல்லியமாக விவரிப்பதுண்டு. அவன் கடிதங்கள் முற் றிலும் முறைப்படி அமைந்திருந்த போதிலும் ஆரம்பத்தில் அவை கிராமிய மாகவும், பரிகசிக்கத்தக்க ஆர்வம் பொங்குபவையாகவும் தொனித்தன. இருந்தாலும் ஒரு தடவை வேரா அவ னுக்குக் கடிதம் எழுதி (''ஒன்று கேட் டுக் கொள்கிறேன், தாத்தா. இதை நம்மவர்களிடம் உடைத்துவிடாதீர்கள். இது யாருக்குமே தெரியாது'') தனது காதல் முறையீடுகளால் தொல்லைப் படுத்தாதிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண் டாள். அப்போது முதல் அவன் காதலைப்பற்றி எழுதுவதை நிறுத்திவிட் டான்; கடிதங்களும் அபூர்வமாகத் தான்—ஈஸ்டர் திருநாள், புத்தாண் டுக்கு முன்னாள், அவளது பெயர்

நாள் ஆகியவற்றில்—அனுப்புவான். இவ்வாறு விரித்துக் கூறிவிட்டு வேரா அன்று வந்த பார்சலைப்பற்றிச் சொல்லி, மர்மப் பக்தனின் விசித்திரக் கடிதத்தை யும் அநேகமாக வார்த்தைக்கு வார்த் தை ஒப்பித்தாள்.

''ஊ-ஊம்'' என்று முடிவில் இழுத் தார் ஜெனரல். ''ஒருவேளை இவன் மூளை புரண்டவன், கோட்டி, அல்லது—யார் கண்டது?—எந்தக் காதலைப்பற்றிப் பெண்கள் கனவு காண்கிறார்களோ, எந்தக் காதல் புரிவதற்கு ஆண்கள் திறனற்றுப் போய் விட்டார்களோ, அந்த மாதிரிக் காதல் உன் வாழ்க் கைப் பாதையில் ஒருகால் குறுக் கிடுகிறது போலும். நில்லு. அதோ எதிரே விளக்குகள் தெரிகின்றன அல் லவா? என் வண்டிதான் வருகிறது போலிருக்கிறது'' என்றார்.

அதே கணம் பின்னே மோட்டாரின் கர்ணகடூரமான ஹார்ன் முழக்கம் கேட்டது. வண்டிச் சக்கரங்கள் பதிந்து

தடம் விழுந்த சாலை வெள்ளை அஸிட்டிலீன் ஒளியில் பளிச்சிட்டது. குஸ்தாவ் இவானேவிச் அருகே வந்து காரை நிறுத்தினான்.

''ஆன்னா, உன் சாமான்களை நான் எடுத்து வந்துவிட்டேன். ஏறிக்கொள்'' என்று சொல்லி விட்டு, அனேஸவைப் பார்த்து, ''உங்களையும் வீடு சேர்த்து விடுகிறோமே, ஜெனரல் அவர்களே!'' என்றான்.

''வேண்டாம், நண்பரே, நன்றி. எனக்கு இந்த இயந்திரத்தைப் பிடிக்காது. குலுக்கிப் போடுவதும் நாற்றமடிப்பதும் தவிர அது ஒன்றும் செய்வதில்லை. எவ்விதச் சுகத்தையும் காணேம்'' எனப் பதிலளித்து விட்டு, ஜெனரல் வேராவின் நெற்றியிலும் கைகளிலும் முத்தமிட்டு, ''போய்வருகிறேன், கண்ணே. இனிமேல் அடிக்கடி வருவேன்'' என்றார்.

எல்லோரும் விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள். குஸ்தாவ் இவானேவிச் வேரா

வைக் காரிலேற்றிக் கொண்டு பங்களா வாயில் வரை கொண்டுவிட்டு விட்டுச் சடக்கென வட்டமிட்டுத் திரும்பி, இரைச்சலும் புகைச்சலுமான மோட்டாரை விட்டுக் கொண்டு இருளில் பாய்ந்தான்.

IX

சிற்றரசி வேரா மகிழ்வற்ற உணர்ச்சியுடன் வராந்தாப் படியேறி நடந்து வீட்டுக்குள் புகுந்தாள். சகோதரன் நிக்கொலாயின் உரத்த குரல் தொலைவிலேயே அவளுக்குக் கேட்டது, அவனது நெட்டையான வற்றல் உருவம் அறையின் குறுக்கே முன்னும் பின்னுமாக நடைபோட்டுக் கொண்டிருப்பது தென்பட்டது. சிற்றரசன் வஸீலிய் சீட்டாட்ட மேஜையருகே அமர்ந்து, ஒட்டக்கத்தரித்த பெரிய வெளிர்முடித் தலையைத் தாழ்வாகக் குனிந்தவாறு,

பச்சைத் துணியின் மேல் சாக்கட்டியால் கோடிழுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நிக்கொலாய், கண்ணுக்குப் புலப்படாத சுமையொன்றைத் தரையில் கடாசுபவன் போன்று வலக் கையால் சைகை செய்து, ''நான் வெகு காலத்துக்கு முன்பே வற்புறுத்தினேன்!'' என்று எரிச்சலுடன் சொன்ஞன். ''இந்த முட்டாள் கடிதங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட வேண்டும் என்று ரொம்ப காலத்துக்கு முன்பே எனக்கு உறுதிப்பட்டுவிட்டது. வேரா உனக்கு மனேவியாவதற்கு முன்ஞலேயே நான் உன்னிடம் சொன்னேன், நீயும் அவளும் குழந்தைகள் போல இந்தக் கடிதங்களிலுள்ள பரிகசிக்கத்தக்க அம்சங்களே மட்டுமே கவனித்து, அவற்றைக் கேலி செய்வது சரியல்ல என்று... அதோ வேராவே வந்து விட்டாள்... வஸீலியும் நானும் உனது பைத்தியக்காரன் இருக்கிருனே, ப.ப.ஜ., அவனேப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

இந்தக் கடிதப் போக்குவரத்து துடுக்கானது, கிராமியமானது என்று நான் கருதுகிறேன்'' என்ருன்.

வஸீலிய் அவன் பேச்சில் கடுப்புடன் குறுக்கிட்டு, ''கடிதப் போக்குவரத்து ஒன்றுமில்லை. எழுதியது அவன் ஒருவன் மட்டுமே'' எனக் கூறினுன்.

இச்சொற்களைக் கேட்டதுமே வேராவின் முகம் குப்பெனச் சிவப்பேறியது. விசிறிப்பனையின் நிழல் மறைவில் சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

''தவருன சொற்பிரயோகத்துக்கு மன்னிப்புக் கோருகிறேன்'' என்ற நிக்கொலாய், கண்ணுக்குத் தெரியாத சுமையை நெஞ்சிலிருந்து பறித்துத் தரையில் கடாசுவது போலச் சைகை செய்தான்.

கணவனின் ஆதரவால் களிப்புற்ற வேரா, ''அவனை என்னுடையவன் என்று ஏன் தான் குறிக்கிருயோ தெரியவில்லை. அவன் எப்படி உன்னுடைய

வனே அப்படியே தான் என்னுடைய வன்'' என்ருள்.

''போகிறது, மறுபடி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒரே வார்த்தையில் நான் சொல்வதென்னவென்ருல், இந்த அசட்டுத்தனத்துக்கு முடிவு கட்டிவிட வேண்டும் என்பதே. நாம் சிரிப்பதற்கும் வேடிக்கைப் படங்கள் வரைவதற்கும் உரிய கட்டத்தை இவ் விஷயம் கடந்து செல்கிறது என்று நினைக்கிறேன். வேராவின் நற்பெயருக்கும், வஸீலிய், உனது நற்பெயருக்கும் இழுக்கு வந்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான் நான் இவ்வளவு தொல்லையும் பதற்றமும் படுகிறேன். இதை நம்புங்கள்.''

''இந்த விஷயத்தை நீ அளவுமீறிப் பெரிது படுத்துகிருய் என்று எனக்குப் படுகிறது, நிக்கொலாய்'' என மறுமொழி கூறினன் சிற்றரசன் வஸீலிய்.

''இருக்கலாம், இருக்கலாம்...ஆனல்

நீங்கள் பரிகசிக்கத்தக்க நிலைமையில் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் அபாயத்தை அலட்சியப்படுத்துகிறீர்கள்.''

''எப்படி, விளங்கவில்லையே?'' என்ருன் வஸீலிய்.

''இந்த மடத்தனமான கங்கணம் இருக்கிறதே'' என்றவாறே நிக்கொலாய் சிவப்புப் பெட்டியை மேஜை மேலிருந்து எடுத்து, அக்கணமே அருவருப்புடன் அதைப் போட்டுவிட்டுத் தொடர்ந்தான்: ''இந்த அவலட்சணம் பிடித்த விகிருதி இருக்கிறதே, இது நம் வீட்டிலேயே தங்கிவிடுகிறது என்ருே நாம் இதை வீசி எறிந்துவிடுகிருேம் அல்லது தாஷாவுக்குப் பரிசளித்து விடுகிருேம் என்ருே வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது என்னவாகும்? ப.ப.ஜ., முதலாவது, சிற்றரசி வேரா தனது பரிசுகளை ஏற்றுக் கொள்கிருள் என்று தனக்குத் தெரிந்தவர்கள் அல்லது நண்பர்களிடம் பெருமையடித்துக் கொள்ள முடியும்; இரண்டாவது, மேலும் முயற்சிகளைத்

தொடர்வதற்கு முதல் சந்தர்ப்பமே அவனைத் தூண்டி ஊக்கும். நாளைக்கு அவன் அவளுக்கு வைர மோதிரம் அனுப்பலாம், நாளை நின்று முத்துமாலை. அப்புறம், பணத்தைக் கையாடியதற் காகவோ, மோசடி செய்ததற்காகவோ அவன் நீதிமன்றத்தில் கைதிக் கூண்டில் நிற்கக் காண்போம்; சிற்றரசன் வஸீலி யும் சிற்றரசி வேராவும் சாட்சியம் அளிக்க அழைக்கப்படுவார்கள். அருமை யான நிலைமை, இல்லையா?''

''இல்லை, இல்லை. கங்கணத்தைக் கட்டாயமாகத் திருப்பி அனுப்பத் தான் வேண்டும்!'' என்று கத்தினன் சிற்றரசன் வஸீலிய்.

''நானும் அப்படித்தான் நினைக் கிறேன்'' என வேரா ஆமோதித் தாள். ''எவ்வளவு முடியுமோ அவ் வளவு விரைவில். ஆனல் எப்படி அனுப்புவது? பெயரோ, குலப்பெய ரோ, முகவரியோ, ஒன்றுமே நமக் குத் தெரியாதே'' என்ருள்.

நிக்கொலாய் அலட்சியமாக, ‘‘அட இது ஒன்றும் பிரமாதமில்லை. இவன் பெயரின் முதலெழுத்துக்களைத் தான் அறிவோமே, ப.ப.ஐ. என்று. அப்படித் தானே வேரா?’’ என்ருன்.

‘‘க.ஸ.ஷெ.’’

‘‘ரொம்ப சரி. தவிர, அவன் எங்கோ வேலை பார்க்கிருன் என்பதும் நமக்குத் தெரியும். இது போதும். நாளைக்கே நான் நகர டைரெக்டரியை எடுத்து இந்த முதலெழுத்துக்கள் உள்ள அதிகாரியோ ஊழியனே இருக்கிருனு என்று ஆராய்கிறேன். எக்காரணத்தாலாவது நான் அவனைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டால், சும்மா ஒரு துப்பறிவோனை அழைத்து அவனைத் தேடிப்பிடிப்பதில் எனக்கு உதவும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். கஷ்டம் நேர்ந்தால் அவன் கையெழுத்துள்ள இதோ இந்தக் கடிதத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன். சுருங்கக் கூறின் நாளை பிற்பகல் இரண்டு மணிக்குள் அந்தப்

பயலுடைய சரியான பெயரையும் விலாசத்தையும் அவன் வீட்டிலிருக்கும் நேரத்தையுங் கூடத் துல்லியமாகத் தெரிந்து கொண்டு விடுகிறேன். உடனே யே நாம் அவன் அனுப்பிய பரிசைத் திருப்பிக்கொடுப்பதோடு, தான் இருப் பதை அவன் நமக்கு மறுபடி ஒரு போதும் நினைவு படுத்தாதிருப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக் கொள்வோம்.''

''என்ன செய்வதாக உன் திட்டம்?'' என்று உசாவினன் சிற்றரசன் வஸீலிய்.

''என்னவா? நேரே கவர்னரிடம் போய்க் கேட்கிறேன்...''

''வேண்டாம், கவர்னரிடம் மட் டும் போகாதே. நமக்கும் அவருக்கும் உள்ள சம்பந்தம் எப்பேர்ப்பட்டது என்றுதான் அறிவாயே. பரிகசிக்கத் தக்க நிலைமைக்கு ஆளாகும் அபாயம் இங்கே அதிகம்.''

''பரவாயில்லை, போலீஸ் தலைவ னிடம் போவேன். அவனுடன் எனக்குக்

கிளப்பில் பழக்கம். அவன் இந்த ரோமியோவை அழைத்து அவன் மூக்குக் கடியில் விரலை ஆட்டி எச்சரிக்கட்டும். இதைப் போலீஸ் தலைவன் எப்படிச் செய்கிறான், தெரியுமா? விரலை எதிராளியின் மூக்குக்கு அருகே கொண்டுவருகிறான், ஆனால் கையை அசைப்பதே கிடையாது. ஒற்றை விரலை மட்டும் ஆட்டிக் கொண்டு, 'இதோ பாரும், ஐயா, இதை என்னால் பொறுக்க முடியாதூ-ஊ-ஊ-ஊ!' என்று காட்டுக் கூப்பாடு போடுகிறான்.''

''சீ, போலீஸ்காரன் மூலமாக வா!'' என்று முகத்தைச் சுளித்தாள் வேரா.

''நீ சொல்வது சரி'' என்று ஆமோதித்தான் வஸீலிய். ''வெளியாரை இவ்விஷயத்தில் இழுக்காமலிருப்பதே மேல். வதந்திகளும் வம்பளப்பும் கிளம்பும். நம் ஊர் எப்படிப்பட்டது என்பதுதான் தெரிந்ததாயிற்றே. இங்கே வாழ்வதும் சரி, கண்ணாடி ஜாடியில்

வாழ்வதும் சரி. நானே அந்த...ம்ம்... இளைஞனிடம் நேரில் போவதுதான் தேவலை என்று நினைக்கிறேன். ஒருவேளை அவன் அறுபது வயதுக் கிழவனோ என்னவோ, ஆண்டவனுக்கே வெளிச்சம். கங்கணத்தைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டுக் கடுமையான உபதேசமும் செய்கிறேன்...''

''அப்படியானால் நானும் உன்னோடு வருகிறேன்'' என்று அவன் பேச்சை இடைமுறித்தான் நிக்கொலாய். ''நீ மிகவும் மென்மையானவன். என்னை அவனோடு பேச விடு... இப்போது, நண்பர்களே...'' எனக் கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்த்து, ''நான் என் அறைக்குப் போகிறேன், மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு நிற்கவே முடியாமல் ஓய்ந்து வருகிறது. இரண்டு வழக்கு விவரங்களைப் பரிசீலனை செய்வது பாக்கியிருக்கிறது'' என்றான்.

''எதனுலோ அந்த அபாக்கிய வான் மேல் எனக்கு இரக்கமுண்டா கிறது'' என்று வேரா தயக்கத்துடன் சொன்னுள்.

நிக்கொலாய் கதவருகே திரும்பி, ''இரக்கப்படுவதற்கு இதில் ஒன்று மே இல்லே!'' என்று வெடுக்கெனக் கூறினுன். ''நம் வகுப்பைச் சேர்ந்த வன் எவனுவது கங்கணமும் கடிதமும் அனுப்பி இந்த மாதிரிக் குறும்பு பண்ணியிருந்தால் சிற்றரசன் வஸீலிய் அவனைப் போருக்கு அறைகூவி அழைத்திருப்பான். வஸீலிய் அவ் வாறு செய்திரா விட்டால் நான் அறைகூவல் விடுத்திருப்பேன். பழங் காலமா யிருந்தால் இந்தப் பயலே லாயத்தில் கட்டி வைத்துச் சவுக்கால் விளாறச் செய்திருப்பேன். நாளேக்கு அலுவலகத்தில் எனக்காகக் காத்திரு, வஸீலிய். நான் போன் செய்கிறேன்'' என்ருன்.

அழுக்கடைந்து ஆபாசமாயிருந்த மாடிப்படியில் சுண்டெலிகள், பூனைகள், மண்ணெண்ணெய், துவைத்த துணி ஆகியவற்றின் நாற்றம் வீசியது. ஐந் தாவது மாடி போய்ச் சேருமுன் சிற் றரசன் வஸீலிய் நின்றான்.

மைத்துனனைப் பார்த்து, "கொஞ் சம் பொறு, சற்று மூச்சு வாங்கிக் கொள்கிறேன். ஐயோ நிக்கொலாய், நாம் இங்கே வந்திருக்கவே கூடாது" என்றான்.

இன்னும் இரண்டு படிவரிசைகளை ஏறி னார்கள். மாடிப்படியில் ஒரே இருட்டா யிருந்ததால் இருப்பிட நம்பரைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு நிக்கொலாய் இரண்டு நெருப்புக்குச்சிகள் கிழிக்க வேண்டிய தாயிற்று.

வாயில் மணியை அழுத்தினான். பருத்த உடலும் நரைத்த கூந்தலும், சாம்பல் நிறக் கண்களும் மூக்குக்

கண்ணுடியுமாக இலகிய பெண்பிள்ளை கதவைத் திறந்தாள். ஏதோ நோயின் விளைவாகப் போலும், அவள் உடல் கொஞ்சம் கூனியிருந்தது.

''திரு ஷெல்த்கோவ் வீட்டிலிருக்கிரு ரா?'' என்று கேட்டான் நிக்கொலாய்.

அந்த மாதின் விழிகள் கலவரத் துடன் அவர்களை மாறி மாறி நோக் கின. இருவரது மரியாதைக்குரிய தோற் றமும் அவளை ஆசுவாசப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

''இருக்கிருர். உள்ளே வாருங்கள்'' என்று கதவை விரியத் திறந்து அவர் களுக்கு வழிவிட்டு, ''இடப்புறம் முதல் கதவு'' என்ருள்.

நிக்கொலாய் மூன்று தடவை, சுருக்கமாகவும் உறுதியுடனும் கதவைத் தட்டினுன்.

''உள்ளே வாருங்கள்'' என்றது ஈனக் குரல்.

அறை மிகத் தாழ்ந்த மச்சுள்ள தாயினும் வெகு நீளமும் அகலமும்

கொண்டு அநேகமாகச் சதுர வடி வில் அமைந்திருந்தது. அதன் இரண்டு வட்டப் பலகணிகள் கப்பல் காலதர் கள் போன்றிருந்தன. அவற்றின் வழியாக வெளிச்சம் வருவதே கடினமாயிருந்தது. மொத்தத்தில் அது சரக்குக் கப்பலின் மாலுமியறை போலத்தோற்றமளித்தது. ஒரு சுவரோரமாகக் குறுகிய கட்டிலும் மற்றென்றை ஒட்டினுற் போல மிகப் பெரிய, அகன்ற ஸோபாவும் போடப் பட்டிருந்தன. நைந்து போன சிறந்த தெக்கே இரத்தினக் கம்பளம் ஸோபா மீது போர்த்திருந்தது. அறை நடுவில் உக்ரேனிய வண்ணத் துணி விரித்த மேஜை யிருந்தது.

அறை ஆசாமி குழப்பத்துடன் கைகளைப் பிசைந்தவாறு வெளிச்சத் துக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு நின்றபடியால் வந்தவர்கள் முதலில் அவன் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. உயரமும் ஒடிசலுமான அவனது மென் முடி நீண்டு அடர்ந்திருந்தது.

“நீங்கள் தாம் திரு ஷெல்த்கோவ் என்று நினைக்கிறேன், சரிதானே?” என்று இறுமாப்புடன் வினவினன் நிக்கொலாய்.

“ஆமாம், ஷெல்த்கோவ். உங்களை அறிமுகம் செய்துகொள்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்” என்று கூறி அம்மனிதன் கையை நீட்டியபடியே நிக்கொலாயை நோக்கி இரண்டு எட்டு முன்வந்தான். நிக்கொலாயோ, அந்த வரவேற்புச் சைகையைக் கவனிக்காதவன் போல வஸீலிய் பக்கம் திரும்பி, “சொன்னேனல்லவா, நாம் நினைத்தது பிசகில்லை என்று!” எனக் கூறினன்.

ஷெல்த்கோவின் மெல்லிய, பதற்றங் கொண்ட விரல்கள் அவனது குட்டைப் பழுப்புக் கோட்டின் பொத்தான்களைக் கழற்றுவதும் போடுவதுமாக முகப்பை மேலுங் கீழுமாய் நெருடிக் கொண்டிருந்தன. கடைசியில் அவன் ஸோபாவைச் சுட்டி, அசட்டுப்பிசட்டென்று வணங்கி,

''தயை செய்து அமருங்கள்'' என மிகுந்த சிரமத்துடன் சொன்னான்.

இப்போது அவன் முழுத் தோற்றமும் நன்கு புலப்பட்டது: மிக மிக வெளிறிய நிறம், மென்மை வாய்ந்த பெண்முகம், நீல விழிகள், அடங்காக் குழந்தையினது போன்ற மோவாயின் நடுவே உட்குழிவு. வயது முப்பதுக்குமேல் முப்பத்தைந்துக்குள் இருக்கலாம்.

ஆழ்ந்த கவனத்துடன் அவனை ஏற இறங்கப் பார்வையிட்ட சிற்றரசன் வஸீலிய், வெறுமே ''நன்றி'' என்றான்.

"Merci" என்று பிரெஞ்சு மொழியில் நறுக்கென்று நன்றி தெரிவித்தான் நிக்கொலாய். அப்புறமும் இருவரும் நின்று கொண்ட இருந்தார்கள். ''நாங்கள் வந்த காரியம் சில நிமிடங்களில் முடிந்துவிடும். இதோ இவர் தான் சிற்றரசர் வஸீலிய் ல்வோவிச் ஷேயின், இந்த மாகாணத்தில் பிரபுக்

களின் தலைவர். என் பெயர் மிர்ஜா-புலாத்-துகாநோவ்ஸ்கிய். நான் உதவிப் பப்ளிக் பிராசிக்யூட்டர். எந்த விஷயத்தைப்பற்றி உங்களுடன் பேசும் பெருமை எங்களுக்கு வாய்த்திருக்கிறதோ, அது சிற்றரசருக்கும் எனக்கும் ஒரே மாதிரித் தொடர்புள்ளது. அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், சிற்றரசரின் மனைவிக்கு—அவள் என் சகோதரி—தொடர்புள்ளது'' என்றான்.

ஷெல்த்கோவ் ஒரேயடியாக மதி மயங்கிப் போய் ஸோபாவில் தொப்பெனச் சாய்ந்தவன், உதடுகள் வறண்டு வெளிற, ''தயை செய்து உட்காருங்கள், சீமான்களே'' எனக் குழறினான். ஆனால், ஏற்கனவே அவர்களை உட்காரும்படி வேண்டிக் கொண்டாகிவிட்டது என நினைவு கூர்ந்தான் போலும், சடக்கென்று துள்ளி எழுந்து, தலைமயிரைக் கலைத்துக் கொண்டே ஜன்னலருகே ஓடிவிட்டு, மீண்டும் பழைய இடத்துக்குத்

திரும்பிவந்தான். அவனது நடுநடுங்கும் கைகள் பொத்தான்களைப் பற்றியிழுப்பதும், வெண்சிவப்பு மீசைகளைக் கிள்ளுவதும், அவசியமின்றியே முகத்தைத் தொடுவதுமாக மறுபடி மேலுங் கீழும் போய்வரலாயின.

சிற்றரசன் வஸீலியை இறைஞ்சும் பார்வையுடன் நோக்கி, ''உங்கள் தொண்டுக்குக் காத்திருக்கிறேன், சிற்றரசர் பெருமானே!'' என வாய்க்குள்ளாகவே முனகினன்.

வஸீலியோ பதிலே கூறவில்லை. நிக்கொலாய்தான் பேசினன்.

''முதலாவதாக, உங்கள் பொருளைத் திருப்பித்தர அனுமதியுங்கள்'' என்று, சிவப்புப் பெட்டியைக் கோட்டுப் பைக்குள்ளிருந்து எடுத்து மேஜை மேல் பதபாகமாக வைத்தான். ''இது உங்களது ருசிக்குப் பெருமை தருவதுதான் என்ருலும் இம்மாதிரி வியப்புக்களை மீண்டும் அளிக்காமலிருக்கும்படி உங்களை

வெகுவாகக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்'' என்றான்.

''மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்... பெரும் பிழை செய்துவிட்டேன் என்பதை நானே அறிகிறேன்'' என்று தரையைப் பார்த்த படியே, முகஞ் சிவப்பேறக் கீழ்க்குரலில் மொழிந்தான் ஷெல்த்கோவ். ''ஒரு கிளாஸ் தேநீர் பருகுங்களேன்?'' என்று உபசரித்தான்.

ஷெல்த்கோவின் கடைசி வார்த்தைகள் காதில் படவேயில்லை போல நிக்கொலாய் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்: ''இதோ பாருங்கள், திருவாளர் ஷெல்த் கோவ். நீங்கள் ஒழுங்கான மனிதர், கண்ணியவான், ஜாடையைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவர் என அறிந்து எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. நாம் சட்டென உடன்பாட்டுக்கு வந்துவிடுவோம் என்று நம்புகிறேன். நான் சொல்வது தவறில்லையானால் நீங்கள் சென்ற ஏழு எட்டு வருடங்களாகச் சிற்

றரசி வேராவைப் பின்தொடர்ந்து வரு கிறீர்கள். அல்லவா?''

''ஆம்'' என விடையிறுத்த ஷெல்த் கோவ், இமைகளைப் பயபக்தியுடன் தாழ்த்திக்கொண்டான்.

''ஆயினும் நாங்கள் இன்று வரை உங்களுக்கு எதிராக எவ்வித நடவடிக் கையும் எடுக்கவில்லை — எடுத்திருக்க முடியும் என்பதுமட்டு மல்ல, எடுத் திருக்க வேண்டும் என்பதை நீங்களே ஒப்புக்கொள்வீர்கள். உண்மைதானே?''

''ஆமாம்.''

''ஆமாம். ஆனல் உங்கள் கடைசிச் செயலால், அதாவது இந்த மாணிக்கக் கங்கணத்தை அனுப்பியதன் மூலம், நீங் கள் எங்கள் பொறுமையின் எல்லையை மீறிவிட்டீர்கள். புரிகிறதல்லவா? எல்லை யை. விஷயத்தை அதிகாரிகள் பொறுப் பில் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்ற எண் ணமே எங்களுக்கு முதலில் ஏற்பட் டது என்பதை நான் உங்களிடமிருந்து மறைக்க மாட்டேன். ஆனல் நாங்கள்

அப்படிச் செய்யவில்லை. செய்யாதது பற்றி எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷந் தான், ஏனென்றால்—மறுபடி சொல்கிறேன் — நீங்கள் கௌரவமுள்ளவர் என்பதை எடுத்த எடுப்பிலேயே கண்டு கொண்டேன்.''

''மன்னிக்க வேண்டும். என்ன சொன்னீர்கள்?'' என்று திடீரென உன்னிப்பாக வினவிவிட்டு, ஷெல்த் கோவ் கடகடவென்று நகைத்தான். ''விஷயத்தை அதிகாரிகள் பொறுப்பில் ஒப்படைக்க எண்ணினீர்களா? அப்படித் தானே சொன்னீர்கள்?'' என்றான்.

பைகளுக்குள் கைகளை நுழைத்த வாறு சோபா ஓரத்தில் சௌகரியமாக உட்கார்ந்து, சிகரெட் பெட்டியையும் நெருப்புப் பெட்டியையும் எடுத்து, சிகரெட் பற்றவைத்துக் கொண்டான்.

''அப்படியானல், அதிகாரிகளின் உதவியை நாட எண்ணியதாகச் சொன்

ஷீர்கள், அல்லவா? நான் உட்கார்ந் திருப்பதற்கு மன்னித்துக் கொள்ளுங் கள், சிற்றரசரே'' என வஸீலியிடம் கூறிவிட்டு நிக்கொலாயைப் பார்த்து, ''ஊம், மேலே சொல்லுங்கள்'' என்முன்.

வஸீலிய் நாற்காலியை இழுத்து மேஜைக்கு அருகே போட்டு அதில் அமர்ந்துகொண்டான். விளங்காமையும் ஆர்வமும் தோன்ற அந்த விசித்திர மனிதனையே நிலைக்குத்திட்டு நோக்கிய வாறிருந்தான்.

''இதோ பாரும், அருமை ஐயா, அந்த நடவடிக்கையை நாங்கள் எப் போது வேண்டுமானாலும் எடுக்க முடி யும்'' என அலட்சியமான வீறுப்புடன் தொடர்ந்தான் நிக்கொலாய். ''அந் நியர்கள் குடும்பத்தில் தலையிடுவது...''

''மன்னிக்க வேண்டும். உங்கள் பேச்சை இடைமுறிக்கிறேன்...''

''இல்லை. நீங்கள் மன்னிக்க வேண் டும். இப்போது நான்தான் உங்கள் பேச்சை இடைமுறிக்கிறேன்'' என்று

அநேகமாகக் கத்திவிட்டான் உதவிப் பிராசிக்யூட்டர்.

''உங்கள் இஷ்டம். சொல்லுங்கள், கேட்கிறேன். ஆனல் சிற்றரசர் வஸீலிய் ல்வோவிச்சிடம் நான் சில வார்த்தைகள் பேசவேண்டும்.''

இவ்வாறு சொல்லி விட்டு, நிக்கொலாயைக் கவனிக்கவே செய்யாமல், வஸீலியை நோக்கி, ''என் வாழ்விலேயே மிகக் கடினமான தருணம் இப்போது வந்திருக்கிறது. ஆகவே, சிற்றரசரே, மரியாதை விதிகளையெல்லாம் ஒரு புறம் ஒதுக்கிவிட்டு நான் உங்களுடன் உரையாடியாக வேண்டும். நான் சொல்வதைக் காது கொடுத்துக் கேட்பீர்களா?'' என்ருன்.

''கேட்கிறேன்'' என்ருன் வஸீலிய். அதற்குள் நிக்கொலாய் ஏதோ கோபச்சைகை செய்வதைக் கண்டு, பொறுமையிழந்து, ''நிக்கொலாய், சும்மா தான் இரேன்'' எனக் கடிந்து கொண்டான்.

பின்பு, ''சொல்லுங்கள்'' என ஷெல்த்கோவிடம் கூறினுன்.

ஷெல்த்கோவ் சில விஞடிகள் மூச்சை அவுக் அவுக்கென விழுங்கியவாறு மாரடைப்பு வந்தவன் போலத் திணறினுன். திடீரென உடைப் பெடுத்துக் கொண்ட ஆற்று நீர் போன்று சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்தன. பேசுகையில் அவன் தாடைகள் மட்டுமே இயங்கின, உதடுகளோ, பிணத்தின் உதடுகள் போன்று வெளுத்து, அசையாதிருந்தன.

''அந்தச் சொற்களை உச்சரிப்பது—நான் உங்கள் மனைவியைக் காதலிக்கிறேன் எனச் சொல்லுவது—கடினமாயிருக்கிறது. ஆயினும் ஏழாண்டுகளாக எவ்வித நம்பிக்கையுமின்றி, மரியாதை விதிகளை மீருமல் நான் புரிந்துவரும் காதல் எனக்கு இவற்றை உச்சரிக்க உரிமை அளிக்கிறது. முதலில், வேரா நிக்கொலாயிவ்ஞ மண

மாகாச் சிறுமியாயிருந்த போதே, நான் அவளுக்கு அசட்டுத்தனமான கடிதங்கள் எழுதியதையும் அவற்றுக்கு அவள் மறு மொழி அளிப்பாள் என்று கூட எதிர் பார்த்ததையும் ஒப்புக் கொள்கிறேன். எனது கடைசிச் செய்கை, அதாவது கங்கணம் அனுப்பியது, இன்னும் முட் டாள் தனமான செயல் என்பதையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால்... இதோ நான் உங்கள் விழியொடு விழி பொருந்த நேராக நோக்குகிறேன், நீங்கள் என்னைப் புரிந்து கொள்வீர்கள் என்று நம்புகி றேன். அவளைக் காதலிப்பதைத் தவிர்ப் பது எனக்கு ஒருகாலும் இயலாது என் பதை அறிவேன்... சொல்லுங்கள், சிற் றரசரே — இதெல்லாம் உங்களுக்குக் கைப்பாயிருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம் — சொல்லுங்கள், இந்த உணர்ச்சியை அகற்றுவதற்கு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நிக்கொலாய் நிக் கொலாயிவிச் சொன்னது போல என்னை வேறு நகருக்கு அனுப்புவீர்களா? ஆனால்

இங்கு போலவே அங்கேயும் நான் வேரா நிக்கொலாயிவ்ளுவைக் காதலித்துக்கொண்டுதானே இருப்பேன்? சிறைச்சாலையில் தள்ளுவீர்களா? அப்போதுங்கூட அவளுக்கு நான் இருப்பதை அறிவிப்பதற்கு அங்கேயும் எனக்கு ஏதாவது யுக்தி கிடைக்காமல் போகாதே. எஞ்சி நிற்பது ஒரே வழி மட்டுமே — சாவு... நீங்கள் விரும்பினுல் எந்த வடிவில் வேண்டுமாளுலும் மரணத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.''

நிக்கொலாய் தொப்பியை மாட்டிக்கொண்டே, ''காரியார்த்தமாகப் பேசுவதற்குப் பதில் நாம் ஆவேசச் சொற்பெருக்கில் துளைந்து கொண்டிருக்கிறேம். பிரச்சினே சுருக்கமானது: ஒன்று நீங்கள் சிற்றரசி வேரா நிக்கொலாயிவ்ளுவைத் தொந்தரவு செய்வதை நிறுத்த வேண்டும்; இல்லை, இதற்கு நீங்கள் இசையவில்லை என்றுல் நாங்கள் எங்கள் அந்தஸ்து, அறிமுகம், முதலியவற்றுக்கு ஏற்ப முடிந்த நடவடிக்கை

களை மேற்கொள்ளவேண்டும். இவ்விரண்டில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளுங்கள், அவ்வளவு தான்'' என்றான்.

ஷெல்த்கோவ் அவன் கூறியதைக் கேட்டானாயினும் அவனை ஏறெடுத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை. மாறாக அவன் சிற்றரசன் வஸீலியை நோக்கி, ''ஒரு பத்து நிமிஷம் வெளியே போய்வர அனுமதிப்பீர்களா? சிற்றரசி வேரா நிக்கொலாயிவ்னாவுடன் டெலிபோனில் பேசப்போகிறேன் என்பதை உங்களிடமிருந்து மறைக்கமாட்டேன். எங்கள் உரையாடலில் எவ்வளவு பகுதி உங்களுக்குத் தெரிவிக்கத் தக்கதோ அவ்வளவு தெரிவிப்பேன் என உறுதியளிக்கிறேன்'' என்றான்.

''போய்வாருங்கள்'' என விடை கொடுத்தான் வஸீலிய்.

அவன் தலை மறைந்ததுமே நிக்கொலாய் தன் சகோதரி புருஷன் மீது பாய்ந்தான்.

வலக்கையால் நெஞ்சிலிருந்து ஏதோ கண்ணுக்குத் தென்படாத பொருளை வீசி எறிவது போன்ற வழக்கமான சைகை யுடன், ''இது உதவாது. ஊஹூம். உதவவே உதவாது. விவகாரப் பேச்சை எல்லாம் நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன் என்று முன்னமே எச்சரித்திருந்தேனே. நீ என்னடா என்றால் குழைந்து போய் அவன் தன் உணர்ச்சிகளைப் பறைசாற்ற இடம் கொடுத்து விட்டாய். நானு யிருந்தால் இரண்டே வார்த்தைகளில் காரியத்தை முடித்திருப்பேன்'' என்று இரைந்தான்.

''ஆத்திரப்படாதே, பொறு'' என அவனைக் கையமர்த்தினன் சிற்றரசன் வஸீலிய். ''இதோ, எல்லாம் தானே துலங்கி விடும். முக்கியமான விஷயம் என்ன வென்றால், இந்த மனிதனின் முகத்தைப் பார்த்தால் இவன் ஏமாற்றக் கூடியவனாகவோ நெஞ்சாரப் பொய் சொல்பவனாகவோ தோன்றவில்லை என்பதே. அதோடு ஒரு விஷயத்தை யோசித்

துப்பார், நிக்கொலாய். காதல் கொண்டது அவன் தவறாகுமா? காதல் போன்ற உணர்ச்சியை— எப்படி ஏற்படுகிறது என்று இன்றுவரை எவருக்கும் பிடிபடாத இந்த உணர்ச்சியை— கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதுதான் சாத்தியமா?'' இவ்வாறு கூறி, சற்று நேரம் சிந்தித்த பின் வஸீலிய், ''இந்த மனிதன் மீது எனக்கு இரக்கமுண்டாகிறது. இரக்கம் மட்டுமல்ல, நான் உணர்கிறேன், மாபெரும் ஆன்மீகத் துன்பியல் நாடகத்தைக் காண்பது போல. இங்கே கோமாளிக் கூத்தடிக்க என்னால் முடியாது'' என்றான்.

''இது இழிதகைமை'' எனச் சொன்னான் நிக்கொலாய்.

பத்து நிமிடங்களுக் கெல்லாம் ஷெல்த்கோவ் திரும்பிவந்தான். அவன் விழிகள் உகாக் கண்ணீரால் நிறைந்தவை போன்று ஆழ்ந்து பளிச்சிட்டன. அவன் உபசாரப் பாங்கை எல்லாம், யார் எங்கே அமரவேண்டும் என்பதைப் பற்றி

யெல்லாம் அறவே மறந்துவிட்டான், கண்ணியவானுக நடந்துகொள்வதை விட்டுவிட்டான் என்பது தெளிவாகப் புலப்பட்டது. இதன் காரணத்தையும் சிற்றரசன் வஸீலிய் துடி துடிக்கும் நுண் ணுணர்வால் ஊகித்துக் கொண்டான்.

''நான் தயார். நாளைமுதல் என்னைப்பற்றி உங்கள் காதில் ஒன்றுமே படாது. உங்களைப் பொறுத்தவரையில் நான் இறந்தவனுக்குச் சமம். ஆனல் ஒரே யொரு நிபந்தனை — இதை நான் **உங்களிடம்** சொல்லுகிறேன், சிற்றரசர் வஸீலிய், — விஷயம் என்னவென்ருல் நான் பணம் கையாடி விட்டேன். எனவே எப்படியானுலும் இந்த நகரைவிட்டு நான் தப்பியோட வேண்டும். சிற்றரசி வேரா நிக்கொலாயிவ்னுவுக்கு இறுதிக் கடிதம் ஒன்று எழுத என்னை அனுமதிப்பீர்களா?'' என வினவினுன் ஷெல்த்கோவ்.

''முடியாது. தீர்ந்து போயிற்று என்ருல் தீர்ந்து போயிற்று. கடிதம்

ஒன்றுமே கூடாது!'' என்று கூச்சலிட்டான் நிக்கொலாய்.

''நல்லது, எழுதுங்கள்'' என்றான் வஸீலிய்.

''அவ்வளவு தான்'' என்று அலட்சியமாக முறுவலித்தான் ஷெல்த்கோவ். ''இனி என்னைப்பற்றிக் கேள்விப்படவே மாட்டீர்கள். பார்க்கவோ மாட்டவே மாட்டீர்கள். சிற்றரசி வேரா நிக்கொலாயிவ்னா என்னுடன் வார்த்தையாட விரும்பவே இல்லை. அவள் கண்ணில் படாமல் எப்போதாவது அவளை மறைவாகத் தரிசிக்கும் பொருட்டு நான் இந்த நகரத்தில் தங்கியிருக்கலாமா என்று கேட்டேன். அதற்கு அவள், 'இந்தக் கதை யெல்லாம் எனக்கு எவ்வளவு சலித்துப் போயிற்று என்று மட்டும் நீங்கள் அறிந்தால்! எவ்வளவு விரைவில் முடியுமோ இதற்கு முற்றுப்புள்ளி வையுங்கள்' எனக் கூறிவிட்டாள். ஆகவே கதைக்கு ஒரேயடியாக முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறேன். என்றால்

இயன்றது யாவற்றையும் செய்து விட்டேன் என நினைக்கிறேன். சரிதானே?'' என்றான்.

மாலை பங்களா திரும்பியதும் தான் ஷெல்த்கோவைச் சந்தித்த விவரம் அனைத்தையும் சிற்றரசன் வஸீலிய் மனைவிக்கு உரைத்தான். அவ்வாறு செய்வது கடமை என அவனுக்குப் பட்டது.

வேரா கவலையைத் தோற்றுவித்தாளாயினும் வியப்போ குழப்பமோ அடையவில்லை. இரவில் கணவன் அவளது மஞ்சத்திற்கு வந்ததும் அவள் சட்டெனச் சுவர்ப் புறம் திரும்பிக் கொண்டு, ''என்னைத் தனியாயிருக்க விடு. இந்த மனிதன் தற்கொலை செய்துகொள்ளப் போகிறான் என்பதை அறிவேன்'' என்றாள்.

XI

சிற்றரசி வேரா நிக்கொலாயிவ்னா செய்தித்தாள்களை ஒருபோதும் படிப்பதில்லை. இதற்கு முதலாவது காரணம்

அவை அவள் கைகளைக் கறைப்படுத்தின என்பது; இரண்டாவது, தற்காலச் செய்தித்தாள்களில் கையாளப்படும் பாஷையை அவளால் புரிந்துகொள்ளவே முடிவதில்லை என்பது.

ஆனல் பின்வரும் செய்தியிருந்த பக்கத்தை அவள் திருப்ப வேண்டும், அந்தப் பத்தியை அவள் படிக்க வேண்டும் என்பது விதியின் தீர்ப்பாயிருந்தது:

''மர்ம மரணம். கண்டிரோல் போர்டு ஊழியர் க.ஸ. ஷெல்த்கோவ் என்பார் நேற்று இரவு சுமார் ஏழு மணிக்குத் தற்கொலை செய்துகொண்டார். பணம் கையாடியதன் விளைவாகத் தற்கொலை நிகழ்ந்ததென விசாரணையின் போது கிடைத்த சாட்சியங்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. தற்கொலை செய்துகொண்டவர் விட்டுச் சென்றுள்ள கடிதத்தில் அவ்வாறுதான் கூறுகிருர். சுய விருப்பப் படியே இச்செயல் நிகழ்ந்திருப்பதாகச் சாட்சியங்கள் நிலைநாட்டி

விட்டன வாதலால் சவத்தைப் பிரேத பரிசோதனைக்கு அனுப்ப வேண்டாம் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.''

''இதைப் பற்றிய முன்னுணர்வு எனக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? நிச்சயமாக இதே துன்ப முடிவுதான் நேரும் என எப்படித் தெரிந்தது எனக்கு? இது என்ன: காதலா, பைத்தியமா?'' எனச் சிந்தனை செய்தாள் வேரா.

நாள் முழுவதும் பூப்பாத்திகளுக்கிடையிலும் பழத் தோட்டத்திலும் சுற்றி யுலாவிக் கொண்டிருந்தாள். நொடிக்கு நொடி அவளுக்குள் வளர்ந்த வண்ணமா யிருந்த அமைதியின்மை அவளை நிம்மதியுறவிடாமல் உலப்பியது. அவளது எண்ணங்கள் யாவும், அவள் ஒரு போதும் பார்த்திராத (இனியும் அவள் அவனைப் பார்க்கப் போகிறதில்லை) முகமறியா அன்னியனையே —கேலிக்கிடமான ''ப.ப.ஷெ.'' என்ற

பேர்வழியையே—மையமாகக் கொண்டு சுழன்றன.

''யார் கண்டது? வாஸ்தவமான, ஆத்மத்தியாகம் நிறைந்த, உண்மைக் காதல் ஒருகால் உன் வாழ்க்கைப் பாதையில் எதிர்ப்படுகிறது போலும்'' என அன்னேஸவ் கூறிய சொற்களை நினைவு கூர்ந்தாள்.

ஆறு மணிக்குத் தபால்காரன் வந்தான். இம்முறை வேரா நிக்கொலாயிவ்னு ஷெல்த்கோவின் கையெழுத்தை அடையாளங் கண்டுகொண்டு, தன்னிடம் அவளே எதிர்பார்க்காத மென்மையுடன் கடிதத்தைப் பிரித்தாள்.

ஷெல்த்கோவ் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தான்:

''வேரா நிக்கொலாயிவ்னு, ஆண்டவன் எனக்குப் பேரின்பமாகத் தங்கள் மீது காதல் தந்தருளினுன் என்முல் அது எனது குற்றமல்லவே. அரசியல், விஞ்ஞானம், தத்துவம் ஆகியவற்றிலோ, மக்களின் வருங்கால இன்பம் பற்றிய

கவலைகளிலோ எதிலுமே அக்கறை கொள்ளாத மனப்பான்மை எனக்கு. என்வரையில் வாழ்க்கை முழுவதுமே தங்கள் ஒருவருக்குள்ளேயே அடக்கம். நான் தங்கள் வாழ்வில் இசை கேடான ஆப்பு போலப் புகுந்து கொண்டுவிட்டேன் என்பதை இப்போது உணர்கிறேன். இதற்காக என்னை முடிந்தால் மன்னித்துவிடுங்கள். நான் இன்று வெளியூர் செல்கிறேன், மறுபடி திரும்பவே மாட்டேன். என்னைப் பற்றி எதுவுமே தங்களுக்கு நினைவூட்டாது.

''தாங்கள் நிலவுகிறீர்கள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக நான் தங்களுக்கு எல்லையற்ற நன்றி செலுத்துகிறேன். நான் என் உள்ளத்தைப் பரிசீலித்துப் பார்த்து விட்டேன்: இது நோயல்ல, பித்தனின் மருள் அல்ல, இது காதல்—எதற்கோ பரிசாக இறைவன் எனக்கு நல்கத் திருவுளங் கொண்டிருக்கும் காதல்.

''தங்கள் கண்களுக்கும் தங்கள்

சோதரர் நிக்கொலாய் நிக்கொலாயி விச்சின் கண்களுக்கும் நான் கேலிக் குரியவனுகத் தோன்றியிருக்கக் கூடும். வெளியேகு முன் பேரின்பப் பெருக் குடன் இசைக்கின்றேன்: **'தெய்விகம் பொலிக நின் திருநாமம்'** என்று.

''எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், சர்க்கஸ் பார்ப்பவர்களுக்கிடையே தங் களைக் கண்டேன். கண்ட முதற் கணமே மனதிற்குள் கூறிக்கொண்டேன்: நான் இவளைக் காதலிக்கிறேன், ஏனெனில் உல கிலே இவளை நேர்வது எதுவுமில்லை, இவளின் மிக்கது எதுவுமில்லை, எந்த விலங்கும், எந்தத் தாவரமும், எந்த விண்மீனும், எந்த மனிதனும் இவளினும் எழில் மிக்கு, மென்மை மிக்குத் திகழ வில்லை என்று. நிலவுலகின் வனப்பெல் லாம் தங்களை ஆர்ந்து வடிவுற்றுவிட் டதாக எனக்குப் பட்டது...

''எண்ணிப் பாருங்கள், நான் என்ன செய்திருக்க வேண்டும் என்று. வேறு ஊருக்கு ஓடிப்போவதா? ஆனல் என்

இதயந்தான் எப்போதும் தங்களருகி லேயே, தங்கள் திருவடிகளிலேயே இருந்ததே, கணந்தோறும் தங்களால், தங்களைப் பற்றிய சிந்தனைகளால், தங்களைப் பற்றிய கனவுகளால், இனிய மதிமயக்கத்தால் நிறைந்திருந்ததே. அந்த மட்டிக் கங்கணத்தை எண்ணி மிகவும் வெட்குறுகிறேன், மனம் நாணு கிறேன்—இருந்தாலும், என்ன செய் வது? தவறு நிகழ்ந்து விட்டது. தங்கள் விருந்தினரிடையே அது எத்தகைய எண்ணம் விளைத்திருக்கும் என்பதைக் கற்பனையால் காண்கிறேன்.

''இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் நான் ஏகிவிடுவேன். இந்தக் கடிதத் தின் மீது தபால் தலை ஒட்டித் தபால் பெட்டிக்குள் போடுவதற்குத்தான்— இந்த வேலையை மற்றவர்கள் பொறுப் பில் விட நான் விரும்ப வில்லை— எனக்கு நேரமிருக்கும். இந்தக் கடிதத் தை நெருப்பிலிட்டுப் பொசுக்கிவிடுங் கள். நான் இப்போதுதான் அடுப்பு

மூட்டி, வாழ்நாளில் எனக்கு யாவற்றினும் விலைமதிப்பற்றதா யிருந்தவற்றைத் தீக்கிரையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்: இவற்றில் ஒன்று தங்கள் கைக்குட்டை—அதை நான் திருடினேன் என ஒப்புக்கொள்கிறேன். பிரபுக்கள் கிளப்பில் நடனத்தின் போது அதை நாற்காலியில் வைத்து மறந்து விட்டீர்கள். இன்னொன்று, தங்களுக்கு நான் எழுதக்கூடாது எனத் தடை செய்வதற்காகத் தாங்கள் அனுப்பிய கடிதம்—ஆகா, அதைத்தான் எவ்வாறு முத்தமிட்டேன்! மூன்றாவது தாங்கள் சற்று நேரம் கையில் வைத்திருந்து, பின்னர் வாயிலருகே நாற்காலிமீது மறதியாக விட்டுச் சென்று விட்ட கலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிக் குறிப்பு... முடிந்துவிட்டது. எல்லாவற்றையும் துண்டித்துக் கொண்டு விட்டேன். ஆயினும் தாங்கள் என்னைப் பற்றி நினைப்பீர்கள் என எண்ணுகிறேன், ஏன், உறுதியாக நம்புகிறேன். தாங்கள் என்னைப்பற்றி நினைவுகூர்ந்தால் —தாங்

கள் மிகுந்த இசைப்பற்றுள்ளவர் என அறிவேன். பீத்ஹோவன் இயற்றிய கிருதிகளின் இசை நிகழ்ச்சிகளிலேயே நான் வேறு எங்கேயும் விட அடிக்கடி தங்களைக் கண்டிருக்கிறேன்—ஆகவே, என்னைப் பற்றி நினைவுகூர்ந்தால், பீத்ஹோவனின் D-dur, நம்பர் 2, ஓபஸ் 2லுள்ள ஸோனுட்டாவைப் பியானேவில் இசையுங்கள், அல்லது வேறு யாரையாவது கொண்டு இசைப்பியுங்கள்.

''கடிதத்தை எப்படி முடிப்பதென்று எனக்குப் புரியவில்லை. உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து தங்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், ஏனெனில் என் வாழ்வின் ஒரே ஆனந்தம், ஒரே ஆறுதல், ஒரே சிந்தனை தாங்களே. ஆண்டவன் தங்களுக்கு இன்பம் அருள்க, கணப்போதைய அற்ப விஷயம் எதுவும் தங்கள் வனப்புயர் உள்ளத்தை நலிவுறுத்தாதிருக்குமாக. தங்கள் கரங்களை முத்தமிடுகிறேன்.

க.ஸ.ஷெ.''

அழுதழுது சிவந்த கண்களும் வீங்கிய உதடுகளுமாக வேரா கணவனிடம் சென்று கடிதத்தைக் காட்டி, ‘‘நான் எதையும் உன்னிடமிருந்து மறைக்க விரும்பவில்லை. நமது வாழ்வில் ஏதோ பயங்கரம் நிகழ்ந்துவிட்டதாக எனக்குப் படுகிறது. நீயும் நிக்கொலாயும் எதையோ செய்ய வேண்டிய முறைப்படி செய்யவில்லை போலிருக்கிறது’’ என்று கூறினுள்.

சிற்றரசன் வஸீலிய் கடிதத்தை ஆழ்ந்த கவனத்துடன் படித்துவிட்டு ஜாக்கிரதையாக மடித்தான். நெடுநேர மௌனத்துக்குப்பின் அவன், ‘‘இந்த மனிதனின் உண்மையுள்ளத்தை நான் சந்தேகிக்கவில்லை. அது மட்டுமல்ல, உன்னைப் பற்றிய இவனது உணர்ச்சிகளைப் பகுத்தாராயவும் நான் துணியவில்லை’’ என்ருன்.

‘‘இறந்து போய்விட்டாஞ?’’ எனக் கேட்டாள் வேரா.

“ஆம், இறந்து விட்டான். நான் சொல்கிறேன் கேள், அவன் உன்னைக் காதலித்தான். அவனுக்கு மூளைப் பிறழ்ச்சி எதுவுமே இல்லை. நான் தான் அவன் மீது பதித்த பார்வையை அகற்றுமல் அவனது ஒவ்வோர் அங்க அசைவையும், அவன் முகபாவத்தின் ஒவ்வொரு மாறுதலையும் விடாது கவனித்துக் கொண்டிருந்தேனே. நீ யில்லாமல் அவனுக்கு வாழ்வே இல்லை. மாபெரும் மரண வேதனையைக் கண்ணெதிரே காண்பது போல எனக்குத் தோன்றியது. என் முன்னிருப்பவன் இறந்தவனே என்று அநேகமாகப் புரிந்து கொண்டேன். எப்படி நடந்துகொள்வது என்ன செய்வது என்றே எனக்குப் பிடிபடவில்லை, விளங்குகிறதா, வேரா...”

வேரா அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, “இதோ பார், வஸீலிய். நான் பட்டணம் போய் இவனை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு வந்தால்

உனக்கு உளம் நோகுமோ?'' என்று கேட்டாள்.

‘‘இல்லை, வேரா, நோகாது. தயை செய்து போய்வா. நானே போயிருப்பேன், நிக்கொலாய்தான் காரியத்தையெல்லாம் குட்டிச் சுவராக அடித்து விட்டான். எக்கச்சக்கமாயிருக்குமோ என்று அஞ்சுகிறேன்.''

XII

வேரா நிக்கொலாயிவ்னா, லுதெரன்ஸ்காயா வீதிக்கு இரண்டு தெருக்கள் இப்பாலேயே வண்டியைவிட்டு இறங்கி நடந்தாள். ஷெல்த்கோவின் வீட்டைக் கஷ்டமின்றிக் கண்டுபிடித்து விட்டாள். மிகப் பருத்த மேனியும் வெள்ளி விளிம்பு மூக்குக் கண்ணாடியுமாக இலகிய நரைத்தலைக் கிழவி அவளுக்குக் கதவைத் திறந்து, முன் கேட்டது போலவே, ‘‘யாரைப் பார்க்க வேண்டும் உங்களுக்கு?'' என வினவினாள்.

"திருவாளர் ஷெல்த்கோவை" என்ருள் வேரா.

அவளுடைய ஆடை, தொப்பி, கையுறைகள், அதிகாரந் தொனிக்கும் தோரணை எல்லாம் வீட்டுக்காரிக்கு அவள்மீது பெருத்த மதிப்பு விளைத்து விட்டன என்பது புலப்பட்டது. அவள் பேசத் தொடங்கினுள்.

"வாருங்கள், உள்ளே வாருங்கள். இதோ இடது பக்கம் முதல் கதவு. அங்கேதான்... இப்போது... அவர் எங்களை இவ்வளவு சீக்கிரம் பிரிந்து போய்விட்டாரே. அட பணத்தைக் கையாடினராக்கும். என்னிடம் அதைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கலாமே. தனிக் கட்டைகளுக்கு அறையை வாடகைக்குக் கொடுத்து நாங்கள் என்ன பணம் புரட்டி விட முடியும், உங்களுக்குத் தெரியாதா. ஆனல் ஒரு அறு நூறு எழு நூறு ரூபிள் அவருக்காக எப்படியாவது அரித்துப் பொறுக்கிச் சேர்த்திருக்க முடியும் என்ஞல். எவ்வளவு அற்புதமான மனிதர்

அவர் என்று தெரிந்திருந்தால் சொல்வீர்கள். எட்டு வருஷமாகக் குடிவைத்துக் கொண்டிருந்தேன் அவரை. ஏதோ வாடகை கொடுப்பவர் என்றே எனக்குப் படவில்லை. சொந்த மகனுகவே பாவித்து வந்தேன்.''

ஆளோடியிலேயே ஒரு நாற்காலியிருந்தது. வேரா அப்பாடா என்று அதில் சாய்ந்தாள்.

''உங்கள் வீட்டில் குடியிருந்தவருக்கு வேண்டியவள் நான். கடைசி நிமிஷங்களில் அவர் என்ன சொன்னுர், என்ன செய்தார் என்பதைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லுங்களேன்'' என்று ஒவ்வொரு சொல்லையும் தேர்ந்து பொறுக்கிக் கூறினுள் வேரா.

''கேளுங்கள், அம்மா. இரண்டு கனவான்கள் இங்கே வந்து அவருடன் நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவருக்கு ஏதோ எஸ்டேட் மானேஜர் வேலை தருவதாக அவர்கள் சொன்

ஞர்கள் என்று அப்புறம் அவர் தெரிவித்தார். பிற்பாடு அவர் போன் பண்ணுவதற்காக வெளியே ஓடிவிட்டு ஒரே குதூகலமாகத் திரும்பிவந்தார். அப்பாலே இரண்டு கனவான்களும் போய்விட்டார்கள். அவர் மட்டும் உட்கார்ந்து கடிதம் எழுதத் தொடங்கினர். பிறகு அவர் வெளியே போய்க் கடிதத்தைத் தபாலில் சேர்த்துவிட்டுத் திரும்பினர். அப்புறம் பொம்மைத் துப்பாக்கி வெடிக்கிருற் போலச் சத்தம் கேட்டது. நாங்கள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. வழக்கமாக அவர் ஏழு மணிக்குத் தேநீர் சாப்பிடுவார். பணிப்பெண் லூகேர்யா அவர் அறைக் கதவைத் தட்டியிருக்கிருள். பதிலைக் காணும். மறுபடி மறுபடி தட்டியிருக்கிருள். கதவை உடைத்துத் திறந்து உள்ளே போக வேண்டியதாயிற்று. பார்க்கிறேமோ, அவர் செத்துக் கிடக்கிருர்.''

''கங்கணத்தைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லுங்கள்'' என்று வேரா கேட்டுக் கொண்டாள்.

''ஓ, கங்கணமா? மறந்தே போனேன். உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும் கங்கணத்தைப் பற்றி? கடிதம் எழுதுவதற்கு முன்பு அவர் என்னிடம் வந்து, 'நீங்கள் கத்தோலிக்கர் தாமே?' என்று கேட்டார். 'ஆமாம்' என்றேன். 'உங்களிடம் அருமையான வழக்கமுண்டே' என்று இப்படியே சொன்னார். 'பரிசுத்த தேவமாதாவின் உருவப்படத்துக்கு மோதிரங்கள், ஹாரங்கள், காணிக்கைகள் இவற்றை அணிவிக்கும் அருமையான வழக்கம் உங்களிடம் உண்டே. என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுங்களேன். இதோ இந்தக் கங்கணத்தை மாதாவின் திருவுருவத்துக்கு அணியுங்களேன்' என்றார். அப்படியே செய்வதாக வாக்களித்தேன்.''

''நான் அவரைப் பார்க்கலாமா?'' என்று கேட்டாள் வேரா.

''தாராளமாக, அம்மா. வாருங்கள், இப்படி வாருங்கள். இதோ இடப்புறம் முதல் கதவு. இன்றைக்கு அவர் உடலைப் பிரேத பரிசோதனைச் சாலைக்கு எடுத்துச் செல்வதாயிருந்தார்கள். ஆனால் அவருக்கு உடன் பிறந்தவர் இருக்கிறார். அவர் கேட்டுக்கொண்டார் கிறிஸ்துவ முறைப்படி அடக்கம் செய்ய அனுமதி தரும்படி... போங்கள் உள்ளே.''

வேரா மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கதவைத் திறந்தாள். அறையில் தூபத்தின் நறு மணம் கமழ்ந்தது. மூன்று மெழுகுவத்திகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. ஷெல்த்கோவின் உடல் அறையில் மூலைவாகாக இருந்த மேஜைமீது கிடத்தப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய தலை மிகத் தாழ்வான அணைமேல் கிடந்தது. அது மென்மையான சிறு திண்டு, யாரோ அதைத் தலைக்கடியில் புகுத்தியிருந்தார்கள் போலும், பிணத்திற்கு அது இருந்

தாலென்ன, இல்லாவிட்டாலென்ன, எல்லாம் ஒன்றுதானே! ஷெல்த்கோவின் மூடிய விழிகள் ஆழ்ந்த பெருமிதத்தைத் தோற்றுவித்தன. அவனது உதடுகளில் பேரின்பமும் தெளிந்த நிறைவும் திகழும் புன்னகை தவழ்ந்தது. உயிரைப் பிரியுமுன்பு அவன் தன் வாழ்வுப் புதிர் அனைத்தையும் விடுவிக்கும் உள்ளார்ந்த இனிய இரகசியம் ஒன்றை அறிந்து கொண்டது போலத் தோற்றுவித்தது அப்புன்னகை. இதே போன்று அமைதி பொலியும் தோற்றத்தை மாபெருந் தியாகவீரர்கள்—பூஷ்கின், நெப்போலியன் — இருவரது உயிரற்ற முகங்களில் தான் கண்டிருப்பதாக வேராவுக்கு நினைவு வந்தது.

"ஏனம்மா? நான் வேண்டுமானல் வெளியே போய்விடுகிறேனே?" என்று கேட்டாள் முதியவள். அவள் குரலில் அபரிமித அந்தரங்கம் தொனித்தது.

"ஆம். அப்புறம் உங்களைக் கூப்பிடுகிறேன்" என்றாள் வேரா. உடனே

யே ஜாக்கெட்டின் பக்கப்பையிலிருந்து பெரிய சிவப்பு ரோஜா மலரை எடுத்து, சவத்தின் தலையை இடக் கையால் லேசாக உயர்த்தி, வலக்கையால் மலரை அதன் கழுத்துக்கு அடியில் வைத்தாள். ஒவ்வொரு பெண்ணும் எந்தக் காதலைப் பற்றிக் கனவு காண்கிருளோ, அந்தக் காதல் தன் அருகாகக் கடந்து சென்று விட்டது என அக்கணம் அவள் புரிந்து கொண்டாள். சாசுவதமான, ஏகாக்கிரமான காதலைப்பற்றி ஜெனரல் அனேஸவ் தீர்க்கதரிசி போல மொழிந்த சொற்கள் அவள் நினைவுக்கு வந்தன. இறந்தவனின் நெற்றிமேல் படிந்திருந்த கூந்தலை விலக்கிவிட்டு, அவனது கன்னப் பொருத்துக்களைக் கைகளால் பற்றிக் கொண்டு குளிர்ந்த ஈர நுதல் மீது உதடுகளைப் பொருத்தி நீண்ட அன்பு முத்தமிட்டாள்.

அவள் புறப்பட ஆயத்தமானதும் வீட்டுக்காரி கனிந்த குரலில், "மற்றவர்களைப் போல நீங்கள் வெறுமே

வேடிக்கை பார்க்க வரவில்லை என் பதைக் கண்டுகொண்டேன், அம்மா. இறப்பதற்கு முன்பு திரு ஷெல்த்கோவ் என்னிடம் சொன்னுர், ‘தற்செயலாக எனக்கு மரணம் சம்பவித்து, என்னைக் காண்பதற்காக ஒரு சீமாட்டி வந்தால் அவளிடம் கூறுங்கள் பீத்ஹோவனின் கிருதிகளில் எல்லாம் மிகச் சிறந்தது...’ இதோ, எழுதிக்கூடக் கொடுத்தார். பாருங்கள்...'' என்ருள்.

''எங்கே பார்ப்போம்'' என்று கூறிய வேரா, திடீரெனப் பொங்கி அழுதுவிட்டாள். ''என்னை மன்னித் துக் கொள்ளுங்கள். இந்த மரணம் என்னைப் பெரிய அதிர்ச்சிக்கு ஆளாக்கி விட்டபடியால், துக்கத்தை அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்ருல்'' என்ருள்.

பழக்கமான கையெழுத்தில் வரையப் பட்டிருந்த சொற்களைப் படித்தாள்: L. Van Beethoven. Son. No. 2, op. 2. Largo Appassionato.

வேரா நிக்கொலாயிவ்னு மாலை வெகு நேரங்கழித்து வீடு திரும்பியவள், கணவனோ சகோதரனோ வீட்டில் இல்லாததைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

அவர்களுக்குப் பதில் அவளை எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்தாள் பியானோ நிபுணி ஜென்னி ரெயிட்டர். தான் கண்ட, கேட்ட விஷயங்களால் உளக் கொந்தளிப்புற்றிருந்த வேரா அவளிடம் பாய்ந்து சென்று அவளது அழகிய பெரிய கரங்களை முத்தமிட்டு, ''ஜென்னி, என் அன்பே, உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன், ஏதாவது வாசியேன் எனக்காக'' என்று கூவிவிட்டு அக்கணமே வெளியே போய் மலர்ப் பாத்திகளுக்கிடையிலிருந்த பெஞ்சியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

ஷெல்த்கோவ் என்ற விசித்திரப் பெயர் கொண்ட இந்த மனிதன்

ஸோனுட்டாவின் எந்தப் பகுதியை இசைக்குமாறு கேட்டிருந்தானே அதையே ஜென்னி வாசிப்பாள் என்பதில் வேராவுக்குக் கணப்போதும் சந்தேகமே அநேகமாக எழவில்லை.

அவ்வாறே நடக்கவும் செய்தது. முதல் ஸ்வரங்கள் காதில் பட்டதுமே ஆழத்தில் இணையற்ற அந்த அசாதாரண இசைப் படைப்பை வேரா இனங் கண்டு கொண்டாள். அவளது உள்ளம் இரு கூறுய்ப் பிளந்தது போல் ஆகிவிட்டது. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையே வரும் பெருங்காதல் தன் அருகாகக் கடந்து சென்று விட்டதைப் பற்றிச் சிந்தித்தாள். ஜெனரல் அனேஸவின் சொற்களை நினைவுபடுத்திக்கொண்டாள்; அதே சமயம், பீத்ஹோவனின் கிருதிகளில் குறிப்பாக இந்த இசைப்படைப்பை அவள் கேட்க வேண்டும் என ஷெல்த்கோவ் விரும்பியதன் காரணம் யாதாயிருக்கும் என யோசித்துப் பார்த்தாள். அவள் மனத்தில் சொற்கள்

தாமே உருவாகிக் கோவையாக இணைந்துகொண்டன. அவளது எண்ணங்களுக்கும் இசைக்கும் முற்றிலும் பொருந்திய அச்சொற்கள், "**தெய்விகம் பொலிக நின் திருநாமம்**" என்னும் வார்த்தைகளில் முடியும் செய்யுட்கள் போல அமைந்தன.

"இதோ நான் கனிந்த மெல்லொலிகளிலே ஒரு வாழ்க்கையை உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன் — வேதனையையும் துன்பத்தையும் சாவையும் பணிவுடனும் உவப்புடனும் தன் விதியாக ஏற்றுக்கொண்ட வாழ்க்கை அது. முறையீட்டையோ, கண்டனத்தையோ, ஒருதலைக் காதலின் நோவையோ நான் அறிந்திலேன். நினது திருமுன்பு பிரார்த்தனையே வடிவாய் இசைக்கிறேன்: '**தெய்விகம் பொலிக நின் திருநாமம்.**'

"ஆம், துன்பத்தையும் குருதியையும் மரணத்தையும் நான் முன் காண்கிறேன். ஆன்மாவிலிருந்து பிரிவது உடலுக்குக் கடினம் எனவும் கருதுகி

றேன். **ஆயினும்**, அழகி, புகழ்ச்சி—ஆர்வமிகு புகழ்ச்சியும் பகட்டற்ற காதலும் நினக்காகுக. '**தெய்விகம் பொலிக நின் திருநாமம்.**'

''நினது ஒவ்வோர் அடிவைப்பையும், முறுவலையும், பார்வையையும், நடையொலியையும் நினைவுகூர்கிறேன். இனிய துயரத்தில், உள்ளார்ந்த, எழில் மிக்க துயரத்தில் பொதிந்திருக்கின்றன எனது இறுதி நினைவுகள். ஆயினும் நீ துயருறக் காரணமாக மாட்டேன். தனியனாய், வாய்திறவாமல் வெளியேகி விடுகிறேன். இவ்வாறு செய்வதே கடவுளுக்கும் விதிக்கும் உகப்பானது. '**தெய்விகம் பொலிக நின் திருநாமம்.**'

''மரண வாதனையுறும் நேரத்திலே நான் தொழுவது நின்னை மட்டுமே. வாழ்க்கை எனக்கும் வனப்பு வாய்ந்து திகழ்ந்திருக்கக் கூடும். முனகாதே, ஏழை நெஞ்சே, முனகாதே. ஆன்மாவில் இறப்பை அழைக்கிறேன், ஆயின், இதயத்திலே நின் புகழால்

நிறைந்துள்ளேன். **'தெய்விகம் பொலிக நின் திருநாமம்.'**

''நீ எத்தகைய அழகியாய் விளங்கினாய் என்பதை நீயோ, உன்னைச் சூழ்ந்திருப்பவர்களோ, எவருமே அறியீர். மணி அடிக்கிறது. வேளை வந்து விட்டது. மரித்துக் கொண்டே, உயிரைப் பிரியும் இத்துயர நேரத்தில் கூட, நான் பாடுகிறேன்—'போற்றி நீ!' என்று.

''இதோ வருகிறது யாவற்றையும் அடக்கி ஒடுக்கும் சாவு, எனினும் நான் கூறுகிறேன்—'போற்றி நீ!' என்று.''

சிற்றரசி வேரா, வேலமரத்தின் அடிப்பகுதியைத் தழுவி உடலுறப் புல்லியவாறு தேம்பி அழுதாள். மரம் மெல்லென அசைந்தது. இளங்காற்று வீசி, அவள் மீது பரிவு காட்டுவது போன்று இலைகளைச் சிலுசிலுப்பியது. புகையிலைச் செடி முன்னிலும் காரமாக நெடி பரப்பியது... இதற்கிடையே, வியப்பூட்டும் இசை அவளது

சோகத்தைத் ஆற்றுவது போலத் தொடர்ந்தது:

"அமைதியுறுவாயாக, அன்பே, அமைதியுறுவாயாக, அமைதியுறுவா யாக. நீ என்னைப்பற்றி நினைக்கிருயா? நினைக்கிருயா? இறுதிவரை எனது ஒரே காதலி நீயே. அமைதியுறுவா யாக, நான் உன்னுடன் இருக்கிறேன். நீ என்னைப்பற்றி நினைத்ததுமே நான் உன்னுடன் இருப்பேன், ஏனெனில் நானும் நீயும் ஒருவரையொருவர் கணப்போதே ஆயினும் சாசுவதமாகக் காதலித்தோம். நீ என்னைப் பற்றி நினைக்கிருயா? நினைக்கிருயா? நினைக் கிருயா? இதோ உன் கண்ணீரைப் பரிசிக்கிறேன். அமைதியுறுவாயாக. உறங் குவது எனக்கு எவ்வளவோ இனிமை, இனிமை, இனிமை."

இசைத்து முடித்துவிட்டு அறையி லிருந்து வெளியேவந்த ஜென்னி ரெயிட் டர், சிற்றரசி வேரா கண்ணீர்

பெருக்கெடுக்க பெஞ்சியில் உட்கார்ந் திருப்பதைக் கண்டாள்.

''ஏன்? என்ன நேர்ந்தது?'' என்று வினவினுள்.

நீர்மல்கிய விழிகள் பளிச்சிட, நிம்மதியின்மையும் கொந்தளிப்பும் அலை மோத, வேரா அவள் முகத்திலும் உதடுகளிலும் கண்களிலும் முத்த மிட்டுவிட்டு, ''இல்லை, ஒன்றுமில்லை. இப்போது அவன் என்னை மன்னித்து விட்டான். எல்லாம் சரியாகிவிட்டது'' என மொழிந்தாள்.

சேகவ் அந்தோன் பாவ்லவிச் (1860-1904) — பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் தோன்றிய பிரபல நாவலாசிரியர், நாடகாசிரியர், புதுப்புது உத்திகளைத் தோற்றுவித்த சிறந்த எழுத்துச் சிற்பி. சாதாரண விஷயங்களைச் சித்திரிப்பதன் மூலம் வாழ்க்கையின் ஆழ்ந்த உளவியல், தத்துவப்புதைபொருளை விளக்குவதில் சேகவ் வெற்றி பெற்ருர்.

''நாய்க்காரச் சீமாட்டி'' (1899) என்பது சேகவின் அமர சிருஷ்டிகளில் ஒன்று.

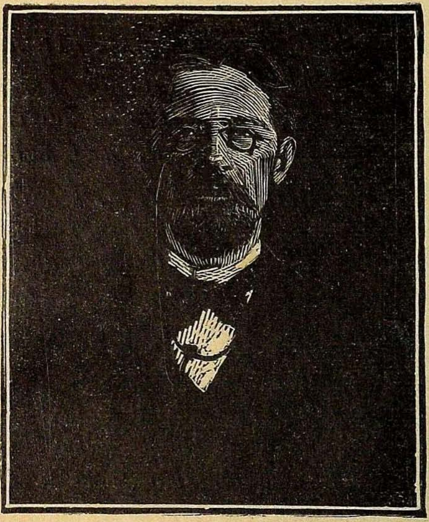

அந்தோன் சேகவ்

நாய்க்காரச் சீமாட்டி

I

கடற்கரையில் புது முகம் ஒன்று—நாய்க்காரச் சீமாட்டி ஒருத்தி—காணப் பட்டதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு யால்தா

வுக்கு வந்து அதன் நடப்புகளுக்குப் பழகிப்போயிருந்த திமீத்ரிய் திமீத்ரிச் கூரொவ், தானும் புதிதாக வருபவர்கள் மீது அக்கறை செலுத்தத் தொடங்கியிருந்தான். வெர்னே கபேயின் முகப்புப் பந்தரின் கீழ் அமர்ந்தபடியே அவன் நடுத்தர உயரமும் வெண்பொன் கேசமும் கொண்ட இளநங்கை ஒருத்தி பெரெட் தொப்பியணிந்து கடற்கரை நடைபாதை வழியே செல்வதைக் கண்டான். அவள் பின்னோடு ஓடியது வெள்ளை நாய் ஒன்று.

அப்புறம் அவன், நகரப் பூங்காவிலும் சதுக்கத்திலும் தினந்தோறும் பலமுறை அவளைச் சந்தித்தான். எப்போதும் அவள் அதே பெரெட் தொப்பி அணிந்து, வெள்ளை நாய் பின்தொடர, தனியாகவே உலவினாள். அவள் யார் என்பது ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. எல்லோரும் அவளை 'நாய்க்காரச் சீமாட்டி' என்றே அழைத்தார்கள்.

''இவள் இங்கே கணவனுடனே தெரிந்தவர்களுடனே இல்லை என்றால் இவளை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்வது வீண் போகாது'' என்று எண்ணமிட்டான் கூரொவ்.

அவனுக்கு நாற்பது வயதுகூட ஆகவில்லை, அதற்குள் பன்னிரண்டு வயதில் ஒரு மகளும் பள்ளி மாணவர்களான இரு மகன்களும் இருந்தார்கள். கல்லூரியில் இரண்டாவது ஆண்டு படித்துக்கொண்டிருந்த பொழுதே பெரியவர்கள் அவனுக்கு மணம் முடித்து விட்டார்கள்; இப்போதோ அவன் மனைவி அவனைக் காட்டிலும் ஒன்றரை மடங்கு முதியவளாகத் தோற்றமளித்தாள். நெடிய மேனியும், கரும் புருவங்களும், விறைப்பும், பெருமிதமும், கம்பீரமும் வாய்ந்த இந்த மாது, அவளே தன்னைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டது போல, ''சிந்தனையாளி''. ஏராளமாகப் புத்தகங்கள் படிப்பாள், கணவனை எல்லோரும் அழைப்பது போன்று திமீத்ரிய் என அழைக்காமல்,

திமீத்திரிய் என அழைப்பாள். அவனே அவளை நுனிப்புல் மேய்பவள், குறுகிய நோக்கினள், நயப் பாங்கு அற்றவள் என உள்ளூறக் கருதிவந்தான்; ஆயினும், அவளிடம் அவனுக்கு ஒரே அச்சம். வீட்டில் அவனுக்கு இருப்பேகொள்ளாது. அவளுக்குத் துரோகம் செய்ய அவன் வெகு காலத்துக்கு முன்பே தொடங்கிவிட்டான், அடிக்கடி துரோகம் செய்துவந்தான்; அந்தக் காரணத்தினுல் தான் போலும், பெண்களைப்பற்றி எப்போதுமே இகழ்ச்சியாகப் பேசினன்; தன் முன்னிலையில் மாதரைப்பற்றிய பேச்சு வரும் பொழுது ''கீழ் இனத்தவர்!'' என அவர்களை அழைத்தான்.

கசப்பான அனுபவத்திலிருந்து தான் போதிய பாடம் கற்றுக்கொண்டு விட்டதாகவும், எனவே பெண்களை எப்படி வேண்டுமாயினும் அழைக்கத் தனக்கு உரிமை யுண்டென்றும் எண்ணிவந்தான் என்றாலும் இந்தக் 'கீழ் இனத்தவர்' இல்லாமல் இரண்டு நாட்கள்கூட வாழ்ந்

திருக்க அவனுல் முடியாது. ஆண்கள் கூட்டத்தில் அவனுக்குச் சலிப்பாக; கட்டிப் போட்டது போலிருக்கும்; அவர்களிடம் கலகலப்பாகப் பேசாமல் உர்ரென்றிருப்பான். பெண்களிடையிலோ, விட்டாற்றி யாயிருப்பான்; அவர்களுடன் என்ன பேசுவது, எப்படிப் பழகுவது என்று அவனுக்குத் தெரியும்; அவர்கள் நடுவே வாய் திறவாமலிருப்பது கூட அவனுக்கு எளிதாயிருந்தது. அவனது தோற்றத்தி லும் சுபாவத்திலும், அவன் இயல்பு முழுவதிலுமே இருந்த இனந்தெரியாத கவர்ச்சி பெண்களை அவனிடம் இணக்கங் கொள்ளச் செய்தது, வசீகரித்தது; இதை அவன் அறிந்திருந்தான். அவனையும் ஏதோ ஒரு சக்தி பெண்கள்பால் வலிய ஈர்த்தது.

அந்தரங்கத் தொடர்பு ஒவ்வொன் றும் தொடக்கத்தில் வாழ்க்கையை இன்பப் புதுமையுள்ளதாக்கி, இனிய, சுளுவான நிகழ்ச்சியாக விளங்கினு லும், குல மகளிர் விஷயத்தில், அதிலும்

அடியெடுத்து வைக்கத் தயங்கு பவர்களும், உறுதியற்றவர்களுமான மாஸ்கோ மாதர் விஷயத்தில், அசா தாரணச் சிக்கல் நிறைந்த பெரும் பிரச்சினை ஆகிவிடுவதையும், முடிவில் நிலைமை சகிக்க முடியாத அளவு துன் பகரமாகி விடுவதையும் கூரொவ் மீண் டும் மீண்டும் நேர்ந்த உண்மையிலே யே கசப்பான அனுபவத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்டிருந்தான். ஆனல் கவர்ச்சியுள்ள பெண் யாரையேனும் புதிதாகச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் இந்த அனுபவம் நினைவிலிருந்து எப் படியோ நழுவிவிடும், வாழ்வு வேட்கை மேலெழும், எல்லாமே சகஜமாகவும் வேடிக்கையாகவும் தென்படும்.

இவ்வாருக, ஒரு நாள் பூங்கா ரெஸ்டாரெண்டில் அவன் உணவருந்திக் கொண்டிருக்கையில், பெரெட் தொப்பி யணிந்த நங்கை நிதானமாக நடந்து வந்து பக்கத்து மேஜையெதிரே அமர்ந் தாள். அவளது முகபாவம், நடை, உடை,

கூந்தல் சிங்காரம் எல்லாமே அவள் நாகரிக சமூகத்தைச் சேர்ந்தவள், மண மானவள், யால்தாவுக்கு முதல் தடவை யாக வந்திருக்கிருள், இங்கே அவளுக் குச் சலிப்பு தட்டிவிட்டது என்பவற் றைக் காட்டின. யால்தா வருபவர்க ளது ஒழுக்கவீனம் பற்றிய கதைகளில் பெரும்பாலானவை உண்மையற்றவை; அவற்றில் அதிகப் பகுதி, தம்மால் முடிந்தால் சந்தோஷமாக வரம்பைக் கடந்திருக்கக் கூடியவர்கள் இட்டுக்கட் டிய கற்பனே என்பதை கூரொவ் அறிந்திருந்தான், எனவே இவற்றைக் காதில் போட்டுக்கொள்வதே இல்லே. ஆயினும் சீமாட்டி தனக்கு மூன்றெட்டு தள்ளிப் பக்கத்து மேஜை யருகே உட் கார்ந்ததும், சுலபமான வெற்றிகளேயும், மலேக்கு உல்லாசப் பயணங்கள் செல் வதையும் பற்றிய இந்தக் கதைகள் அவன் நினேவுக்கு வந்தன; சொற்பகாலத் தொடர்பு கொள்வது, அறிமுகமற்ற, பெயர் கூடத் தெரியாத பெண்ணுடன்

காதல் லீலை புரிவது என்ற மனோகர மான எண்ணம் அவனைத் திடீரென ஆட் கொண்டது.

சீமாட்டியின் நாயைச் செல்லமாகச் சூடக்குப் போட்டுக் கூப்பிட்டு, அது பக்கத்தில் வந்ததும் விரலை ஆட்டி அதைப் பயமுறுத்தினான். நாய் உறுமி யது. கூரொவ் மீண்டும் விரலை யாட்டி னான்.

சீமாட்டி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு மறு கணமே கண்களைத் தாழ்த் திக்கொண்டாள்.

''கடிக்காது'' என்று சொன்னாள்; அவள் முகம் கன்றிச் சிவந்தது.

''இதற்கு எலும்புத் துண்டு கொடுக் கலாமா?'' என்று கேட்ட கூரொவ், அவள் தலையசைப்பால் சம்மதந் தெரிவித் ததுமே, ''ஆமாம், நீங்கள் யால்தா வந்து வெகு நாட்கள் ஆகிவிட்டனவோ?'' என நட்பு ததும்ப வினவினான்.

''ஐந்து நாட்களாயின.''

''நான் இங்கே இரண்டாவது வாரத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்.''

இருவரும் சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தார்கள்.

''நாட்கள் என்னவோ விரைவாகத்தான் ஓடுகின்றன, ஆனபோதிலும் ஏனோ இங்கே ஒரே சலிப்பாயிருக்கிறது!'' என்று அவனை நோக்காமலே கூறினாள்.

''சலிப்பாயிருக்கிறது என்று சொல்வது வெறும் சம்பிரதாயந்தான். பேல்யேவ், ஷிஸ்த்ரா போன்ற கடைகெட்ட இடங்களில் வசிக்கும் போது ஜனங்களுக்கு ஒரு சலிப்பும் உண்டாவதில்லை. ஆனால் இங்கே வந்ததுமே, 'ஐயோ, ஒரே சலிப்பு! ஐயோ, ஒரே புழுதி!' என்று முறையிட ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள், ஏதோ இப்போதுதான் ஸ்பானிய நகர் கிரநாடாவிலிருந்து நேரே வந்து இறங்கியவர்கள் போல.''

அவள் சிரித்தாள். பின்பு இருவரும் அறிமுகமற்றவர்கள் போலப் பேசாமல் உணவருந்தினார்கள். ஆயினும் சாப்பாட்

டுக்குப் பின் இருவரும் சேர்ந்து வெளி யேறி, எங்கு போனாலும், எதைப்பற்றிப் பேசினாலும் ஒன்றுதான் என்ற மனோ பாவங் கொண்ட, கட்டற்ற, சந்துஷ்டி யுள்ள மனிதர்கள் போன்று, வேடிக்கை யும் விளையாட்டுமாக உரையாடலானார் கள். உலாவியவாறே, கடல் மீது தென் பட்ட விந்தையான ஒளியைப்பற்றிப் பேசினார்கள்; கடல் நீர் மனோரம்மிய மான இள ஊதா நிறத்துடன் திகழ்ந் தது; அதன்மீது நிலவொளி தங்க ரேகைகளிட்டது. பகல் வெக்கைக்குப் பின் ஒரே புழுக்கமா யிருப்பதைப் பற்றி வார்த்தையாடினார்கள். தான் மாஸ்கோவாசி என்றும், கல்லூரியில் மொழி இயல் கற்றதாகவும், ஆனால் பாங்கில் வேலை செய்வதாகவும், தனி யார் இசைநாடகக் குழுவில் பாடு வதற்கு ஒரு காலத்தில் பயின்றதாக வும் பின்பு அந்த எண்ணத்தை விட்டு விட்டதாகவும், மாஸ்கோவில் தனக்கு இரண்டு சொந்த வீடுகள் இருப்

பதாகவும் கூரொவ் அவளிடம் சொன்ஞன். அவள் பீட்டர்ஸ்பர்கில் வளர்ந்ததாகவும் எஸ். என்ற நகரில் வாழ்க்கைப் பட்டதாகவும், இரண்டு ஆண்டுகளாக அவ்வூரில் இருந்து வருவதாகவும், யால்தாவில் இன்னும் ஒருமாதம் தங்கப்போவதாகவும், அவளது கணவனும் ஓய்வெடுத்துக்கொள்ள விரும்புவதாகவும், எனவே அவனும் யால்தாவுக்கு வரக்கூடுமென்றும் கூரொவ் அவளிடமிருந்து கேட்டறிந்தான். கணவன் வேலை செய்வது குபெர்னியா நிர்வாகக் கவுன்சிலிலா அல்லது ஜெம்ஸ்த்வோ போர்டிலா என அவளால் தெளிவாகக் கூற முடியவில்லை. அவளுக்கே இது வேடிக்கையாயிருந்தது. அவளது பெயர் ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞ என்பதையும் கூரொவ் தெரிந்துகொண்டான்.

ஹோட்டல் அறைக்குத் திரும்பிய பின்னர் கூரொவ் அவளைப்பற்றி எண்ணமிட்டான். மறுநாள் தான் அவளைச் சந்திப்பது நிச்சயம், இந்தச் சந்திப்பு

நேர்ந்து தீர வேண்டும் என நினைத்தான். உறங்குவதற்காகப் படுத்தவன், மிகச் சமீபத்தில்தான் அவள் பள்ளி மாணவியாயிருந்தாள் என்பதையும் இப்போது தன் மகள் படிப்பது போலவே பாடங்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் என்பதையும் நினைவுகூர்ந்தான்; அவளது சிரிப்பிலும், பழக்கமில்லாதவனுடன் பேசும் விதத்திலும் எவ்வளவு கூச்சமும் அசட்டுப் பிசட்டுத் தனமும் காணப்பட்டது என்பதையும் ஞாபகப் படுத்திக் கொண்டான். வாழ்க்கையிலேயே இப்போது தான் முதல் தடவையாக அவள் தனியா யிருக்கிருள் போலும், ஆண்கள் அவளை ஒரேயொரு மறைமுக நோக்கத்துடன் (இந்த நோக்கத்தை அவள் ஊகிக்காமலிருக்க முடியாது) பின் தொடர்வதற்கும், உற்றுப் பார்ப்பதற்கும் அவளுடன் உரையாடுவதற்கும் வாய்ப்பான நிலைமை இப்போதுதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது போலும் என எண்ணிஞன். அவளது ஒயிலான, மென் கழுத்

தையும் அழகிய சாம்பல் நிறக் கண்களையும் நினைத்துப் பார்த்தான்.

''அவளிடம் ஏதோ ஏக்கம் இருக்கிறது'' எனச் சிந்தித்தவாறே உறங்கிப் போனான்.

II

அவர்கள் பரிச்சயமாகி ஒரு வாரம் கடந்து விட்டது. அன்று விழா நாள். அறைக்குள் ஒரே புழுக்கம், வெளியிலோ சூறைக் காற்று படலம் படலமாகப் புழுதி கிளப்பியது, தொப்பிகளைத் தலைகளிலிருந்து பறக்கடித்தது. நாள் முழுதும் தாகம் எடுத்த வண்ணமாயிருந்தது. கூரொவ் அடிக்கடி கபேக்குப் போய் ஷர்பத்தும் ஐஸ்கிரீமும் வாங்கி வருவதும் ஆன்னா ஸெர்கேயிவ்னாவுக்கு உபசாரம் செய்வதுமாயிருந்தான். வெக்கை பொறுக்க முடியவில்லை.

மாலையில் காற்று அடங்கியதும் அவர்கள் கப்பல் வருவதைப் பார்க்கும் பொருட்டுத் துறைமுகம் சென்றார்கள். இறங்கு துறையில் ஏராளமான ஜனங்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் உலாவியவாறு, யாரையோ வரவேற்பதற்காகப் பூச்செண்டுகளுடன் காத்திருந்தார்கள். நாகரிக யால்தாக் கூட்டத்தின் இரண்டு சிறப்பியல்புகள் அங்கே சட்டெனக் கண்ணில் பட்டன: முதலாவது, வயது முதிர்ந்த சீமாட்டிகள் யுவதிகள் போன்று உடையணிந்து கொண்டிருந்தார்கள்; இரண்டாவது, ஜெனரல்களின் தொகை மிக அதிகமாயிருந்தது.

கடலில் கொந்தளிப்பு மிகுந்திருந்தபடியால் கப்பல் தாமதித்து, சூரியன் மறைந்த பின்பே வந்து சேர்ந்தது; துறையோரமாக நிறுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் நெடுநேரம் இப்புறமும் அப்புறமும் திரும்பிச் சாரி பாய்ந்தது. ஆன்னு ஸெர்கேயிவ்னு தெரிந்தவர் யாரையோ தேடுபவள் போலக்

கப்பலையும் பிரயாணிகளையும் லார்னெட் எனப்படும் பிடிவைத்த கண்ணுடி வழியே துருவிப் பார்த்தாள். பின்னர் கூரொவ் பக்கம் திரும்பிய போது அவள் விழிகள் பளிச்சிட்டன. மிக அதிகமாகப் பேசினுள், சரமாரியாகக் கேள்விகளைப் பொழிந்தவள், எதைப் பற்றிக் கேட்டோம் என்பதை அக்கணமே மறந்துவிட்டாள். பிறகு லார்னெட்டைக் கூட்டத்தில் தவறவிட்டுவிட்டாள்.

நாகரிகக் கும்பல் கலையலுற்றது, முகங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை, காற்று கப்பென்று அடங்கி விட்டது, ஆயினும் கூரொவும் ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞவும், கப்பலிலிருந்து இன்னும் யாராவது வருகிருர்களா என்று எதிர்பார்ப்பவர்கள் போல நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞ பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு கூரொவை நோக்காமல் மலர்களை முகர்ந்து பார்த்தவண்ணமாயிருந்தாள்.

"சாயங்காலம் பருவநிலை நன்றாகி விட்டது. இப்போது நாம் எங்கே போகலாம்? எங்காவது வண்டியில் செல்வோமா?" என்றான் கூரொவ்.

அவள் பதில் பேசவில்லை.

அவன் அவளையே நிலையாக நோக்கிக் கொண்டிருந்து விட்டுத் திடீரென அவளைக் கட்டித் தழுவி உதடுகளில் முத்தமிட்டான். மலர்களின் நறு மணமும் ஈரிப்பும் அவனைச் சூழ்ந்தன. மறு கணமே யாரேனும் பார்த்துவிட்டார்களோ என்று அச்சத்துடன் பின்னே பார்வை செலுத்தினான்.

"உங்கள் அறைக்குப் போவோம்..." எனத் தணிந்த குரலில் சொன்னான்.

இருவரும் விரைந்து நடந்தார்கள்.

அறையில் ஒரே இறுக்கமாயிருந்தது. ஜப்பானியக் கடையில் அவள் வாங்கிய ஏதோ அத்தரின் மணம் வீசியது. இப்போது அவள்மீது கண்ணோட்டிய கூரொவ், "வாழ்க்கையில் தான் எத்தகைய விந்தைச் சந்திப்பு

கள் நிகழ்கின்றன!'' என எண்ணமிட்டான். தான் உடலுறவு கொண்டிருந்த பலவகை மாதரைப்பற்றிய நினைவுகள் அவன் மனத்தில் நிறைந்திருந்தன. அவர்களில் சிலர் கவலையற்ற, சுமுகமான பெண்கள்; உடலுறவில் இன்பமுற்றவர்கள்; மிக மிகக் குறுகிய நேரத்திற்கேயாயினும் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சி அளித்ததற்காக அவனிடம் நன்றி பாராட்டியவர்கள். அவன் மனைவியைப் போன்ற வேறு சிலரோ, கலவியில் உண்மை ஆர்வம் இன்றி, வெட்டிப் பேச்சும், பசப்பும், மோகவேச நடிப்புமாக, இதெல்லாம் வெறும் கூடலோ காமவேட்கையோ மட்டுமல்ல, இன்னும் ஆழ்ந்த மகத்துவமுள்ள விஷயம் என்பது போன்ற தோற்றத்துடன் காதல் புரிந்தார்கள். இன்னும் இரண்டு மூன்று மிக அழகிய மாதர் இருந்தார்கள்; வாழ்க்கை வழங்குவதைக் காட்டிலும் அதிக இன்பத்தை அதனிடமிருந்து கவர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தைக்

காட்டும் பேராசை பிடித்த மனேபாவம் இவர்களது முகங்களில் சட் சட்டெனத் தோன்றி மறையும்; ஆனல் இவர்கள் புத்திளமையைக் கடந்து விட்டவர்கள்; சபல சித்தமுள்ளவர்கள், விவேகமற்ற வர்கள், அதிகார மனப்பான்மை கொண் டவர்கள், அறிவிலிகள்; இவர்கள் மேல் இருந்த மையல் தணிந்ததும் இவர் களது அழகு கூரொவுக்கு வெறுப்பே ஊட்டியது. இவர்களுடைய உள்ளாடை களில் தைத்திருந்த லேஸ் நாடாக்கள் அவனுக்கு மீன் செதிள்கள் போன்று தோற்றமளித்தன.

இங்கேயோ, அனுபவமற்ற இள மைக்குரிய துணிவின்மையும், அசட்டுப் பிசட்டுத்தனமும், கூச்சமும் வெளிப் படையாகப் புலப்பட்டன. இவற்ருேடு, யாரோ திடீரெனக் கதவைத் தட்டி விட்டது போல, ஒருவகையான பதை பதைப்பும் தென்பட்டது. 'நாய்க்காரச் சீமாட்டி' ஆன்ன ஸெர்கேயிவ்ன, நடந்த விவகாரத்தை விசேஷ முக்

கியத்துவம் உள்ளதாக, ஆழ்ந்த தன்மை கொண்டதாக, தனது வீழ்ச்சியாகக் கருதுவது போன்று தோன்றியது. இது கூரொவுக்கு விந்தையாகவும் பொருத்தமற்றதாகவும் பட்டது. ஏக்கமும் சோர்வும் குடிகொண்ட அவளது முகத்தின் இரு மருங்கிலும் நீண்ட கூந்தல் சோகம் தோன்றத் தொங்கியது. பழைய ஓவியத்தில் உள்ள பாவிப் பெண் போன்று வருத்தத்துடன் சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்தாள்.

''இது சரியல்ல. இனி நீங்களே என்னை மதிக்கமாட்டீர்கள்'' என்ருள்.

மேஜைமேல் முலாம் பழம் இருந்தது. கூரொவ் அதில் ஒரு கதுப்பு நறுக்கி, நிதானமாகத் தின்னலாஞன். குறைந்தது அரைமணியாவது பேச்சின்றிக் கழிந்தது.

ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞவைப் பார்க்கப் பரிதாபமாயிருந்தது. வாழ்க்கையை நன்கு அறியாத பேதைக் குலமகளுக்கேற்ற தூய்மை அவளிடமிருந்து

வெளிப்பட்டது. மேஜைமேல் எரிந்து கொண்டிருந்த ஒற்றை மெழுகுவத்தி வெளிச்சத்தில் அவள் வதனம் நன்கு புலப்படவில்லை ஆயினும் அவள் மனது சரியாயில்லை என்பது தெரிந்தது.

''எதற்காக நான் உன்னை மதிப்பதை நிறுத்திவிடுவேனும்? சொல்வது என்ன என்று புரிந்துகொள்ளாமலே பேசுகிருயே'' என்ருன் கூரொவ்.

''கடவுள் என்னை மன்னிப்பாராக! பயங்கரம்'' என்று கூறும் போதே அவள் விழிகள் நீர் மல்கின.

''நீ ஏதோ சமாதானம் தேடுகிருயே தவிர வேறில்லை.''

''என் செயலுக்குச் சமாதானம் ஏது? நான் கெட்டவள், இழிந்தவள். என்னையே இகழ்ந்து கொள்கிறேனே அன்றிச் சமாதானந் தேடும் நினைப்பே எனக்குக் கிடையாது. கணவனை யல்ல, தன்னைத் தானே வஞ்சித்துக்கொள்கிறேன். இப்பொழுது மட்டுமே யல்ல, எவ்வளவோ காலமாக என்னையே

ஏமாற்றிக்கொண்டு வருகிறேன். என் கணவன் நேர்மையுள்ளவனுக, நல் லவனுக இருக்கலாம், ஆனுல் நிச்சய மாக அவன் தொண்டுசெய்யும் அடி மை! அலுவலகத்தில் அவன் என்ன செய்கிருனே, என்ன வேலை பார்க்கி ருனே அறியேன், ஆனுல் அவன் குலாம் போடுபவன் என்பது மட்டும் எனக்குத் தெரியும். அவனுக்கு வாழ்க் கைப் பட்டபோது எனக்கு இருபது வயது; அடங்கா ஆவல் என்னை உலப் பியது, இதைவிட மேலானது ஏதே னும் கிடைக்காதா என உள்ளம் அவாவியது. வேறு வகையான வாழ்க் கை இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன். வாழ வேட்கை கொண்டேன்! நன்கு வாழ, முழுமையாக வாழ... ஆவல் என்னைத் தகித்தது... உங்களுக்கு இது புரியவே புரியாது, ஆனுல் ஆண்டவன் மேல் ஆணை யிட்டுச் சொல்கிறேன், என்னுல் என்னை யே அடக்கியாள முடியவில்லை, எனக்கு

ஏதோ நேர்ந்துவிட்டது, கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவே இயலாது போயிற்று. உடம்பு சரியாயில்லை என்று புருஷனிடம் சொல்லிவிட்டு இங்கே வந்துவிட்டேன்... இங்கே மதிமயங்கியவள் போல, பைத்தியக்காரி போல வளையவந்தேன்... இப்போதோ கடைகெட்டவளாய், ஒன்றுக்கும் உதவாதவளாய், எல்லாருடைய இகழ்ச்சிக்கும் உரியவளாய் விட்டேன்.''

கூரொவுக்கு இந்தப் பேச்சைக் கேட்கச் சலிப்பாயிருந்தது. வெகுளித்தனமான தோரணை, முற்றிலும் எதிர்பாராத, கொஞ்சமும் இசையாத பச்சாத்தாபம் எல்லாம் அவனுக்கு எரிச்சலூட்டின. விழிகளில் கண்ணீர் இல்லாதிருந்தால் அவள் வேடிக்கை செய்கிறுள் அல்லது நடிக்கிறுள் என்று எண்ணியிருப்பான்.

''எனக்குப் புரியவில்லை. என்னதான் வேண்டும் என்கிறுய்?'' எனத் தணிந்த குரலில் வினவினுன்.

அவள் அவன் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு அவனோடு ஒன்றினாள்.

''நம்புங்கள், கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன், என்னை நம்புங்கள்... நேர்மையுள்ள, தூய்மையான வாழ்க்கையை நான் விரும்புகிறேன். தீச் செயல் மீது எனக்கு ஒரே அருவருப்பு. என்ன செய்கிறேன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. சாதாரண மக்கள் சொல்வார்கள்: 'பிசாசு பிடித்துவிட்டது' என்று. எனக்குப் பிசாசு பிடித்திருக்கிறது என இப்போது நானும் சொல்லிக்கொள்ள முடியும்'' என்றாள்.

''போதும், போதும்...'' என முணுமுணுத்தான் கூரொவ்.

அவளது நிலைக்குத்திட்ட, கிலி கொண்ட விழிகளை விழி பொருந்த நோக்கி, அவளை முத்தமிட்டு, தணிந்த குரலில் கொஞ்சலாகத் தேறுதல் கூறினான். சிறிது சிறிதாக அவள் நிம்மதியடைந்தாள். அவளுக்குக் குதூகலம்

வந்துவிட்டது. இருவரும் சிரிக்கலானார்கள்.

சற்று நேரத்துக்குப் பின் அவர்கள் வெளியே சென்றபோது கரையோர நடைபாதையில் ஒரு பூதரைக் காணோம். சைப்ரஸ் மரங்கள் செறிந்த நகரம் உயிரற்றது போலக் காட்சியளித்தது. கடல் மட்டும் பேரிரைச்சலுடன் கரையில் மோதியவாறிருந்தது. தன்னந்தனியான மீன்படகொன்று அலைகள்மேல் அசைந்தாடியது, அதிலிருந்த விளக்கு தூங்கிவழிவது போல மினுமினுத்தது.

குதிரைவண்டி யொன்றைத் தேடிப் பிடித்து ஏறிக் கொண்டு ஓரியாந்தாவுக்குச் சென்றார்கள்.

''நடையில் மாட்டியிருந்த விலாசப் பலகையைப் பார்த்து உன் குலப் பெயரை இப்போதுதான் தெரிந்து கொண்டேன். வான் திதெரித்ஸ் என்று எழுதியிருந்தது. உன் புருஷன் என்ன,

ஜெர்மானியனு?'' என்று கேட்டான் கூரொவ்.

''இல்லை. அவனுடைய பாட்டனுர் ஜெர்மானியர் போலிருக்கிறது. அவன் ருஷ்ய சம்பிரதாயத்தவன்தான்.''

ஓரியாந்தா சேர்ந்ததும், மாதாகோயிலின் அருகே பெஞ்சியில் அமர்ந்து, கீழே கடலை நோக்கியவாறு மௌனமாயிருந்தார்கள். காலை மூடுபனிக்கிடையே யால்தா நகர் சற்றே தென்பட்டது. மலைச்சிகரங்கள் மேல் அசையாது நின்றன வெண் முகில்கள். மரங்களில் இலைகள் சிலுசிலுக்கவில்லை. வெட்டுக்கிளிகள் சிலம்பின. கடலின் ஒரே மாதிரியான, ஆழ்ந்த முழக்கம் கீழிருந்து வந்து, அமைதி பற்றி, நம் எல்லோருக்கும் நேரவிருக்கும் மீளா உறக்கம் பற்றி உரையாடியது. யால்தாவோ ஓரியாந்தாவோ இல்லாத காலத்திலும் கடல் இவ்வாறே முழங்கியது, இப்போதும் முழங்குகிறது, நாம் காலஞ்சென்ற பின்பும் இதே போல எதையும் பொருட்

படுத்தாமல் ஆழ்ந்து முழங்கிக் கொண் டிருக்கப் போகிறது. இந்த இடையருத் தன்மையில், வாழ்வையும் சாவையும் பற்றிய இந்த முழுமையான அலட்சிய பாவத்தில் தான் நமது நிலையான கடைத்தேற்றம், உலகில் உயிர்க்குலத் தின் நிரந்தர இயக்கம், நிரந்தரச் செவ்வைப்பாடு ஆகியவற்றின் மர் மம் அடங்கியிருக்கிறது போலும். இள நங்கையின் அருகே—கடல், மலைகள், மேகங்கள், விரிந்த வானவெளி ஆகிய வற்றின் மோகனச் சூழ்நிலையின் சௌந் தரியத்தில் சொக்கிப் போய், அமைதி யுற்று, வைகறையின் மெல்லொளியில் எழிலே வடிவாகத் திகழ்ந்த யுவதியின் அருகே—அமர்ந்தவாறு, கூரொவ் சிந் தித்தான்: பார்க்கப் போனால் இவ் வுலகத்தில் எல்லாமே உண்மையில் வனப்பு வாய்ந்து இலகுகின்றன— எல்லாமே, அதாவது, வாழ்வின் மேலான லட்சியங்களையும் மானிட மாண்பையும் மறந்து விடும்போது நாம் எண்ணும்

எண்ணங்களேயும் செய்யும் செயல்களே யும் தவிர, என்று.

யாரோ ஒருவன்—காவலாளாயிருக் கும்—பக்கத்தில் வந்து அவர்களே உற்றுப் பார்த்துவிட்டு அப்பால் சென்ருன். இந்த விவரங்கூட இரகசியத் தன்மை யும் அழகும் பொலிந்தது போன்று தென் பட்டது. பியதோஸியாவிலிருந்து வருங் கப்பல், விளக்குகள் இன்றி, காலேப் புலரொளியின் பிரகாசத்தில் அருகே நெருங்குவது தெரிந்தது.

"புல்லில் பனி படிந்திருக்கிறது" என நீண்ட மௌனத்துக்குப் பிறகு கூறிஞள் ஆன்ஞ ஸெர்கே'பிவ்ஞ.

"ஆமாம். வீடு செல்ல நேரமாகி விட்டது."

நகர் திரும்பிஞர்கள்.

இதன் பின்னர் தினந்தோறும் நடுப்பகலில் அவர்கள் கரையோர நடைபாதையில் சந்தித்தார்கள், பக லுணவும் மாலே யுணவும் சேர்ந்து அருந்திஞர்கள், உலவிஞர்கள், கடலே

வியந்தார்கள். அவள் உறக்கம் பிடிக்க வில்லை யென்றும், நெஞ்சு படபடக் கிற தென்றும் குறை கூறினுள், ஒரே மாதிரியான கேள்விகளை மறுபடி மறு படி கேட்டாள், சில வேளைகளில் பொருமையாலும், வேறு சில வேளைக ளில் அவன் தன்னைப் போதிய அளவு மதிக்கவில்லையோ என்ற அச்சத்தாலும் நலிவுற்ருள். அடிக்கடி, சதுக்கத்திலோ பூங்காவிலோ சுற்றுமுற்றும் யாரும் இல்லாத நேரம் பார்த்து அவன் அவளை அருகே இழுத்துத் தழுவி ஆவேசமாக முத்தமிடுவான். ஒருவித வேலையுமற்ற சுகவாழ்வு, யாரேனும் பார்த்துவிடப் போகிருர்களே என்ற அச்சத்துடன் சுற்றுமுற்றும் கண்ணேட் டியவாறு பட்டப் பகலில் முத்தங் கொஞ்சுதல், வெக்கை, கடல் வாடை, வேலையற்ற, நாகரிகப் பாங்குள்ள, வயிருர உண்ட ஜனங்கள் இடைவிடாது கண்ணில் பட்டுக் கொண்டிருத்தல், இவை எல்லாம் கூரொவுக்குப் புதுவாழ்

வளித்து விட்டன போலிருந்தது. அவன் ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞவை அழகி, மோகினி என்று புகழ்ந்தான், அடங் காக் காமாவேசத்துடன் அவளோடு காதல் புரிந்தான், ஓரடி விலகாமல் அவளேயே சுற்றிவந்தான்; அவளோ அடிக்கடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள், அவன் தன்னை மதிக்கவில்லையென்றும், துளிக்கூடக் காதலிக்கவில்லையென்றும், தன்னை ஓடுகாலிப் பெண் என மட்டுமே கருதுவதாகவும் ஒப்புக் கொள்ளுமாறு செய்ய எப்போதும் முயன்றுவந்தாள். அநேகமாக ஒவ்வோர் இரவும் அவர் கள் வண்டியிலேறி நகருக்கு வெளியே ஓரியாந்தாவுக்கோ, அருவிக்கரைக்கோ போவார்கள். இந்த உல்லாசப் பயணங் கள் வெற்றிகரமாகவே இருந்தன. ஒவ் வொரு பிரயாணத்தின் போதும் நேர்ந்த உளப்பதிவுகள் அழகும் மாண்பும் பொலிந்து இலகின.

அவளுடைய கணவன் வருவான் என எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனல்

அவனிடமிருந்து கடிதம் மட்டுமே வந்தது. கண்நோய் காரணமாகத் தான் வெளிச்செல்ல முடியாதபடியால் அவளை உடனே ஊர் திரும்புமாறு அதில் அவன் வேண்டிக் கொண்டிருந்தான். ஆன்ன ஸெர்கேயிவ்ன அவசர அவசரமாகப் புறப்பட ஆயத்தம் செய்தாள்.

''நான் போவது நல்லதுதான். இதுவே விதி'' என்று கூரொவிடம் கூறினள்.

யால்தாவிலிருந்து அவள் குதிரை வண்டியில் புறப்பட்டாள். அவனும் ரயில் நிலையம்வரை உடன் சென்ருன். பகல் முழுவதும் பயணம் செய்தபின்பே ரயில் நிலையம் சேர்ந்தார்கள். ஆன்ன ஸெர்கேயிவ்ன எக்ஸ்பிரெஸ் வண்டியில் ஏறி, இடத்தில் அமர்ந்த பின், இரண்டாவது மணி அடித்ததும் அவள் கூரொவிடம், ''எங்கே, இப்படித் திரும்புங்கள், இன்னெரு தடவை உங்களைப் பார்க்கிறேன். இன்னும்

ஒரே தடவை. அப்படித்தான்'' எனக் கூறினுள்.

அழவில்லையாயினும் அவள் ஏக்கமே வடிவாய், நோயுற்றவள் போல இருந்தாள். அவளது உதடுகள் துடித்தன.

''உங்களைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பேன்... உங்கள் நினைவாகவே இருப்பேன். ஆண்டவன் உங்களுக்கு அருள்வாராக. என்னைப்பற்றிக் கெடுதலாக நினைக்காதீர்கள். நாம் ஒரேயடியாகப் பிரிகிறோம், மீண்டும் சந்திக்கவே மாட்டோம். வேண்டியதும் அதுதான்; ஏனெனில் நாம் சந்தித்திருக்கவே கூடாது. நல்லது, விடை கொடுங்கள். கடவுள் உங்களுக்கு அருள் பாலிப்பாராக'' என்ருள்.

ரயில் விரைவாகச் சென்றுவிட்டது, அதன் விளக்குகள் சீக்கிரமே மறைந்துவிட்டன; ஒரு நிமிடத்திற்கெல்லாம் அதன் கடகடப்புக் கூடக் காதில் படவில்லை—இந்த இன்ப மயக்குக்கு, இந்தப் பித்துக்குச் சட்டென முடிவு கட்டி

விட வேண்டுமென்று எல்லாம் சேர்ந்து திட்டமிட்டுச் சதி செய்துவிட்டன போலிருந்தது. கூரொவ் பிளாட்பாரத்தில் தனியனாய் நின்று, இருண்ட தொலையில் பார்வையைச் செலுத்தியவாறு, வெட்டுக்கிளிகளின் கிறீச்சொலியையும், தந்திக் கம்பிகளின் ரீங்காரத்தையும் அப்போது தான் உறக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டவன் போன்ற உணர்ச்சியுடன் செவிமடுத்தான். தன் வாழ்க்கையில் இது இன்னுமொரு எதிர்பாரா வாய்ப்பு அல்லது தற்செயல் நிகழ்ச்சி என்றும், இதுவும் முடிந்துவிட்டதென்றும், எஞ்சியிருப்பதெல்லாம் நினைவு மட்டுமே என்றும் எண்ணினான்... அவன் உள்ளம் இரக்கத்தாலும் துயரத்தாலும் பொங்கியது, சிறிது பச்சாத்தாபங்கூட அவனுக்கு உண்டாயிற்று; இந்த யுவதி (இவளை அவன் இனி ஒருபோதும் சந்திக்கப்போவதில்லை) அவனுடன் உண்மையில் இன்பமடையவில்லை; அவன் அவ

ளிடம் நட்பும் பாசமுமாக இருந்த தென்னவோ மெய்தான், ஆயினும் அவளுடன் அவன் நடந்துகொண்ட மாதிரியில், அவன் குரலில், கொஞ்சல்களில் கூட, ஏளனத்தின் சாயல், அதிர்ஷ்டசாலியான—அதிலும் அவளைப் போல் இரு மடங்கு வயதுள்ளவனை—ஆடவனுடைய முரட்டு ஆணவத்தின் சாயல் படிந்திருந்தது. அவன் நல்லவன், அசாதாரணமானவன், மாண்புடையவன் என்று அவள் ஓயாது கூறிவந்தாள். அவள் கண்களுக்கு அவன் உண்மையில் இருப்பது போன்று தோற்றமளிக்கவில்லை போலும், தான் அறியாமலே அவளை ஏமாற்றி விட்டான் போலும்...

ரயில் நிலையத்தில் அதற்குள் சரத்கால வாடை வீசியது, மாலை குளிரா யிருந்தது.

பிளாட்பாரத்திலிருந்து வெளியேறியவாறே, ''நானும் வடக்கே போக வேளை

வந்துவிட்டது. ஆமாம், வேளை வந்து விட்டது!'' என்று நினைத்துக்கொண்டான் கூரொவ்.

III

அவன் திரும்பி மாஸ்கோ சேர்ந்த போதே பனிக்கால நடைமுறைகள் தொடங்கிவிட்டன: வீட்டில் கணப்புகள் மூட்டப்பட்டன; காலையில் குழந்தைகள் பள்ளி செல்ல ஆயத்தம் செய்துகொண்டு தேநீர் அருந்துகையில் இருட்டாயிருந்த படியால் ஆயா கொஞ்ச நேரத்துக்கு விளக்கேற்ற வேண்டியிருந்தது. கூதல் ஆரம்பித்து விட்டது. முதல் தரம் வெண்பனி விழுந்து, முதலாவது ஸ்லெட்ஜ் வண்டிச் சவாரி செல்லும் போது வெண்மை திகழும் தரையையும், வெள்ளை வெளேரென்ற கூரைகளையும் காண இன்பமாயிருக்கும்; தாராளமாக, சிரமமின்றி மூச்சுவிட முடியும்; புத்திள

ணமைப் பருவம் நினைவுக்கு வரும். உறை பனி அப்பியதால் வெண்மையாக ஒளிரும் நெடுங்கால லைம் மரங்களும் பிர்ச் மரங்களும் பெருந்தன்மைத் தோற்றத்துடன் திகழும்; சைப்ரஸ், கூந்தற்பனை மரங்களைக் காட்டிலும் இவை மனதுக்கு உகப்பாயிருக்கும்; இவற்றின் அருகாமையிலிருக்கும் போது மலைகளையும் கடலையும் பற்றிச் சிந்திக்கவே விருப்பமுண்டாகாது.

கூரொவ் மாஸ்கோவிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவன். அவன் மாஸ்கோ திரும்பிய அன்று வானம் தெளிவாயிருந்தது, கடுங்குளிர் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. மென்மயிர்த்தோல் மேல்கோட்டும் கதகதப்பான கையுறைகளும் அணிந்து பெட்ரோவ்கா வீதிக்கு உலாவப் போய், சனிக்கிழமை மாலை மாதாகோயில் மணியொலியைக் கேட்டதுமே, சமீபப் பயணமும் அவன் சென்றுவந்த இடங்களும் தங்கள் கவர்ச்சியை ஒரேயடியாக இழந்துவிட்டன. கொஞ்சங்கொஞ்சமாக

அவன் மாஸ்கோ வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்து விட்டான்; தினந்தோறும் மூன்று செய்தித்தாள்கள் படித்தான், ஆனால் தான் மாஸ்கோச் செய்தித்தாள்களைப் படிப்பதே கிடையாது என்று கொள்கை காரணமாகச் சொல்லிக்கொண்டான். ரெஸ்டாரெண்டுகளும், கிளப்புகளும், விருந்துகளும், கொண்டாட்டங்களும் அவனை மீண்டும் கவர்ந்திழுத்தன. பெயர் பெற்ற வழக்கறிஞர்களும் நடிகர்களும் தன் வீட்டுக்கு வருவதையும், மருத்துவர் கிளப்பில் ஒரு பேராசிரியருடன் தான் சீட்டாடுவதையும் பற்றிய பெருமையில் திளைத்தான். இப்போது அவன் பாடு ஒரே வேட்டை தான்....

எப்படியோ ஒரு மாதம் கழிந்ததும் ஆன்னா ஸெர்கேயிவ்னாவின் நினைவு மங்கிவிடும், எப்போதாவது கனவில் மட்டுமே, மற்றப் பெண்கள் கனவில் தோன்றுவது போல அவள் பரிதாபப் புன்னகையுடன் தோன்றுவாள் என்று நினைத்தான் கூரொவ்.

ஆனால் ஒரு மாதத்துக்கு மேல் கழிந்து விட்டது, கடும் பனிக்காலம் தொடங்கி விட்டது, அப்போதும் ஏதோ முந்திய நாள்தான் ஆன்னு ஸெர்கேயிவ்னுவைப் பிரிந்தது போல எல்லாம் அவன் நினைவில் பசுமையாயிருந்தன. அது மட்டுமல்ல, நாளாக ஆக இந்த நினைவுகள் அதிக வலிவுடன் சுடர்ந்தன. சந்தடியற்ற மாலை நேரத்தில், பாடங் கற்கும் குழந்தைகளின் குரல்கள் அவன் படிப்பு அறைக்கு எட்டும் பொழுதும், ரெஸ்டாரெண்டில் அவன் பாட்டோ, ஆர்கன் வாத்திய இசையோ கேட்கும் பொழுதும், கணப்புப் புகைபோக்கியில் பனிப்புயல் இரையும் பொழுதும், கப்பல் துறையில் நடந்தவை, மலைகள்மீது மூடு பனி அடர்ந்த அதிகாலை, பியதோஸியாவிலிருந்து வரும் கப்பல், ஆசை முத்தங்கள் எல்லாம் சட்டென அவன் நினைவுக்கு வந்துவிடும். நிகழ்ந்தவற்றை எண்ணிப் பார்த்தவாறே அறை

யில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடப்பான்; சிரிப்பான். அப்புறம் நினைவுகள் கனவுகளாக மாறும், நடந்தவை நடக்கப் போகிறவற்றுடன் கற்பனையில் கலந்துவிடும். ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞ அவனுக்குக் கனவில் தோன்றவில்லை, நிழல் போல எங்கும் அவன் பின் சென்ருள், எப்போதும் அவனைத் தொடர்ந்தாள். அவன் கண்களை மூட வேண்டியதுதான், அவள் உயிரோவியமாக எதிரே காட்சியளித்தாள், உண்மையிலிருந்ததை விட அதிக வனப்புடனும், அதிக இளமையுடனும், அதிக ஒயிலுடனும் திகழ்ந்தாள்; அவனும் யால்தாவில் இருந்ததைவிட மேலாகத் தனக்கே தென்பட்டான். மாலை வேளைகளில் புத்தக அலமாரிகளிலிருந்தும், கணப்பிலிருந்தும், மூலையிலிருந்தும் அவள் அவனை எட்டிப்பார்த்தாள்; அவள் மூச்சுவிடுவதும், அவளது ஆடை இனிமையாகச் சரசரப்பதும் அவன் காதில் பட்டன. வீதியில் செல்லுங்கால் எல்லாப்

பெண்களையும் விழிகளால் தொடர்ந்து, அவளைப் போன்றவள் யாராவது இருக்கிருளா எனத் தேடினன்...

தனது அனுபவங்களை யாரிடமாவது சொல்லி ஆறவேண்டுமென்ற அடங்கா வேட்கை அவனை ஆட்கொண்டது. ஆனல் காதல் விவகாரங்களைப்பற்றி வீட்டில் பேச முடியவில்லை, வெளியிலோ மனம் விட்டுப் பேச யாருமில்லை. குடியிருப்பவர்களிடமோ, பாங்கில் சக ஊழியர்களிடமோ பேச முடியாதே. தவிர, எதைப் பற்றிப் பேசுவது? அப்போது அவன் காதலித்தான என்ன? ஆன்ன ஸெர்கேயிவ்னவுடன் அவன் கொண்டிருந்த தொடர்பில் எழிலார்ந்ததோ, காவியத் தன்மை யுள்ளதோ, படிப்பினை நல்குவதோ, அல்லது வெறுமே சுவையானதோ கூட ஏதேனும் இருந்ததா? ஆகவே அவன் காதலைப் பற்றியும் பெண்களைப் பற்றியும் பொதுப்படையாகப் பேசியதுடன் நிறுத்திக் கொள்ள நேர்ந்தது; அவன் எதைக் குறித்தான் என்று ஒரு

வருமே ஊகிக்கவில்லை; அவன் மனைவி மட்டும் கரும் புருவங்கள் துடிக்க, ''இந்தா, திமீத்திரிய், விடபுருஷன் வேஷம் உனக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பொருந்தவே இல்லை'' என்று சீறினாள்.

ஒரு நாள் இரவு மருத்துவர் கிளப்பில் உடன் சீட்டாடிய அரசாங்க உத்தியோகஸ்தன் ஒருவனோடு வீட்டுக்குப் புறப்படுகையில் கூரொவ் அடக்க மாட்டாமல், ''யால்தாவிலே எப்பேர்ப்பட்ட அற்புதமான பெண்ணோடு பழக்கம் செய்துகொண்டேன் என்று தெரிந்தால் மலைத்துப் போவீர்கள்!'' என்றான்.

உத்தியோகஸ்தன் பேசாமல் ஸ்லெட்ஜில் ஏறிக் கிளம்பியவன் சட்டெனத் திரும்பி, ''திமீத்ரிய் திமீத்ரிச்!'' என்று கூவியழைத்தான்.

''என்ன?''

''கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னே சொன்னீர்களே, ரொம்பச் சரி:

மீன் கறியில் கவிச்சு அடிக்கத்தான் செய்தது!''

மிகச் சாதாரணமான இச்சொற்கள் கூரொவுக்கு ஏதனாலோ எரிச்சலூட்டின, அவமதிப்பவையாக, அசிங்கமானவையாகப் பட்டன. எத்தகைய காட்டுத்தனமான பழகு முறைகள், என்ன மனிதர்கள்! எம்மாதிரி வெட்டி இரவுகள், உப்பு சப்பற்ற, வெறுமையான பகல்கள்! வெறிபிடித்த சீட்டாட்டம், மீதூண், அமிதக்குடி, எப்போதும் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றிய இடைவிடாத அரட்டை. வீண் விவகாரத்திலும் ஒரே விஷயத்தைப்பற்றிய பேச்சிலும் பெரும்பகுதி நேரமும், சிறந்த சக்தியும் விரயமாகிவிடுகின்றன; முடிவில் எஞ்சுவது குன்றிக் குறுகிய, தரையோடு தரையாக ஊர்கிற நத்தை வாழ்வுதான், உதவாக்கரைச் சப்புச் சவறுதான்; இதிலிருந்து தப்பியோடவும் வழியில்லை. பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியிலோ, கைதிகள்

குடியிருப்பிலோ அடைபட்டிருப்பது போன்ற நிலைமை!

கூரொவ் இரவு முழுவதும் உறங்காமல் ஆத்திரத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருந்தான், மறு நாள் தலைவலியுடன் வளையவந்தான். அடுத்த இரவுகளிலும் சரியாகத் தூக்கம் பிடிக்காமல் படுக்கையில் உட்கார்ந்து சிந்திப்பதும், இல்லாவிட்டால் அறையில் மேலுங் கீழுமாக உலாவுவதுமாய்த் தவித்தான். குழந்தைகளைக் கண்டாலே கரித்தது, பாங்கு சலித்துப் போயிற்று, எங்குமே போகப் பிடிக்கவில்லை, எதைப்பற்றியும் பேச விருப்பமில்லை.

டிசம்பர் மாதம் கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறையின் போது அவன் பயணத்துக்கு ஆயத்தம் செய்து, ஓர் இளைஞனின் காரியமாகப் பீட்டர்ஸ்பர்க் போவதாக மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டு எஸ். நகருக்குச் சென்றான். எதற்காக? அவனுக்கே சரியாக விளங்கவில்லை. ஆன்னு ஸெர்கேயிவ்னுவைப் பார்த்துப் பேசவும்,

முடிந்தால் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யவும் அவனுக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று, அவ்வளவுதான்.

எஸ். நகருக்குக் காலையில் போய்ச் சேர்ந்து, ஹோட்டலில் உள்ளதற்குள் நல்ல அறையை அமர்த்திக் கொண்டான். அறையில் தரை முழுவதும் இராணுவக் கம்பள விரிப்பால் மூடியிருந்தது; மேஜைமேல் வைத்திருந்த தூசிபடிந்த மைக்கூட்டில், உயர்த்திய கரத்தில் தொப்பியைப் பிடித்தவாறு குதிரைச் சவாரி செய்பவனின் உருவம் அலங்காரமாகச் செதுக்கப்பட்டிருந்தது; குதிரைவீரனின் தலை உடைந்திருந்தது. ஹோட்டல் காவலாளன் அவனுக்கு வேண்டிய தகவல்களைத் தெரிவித்தான்: அதாவது, வான் திதெரித்ஸ் ஸ்தாரோ-கன்சார்நயா வீதியில் சொந்த வீட்டில் வசிப்பதாகவும், ஹோட்டலிலிருந்து வீடு தூரமில்லை என்றும், அவன் நன்ருக, செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்வதாகவும், சொந்தக் குதிரைகளும் வண்டியும்

வைத்திருப்பதாகவும், ஊர் முழுவதும் அவனை அறியுமென்றும் சொன்ஞன். அவனது பெயரை த்ரீதிரித்ஸ் என உச்சரித்தான் காவலாள்.

கூரொவ் நிதானமாக நடந்து, ஸ்தாரோ-கன்சார்நயா வீதி சேர்ந்து, வீட்டைத் தேடிப் பிடித்தான். உச்சியில் கூராணிகள் பொருத்திய நீண்ட பழுப்பு வேலி வீட்டை அரண் செய்து நின்றது.

ஜன்னலையும் வேலியையும் மாறி மாறிப் பார்த்த கூரொவ், ''இந்த மாதிரி வேலி இருந்தால் தப்பி ஓடத் தான் சொல்லும்'' என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

இன்று விடுமுறையாதலால் கணவன் வீட்டில்தான் இருப்பான். இல்லாவிட்டாலுங்கூட நேரே வீட்டுக்குள் திடுமெனப் புகுந்து தொல்லை கொடுப்பது யுக்திப் பொருத்தமாகாது. கடிதம் எழுதி அனுப்பிஞலோ, அது கணவன் கையில் கிடைத்துவிடக் கூடும், அப்புறம்

காரியம் கெட்டுவிடும். தருணம் பார்த்துக் காத்திருப்பது தான் எல்லாவற்றிலும் மேல். இவ்வாறு தனக்குள் தர்க்கித்துக்கொண்ட கூரொவ், இத்தகைய தருணத்தை எதிர்பார்த்தவனாய், தெருவில் மேலுங்கீழுமாக நடப்பதும், வேலியருகே நிதானிப்பதுமாகப் பற்றி உலவினான். பிச்சைக்காரன் ஒருவன் வாயிலுக்குள் புகுந்ததையும் நாய்கள் அவனை விரட்டியடித்ததையும் கண்டான். பின்பு, ஒரு மணி நேரம் பொறுத்து பியானோ இசையொலி மந்தணமாக, தெளிவின்றிக் காதில் பட்டது. வாசிப்பது ஆன்னா ஸெர்கேயிவ்னாவாகத்தான் இருக்கும். முன்வாயிற் கதவு திடீரெனத் திறந்தது. யாரோ கிழவி வெளியே வந்தாள். அவள் பின்னே ஓடியது அவனுக்குப் பழக்கமான வெள்ளை நாய். கூரொவ் நாயைக் கூப்பிடப் போனவன், நெஞ்சு படபடவென அடித்துக் கொள்ள, ஒரே பதற்றமடைந்து, நாயின் பெயரை மறந்துவிட்டான்.

மேலும் நடந்தான். பழுப்பு வேலி மீது அவனுக்கு வரவர அதிக வெறுப்பு மண்டிக் கொண்டு வந்தது. ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞ தன்னை மறந்து விட்டாள் என்றும், வேறு எவனுடனே குஷாலாகப் பொழுது போக்குகிருள் என்றும், விடிந்தது முதல் பொழுது சாயும்வரை இந்தப் பாழாய்ப்போன வேலியையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலைமையிலிருக்கும் இளம் பெண் இவ்வாறு செய்வது இயல்பு தானே என்றும் எரிச்சலுடன் எண்ணமிட்டான். ஹோட்டல் அறைக்குத் திரும்பி, என்ன செய்வ தென்று தெரியாமல் சிறிது நேரம் சோபாவில் உட்கார்ந்திருந்து விட்டு, அப்புறம் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு நீண்ட நேரம் உறங்கினுன்.

அவன் கண்விழித்த போது மாலை யாகிவிட்டது. இருண்ட ஜன்னல்களை நோக்கியவாறே, "என்ன அசட்டுத் தனமான, நிம்மதியற்ற வேலை இது!

எதற்கோ தெரியவில்லை, தூங்கித் தொலைத்துவிட்டேன். ராத்திரி என்ன செய்யப் போகிறேனே?'' என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

ஆஸ்பத்திரிப் போர்வை போன்ற, மலிவான, சாம்பல் நிறக் கம்பளியைப் போர்த்துக்கொண்டு கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்து, ''நீயும் உன் நாய்க்காரச் சீமாட்டியும்!.. பிரமாதச் சாதனைதான் சாதித்துவிட்டாய் போ!.. உட்கார்ந்திருக்கிறாய் பார், அழகு போல!'' என்று சிடுசிடுப்புடன் தன்னையே நொந்துகொண்டான்.

தான் காலையில் ரயில் நிலையத்தில் வந்து இறங்கியபோது, ''கெய்ஷா'' என்ற நாடகம் உள்ளூர் அரங்கில் முதல் முறையாக நடக்கப் போவதாகக் கொட்டை எழுத்துக்களில் அறிவித்த விளம்பரம் கண்ணில் பட்டது நினைவுக்கு வரவே, உடை மாற்றிக்கொண்டு நாடக சாலை சென்றான்.

''முதலாவது நாடக அரங்கேற்றங்களுக்கு வருவது அவள் வழக்கமாயிருக்கலாமே'' என எண்ணினன்.

நாடகசாலையில் ஹால் நிறைந்திருந்தது. எல்லாச் சிற்றூர் நாடகசாலைகளிலும் போலவே இங்கும் லஸ்தர் விளக்குகளுக்கு மேல் புகை சூழ்ந்திருந்தது, காலரிப் பார்வையாளர்கள் அமைதியின்றி இரைந்து கொண்டிருந்தார்கள். முன்வரிசையில், உள்ளூர் டம்பாச்சாரிகள் கைகளை முதுகுப் புறம் இணைத்தவாறு நின்று, நாடக ஆரம்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். கவர்னர் அறையில் முதலாவது இடத்தில், கவர்னரின் மகள், மென்மயிர்த் தோல் தோள்களில் இலங்க வீற்றிருந்தாள்; கவர்னரோ, அடக்கத்துடன் திரைச்சீலை மறைவில் உட்கார்ந்திருந்தான்; அவன் கைகள் மட்டுமே வெளித் தெரிந்தன. மேடைத் திரை அசைந்தது, வாத்தியக் கோஷ்டி நெடுநேரம் சுருதி சேர்த்துக் கொண்டிருந்தது. பார்வையாளர்கள்

வந்து இடங்களில் அமர்கையில் கூரொவ் ஆர்வத்துடன் கண்களால் துழாவியவாறிருந்தான்.

ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞவும் வந்தாள், மூன்ருவது வரிசையில் அமர்ந்தாள். அவள் மீது பார்வை விழுந்ததுமே கூரொவின் இதயத் துடிப்பு நின்றுவிட்டது போலிருந்தது; உலகம் முழுவதிலும் இப்போது இவளைக் காட்டிலும் தனக்கு நெருங்கியவர், அருமையானவர், முக்கியமானவர் யாருமே இல்லை என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டான். சிற்றூர்க் கூட்டத்தில் இனங்கண்டுகொள்ள முடியாதபடி கலந்துவிட்ட இந்தப் பெண், எவ்விதச் சிறப்பும் இல்லாதவளும், கையில் லார்னெட் பிடித்திருப்பவளுமான இந்த அற்ப ஸ்திரீ, இப்போது அவன் வாழ்வு முழுவதையும் வியாபித்துக் கொண்டிருந்தாள்; அவனது துயர், மகிழ்ச்சி, இப்பொழுது அவன் விரும்பிய ஒரே இன்பம் இவளே. கவைக்குத

வாத கற்றுக்குட்டிப் பிடில்காரர்கள் கொண்ட வாத்தியக் கோஷ்டியின் அபஸ்வரக் களஞ்சியமான ஒலிகளைக் கேட்டவாறே, அவள் எத்தகைய அழகி எனச் சிந்தித்தான் கூரொவ். சிந்தித்தான், கனவினுன்.

ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞவுடன் வந்து அவளருகே அமர்ந்தான் சிறிய கிருதாவும், மிக நெடிய உருவமும், கூனிய தோட்களும் கொண்ட வாலிபன்; அடிக்கொருதரம் அவன் தலையை அசைத்தான், இடைவிடாது முடி வணங்குபவன் போல் தோற்றமளித்தான். யால்தாவில், பொங்கிவந்த மனக்கசப்பை அடக்கமாட்டாமல், ''தொண்டு செய்யும் அடிமை'' என அவள் குறிப்பிட்ட கணவன் இவனுய்த்தான் இருக்க வேண்டும். உண்மையாகவே அவனது நீண்ட மேனியிலும், கிருதாவிலும், உச்சந்தலையிலிருந்த சிறு வழுக்கையிலும் அடிமைத்தனம் ததும்பும் பணிவும் குழைவும் தென்படத்தான் செய்

தன. தேன் சொட்டப் புன்னகை புரிந்தான் அவன். அவனது கோட்டுமார்பில் பளிச்சிட்ட விஞ்ஞானப் பதக்கம், டவாலிச் சேவகனின் நம்பர் வில்லை போலிருந்தது.

முதலாவது இடைவேளையில் கணவன் புகை குடிப்பதற்காக வெளியே சென்று விடவே, அவள் தனியாயிருந்தாள். சற்று பின்னல் அமர்ந்திருந்த கூரொவ் அவள் அருகே போய், புன்னகையை வலிய வருவித்துக் கொண்டு நடுங்கும் குரலில், ''வணக்கம்'' என்ருன்.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினுள். சட்டென அவளது முகம் வெளிறி விட்டது. கலவரத்துடன், தன் கண்களையே நம்பாதவளாய் மறுபடி ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். மூர்ச்சையாகிவிடாதபடி சமாளித்துக் கொள்வதற்காகப் போலும், லார்னெட்டையும் விசிறியையும் ஒரு கையில் இறுகப் பற்றி நெரித்தாள். இருவரும் மௌனமாயிருந்தார்கள். அவள் வீற்றிருந்தாள், அவனே,

அவளது குழப்பத்தால் மிரண்டவனாக, அருகே உட்காரத் துணிவின்றி நின்று கொண்டிருந்தான். சுருதி கூட்டப் பெற்ற பிடில்கள் புல்லாங் குழல்களுடன் சேர்ந்து இசைத்தன. திடீரென்று அவர்களைத் திகில் பற்றிக் கொண்டது. நாற்புற மிருந்தும் எல்லோரும் தங்களையே நோக்குவது போலப் பிரமையுண்டா யிற்று. முடிவில் அவள் எழுந்து வெளிச் செல்லும் வாயில் பக்கம் நடந்தாள். அவன் பின்பற்றினான். இருவரும் கால் போன போக்கில் நடையில் உலவினார் கள், மாடிப்படி ஏறி இறங்கினார்கள்; சட்ட அதிகாரிகள், பள்ளி ஆசிரியர்கள், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகி யோருக்குரிய உடுப்புகள் அணிந்த ஜனங் கள்— எல்லோரும் பதக்கங்கள் பூண் டவர்கள் — அவர்கள்முன் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தார்கள்; சீமாட்டிகள் பளிச்சிட்டார்கள், மாட்டல்களில் தொங் கிய மென்மயிர்க் கோட்டுக்கள் கண் ணில் பட்டு மறைந்தன; குளிர்ந்த

மாறுகாற்று குப்பென வீசியது, புகைத்த சிகரெட்டுத் துணுக்குகளின் நாற்றம் அதில் மிதந்துவந்தது. கூரொவின் இதயம் உக்கிரமாகப் புடைத்துக்கொண்டது.

''அட கடவுளே! எதற்காகவோ இந்த ஜனங்களும் இந்த வாத்தியக் கோஷ்டியும் எல்லாம்...'' எனச் சடைந்துகொண்டான்.

அன்று, யால்தாவிலிருந்து ஆன்ன ஸெர்கேயிவ்னவை வழியனுப்பிய பின்னர், எல்லாம் முடிந்துவிட்டதென்றும், அவர்கள் இனி ஒருபோதும் சந்திக்கவே போவதில்லை யென்றும் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டது அதே நிமிடத்தில் திடீரென அவன் நினைவுக்கு வந்தது. இப்போதோ, முடிவு எவ்வளவு தொலைவில் தென்பட்டது!

''மேல் வரிசைக்குப் போகும் வழி'' என எழுதப்பட்டிருந்த, இருளடைந்த குறுகிய மாடிப்படியில் அவள் நின்ருள்.

அவளது முகம் இப்பொழுதும் வெளிறியிருந்தது; மனக் குழப்பம் இன்னும் தெளியவில்லை. சிரமத்துடன் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு அவள், ''நீங்கள் தான் என்னை எப்படிப் பயமுறுத்தி விட்டீர்கள்! அடேயப்பா, எப்படிப் பயமுறுத்திவிட்டீர்கள்! நான் அரை உயிராகிவிட்டேன். எதற்காக வந்தீர்கள்? எதற்காக?'' என்ருள்.

அவன் தணிந்த குரலில், ''என்னைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள், ஆன்ன, புரிந்து கொள்ளுங்கள்... கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன், புரிந்து கொள்ளுங்கள்...'' என்று பதற்றத்துடன் மொழிந்தான்.

அவள் அவனை அச்சமும், இறைஞ்சலும், காதலும் ஒருங்கே துலங்க நிமிர்ந்து நோக்கிஞள். அவன் வடிவை நினைவில் ஆழப்பதித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு நிலையாக உற்றுப் பார்த்தாள்.

அவன் சொன்னதைக் காதில்

வாங்கிக் கொள்ளாமலே தன் பேச்சைத் தொடர்ந்து, ''நான் எவ்வளவு துயருழந்தேன் தெரியுமா? ஓயாமல் உங்கள் நினைவாகவே இருந்தேன். உங்களைப்பற்றிய எண்ணங்களாலேயே உயிர் தரித்திருந்தேன். மறந்துவிட வேண்டும், மறந்துவிட வேண்டும் என்று பாடுபட்டேன். எதற்காக, ஐயோ, எதற்காகத்தான் நீங்கள் வந்தீர்கள்?'' என்ருள்.

மேல் வராந்தாவில் இரண்டு பள்ளிச் சிறுவர்கள் புகை பிடித்தவாறே கீழே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆயினும் கூரொவ் அவர்களை லட்சியம் செய்யாமல் ஆன்ஞ ஸெர்கேயிவ்ஞவை அருகே இழுத்து அணைத்து முகத்திலும், கன்னங்களிலும், கரங்களிலும் மாறி மாறி முத்தமிட்டான்.

அவள் அவனை மெதுவாக விலக்கிவிட்டு, ''என்ன செய்கிறீர்கள், என்ன செய்கிறீர்கள்?'' என்று கலவரத்துடன் மொழிந்தாள். பின்பு, ''நம் இருவருக்

கும் மூளை பிசகிவிட்டது. இன்றைக்கே திரும்பிப் போய் விடுங்கள், இந்தக் கணமே போய் விடுங்கள்... எல்லாத் தெய்வங்களின் பெயராலும் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்... யாரோ வருகிறார்கள்!'' என்றாள்.

எவனோ கீழிருந்து மாடிப்படியேறி வந்து கொண்டிருந்தான்.

ஆன்னா ஸெர்கேயிவ்னா கூரொவ் காதில் மட்டும் படும்படியான தணிந்த குரலில், ''நீங்கள் போய்விடத்தான் வேண்டும்... கேட்டீர்களா, திமீத்ரிய் திமீத்ரிச்? நான் மாஸ்கோ வந்து உங்களைச் சந்திக்கிறேன். நான் என்றுமே சுகப்படவில்லை, இப்போதும் சுகப்படவில்லை, இனி ஒருபோதும், ஒருபோதுமே சுகப்படப் போவதில்லை, ஊஹூம், ஒருபோதுமில்லை! என்னை இன்னும் அதிகமாகத் துன்பப்பட வைக்காதீர்கள்! ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன், மாஸ்கோ வந்து உங்களைக் காண்பேன். இப்போது பிரிந்து போவோம்! என் இன்பமே,

அன்பே, என் செல்வமே, பிரிவு சொல்லிக் கொள்வோம்!'' எனக் கனிந்தாள்.

அவன் கையைக் குலுக்கிவிட்டு, அவனையே திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவாறு தடதட வென்று படியிறங்கினுள். அவள் உண்மையிலேயே சுகப்படவில்லை என்பதை அவளது விழிகள் காட்டின. கூரொவ் சற்று நேரம் நின்று உற்றுக் கேட்டுவிட்டு, சந்தடியெல்லாம் அடங்கிப் போனதும் தனது மேல்கோட்டைத் தேடி அணிந்து கொண்டு நாடகசாலையிலிருந்து வெளியேறினுன்.

IV

ஆன்ன ஸெர்கேயிவ்ன மாஸ்கோவுக்கு வந்து அவனைச் சந்திக்கத் தொடங்கினுள். தனது வியாதியைப்பற்றி மாதர்நோய் நிபுணர் ஒருவரைக் கலந்தாலோசிக்கச் செல்வதாகக் கணவனிடம் கூறிவிட்டு, இரண்டு மூன்று மாதங்க

ளுக்கு ஒரு முறை எஸ். நகரிலிருந்து மாஸ்கோ வந்துவிடுவாள். கணவன் நம்பவும் செய்தான், நம்பாமலுமிருந்தான். மாஸ்கோவில் அவள் ''ஸ்லாவ்யான்ஸ்கிய்பஜார்'' என்னும் ஹோட்டலில் தங்குவாள். உடனேயே ஏவலாளிடம் கூரொவுக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்புவாள். கூரொவ் அவள் இருப்பிடத்துக்குப் போவான். எனவே மாஸ்கோவில் ஒருவருக்குமே இவ்விஷயம் தெரியாது.

பனிகாலத்தில் ஒரு நாள் காலை கூரொவ் அவளைக் காணச் சென்றான் (முந்திய நாள் மாலை ஏவலாள் வந்தபோது அவன் வீட்டிலில்லை). புதல்வியின் பள்ளிக்கூடம் வழியில் இருந்தபடியால் அவளை அங்கே கொண்டுவிட எண்ணி உடன் அழைத்துச் சென்றான்.

''வெப்பம் மூன்று டிகிரி இருந்தபோதிலும் பனி பெய்கிறது, பார்த்தாயா? ஆனால் இந்த வெப்பம் தரையருகே மட்டுந்தான். வாயு மண்டலத்தின் மேல் படிவுகளில் வெப்பநிலை

வேரு யிருக்கும்'' என்று கூரொவ் மகளிடம் சொன்ஞன்.

''அதிருக்கட்டும், அப்பா, பனி காலத்தில் இடி இடிப்பதில்லையே, ஏன்?'' என்று கேட்டாள் பெண்.

இதையும் அவன் அவளுக்கு விளக்கிஞன். இவ்வாறு ஒருபுறம் விவரிக்கையிலேயே மறுபுறம் வேறு விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்: இதோ அவன் காதலியைச் சந்திக்கச் செல்கிருன்; ஆஞல் ஒரு பிராணிக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது, இனிமேலும் தெரியப் போவதில்லை. அவன் இருவகை வாழ்க்கை வாழ்ந்துவந்தான்: ஒன்று, வேண்டியவர்கள் எல்லோரும் கண்டு அறிந்த வெளிப்படையான வாழ்க்கை, சம்பிரதாய உண்மையும் சம்பிரதாய ஏமாற்றும் நிறைந்தது, அவனுக்கு அறிமுகமானவர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோரின் வாழ்க்கையை முற்றிலும் ஒத்தது; இரண்டாவதோ, மறைவில் நிகழ்வது. நிலைமைகளின் விந்தையான,

ஒருகால் தற்செயலாக நேர்ந்த சேர்க்கை காரணமாக, எவையெல்லாம் அவனுக்கு முக்கியத்துவமுள்ளவையோ, அக்கறைக்குரியவையோ, இன்றியமையாதவையோ, எவற்றில் அவன் உளமார்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தானே, தன்னை ஏமாற்றிக்கொள்ளவில்லையோ, எவை அவனது வாழ்க்கையின் தானியமணியாக விளங்கினவோ, அவை அனைத்தும் மற்றவர்கள் அறியாதபடி மறைவில் இயங்கின; மாருக, அவனிடமிருந்த பொய்மையெல்லாம், உண்மையை ஒளிக்கும் பொருட்டு அவன் எதனுல் தன்னை மூடிப் போர்த்துக்கொண்டானே அந்த உமியெல்லாம்— உதாரணமாக பாங்கில் அவனது ஊழியம், கிளப்பில் விவாதங்கள், அவனது ''கீழ் இனத்தவர்'', ஆண்டு விழாக்களுக்கு மனைவியுடன் விஜயம் ஆகியவை எல்லாம்—வெளிப்படையாக நிகழ்ந்தன. தன்னையே அளவு கோலாகக் கொண்டு அவன் பிறரையும் மதிப்பிட்டான்; கண்ணெதிரே காண்பதை நம்புவ

தில்லை. ஒவ்வொருவனது உண்மையான, யாவற்றினும் சுவையுள்ள வாழ்க்கையும் இருள் திரை போன்ற இரகசியத் திரை மறைவிலேயே நிகழ்கிறது என அனுமானித்துக்கொண்டான். ஒவ்வொரு தனி வாழ்க்கையும் மர்மத்தின் அடிப் படையிலேயே இயங்குகிறது; அந்தரங்க ரகசியங்களுக்கு மதிப்பு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று பண்பட்ட மக்கள் அவ் வளவு தீவிரமாக வற்புறுத்துவது இதனுல் தான் போலும் என நினைத்தான்.

மகளைப் பள்ளிக்கூடம் வரை கொண்டுவிட்டபின் கூரொவ் ''ஸ்லாவ் யான்ஸ்கிய் பஜார்'' சென்றுன். வெளி நடையில் மேல்கோட்டைக் கழற்றி விட்டு, மாடிப்படி யேறி, அறைக் கதவை மெல்லத் தட்டினுன். ஆன்ன ஸெர்கேயிவ்ன, அவனுக்கு மிகப் பிடித்த பழுப்பு உடை யணிந்து, பயண அலுப்பாலும் எதிர்பார்ப்பினு லும் (முந்திய நாள் மாலை முதலே அவன் வரவை எதிர்நோக்கிக் காத்

திருந்ததாலும்) களைத்துப் போனாள். அவள் முகம் வெளிறியிருந்தது. புன்ன கைக்காமலே அவனைப் பார்த்தாள். அவன் அறைக்குள் வந்ததும் வராதது மாகப் பாய்ந்து அவன் மார்போடு ஒன்றிக்கொண்டாள். ஏதோ வருஷக் கணக்காகச் சந்திக்காதவர்கள் போன்று நீண்டநேரம் இதழ் பொருத்தி, நீடித்த முத்தமிட்டுக்கொண்டார்கள்.

''அப்புறம், நீ சௌக்கியந்தானே? ஏதேனும் புதினம் உண்டா?'' என விசாரித்தான் கூரொவ்.

''பொறு, இதோ சொல்கிறேன்... என்னால் முடியவில்லை...''

அழுகை பீறிட்டுக்கொண்டு வந்த படியால் அவளுக்கு உரையாட இயல வில்லை. மறுபுறம் திரும்பி, கைக்குட்டை யால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண் டாள்.

''அழுது தீர்க்கட்டும். அதுவரை உட்கார்ந்திருக்கலாம்'' என்று எண்

ணியவனுய் அவன் சாய்வு நாற்காலி யில் அமர்ந்தான்.

அப்புறம் தேநீர் தருவித்தான். அவன் தேநீர் பருகிய போதும் அவள் ஜன்னல் புறம் திரும்பி நின்று கொண் டிருந்தாள்.... உணர்ச்சி வேகம் காரண மாக, தங்கள் வாழ்வு இவ்வளவு துயர் நிறைந்ததாயிருக்கிறதே என்ற ஏக்கம் தாங்கமுடியாமல் அழுதாள்; அவர்கள் ஒருவரையொருவர் இரகசியமாக மட்டு மே சந்திக்கிருர்கள், திருடர்கள் போல ஜனங்கள் கண்ணில் படாமல் ஒளிகிருர் கள்! அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறிந்து போனது தானே?— இதை நினைந்து தேம்பினுள்.

''வேண்டாம், நிறுத்து!'' என் ருன் கூரொவ். தங்கள் காதல் விரை வில் முற்றுப்பெருது, எப்போது முடி யும் என்று யாருக்கும் தெரியாது என் பது அவனுக்குத் தெளிவாகப் புலப் பட்டது. நாளாக ஆக ஆன்ஞ ஸெர் கேயிவ்ஞ அவன் மீது மையலால்

முன்னிலும் வலியக் கட்டுண்டாள், அவனைத் தெய்வமாக வழிபட்டாள்; அப் பேர்ப்பட்டவளிடம் போய், என்ருவது ஒரு நாள் இதற்கெல்லாம் முடிவு வரத்தான் வேண்டும் என்று சொல்வதில் ஒன்றும் அர்த்தமில்லை. இதை அவள் நம்பவும் மாட்டாள்.

அவள் அருகே சென்று, கொஞ்சலும் கேலியுமாகத் தேற்றும் நோக்கத்துடன் அவளது தோள்களைப் பற்றிய கூரொவ், நிலைக் கண்ணுடியில் தன் உருவத்தைக் கண்டான்.

அவனது முடி நரையோடத் தொடங்கியிருந்தது. கடந்த சில வருஷங்களில் தான் இவ்வளவு மூத்துத் திரைத்துப் போனது அவனுக்கு விந்தையாகப் பட்டது. அவன் கரங்கள் படிந்திருந்த தோள்களோ, கதகதப்புடன் துடித்தன. இன்னும் இளமைப் பூரிப்பும் எழிலும் வாய்ந்திருந்த இந்த ஜீவன் மீது, விரைவில் தனது வாழ்வு போலவே வாடி வதங்கவிருந்த இந்த ஜீவன்மீது

அவனுக்கு இரக்கமுண்டாயிற்று. அவள் அவனை எதற்காக இவ்வளவு காதலிக்கிருள்? பெண்களின் கண்களுக்கு அவன் இயல்பான உருவத்திலன்றி வேறு உருவத்தில் தோற்றமளித்தான்; அவனிடம் அவர்கள் மையல் கொண்டது அவன்மீதே அல்ல, தங்கள் கற்பனையின் படைப்பான மனிதன் மீது, வாழ்நாள் முழுதும் தாங்கள் ஆர்வத்துடன் தேடிக் கொண்டிருந்த ஒருவன் மீது. அப்புறம் தங்கள் தவறைக் கண்டுகொண்ட பின்னரும் அவர்கள் முன்போன்றே அவன் மேல் அன்பு செலுத்திஞர்கள். அவர்களில் ஒருத்தியாவது அவனுடன் சுகப்பட்டது கிடையாது. காலம் கடந்தது, ஒருத்தி மாற்றி ஒருத்தியாக அவன் பரிச்சயம் செய்து கொண்டான், அந்தரங்க உறவு பூண்டான், பிரிந்தான், ஆஞல் ஒருதரங் கூடக் காதலிக்கவே இல்லை. வேறு என்ன வேண்டுமாஞலும் இருந்தது, காதல் மட்டும் கிடையவே கிடையாது.

இப்போதுதான், தலை நரைத்துப் போன பின்பே, அவன் முறைப்படி, உளமார, வாழ்க்கையிலேயே முதல் தடவையாகக் காதல் கொண்டான்.

ஆன்னு ஸெர்கேயிவ்னுவும் அவனும் ஒருவரை ஒருவர், நெருங்கிய, அன்பார்ந்த உறவினர் போல, கணவனும் மனைவியும் போல, அந்தரங்க நண்பர்கள் போலக் காதலித்தார்கள். விதியே தங்களை ஒருவருக்காக மற்றவர் என ஏற்படுத்தியிருப்பதாக அவர்களுக்குத் தோன்றியது. அவன் வேறொருத்தியை மணந்ததும் அவள் வேறொருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதும் எதற்காக என்று அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. வலசை போகும் ஆணும் பெண்ணுமான பறவைகளை யாரோ பிடித்துத் தனித்தனிக் கூண்டுகளில் அடைத்து விட்டது போன்றிருந்தது அவர்கள் நிலைமை. தங்கள் கடந்த வாழ்வில் தாங்கள் நாணுற்ற எல்லா விஷயங்களுக்காகவும் அவர்கள் ஒரு

வரை யொருவர் மன்னித்துவிட்டார்கள், தற்போதையத் தவறுகளையும் மன்னித்தார்கள்; தங்களது இந்தக் காதல் தங்கள் இருவரையும் மாற்றிவிட்டதாக எண்ணினார்கள்.

முன்பு ஏக்கம் கொண்ட போதெல்லாம் அவன், மனதில் தோன்றிய எல்லாவிதத் தர்க்கங்களாலும் தன்னைத் தேற்றிக்கொள்வது வழக்கம்; இப்போதோ, அவன் வரையில் தர்க்கங்கள் ஏதும் பொருளற்றவையாகிவிட்டன; ஆழ்ந்த இரக்கம் அவன் உள்ளத்தை நெகிழ்த்தியது, உண்மையுள்ளவனாக, கனிந்த அன்புகொண்டவனாக இருக்க விழைந்தான்.

''அழாதே, என் கண்ணே. வேண்டியது அழுதாகிவிட்டதே, போதும்... வா, பேசுவோம், என்ன செய்வது என்று ஆலோசிப்போம்'' என்றான்.

அப்புறம் அவர்கள் நீண்ட நேரம் கலந்தாலோசித்தார்கள். மறைப்பது, ஏமாற்றுவது, வெவ்வேறு நகர்களில்

வசிப்பது, நெடு நாட்கள் சந்திக்காம லிருப்பது ஆகியவற்றின் தேவையி லிருந்து விடுபடுவது எப்படி, சகிக்க முடியாத இந்த விலங்குகளைத் தகர்த்து எறிவது எப்படி என்று யோசனை செய்தார்கள்.

தலையை இறுகப் பற்றியவாறு, ''எப்படி? எப்படி? எப்படி?'' என்று தவித்தான் கூரொவ்.

இன்னும் சற்றுச் சிந்திக்க வேண்டி யதுதான், பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்டு விடலாம், அப்புறம் புதிய வனப்பு வாய்ந்த வாழ்வு தொடங்கலாம் என்று தோன்றியது. அதே சமயம், முடிவு இன்னும் நெடுந் தொலையிலிருக்கிறது என்பதும், மிக மிகச் சிக்கலான, மிகமிகக் கடினமான பகுதி இனிமேல் தான் தொடங்குகிறது என்பதும் இருவருக்கும் தெளிவாய்த் தெரிந்தது.